

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR OF *DIE FOR ME*

KAREN ROSE

“HEART-RACING THRILLS.”—*Publishers Weekly*

HAVE YOU
SEEN
HER?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BESTSELLING AUTHOR OF *DIE FOR ME*

KAREN ROSE

“HEART-RACING THRILLS.”—*Publishers Weekly*

HAVE YOU SEEN HER?

Bu kitabı kapaksız olarak satın alırsanız, bu kitabın çalınmış ve yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiş olabileceğini bilmelisiniz. Böyle bir durumda ne yazar ne de yayıncı bu "kapağı çıkarılmış kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Telif Hakkı © 2004 Karen Rose Hafer

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz; ancak bir eleştiri yazısında kısa pasajlar alıntılatabilir.

Kapak tasarımı: Diane Luger Kapak

illüstrasyonu: Danilo

Warner Books

Time Warner Book Group

Hachette Book Group 237

Park Avenue

New York, NY 10017

Web sitemizi ziyaret edin: www.HachetteBookGroup.com

Warner Books adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

İlk e-Kitap Baskısı: Eylül 2007 ISBN: 978-0-

446-51078-3

İçindekiler

KAREN ROSE TARAFINDAN

DAADANMIŞLIK

GİRİŞ TEŞEKKÜR ÖNSÖZ

BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BES

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

ON BİR ON

İKİ ON ÜÇ

ON DÖRT

ON BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YIRMI

YIRMI BİR

YIRMI İKİ

YIRMI ÜÇ

YIRMI DÖRT

YIRMI YIRMI

ALTİBEŞ

YIRMI YEDİ

YIRMI YIRMI

DOKUZSEKİZ

OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

OTUZ DÖRT

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTI

OTUZ YEDİ

OTUZ SEKİZ

SONSÖZ

YAZAR HAKKINDA

EDİTÖRÜN GÜNLÜĞÜ

BU OLAMAZ.
BU SEFER KATIL ÇOK İLERİ GİTTİ.
ONUN EVİNE GİRDİ. ONU
INCİTTİ.
VE ŞİMDİ O GİTTİ..

Steven sağık görevlisinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Jenna."

Kadının gözleri açıldı ve adam onlarda şok, gözyaşları ve suçluluk duygusu gördü. "Çok özür dilerim Steven. Seni dinlemeliydim."

Steven kadının yıpranmış Duke tişörtündeki kan lekelerini fark etti. Sağık görevlisine "Başka yarası var mı?" diye sordu.

"Sadece boğazı. Gömleğindeki kan kendisine ait gibi görünüyor."

Üniformalı İki, "Yatak odasından sürünerek çıktığı halıda kanlı el izleri bulduk," dedi.

Steven onun korkmuş, incinmiş ve yaralı bir hayvan gibi kendi evinde süründüğünü hayal ettikçe içi sızladı. Sadece bunun için bile, bunu ona kim yaptıysa cezasını çekmeliydi...

AYRICA KAREN ROSE

Sakin Söyleme

*KAREN'lere -Solem ve Kosztolnyik- bana inandıkları ve
hayallerimi gerçekleştirdikleri için.*

*TERRI BOLYARD'a-açık yürekli cömertliğiniz ve sürekli, paha
biçilmez dostluğunuz için.*

SARAH ve HANNAH'a. Sizler benim hayatımın ışıklarıınız.

*Ve her zaman olduğu gibi kocam MARTIN'e beni olduğum gibi
sevdiği için. Ben de seni seviyorum.*

Teşekkür

DR. MARC CONTERATO ve KAY CONTERATO'ya bu kitaptaki tıbbi tavsiyeleri ve yıllar boyunca sağladıkları tüm bilgelik ve destek için teşekkür ederim - onlar olağanüstü insanlar ve inanılmaz arkadaşlar.

MARTIN HAFFER, sinsi suçlar nedeniyle parçalanmış ve dağılmış ailelere yıllarca danışmanlık yaparak kötü niyetli faillerin zihnine dair zor kazanılmış içgörüsü için.

MARY ve MIKE KOENIG ve NEIL BLUNT'a Katolik inancı konusundaki bilgileri için teşekkür ederiz.

PROLOGUE

Seattle, üç yıl önce

"KEŞKE KATİLİN K.ÇİNİ KIZARTSAYDILAR," diye acı bir sesle haykırdı ilk adam, yoğunluğu patlayıcı bir hal alan sessizliği bozarak.

Kamyonetin yüklenmesini izlemek için toplanmış olan küçük kalabalığın içinde hararetli anlaşma mırıltıları dalgalanıyordu. Neden toplandıklarını sadece Tanrı biliyordu. Gerçekten görülecek bir şey yoktu. Kanepeler, sandalyeler, antikalar
şekil ve boyutlarda. Muhtemelen ortalama bir işçinin bir yıllık maaşına mal olan vazolar. Bir kuyruklu piyano. Öfkeli bir toplumun öfkesinden kaçmak zorunda kalan zengin bir ailenin eşyaları.

Ve ailenin kalabalığı uzak tutmak için tuttuğu muhafızlar. Bu Hepsi.

Eski kot pantolon ve Seahawks tişörtü görevli olmayan polis Seattle'ın çiseleyen soğuşunda kendisinin neden orada durduğundan emin değildi. Belki de katil orospu çocuğunun gerçekten şehri terk ettiğini kendine kanıtlamak için. Belki de gitmeden önce yüzüne son bir kez bakmak için.

Belki de.

Ama büyük ihtimalle kaçan kişi yüzünden kendine işkence etmek içindi. Kaçan zalim, şeytani, sadist vahşiye. Lanet olası bir teknik detay yüzünden.

Hâlâ şokta olan yaşlı toplum için adalet olmayacaktı.
En azından bugün değil, diye düşündü.

Nakliyeciler plakasız kamyonu daha fazla kutu yüklerken yaşlı bir kadın plastik yağmurluklu başını salladı. "Sandalyenin

yeterince iyi, yaptıklarından sonra değil."

Bir başka yaşlı adam bir zamanlar sağlam olan omuzlarını dikleştirdi ve karanlık eve küçümseyerek baktı. "O zavallı kızlara yaptığını ona da yapmalıydık."

Karısı boğazının altından yumuşak bir gıdak sesi çıkardı. İkisinin de üzerinde tuttuğu şemsiye. "Ama hangi düzgün insana bunu yaptırabilirler ki?"

"Peki ya kızların babaları?" diye kocası, çaresiz bir öfkeyle sesi titreyerek.

Yine anlaşma mırıltıları.

Mariners beyzbol şapkası takmış genç bir adam cesur ve öfkeli bir sesle, "Onu öylece inanamıyorum," dedi.

"Teknik olarak," diye ekledi ilk konuşan adam, daha önce olduğu gibi acı bir şekilde.

Bir hata üzerine. Bir hata. Lanet olası bir teknik hata.

Şemsiyeyi karısıyla adam, "Polisler tutukluyor, lanet avukatlar serbest ," dedi.

"Oh, hayır," dedi Mariners şapkalı adam. "Bu teknik hata polisin suçuydu. Bütün manşetlerdeydi. Polisler çuvalladı ve bu canavar serbest kaldı."

Bu doğrudu. Ama "polisler" olmadığını biliyordu. Sadece bir polisti.

"Richard," diye susturdu Baseball-cap'in yanındaki genç kadın, onun kolunu tutarak. "Kaba olmaya gerek yok."

Richard Baseball-cap kadının engelleyici elini sıktı. "O Dört kıza tecavüz edip doğruyor ve ben kaba mı oluyorum?" diye dile getirdi. "Aptal olma, Sheila."

Sheila kaldırıma baktı, yanakları kıpkırmızıydı. "Özür dilerim Richard."

Richard eve bakarak, "Evet, her neyse," diye mırıldandı. "Sadece zengin insanların zengin avukatlar tutması ve işledikleri cinayetlerin yanlarına kâr kalması beni sinirlendiriyor."

Grup arasında tekrar anlaşma sağlandı ve nakliyeciler son kutuyu yükleyip kamyonun arka kapılarını mühürleyene kadar sohbet modern hukuk sisteminin adaletsizliklerine döndü. Kamyon, kalabalığın kendini daha iyi hissetmesini sağlamadığı sürece hiçbir işe yaramayan bir alay ve isim takma kakofonisi eşliğinde uzaklaştı. Ama nasıl hissettirebilirdi ki?

Sonra üç arabalık garajın kapılarından biri açılıp siyah bir Mercedes sedan ortaya çıkınca küçük kalabalık sustu. Kimse tek kelime etmedi ta ki Mercedes ıslak caddede süzülerek onlara doğru geliyordu. Sonra Richard Baseball-cap "Katil!" diye bağırdı ve bu çığlık diğerleri tarafından da duyuldu.

Eski kot pantolonlu ve sıırıslıklam olmuş bir polis dışında Seahawks sweatshirt'lı adam, Mercedes sessizce durduğu yerin yanında durduğunda bile tek kelime etmedi.

Ağır renkli camlar açılıp, uykuda ve uyanırken rüyalarına giren yüz ortaya çıkınca kalabalık yeniden sessizleşti. Soğuk ve karanlık gözler, serbest bırakılmış bir öfkeyle doluydu. İnsanlık dışıydı bu yüz ve Gözleri ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılan ağzı o insan altı surattan ayırmak istiyordu. Sonra kendini beğenmiş bir ağız konuştu. "Cehenneme kadar yolun var, Davies," denildi.

Hak ettiğimden daha azı değil. Davies sıkılmış dişlerinin arasından, "Seninle orada buluşuruz," diye cevap .

Mercedes'in ön yolcu koltuğundaki kadın bir şeyler mırıldandı ve alt insan camı kaldırdı. Mercedes ileri atılırken motor çalıştı ve lastikler ıslak asfaltta gıcırdadı, burnunu yakan ince bir kömürleşmiş buhar bulutu gönderdi.

Ve gittiler, diye düşündü Davies. *Hayatlarını yaşamaya.* Adaletsiz. Adaletsiz. Acımasız, sadist bir katil dört genç kızın hayatını çaldı ve kendi hayatını yaşamak üzere serbest bırakıldı. *Şimdilik.*

Çünkü çok geçmeden kana susamışlık yeniden yükselecek ve daha fazla kız katilin merhametine kalacaktı. Daha fazla kız ölecekti, çünkü katil orospu çocuğunun merhameti yoktu.

Daha fazla kız ölecekti. *Ama bir dahaki sefere hazır olacağım.* Bir dahaki sefere teknik detaylar olmayacak. Bir dahaki sefere katil, sadist canavar cezasını çekecek.

Neil Davies Mercedes'in sokağın sonundaki köşeyi dönmesini izledi ve sonra gözden kayboldu. Bir *dahaki sefere*, dört kıza yemin etti. Kendine. *Onu yakalayacağım. Bedelini ödeyecek. Söz veriyorum.*

BİR

*Present Day, Raleigh, Kuzey Carolina, 26 Eylül
Pazartesi, Saat 10:00.*

KARİYERİ BOYUNCA DAHA FAZLA KORKUNÇ SAHNELER GÖRMÜŞ OLMASI, bu filmin zihinsel olarak daha kolay işlenmesini sağlamalıydı.

. Olmadı.

Özel Ajan Steven Thatcher kravatını gevşetti ama bu ciğerlerine hava dolmasına yardımcı olmadı. Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu'na gelen isimsiz bir ihbarın onları bu yere yönlendirmesinin ardından açıklıkta bulunduğu şeyi değiştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Zavallı ölü kadını hayata döndürmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden Steven kravatının düğümünü boğazındaki yumrunun üzerine ortaladı.

Dikkatli adımlarla ilerledi ve Adli Tıp'ın gönderdiği çaylağın ters ters bakmasına neden oldu çünkü çaylağın patronu korkunç ve vahşi bir cinayeti keşfettikleri haftayı Karayipler'de bir gemi seyahatine çıkmak için seçmişti.

Şimdi, bu ormanda yaşayan yaratıklar tarafından ağır bir şekilde parçalanmış cesede bakarken, Steven kendisinin de medeniyetten uzak bir teknede olmasını dilemekten kendini alamıyordu.

"Ayaklarına dikkat et," diye uyardı çaylak, cesedin yanındaki çimlerin üzerinde elleri ve dizleri üzerinde dururken, sesinde kızgınlık vardı. Kent Thompson'ın oldukça iyi olduğu söyleniyordu ama Steven kararını bekletecekti. Yine de Kent'in henüz kusmamış olması onun lehine bir durumdu.

Steven kuru bir sesle, "Olay yeri inceleme dersi için teşekkür ederim," diye cevap verince Kent'in yanakları acı biberden daha fazla kızardı.

Kent topuklarının üzerine oturdu ve başka tarafa baktı. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Hayal kırıklığına uğradım. Tüm bu alanı üç kez kontrol ettim. Onu her kim bıraktıysa burada geride başka bir şey bırakmadı."

Steven, "Belki adli tabip cesedin üzerinde bir şey bulur," dedi.

Kent iç çekti. "Geriye ne kaldıysa." Cesede tekrar baktı, yüzünde klinik bir kopukluk vardı. Ama Steven genç adamın gözlerindeki kontrollü merhamet titreşimini de fark etti ve tatmin oldu. Kent yapacak ama yine de kurbanı unutmayacaktı. Aceminin lehine bir darbe daha.

"Affedersin Steven," dedi arkasından hırıltılı bir ses ve Steven döndüğünde Ajan Harry Grimes'in cebine bir mendil koyarken zor nefes aldığını gördü. Harry'nin yüzü solgundu, ancak yeşil renk Harry'nin olay yerine gelirken yediği Egg McMuffin ile birlikte geçmişti.

SBI'da yeni olan Harry, eğitim için Steven'in yanına atanmıştı. Harry çok zayıf midesi dışında umut vaat ediyordu. Ama Steven onu çok fazla suçlayamazdı. Yemek yemeye zaman ayırsaydı kendi kahvaltısını kaybedebilirdi. "Sorun değil, Harry. Olur böyle şeyler."

"Bir şey bulabildik mi?" Harry sordu.

"Henüz değil." Steven cesedin yanına çömeldi, eldivenli elinde bir kalem vardı. "Çıplak, etrafta kimlik ya da kıyafet yok. Kadın olduğunu anlamak için yeterince kalıntı var."

"Ergenlik çağındaki kadın," diye ekledi Kent ve Steven'in başı havaya kalktı. "Ne?"

Kent cesedin gövdesini işaret ederek, "Tahminimce ergenlik çağında bir kadın," dedi. "Göbek delinmiş."

Harry'nin yutkunması duyulabiliyordu. "Nereden biliyorsun?"

Kent'in ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Yüzünü biraz daha yaklaştırırsan görebilirsin."

Harry boğuk bir sesle, "Hiç sanmıyorum," dedi. Steven hâlâ çömelmiş, ayaklarının üzerinde dengede duruyordu. "Tamam, ergen bir kadın."

En az bir haftadır burada. Kayıp kişileri araştırmamız gerekecek." Cesedi ters çevirdi ve Harry usulca küfrederken kalbinin küt küt attığını hissetti.

"Ne?" Kent, Steven'dan Harry'ye ve tekrar Steven'bakarak sordu. "Ne?"

Steven'ın üzerine bir karamsarlık ve kalemni genç kızın sol kalçasının kalıntılarına doğrulttu. "Bir dövmesi vardı."

Kent daha yakına eğildi, sonra gözlerini kısarak yukarı baktı. "Barış sembolüne benziyor."

Steven başını kaldırıp Harry'ye baktı, Harry'nin yüzünde de aynı sertlikte bir onay ifadesi vardı. "Lorraine Rush," dedi Steven ve Harry başıyla onayladı.

"Lorraine Rush kimdi?" Kent sordu.

"Lorraine'in yaklaşık iki hafta önce kaybolduğu bildirilmiş," dedi Harry sessizce. "Ailesi onu okul için uyandırmaya gittiğinde yatağında uyuduğunu ama boş olduğunu görmüş."

Steven cesede yeni bir endişeyle bakarak, "Zorla girildiğine dair bir kanıt yok," diye ekledi. "Kaçtığını varsaymak zorundaydık. Ailesi onun asla kaçmayacağı, kaçırıldığını konusunda ısrar etti."

"Anne babalar çocuklarının asla konusunda hep ısrar ederler," dedi Harry. "Hâlâ onun kaçmadığını ve sadece yol boyunca kaba saba bir karakterle karşılaştığını bilmiyorsun."

Steven zihninde Lorraine'in o zamanki , Rush'ların şömine rafındaki fotoğrafta gülümseyen kızı görebiliyordu. "O on altı yaşındaydı. En büyük oğlumdan bir yaş küçüktü." Steven, son bir ay içinde kişiliğinde böylesine radikal bir değişim geçiren sorunlu oğlunu kısa bir süre düşündü. Ama bu başka bir endişeydi. Lorraine Rush'ı aklından çıkardığı zaman Brad'le ilgili kişisel sorunu üzerinde duracaktı. Bu ne zaman olacaksa.

"Çok yazık," dedi Kent.

Steven kendini ayağa kaldırdı ve bir zamanlar güzel, canlı bir genç kadın olan cesetten geriye baktı. Bir başkasının canını böylesine acımasızca alabilen canavara duyduğu ilkel öfkeyi geri itti. "Ailesine haber vermemiz gerekecek." Bu görevi dört gözle beklemiyordu.

Sevdiğiniz birinin öldürüldüğüne dair trajik haberi vermek, bunca yıldan sonra daha kolay .

Öyle olmalıydı.

Ama olmadı.

[iki](#)

Perşembe, 29 Eylül, Sabah 8:55

", STEVEN?"

Steven başını kaldırdığında patronu Özel Ajan Lennie Farrell'ın, Steven'in inlemek istemesine neden olan o sıkıntılı ifadeyle kendisine baktığını gördü. Çoğu insan nasılsın dediğinde, *nasılsın* demek isterdi ama Lennie Farrell *nasılsın* dediğinde, sohbet edecekleri anlamına gelirdi ki Steven'in durumunda bu sohbetin altı ay önceki "olay" hakkında konuşmayı da içereceği neredeyse kesindi. Ki Steven bunu yapmadı.

duygusal enerjiye sahip değilim. Şimdi değil.

Dün gece on yedi yaşındaki Brad'le, büyük oğlunun "asık suratlı ergen "e yeni bir anlam kazandıran bir aylık tavrı yüzünden bir kez daha tartıştıktan sonra değil. Kavga etmişler, birbirlerine bağırılmışlar ve Steven hala neden ya da kimin kazandığını bilmiyordu.

Helen teyzesiyle bu hafta sonu tanışması için sıraya koyduğu "hoş genç kadın" kahvaltıda yaptıkları bir başka tartışmadan sonra değil.

Helen, onun öngörülebilir bir gelecekte, en azından tüm çocukları büyüyene kadar dul kalmaya kararlı olduğunu asla anlamadı.

Steven parmak uçlarını zonklayan şakağına bastırdı. Özellikle de evden çıkmadan önce en küçük oğluna çalıştıktan ve yedi yaşındaki Nicky'nin onu bir kez daha itmesinden sonra. Nicky ve "olay" ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti.

Steven bu konu hakkında tekrar konuşmaktansa Helen'in sosyeteye yeni giren kızlarından biriyle çıkmayı tercih eder.

Ama Lennie'nin yüz ifadesi konuşmak için geldiğini gösteriyordu ve Steven, Lennie'nin caydırılamayacağını deneyimlerinden öğrenmiş olsa da patronunun dikkatinin dağılabileceğini biliyordu. Patronunun "*Nasılsın?*" sorusuna Steven, "Parçalanmış, hayvanlardan arındırılmış bir cesedin resimlerine baktıktan sonra düşüneneğin gibi" diye cevap verdi. Dosyayı masasının kenarına itti.

Lennie yemi yuttu, açıklıktaki cesedin resimlerine göz gezdirdi, tecrübeli polis yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ama dosyayı kapatmadan önce sertçe yutkundu.

"Peki ya şüphelilerimiz?" Lennie, gözleri hâlâ dosyanın kapağında, sordu.

"Çok değil," dedi Steven. "Lorraine Rush sevilen bir kızdı. High Point Lisesinde amigo kızdı. On altı yaşında, ailesinin bildiği bir erkek arkadaşı yok. Arkadaşları hayrete düşmüş."

"Peki ya öğretmenleri?"

"Orada da bir şey yok. Kayıp olduğu bildirilmeden önceki üç hafta boyunca her gün nerede olduğunu kontrol ettik ve hiçbir şey göze çarpmadı. Lorraine temiz bir Amerikan kızıydı."

"Kalçasında bir dövmeyle," dedi Lennie.

Steven omuz silkti. "O bir genç kızdı, Lennie. Nedenini Tanrı bilir, kendilerini boyuyor ve deliyorlar. Benim zamanımda saçlarını yeşile boyar ve burnuna çengelli iğneler batırırlardı. Geriye kalanları toksikoloji taramasından geçirdik ve her zamanki genç parti ortamına dair herhangi bir kanıt bulamadık."

Lennie kaşlarını çatarak, "Yani başka bir deyişle, şüpheli yok," dedi.

"Hayır." "Peki ya Adli Tıp raporu?"

"Orada, açıklıkta öldürülmüş. Kanı toprağın 15 santim içine işlemiş halde bulundu."

"Son zamanlarda hava çok kurudu," diye mırıldandı Lennie. "Toprak onu kana kana içti."

Steven yarı sarhoş kahvesine yeni bir tiksintiyle baktı. "Evet. Ölüm nedeni bıçaklanma olabilir ama adli tabip buna yemin etmedi. Vücudundan geriye yeterince şey kalmamıştı. Hayvanların bıraktıklarını yemekle meşgul olan kurtçukların larva durumuna bakılırsa beş gündür oradaymış."

arkasında. Muhtemelen tecavüze uğramış, ancak adli tabip de bu konuda yemin etmedi."

Lennie'nin ağzı gerildi. "Adli tabip ne yemin edecek?" "Onun öldüğüne."

Lennie'nin dudağı seğıirdi. Bir kere. Tüm o dehşetin içinde stresi hafifletmenin yolları. Kendilerine sakladıkları sürece mizah normalde yeterli oluyordu. Ancak mizah bir tuzaktı, dehşeti bir ya da iki anlığına gizleyen bir örtü. Sonra yine orada, yüzlerine bakıyordu.

Steven içini çekti ve dosyayı açtı. "Kent ayrıca Rush kızının kafa derisinde yeni bir dövme benzeyen bir şey buldu. Onu her kim öldürdüyse kelinin tıraş etmiş ve üzerinde iz bırakmış."

Lennie eğildi ve gözlerini kısarak resme baktı. "Nedir bu?" "Söyleyecek pek bir şey kalmadı. Kent araştırıyor. Kafasını her kim tıraş ettiyse açıklıkta yapmamış ya da yaptıysa bile çok titiz bir orospu çocuğu. İki gün boyunca cımbızla otları karıştırdık ve tek bir saç teli bile bulamadık. Hiçbir şey," diye ekledi Steven sinirli bir şekilde.

İç çekme sırası Lennie'deydi. "Artık bakacak başka bir yerin var."

Steven sandalyesinde doğruldu. "Neden , Lennie?" Lennie cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Steven'dan bir telefon aldık. Pineville'deki Şerif Braden. Kız kardeşi bu sabah on altı yaşındaki yeğenini okul için uyandırmaya gitti ve-"

Dehşet Steven'ın midesinin çukuruna yerleşti. İki . İkisinin anlamı "s" kelimesiydi. *Seri katil*. "Ve kız gitmişti," dedi odun gibi bir sesle.

"Yatakta uyunmuş, zorla girildiğine dair bir iz yok, pencere açık bırakılmış."

"Alakasız olabilir," dedi Steven.

Lennie ciddiyle başını salladı. "Dua et öyle olsunlar. Bu senin. Bunu halledebilir diye sormak zorundayım."

Öfke kabardı ve Steven öfkesinin birazını göstermesine izin verdi. "Elbette , Lennie. Keşke bu işin peşini bıraksan."

Lennie başını salladı. "Yapamam, bunu biliyorsun. Baş ajanlarımdan birinin yüksek riskli bir operasyonun ortasında çatlamasını istemiyorum."

profil seri cinayet davası. Ayrıca çocukların yataklarından çalındığı başka bir vakayla daha karşılaşmanızı istemiyorum."

Tıpkı altı ay önce karısını döven, katil bir polisin Steven'ı geri adım attırmak için küçük oğlunu rehin aldığı zaman Nicky'nin olduğu gibi. Nicky, büyük ölçüde polisin istismara uğramış karısının kahramanlıkları sayesinde fiziksel olarak zarar görmeden geri döndü, ancak bebeği eskisi gibi olmadı. Gitmişti onun

bulaşıcı kahkahalar, sebepsiz yere onlara sarılma şekli. Nicky altı ay önceki o günden beri hiç sarılmaya izin vermemişti. Kendi yatağında da uyumamıştı ve gece boyunca da uyumamıştı.

Steven bunu biliyordu çünkü o da gece boyunca uyumamıştı.

Lennie onun düşüncelerini böldü. "Steven, bununla başa çıkabilecek misin, çıkamayacak mısın?"

Steven, Lorraine Rush'ın parçalanmış cesedinin resmine baktı ve yatağında kayıp olan en yeni kızı düşündü. Bu kızlar her şeyden önce adaleti hak ediyordu. Lennie'ye baktı, gülümsemesi sadece dişlerini gösteriyordu. "Evet, Lennie. Ben halledebilirim."

Lennie raporu ona uzattı, gözlerindeki endişe hâlâ belirgindi. "Adı Samantha Eggleston. Ailesi aramanızı bekliyor."

Perşembe, 29 Eylül, 11:00

Gök gürültüsü doğuya doğru yuvarlandı. Yoksa batı mıydı? Gerçekten fark etmez, diye düşündü, bıçağın düz kısmıyla ensesini kaşıyarak. Çok keskin bıçağıyla. Kendi kendine sırttı. Bir hata onun sonu olurdu. Yere baktı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Tek bir hata onun da sonu olurdu. Ama asla tek bir hatayla durmazdı. Bu kadar zahmete girmişken olmazdı. Her hareket planlanmalıydı. Ve tadını çıkarmalıydı. Sol kolunu sıvadı, sonra bıçağı eldivenli bir elinden diğerine geçirdi ve kadın mavi gözleri kocaman ve dehşet içinde onu izlerken metodik bir şekilde sağ kolunu sıvadı.

Dehşete düşmek iyiydi. Onun orada elleri bağlı, korkmuş ve çıplak yatışına bakmak bile derisini beklentiyle karıncalandırıyordu. Kız tamamen onun kontrolü altındaydı.

Elektrik gibiydi. Saf elektrik. Ve bunu o yapmıştı. Onu yaratmıştı. Ne büyük bir heyecan.

Rush. Lorraine Rush gibi. Kelime oyunu yapmak istemedim. Lorraine iyi bir alıştırma olmuştu. Uzun süre kenarda kaldıktan sonra oyuna dönmek için iyi bir yoldu. Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

Bu yenisinden henüz ses çıkmamıştı. olmak gerekirse, ağzının üzerinde kalın bir bant vardı. Ama eninde sonunda bandı çıkaracaktı ve o da çıkaracaktı. Çıkarmamaya çalışacaktı. Dudağını ısırarak ve ağlayacaktı. Ama sonunda avazı çıktığı kadar bağırdı. Hep öyle yaparlardı. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Hicksville'in iyi yanlarından biri de buydu. Gidip avazın çıktığı kadar bağırabileceğin ve kimsenin tek kelime bile duymayacağı yerler vardı.

Bir gök gürültüsü daha ayaklarının altındaki kuru zemini salladı ve bu sefer tamamen sinirlenmiş bir şekilde gece gökyüzüne baktı. Gerçekten yağmur yağabilirdi. Bu ne kadar sinir bozucuydu? "En iyi hazırlanmış planlar," diye mırıldandı, sonra bir kez daha kelime oyunu yaparken sırtıtmak zorunda kaldı. *En iyi plan*. Önemli olan kelime buydu. En azından bir tanesi. Sonra rüzgâr değişti ve sırtışı soldu. Bütün o orospu çocuklarının yağmur yağacak.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, on inçlik bıçağı bir tarafa doğru uzattı ve kaşlarını çattı. Bu işi hemen halledebilirdi ama bu hiç de kolay olmayacaktı. Bu küçük bebeği yakalamayı uzun süredir planlıyordu. O kadar emin değildi ki. "Bilmiyorum," diye fısıldamıştı telefona, ailesini uyandırmamaya çalışarak ve aynı zamanda nefes nefese. Zihninde onun kızlık reddedişleriyle alay ediyordu. Keşke ailesi küçük sevgililerini tanısaydı onlar uyuduktan sonra bir yabancıyla buluşan gerçek bir sürtüktü. Burada zeki biri yok. Bir sürtük ve bir aptal yetiştirmişler.

Gözlerini kapattı ve aklına bir başkasının görüntüsünü getirdi. Onun yüzünü zihninde görebiliyordu. İnanılmaz derecede güzel, çok ... saf. Bir gün ona sahip olacaktı. Yakında. Ama o zamana kadar... Ayaklarının dibindeki büzülmüş forma baktı. O zamana kadar, bu yeterli olacaktı.

Gök gürültüsü tekrar yuvarlandı. Kararını vermesi gerekiyordu. Ya acele edip yağmur bastırmadan bitirecekti ya da onu paketleyip fırtına kadar saklayacaktı. Her iki durumda da burada dışarıda olma riskini göze alıyordu. Yağmur. Sert bir yağmur zemini yumuşak bırakırdı. Yumuşak zemin ayak izleri bırakır.

ve lastik izleri. Polisler bugünlerde bu tür ipuçlarını takip etmekte oldukça iyiler. Lanet adli tıp. Önemli değil. O da en az onlar kadar zekiydi. Daha akıllı.

Bir babun bile polislerden daha zekiydi. Eğer polislerin küçük Lorraine'in cesedini kendilerinin bulmasını bekleseydi, cesetten geriye teşhis edecek kadar bir şey kalmazdı.

Ve küçük Lorraine'in cesedinin teşhis edilmesini istedi. Herkesin bilmesini istedi. *Korkmalarını.*

Korkun benden. Kızlarınız kendi yataklarında bile güvende değil. Korkun benden.

Beklemeye karar verdi. Sonuncusunu aceleye getirmişti ve çok hızlı bitmişti. Lunaparkta binmek için iki saat kuyrukta beklediğiniz ve sadece üç buçuk dakika süren lanet bir yolculuk gibi. Sonuncusunda üç buçuk dakikadan daha uzun sürdüğü kesindi. Ama yine de çok hızlı bitmişti.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı. Tek hatasının bu olduğunu düşündü, büyük finali aceleye getirerek. Diğer her şeyi mükemmel yapmıştı. Geride tek bir kanıt bile kalmamıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Şimdi çok daha net düşünüyordu.

Kılıcını dikkatlice kınına soktu ve arabasının ön koltuğunun altına kaydırды, gözleri hala kızın yattığı yere dönerken bagajın mandalını açtı dehşet içindeydi.

"Hadi şekerim," diye seslendi, onu kucağına alıp omzuna attı. "Hadi bir gezintiye çıkalım." Onu yüksek bir gümbürtüyle bagaja bıraktı, sonra çıplak poposunu sevgiyle okşadı. Kız inledi ve adam başını salladı. "Merak etme, yarın geri geleceğiz. O zamana kadar sıkı otur ve kendini eğlendir. Beni düşünebilirsin," diye parlak bir öneride bulundu. "Kim olduğumu biliyorsun." Samantha yeni kelleşmiş başını sertçe sallayarak kaçınılmaz olanı inkâr etti ve adam güldü. "*Hadi* ama Samantha. Kim olduğumu bilmek zorundasın. Haberleri izlemiyor musun?" Biraz daha yaklaştı ve fısıldadı, "İyi bir hayal gücün yok mu?"

Gözleri sımsıkı kapalı, çıplak bedenini cenin pozisyonuna getirmiş, bir yaprak gibi titriyordu. Gözlerinden iki damla yaş sızarak yanaklarından aşağı süzülüydü.

Tekrar başını salladı ve bagajı kapattı. "Aferin kızıma. Sanırım biliyorsun."

Üç

Cuma, 30 Eylül, 1230

YIRMI YEDİSİ GİTTİ, ÜÇÜ KALDI. Brad Thatcher'ınki de o üç kişiden biri olacak.

Sen bir korkaksın, dedi Jenna Marshall kendi kendine. Bir kağıt parçasından korkuyorsun.

Aslında beş sayfa kağıt tam olarak sol üst köşeden zımbalanmış.

Testlerine henüz not vermediği üç öğrenciyle çarptı. Notlandırılmamış organik kimya testlerinin bulunduğu mor klasöre sertçe .

Sen bir korkak ve erteleyicisin, dedi kendi kendine ve sonra sessizce içini çekti. Fakülte salonuna hakim olan yara bere içindeki eski masaya baktı, gelişigüzel istiflenmiş klasörlerden oluşan bir duvar gözüne çarptı. Casey Ryan orada bir yerde, klasörlerin arkasında, ortaokul İngilizce sınıfının Dostoyevski üzerine düşünceli analizlerine not vermekle meşguldü. Jenna ürperdi. Zavallı çocuklar. Sadece *Suç ve Ceza'yı* okumak zorunda değillerdi, aynı zamanda onun üzerine bir tema da yazmak zorundaydılar. Gözlerini devirdi.

İşe koyul, Jen. Ertelemeyi bırak ve Brad'in sınavına not ver. Kırmızı kalemini eline aldı, mor dosyaya dikkatle baktı, Brad Thatcher'ı ve büyük olasılıkla başarısız olduğu sınavı düşündü, sonra çaresizce yapacak başka bir şey aradı. Fakülte'deki diğer tek kişi salon Lucas Bondioli'ydi, gündüzleri rehberlik danışmanı, rüyalarında profesyonel golfçü. Lucas yoğun bir şekilde devrilmiş bir plastik bardağa vuruş yapmaya odaklanmıştı. Lucas golf oynarken rahatsız edildiğinde çok mutsuz olma eğilimindeydi, Jenna dikkatini tekrar Casey'ye çevirdi.

Casey'nin eli eğilmiş klasör yığınlarının tepesinde belirdi ve başka bir tema kâğıdını yakalayarak yığının sallanmasına neden oldu. Jenna ayağa kalkarak en yakın yığını yakaladı ve olası bir felaketi önledi.

"bile geçirme," diye tersledi Casey, başını notlarından kaldırmadan.

"Kahretsin!" Lucas ısırđı.

Casey, sanki Lucas hiç konuşmamış gibi, "Onları yerine koy ve kimse zarar görmesin," diye devam etti.

Jenna, Lucas'ın vuruşunun boşa gittiğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı, yüzünü buruşturdu, uysalca Casey'nin klasörlerini yerine koydu ve oturdu. "zgnm, Lucas."

" değil," diye cevap verdi Lucas asık suratla. "Zaten başaramayacaktım."

"Peki ya ben?" Casey klasör duvarının arkasından sordu. "Ben sana hiçbir şey yapmadım," diye karşılık verdi Jenna. "Ben sadece kaosa biraz düzen getirmek." Elini Casey'nin eğildiği tarafa doğru salladı. yığınlar. "Sen düzensiz bir insansın."

"Ve *sen de* bir erteleyicisin," dedi Lucas hafifçe, Jenna'nın yanına oturarak.

Casey'nin eli başka bir temayı kavrar gibi oldu. "Neden erteliyorsun, Jen? Bu hiç sana göre değil."

Lucas sandalyesinde kaykıldı. "nk Brad Thatcher'ın kimya sınavına not vermek istemiyor, çünkü muhtemelen sınavdan kaldığını biliyor ve ani kişilik değişiklikleri hakkında babasıyla iletişime geçmenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyor ama Rudy Lutz'un babası arşamba günü Rudy'yi fen dersinden bırakıp futbol takımından uzaklaştırdığı için" -derin bir nefes aldı- "ona kfrettiği için başka velileri aramaktan korkuyor," diye bitirdi. Ve nefes verdi.

Jenna sinirli bir hayranlıkla ona baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Lucas sırtıttı. "Bir karım ve dört kızım var. Hızlı hiçbir şey ıkaramam."

Casey'nin sandalyesi fayans zemine sürtündü ve sarışın kafası kğit duvarın arkasından . Parmak uçlarında bir metre boyundaydı, sadece eneden yukarısı görünüyor. "Brad Thatcher kimya sınavından mı kaldı?" Onun Kaşları çatıldı ve son derece şaşkın, bedensiz bir elf gibi göründü. "Brad Thatcher'dan mı bahsediyoruz, Harika ocuk?"

Jenna mor dosyaya baktı ve hıçkırarak ağladı. "Evet, sadece o aynı Brad. Artık değil. Son sınavından *D* aldı. Buna not vermeye korkuyorum."

"Jenna." Lucas başını salladı ve onu kendisi gibi yeni öğretmenler için harika bir akıl hocası yapan sessiz, düşünceli kişiliğine büründü. "Sadece yap . Sonra ne yapacağımızı konuşuruz."

Böylece Jenna kırmızı kalemını sıkıca kavradı, mor dosyayı açtı ve ince yığının en altında Brad'in testini buldu. Her sorunun yanına bir "x" işareti koyarken kalbi sıkışıyor, her biriyle birlikte umutsuzluğun da arttığını hissediyordu. Brad onun en umut verici öğrencisiydi. Zeki, konuşkan, bir grup Raleigh şirketi tarafından desteklenen prestijli bir burs için biçilmiş kaftandı. Bu fırsatı tersiyle itmişti. Bir tane daha Böyle bir sınavdan geçerse sınıfta kalacak ve seçtiği en iyi üniversitelere kabul edilme şansını tehlikeye . Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Başka bir iç çekişle İlk sayfanın üstüne ve ortasına *F* yazdı. Kafasını kaldırdığında Lucas ve Casey'nin sessizce beklediğini gördü.

"Brad Thatcher'ın yaptığı hiçbir şeye *F* vereceğimi sanmazdım," dedi Jenna kalemını bırakarak. "Ona ne oldu, Lucas?"

Lucas, Brad'in testini alıp sayfaları çevirirken Jen'in endişesi onun kara gözlerine yansımıştı. "Bilmiyorum, Jen. Bazen çocuklar Kız arkadaşlarıyla sorunları var. Bazen sorunları evdedir. Ama haklısın. Brad'in bu şekilde değişeceğini hiç beklemezdim."

"Sence uyuşturucu kullanıyor mudur?" Casey ayık bir sesle sordu ve onların ortak korkusunu dile getirdi.

"Hepimiz bunun iyi ailelerin çocuklarının başına gelebileceğini biliyoruz," diye yanıtladı Jenna, Brad'in testini mor dosyasına geri koyarken. "Sanırım babasını aramam gerekiyor, ama Rudy Lutz'un babasına oğlunun son sınavında başarısız olduğu ve yedek kulübesinde olduğu haberini verdikten sonra bunu dört gözle beklemiyorum. notunu yükseltiyor."

Casey masanın geldi ve Jenna'nın sandalyesine en yakın kenara yarı oturdu. "Bay Lutz almanıza izin verdi, ha?"

Jenna hatırladıkça midesinin bulandığını hissetti. "O telefon görüşmesi sırasında bazı yeni kelimeler öğrendim." Zayıf bir sırıtişla geçiştirdi. "Kesinlikle

Eğitici. Brad'ın hayatını bu şekilde mahvetmesini izlerken kendimi çok çaresiz hissediyorum. Yapabileceğim bir şeyler olmalı."

Casey'nin gözleri kısıldı. Küçük eli bir anda dışarı fırladı ve Jenna'nın çenesini yakaladı. "Var. Ailesini ararsın, desteğini sunarsın, sonra da geri çekilirsin Jen. Sen dünyanın kurtarıcısı değilsin. O senin iğneden kurtarabileceğin köpek yavrularından biri değil. O kendi seçimlerini yapabilecek kadar akıllı olan bir lise son sınıf öğrencisi. Onu doğru seçimler yapmaya zorlamak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bu sadece hayatın soğuk bir gerçeği.

Anladın mı?"

Casey, Duke'taki üniversite günlerinden beri Jenna'nın koruyucusu rolünü hep üstlenmişti. Jenna'nın Casey'nin ufak tefek bedeninin üzerinde yükselmesi gerçekten çok komikti. Üniversitede onlara İt ve Jeff derlerdi ve bu adil bir tanımlamaydı. Jenna uzun boylu ve esmer, Casey ise ufak tefek ve sarışındı. Casey, daimi amigo kız ve sosyal kelebek; Jenna, çok daha sessiz ve çekingen. Şimdi otuzuna merdiven dayamış olan Casey hâlâ anne kaplan rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu. Jenna onu bundan vazgeçirmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

"Evet, hanımefendi. Artık bırakabilirsiniz."

Casey onu , hâlâ belirsiz gözlerle ona bakıyordu. "Ailesiyle konuşmanın nasıl gittiğini bana haber ver."

Jenna öğrencilerin veli ya da listesini buldu. "Brad'ın sadece babası var."

"Annesi yaklaşık dört yıl önce öldü," diye önerdi Lucas. "Araba kazası."

Casey düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Sadece bu bile geçen bahar kardeşinin kaçırılmasıyla yaşadıklarının üzerine bir çocuğu etkilemeye yeter. Bak, gitmem gerek. Dördüncü dersim *Macbeth* ve kazanı hazırlamam gerekiyor." Fakülte salonunun kapısına doğru ilerledi, sonra aniden döndü, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Brad Thatcher'ın sorunlarına fazla karışmasına izin verme, Lucas. Onun bir kontrol sorunu var, biliyorsun."

Lucas'ın dudakları kıpırdadı. "Biliyorum," dedi ciddiyetle. "Yapmayacağım Casey."

Kapı kapandığında Jenna gözlerini devirdi. "Kontrol problemim mi var?"

"Evet, biliyorsun," dedi Lucas nazikçe. "O da öyle. Akraba olmadığınızı emin misiniz?"

"Olumlu. Casey'nin annesi kendi yavrularını yememiş." Jenna odağını tekrar ebeveyn iletişim bilgilerine çevirdi. "Brad'in babası Eyalet Soruşturma Bürosu. Eminim onunla temasa geçmek zor olacaktır."

"Muhtemelen."

"Muhtemelen müsait olmadığını, zamanı olmadığını söyleyecektir."

"Muhtemelen."

Jenna ona ters ters baktı. O da gülümseyerek ona baktı. "Çıldırıncısın, Lucas."

"Marianne bunu bana yirmi beş yıldır her gün söylüyor." Jenna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yanağının bir tarafını içine çekti. "Biliyor musun, bir akıl hocası olarak gerçekten berbatsın. Obi Wan Luke Skywalker'a ne yapması gerektiğini söylemişti."

Lucas'ın tuzlu biberli bıyığı titredi. "Güç'ü dinle," dedi derin bir sesle ve sonra meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Peki ne yapacaksın genç Jedi?"

Jenna içini çekti. "Babasını arayacağım," diye cevap verdi sinirli bir şekilde. "Eğer babası bana Rudy Lutz'un babası gibi bağırırsa, gelip omzunda ağlarım."

Lucas ayağa kalktı ve onun başını okşadı. "Kleenex kutumun üzerinde senin adın yazıyor."

Gerçekten de öyleydi. *Dr. Jenna Marshall, Ph.D.*, Lucas'ın düzgün eliyle kutunun üzerine yazılmıştı. Biraz hüzünle gülümsedi. Marianne hayatını böyle nazik bir adamla paylaştığı şanslıydı.

Zihni kaçınılmaz bir şekilde dağılırken gülümsemesi de soldu. Keşke o ve Adam yeterince şanslı olsalardı. Ama olmamışlardı. Kıpırdamadan oturdu, Adam'ın sağlıklı olduğu günleri hatırlamaya çalıştı, onun yerine unutmayı dilediği hayatının son günlerini hatırladı. Sırtını sertleştirdi ve başını salladı, sanki anılar bu şekilde silkinip atılabilmiş gibi. Çok zor.

Kendini ayağa kaldırdı. Öğle tatilinin bitmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve Brad Thatcher'ın babasını araması gerekiyordu. Bugün. Önce

Brad daha da uzaklaştı.

Cuma, 30 Eylül, 14:45

Steven, Kent Thompson'ın parlak sarı bantla çevreledikleri yirmi metre karelik alanın içindeki çimleri taramasını izlerken, *ikisi*, diye düşündü.

İkinci bir genç kız daha çalındı. İkinci bir aile yıkıldı. Samantha Eggleston'ın kaybolması olayında, Pal adında dört yaşındaki bir laboratuvar köpeği, seksen yaşındaki sahibi ve olay yerini güvenlik altına alıp SBI'ı acilen arayan Şerif Braden sayesinde bir fırsat yakalamışlardı. Steven, Kent'in bir kez daha elleri ve dizleri üzerinde yeri aramasını izledi.

Başının üzerinde yarı kaynakçı yarı Alman casusu gibi görünmesine neden olan, tek gözlüklü bir mekanizma vardı. Kent'in ellerinde cımbız ve dikkatlice etiketlenmiş plastik kanıt torbaları. Harry Grimes da aynı dikkatle ormanın yanındaki dış çevreyi taradı. Kimse kanıtların kaybolmasını istemiyordu. Avlarını yakalamak için başka şansları olmayabilirdi.

Steven olay yerini klinik bir gözle inceledi. Burası, Lorraine Rush'ı buldukları yerle aynı olan ve Raleigh'in bu banliyösüne adını veren çam ağaçlarıyla çevrili bir açıklıktı: Pineville, Kuzey Carolina. Yakında bu küçük şirin kasaba Noel ağacı çiftliklerinden çok daha fazlasıyla tanınacaktı. Yakında yeni bir seri katilin avlanma alanı olarak bilinecekti.

Lorraine Rush dört gün önce bulundu. Samantha Eggleston'ın dün sabah kayıp olduğu bildirildi. İkisi de güzel liseli kızlar. İkisi de gece yarısı yataklarından kaybolmuş. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Her iki durumda da davetsiz bir misafirin kanıtı. Eldeki mevcut gerçeklere bakılırsa ikisi de birbiriyle bağlantılı görünüyordu. Steven aksini kanıtlayana kadar başka bir şey düşünemezdi.

Açıklık şimdi ıssızdı ama son birkaç saat içinde burada bir şeyler olmuştu. Bir noktada bir ceset barındırabilecek, kabaca beşe üç boyutlarında, düzleştirilmiş bir çim parçası vardı. Artık öyle değildi. Düzleştirilmiş çimenlerin bir tarafındaki alan kanla kaplıydı - muhtemelen

Kent, kanın insana ya da kayıp kıza ya da onu kaçıran kişiye ait olmadığından emin olmak için iyice kontrol etse de, kan izleri arazinin sahibine olan köpekten geliyordu. Kan izi, açıklıktan yaklaşık bir mil ötedeki sahibinin evine kadar uzanıyordu.

Ağaçların arasında, köpeğin bir saat önce bıçaklanmış ve kanlar içinde ortaya çıktığı yerde.

Yaşlı adam hemen harekete geçmiş, evinden açıklığa kadar kan izlerini takip etmişti. Adamın yaşlı gözleri keskindi; çam ağaçlarından birinin zarif dallarının altında dalgalanan beyaz parçayı fark etmişti. Bu bir çift kadın iç çamaşırıydı, dört numara, narin küçük Samantha Eggleston'ın taktığı çiçeklerle aynı boyutta ve desende. Yaşlı adam hemen şerifi aramış, şerif de hemen Steven'ı aramıştı.

Kent topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve monoklünü yukarı doğru itti. görüş alanı. Kısa bir süre yukarı baktı. "Bir saç teli buldum," diye açıkladı derin bir memnuniyetle. "Koyu renk. Çok düz."

Steven'ın nabızı hızlandı ve Kent'in hâlâ incelemekte olduğu düzleşmiş çimenlik alana, kan sıçramış alanlardan kaçınarak yaklaştı. Samantha Eggleston'ın saçları koyu renkti ama çok uzun ve kıvrıkcıktı. Bu tek bir saç telinin bile faillerine ait olduğunu ummaya cesaret edemiyordu. "İnanılmaz. Tüm bu karmaşa içinde bir şey bulduğunuza inanamıyorum."

Kent sırtıarak monoklünü indirdi ve tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Ben iyiyim."

Steven başını salladı. "Ve alçakgönüllü. Alçakgönüllülüğü unutma." "Ve alçakgönüllü," diye ekledi Kent, şimdi yere doğru konuşuyordu.

"Saçmalık,"

Steven yumuşak bir sesle. "Bana saçın bir folikülü olduğunu söyle ve ben de senin iyi. Aksi takdirde kaynakçı maskesi takmış bir inek daha olursun."

Kent kıkırdadı. "Keşke kaynakçı olsaydım. Muhtemelen çok daha fazla para kazanırdım."

Steven kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benimle kal, kaynakçı çocuk. Folikül var mı yok mu?"

Kent'in gülümsemesi soldu. "Hayır. Üzgünüm."

"Kahretsin," diye tısladı Steven. Folikül olmadan DNA analizi yapamazlardı.

Kent sabırla, "ol," dedi. "Hâlâ bir DNA izi bulmam mümkün olabilir."

"Kaç gün?" Steven dişlerini sıkarak sordu. "Yedi ila on." Kent tekrar topuklarının üzerine oturdu. "Köpek nerede?"

Steven, şerifin kolunu köpeğin sahibinin omuzlarına dolamış bir şekilde durduğu tarafa baktı. "Muhtemelen sahibinin evindedir. Veteriner onu iyileştirmek için yolda olmalı." Yaşlı adamın iyiliği için köpeğin tedavi edilebileceğini umuyordu ama bu açıklıkta meydana gelen kavga sırasında Labrador çok kan kaybetmişti. "Neden?"

"Köpeğin dişlerinden örnek almak istiyorum." Steven'ın kaşları .

"Neden?"

"Eğer köpek suçluyu ısırırsa, dişlerinin arasında deri hücreleri kalmış olabilir."

Steven, SBI'a sadece birkaç ay önce katılmış olan genç adamı tekrar düşündü. "Tamam, düzeltiyorum. Çok iyisin. Köpeğin dişlerini kontrol etmek aklıma gelmezdi."

Kent yine sırtıttı. "Bunun için kredi alamam. *Law and Order*'da gördüm."

Steven gözlerini devirdi. "Tabii ya. Akademiyi es geçmeli ve tüm acemilerimize *Law and Order*'ın tekrarlarını izletmeliyiz."

"Vergi mükelleflerinin parasını kurtarır," dedi Kent bir başka kıkırdamayla, gözleri çimenlere yapışmış bir halde.

Steven kendine rağmen gülümsedi. Genç adamın rahat tavırlarını Kent'in patronunun huysuzluğundan çok daha fazla sevdiğini fark ediyordu. Kent'in patronu normalde bu büyüklükteki bir soruşturmayı yönetirdi ama Diane şu anda bir yolcu gemisinde güneşleniyordu. Bu Kent'e kendini gösterme şansı verirken, diğerlerine de Diane'den uzaklaşmak için çok ihtiyaç duydukları molayı verdi. "Veterinerin Diane'e zarar verecek bir şey yapmadığından emin olacağım. köpeğin dişlerinden ödün ver."

"Teşekkürler. Yaşlı adama köpeğine zarar vermeyeceğimi söyle," diye ekledi Kent, başını tekrar aşağı indirerek aramaya koyuldu.

Steven, Şerif Braden ve yaşlı adamın sarı bandın diğer tarafında durup sessizce izledikleri yere baktı. Steven mırıldandı: "Zaten canı çok yanmış," dedi. Şerif Braden'ın gözleri Steven'inkilerle buluştu ve Steven onlarda acı ile dehşete düşmüş çaresizliğin vahşi bir karışımını gördü. Samantha Eggleston, Şerif Braden'ın on altı yaşındaki yeğeniydi.

Şimdi Braden'ın keder ve dehşet içinde eğilmiş omuzlarına bakan Steven, adamla arasında, kolluk kuvvetlerinin kurban için hissettiği kibar ama yetersiz empatinin ötesine geçen, bir polis arkadaşına duyulan akrabalığı aşan bir bağ hissetti. Steven Braden'ın nasıl hissettiğini biliyordu. Braden'ın kız kardeşinin neler hissettiğini biliyordu. Çocuğunuzun bir delinin elinde olduğu dehşetiyle yaşananın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Steven dikkatle Braden ve yaşlı çiftçinin durup onun yaklaşmasını izlediği yere doğru ilerledi. "Elimizde bir şey olabilir," dedi Steven ve Braden ağzı sıkı bir şekilde başını salladı. "Olay yerini güvene almakla iyi iş çıkardınız. Doğa Ana da yağmuru durdurarak yardımcı oldu," diye ekledi Braden hiçbir şey söylemeyince. Steven Braden'ın konuşabildiğinden emin değildi ve onu suçlayamazdı. Braden köpeğin yaralarını görmüştü ve şüphesiz Zihni her türlü olası sonucu düşünürken, kalbi yeğeninin bıçaklı, acımasız bir kaçıracının merhametine kalmış halini düşündükçe parçalanıyordu. Steven uzandı ve Braden'ın omzunu kısa süreliğine sıkarak gözleriyle buluştu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Nasıl hissettiğini gerçekten anlıyorum."

Braden sertçe yutkundu. Boğazını temizledi. "Teşekkürler," demeyi başardı. Sonra sırtını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve kolunu yaşlı adamın omuzlarından indirdi. "Adamlarım burada bir şeyler yapmak için can atıyor. Neye ihtiyacınız olursa söyleyin yeter."

Steven omzunun üzerinden baktı. Harry ormanı ararken Kent hâlâ elleri ve dizleri üzerindeydi. "Sanırım en iyisi bu noktada olay yerini çiğneyen ayak sayısını sınırlamak olacak, ama arama ekibini yeniden toplayabilirler. Burada kaç dönüm var?"

Braden yaşlı adamı dinledi. "Bud?"

"Üç yüz altmış iki," diye cevapladı yaşlı adam tereddüt etmeden. Sesi Steven'ın beklediğinden daha güçlüydü. Yaşlı adamın tüm vücudu sürekli titriyordu. Boğumlu yaşlı bir el

bir baston tutuyordu. Diğerini selamlamak için uzattı. "Adım Bud Clary. Bu arazinin sahibiyim."

Steven yaşlı adamın elini sıktı. "Keşke başka koşullar altında buluşuyor olsaydık Bay Clary. Özel bir isteğim var. Köpeğiniz, efendim."

Gri kaşlarından biri . "Dostum?" Bay Clary sordu.

"Evet. Veterinerin dikişi bitince dişlerini kontrol etmek istiyoruz. Pal onu bıçaklayan kişiyi ısırдыysa orada bazı kanıtlar olabilir. onu."

"Umarım yapmıştır," diye mırıldandı Clary. "Umarım o orospu çocuğunun canına okumuştur."

"Ben de," diye kabul etti Steven acımasızca. "Şerif, veteriner Pal'ın ağzına dokunmamasını söyleyebilir misiniz?"

Braden kruvazörüne doğru ilerlemeye başlamıştı bile. ". " Steven tekrar Bay Clary'ye döndü. "Oturmak ister misiniz Bay Clary?" Steven arabasına doğru işaret etti. "Bagajımda katlanabilir bir sandalye var."

Clary başıyla onayladı ve Steven hemen sandalyeyi getirip kurdu. Raleigh ve William's Sound arasındaki her akarsuyun yanında sandalyeye oturmuş ve oltasına takılan balıkları avlamıştı. Bay Clary kendini sandalyeye bırakırken, "Biraz balık kokuyor olabilir," dedi.

Clary yorgun bir gülümsemeyle, "Sorun değil, evlat," diye karşılık verdi. "Ben de öyle." Kendini toparladı, sonra derin bir nefes aldı. "Parkinson hastasıyım ve stresli olduğumda titremelerim daha da artıyor." Omzunun üzerinden Kent'e baktı, hala kanlı çimlerin ortasında elleri ve dizleri üzerindeydi, sonra tekrar Steven'a baktı, yaşlı gözleri berrak ve deliciydi. "Samantha'yı bulacak mısınız, Ajan Thatcher?"

Köpeğe yapılan vahşi saldırıyı ve ilk kurbanın akıbetini düşünen Steven, *muhtemelen hayır*, diye düşündü. *En azından canlı değil*. Yine de sesine iyimserlik katmaya zorladı. "Umarım öyledir, Bay Clary."

Clary başını salladı. "Bana Bud de. Bana Bay demek kendimi yaşlı hissettiriyor."

Steven yaşlı adama gülümsedi. "Bud olsun o zaman." Ayıldı ve Bud Clary'nin de aynısını yapmasını izledi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz, efendim?"

Bud iç çekti. "Dostum her zaman bir kuşun, tavşanın ya da başka bir şeyin peşinden gider. Bazen birkaç gittiği oluyor, o yüzden bu sabah on gibi gittiğinde bir şey düşünmedim."

"Saat konusunda emin misiniz, efendim?"

Bud başını salladı. "Eşimi bazı için kasabaya götürmem gerekiyordu. Saat on gibi çıktık ve Pal bizi evden çıkarken takip etti, sonra da Sincap." Başını kaldırdı, ikinci güneşi gözlerini kısmıştı. "Kasabada nereye gittiğimizi bilmek ister misin?"

"Şu anda değil efendim. Ne zaman döndünüz?"

"Saat on iki on beş civarıydı. Pal arka verandada yatıyordu, kanlar içindeydi ve her yeri yırtılmıştı. Eşim kan izlerini gördü ve hemen şerifi aramayı düşündü."

Steven'ın dudakları Bud'ın sesindeki bariz gurur karşısında kıvrıldı. "Bayan Clary keskin bir düşünür."

"Her zaman öyleydi," diye cevapladı Bud memnun bir baş hareketiyle. Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Traktörle tarlayı geçtim, ağaçlara varana kadar kan izini takip ettim, sonra bu açıklığa gelene kadar yolun geri kalanını yürüdüm. Evden buraya gelmem yirmi dakika kadar sürdü." İnce omuzlarını silktilti. "Sonra hızla geri döndüm ve Şerif Braden'ı tekrar aradım, sanırım o da sizi aradı."

Sonra hep birlikte bu açıklığa gelmişler, ana otoyoldan ayrılan asfaltsız bir toprak yoldan buraya ulaşmışlardı. Samantha'yı kaçıran kişi onu buraya böyle getirmişti. Ve onu götürmüştü.

"Açıklığa ilk vardığında tam olarak ne gördün?" Steven nazikçe sordu.

Bud yutkundu. "Biraz kan göreceğimi biliyordum - onun gibi kanayan bir arkadaş.

Sanırım bu kadar çok kan görmeyi beklemiyordum. Başka bir şey olup olmadığına bakmak için traktörden indim, sonra yaklaştığımda beyaz bir şey gördüm."

"Samantha'nın iç çamaşırları mı?" Kanıt torbasındaydılar, laboratuvara .

Yaşlı adamın çenesi sıkıştı. "Evet. İç çamaşırları yan taraftaydı, şu çam ağaçlarından birinin dallarının altına savrulmuştu."

"Bir şeye dokundun mu Bud?"

Bud kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır, öyle bir şey yapmadım," diye öfkeyle cevap verdi. "Yaşlı olabilirim genç adam, ama aptal değilim."

"Özür dilerim. Sormam gerekiyordu."

Bud kollarını göğsünde kavuşturmuş, hafifçe yumuşamış bir halde sandalyeye geri oturdu. "Tamam o zaman."

"Kanlı çim alana yaklaştığınızda başka bir şey fark ettiniz mi?"

Bud başını salladı, öfkesi aniden yatışmıştı. "Evet. Kan hâlâ sıcaktı."

Steven'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Hiçbir şeye dokunmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ben . Kokusunu . Bu çiftlikte elli yıl boyunca domuz kestim, evlat. Sıcak kan kokusunu bilirim."

Steven nefesini içine çekti ve dışarı verdi. Çok yakındı. Bud Clary, Pal bıçaklandıktan bir saatten az bir süre sonra bu açıklığa rastlamış olmalıydı. En azından zamanı tam olarak belirleyebilirlerdi. Eviyle açıklık yirmi dakika olduğuna göre, Bud on iki-otuz beşte varmış olacaktı. Bu da demek oluyor ki Samantha on bir buçukta hâlâ buradaydı. "Çok yardımcı oldun Bud." Cebinden bir kartvizit çıkardı. "Başka bir şey hatırlarsan beni arayabilir misin?"

Bud ciddiyle kartı aldı. "Alacağım. Lütfen Samantha'yı bulun, Ajan Thatcher. Burası küçük bir kasaba. Etrafta Samantha Eggleston'ı ya da ailesini sevmeyen kimse yok. Büyük torunlarımla bebeklerine bakıyor." Sonra Steven'ın çok sık duyduğu o cümleyi acı bir şekilde ekledi. "Pineville'de bu tür şeyler olmaz. Biz huzurlu bir kasabayız."

Kötü insanların bazen huzurlu kasabalarda yaşaması ne kötü, diye düşündü Steven.

Tüm kötü insanlar bir toplanıp masum insanlar yerine birbirlerini öldürselerdi, işi çok daha sorunsuz olurdu.

Steven çimenlik alana doğru yürürken cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğine bakınca asistanının aradığını anladı. "Nancy, ne oldu?"

Nancy Patterson görevine başladığından beri onun asistanıydı. Kendisinden önceki ve ondan önceki özel ajanın sekreteriydi. Paha biçilmez deneyime sahip bir bilgisayar dehasıydı ve Steven ona herhangi bir kadına güvendiği kadar güveniyordu.

"Brad'in öğretmenlerinden birinden birkaç telefon almışsınız." Kadının ses tonu ve büyük oğlu için duyduğu endişenin artması Steven'ın daha dik durmasını sağladı. Yaklaşık bir ay önce, neredeyse bir gecede Brad sıcak, mutlu bir çocuktan asık suratlı bir yabancıya dönüşmüştü. Brad'in ördüğü duvarı aşmaya yönelik her girişim alaycılık ve öfkeyle karşılanıyordu. Yıllar önce de ergenlik isyanını yaşamışlardı. Bu farklıydı. Ve şimdi öğretmenleri de bunu görüyordu. Kalbini sakinleşmeye zorladı. "Sorun nedir?"

"Bana söylemedi. Seninle yüz yüze konuşmakta ısrar ediyor. Öğle yemeğinden beri iki kez aradı. Çok... ısrarcı."

Steven bakındı. kanıt topluyorlardı ve kalması gerekiyordu. Ama oğlunun ona daha çok ihtiyacı vardı. "Bir numara bıraktı mı? Onu nereden arayabilirim?"

"Sadece okulun ana numarası. İlk seferinde öğle tatilinde aradı, ikincisinde ise ders arasında. Saat dörde kadar müsait olmayacağını söyledi."

Steven saatine baktı. Burada işini bitirmek üzereydi ve Brad'in okuluna 4'te varmış olurum. "Okulu arayıp onunla saat dörtte lobide buluşacağımı söyler misin?"

"Biraz fazla , değil mi Steven?" "Hayatımın hikâyesi," diye cevap verdi suratsızca.

"Steven!" Harry bağırdı. "Buraya gel!"

Steven, Harry'nin yolun yanında durduğu yere doğru baktı. "Nancy, ben gitmek zorundayım. Brad'in öğretmenine saat dörtte onunla buluşacağımı söyle. Hayır derse beni ara. Nancy? Bu hangi öğretmen?"

"Dr. Marshall. Onun kimya öğretmeni. Steven, iyi misin?"

Steven'ın ağzı düzleşti. "Lennie'ye iyi olduğumu söyle," dedi acımasızca. "Çıldıırıp soruşturmayı mahvetmeyi planlamıyorum."

"Yapacağını düşünmüyor Steven," diye nazikçe uyardı Nancy, kendini huysuz bir çocuk gibi hissetmesine neden olarak. "Senin için endişeleniyor. Ben de öyle."

Steven iç çekti. "Ona iyi olduğumu söyle. Ama stresli hissedersen Meg'e giderim. Tamam mı?" Meg, Nicky'den sonra kendisiyle görüşmesi için onu sürekli rahatsız eden personel psikoloğuydu. Sonunda sırf o iğrenç kadını yakasından düşürmek için gitmişti. Ama yardımcı olmuştu. Birazcık. Bu noktada onunla görüşmeyi teklif etmek Lennie Farrell'ı mutlu bir amir yapmalıydı.

"Tamam. Brad'in öğretmenini arayacağım. Dr. Marshall," diye ekledi ona hatırlatarak. Onu iyi tanıyordu.

"Teşekkürler." Steven ismi hafızasına kaydederek telefonu cebine attı ve eldivenli elinde bir şırınga tutan Harry'nin sabırsızlıkla beklediği yere doğru dikkatle ilerledi. "Kahretsin," diye mırıldandı Steven ve çevresinin şekli tertemiz olan düzleştirilmiş çimlere baktı. "Bu, boğuşma izi olmamasını açıklıyor."

"Saçla birlikte laboratuvara geri götüreceğiz." Harry, Kent'in eve doğru uzanan kan izlerini incelediği yeri işaret etti. "Kent veterinerin köpeğin dişlerinden örnek almasını izlemek istiyor."

Steven iç çekti. "Umarım acilen bir ipucu buluruz. Zamanımız tük."

Cuma, 30 Eylül, 1550

"Brad'in babasını aradın mı?"

Jenna laboratuvar masalarını temizlerken başını kaldırdığında Casey'nin ayakta durduğunu gördü. sınıfının kapısında. "Sayılır. , ben de sekreteriyle konuştum. Benimle buluşmaya geliyor."-Jenna saatine baktı
-"On dakika."

Casey'nin kaşları çatıldı. "Sahada mı?" "O bir polis."

"Hmm."

Jenna fırçalamanın ortasında durdu ve başını kaldırıp baktı. Casey düşünceli görünüyordu ve bu her zaman tehlikeli bir işaretti. "Ne?"

Casey gülümsedi ve Jenna'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Bilmiyorum. Polis, dul. Brad oldukça yakışıklı bir çocuk, yani babamın iyi genleri olmalı . . ." Omuz silkti. "Olasılıklar."

Jenna başını salladı ve gözlerinin arkasında tanıdık bir sıkışma hissetti. Casey Jenna'ya bir eş bulmayı kişisel hedeflerinden biri olarak görüyordu. Jenna Casey'nin durduğu yere doğru yürüdü, kasıtlı olarak onun üzerinde yükseliyordu. "Oraya gitme Casey," diye uyardı. "Bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

Casey meydan okurcasına yukarı baktı. "Bugün daha uzunsun."

Jenna'nın gözleri kısıldı. "Çünkü bu takım elbiseyle mükemmel olacağına beni ikna ettiğin bu lanet ayakkabıları giyiyorum. Ayaklarım ağrıyor ve şu anda bunun için zamanım yok. Söz veriyorum. Bay Thatcher ile temas yok. Bu telefon, telgraf, faks, yapışkan not ve duman işaretlerini içerir." Casey

suratını astı. "Söz veriyorum. Lanet olsun."

Jenna geri . "Güzel." Evraklarını çantasına yerleştiren Jenna omzunun üzerinden bakınca Casey'nin yine düşünceli bir ifadeyle baktığını gördü. Jenna'nın bakışlarını gören Casey parladı.

"Neredeyse unuttuyordum. Yarın gece Ned'le randevum var ve onun da bir arkadaşı var. I-"

"Hayır." Jenna ürpererek onun sözünü kesti. Ned en iyi haliyle ergenlik çağındaydı ama arkadaşları daha beterd.

Casey kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Yarın akşam Allison'da yemek yiyeceğim."

Casey homurdanır gibi bir ses çıkardı. " ver onu. Ned'in arkadaşı gerçekten çok tatlı."

"Onu öylece iptal edemem. İncinir."

"Onda gergedan postu var," diye mırıldandı Casey. "Ona bir fil silahıyla bile zarar veremezsin."

Jenna kıkırdadı. "Göründüğünden çok daha hassas biri." Sonra Allison'ın yemeğinin amacını hatırladı ve ciddileşti. "Onu iptal edemem. Gelecek hafta Ekim'in sekizinde."

Casey küçük elini Jenna'nın koluna koydu ve hafifçe sıktı. "Hangi ay olduğunu biliyorum," dedi usulca. "İşte bu yüzden kalmanı istemiyorum."

başına. İki yıl oldu..."

Jenna aniden sinirlenerek kolunu çekti. "Adam öldüğünden beri. Kelimeyi söyleyebilirsin. D-i-e-d. Senin de gibi, iki yıl oldu. *Ben atlattım*. Keşke herkes de öyle olsa."

"Öyle olduğunu düşünmüyorum ama inkâr içinde sıkışıp kalman konusunda yapabileceğim bir şey yok."

Jenna masasının çekmecesini gereğinden fazla bir güçle iterek kapattı. "İnkâr etmiyorum," diye tısladı. "Adam öldü. İki yıl önce Ekim'in sekizinde son nefesini verirken orada elini tutuyordum. İnkâr etmiyorum."

Casey dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Daha otuz yaşındasın. Hayatını yeniden yaşamaya başlamalısın."

Jenna dikkatli bir nefes aldı. Ona kadar saydı. Casey iyi niyetliydi. Aslında, ona hayatını yeniden yaşamaya başlamasını söyleyen arkadaşları ve ailesinin her biri iyi niyetliydi. "Benim çok dolu bir hayatım var Casey," dedi sakın bir sesle. "Onu daha fazla doldurmak için kolumda sürekli bir erkek akışına ihtiyacım yok."

Casey sessizce, "Hayır, bir sürü adama ihtiyacın yok," diye onayladı. "Bir tanesi yeterli olur."

Jenna içi boş bir sesle güldü. "Ve sanırım onu benim için bulacaksın?"

Casey ona, Jenna'nın sahip olduğu tüm savunma katmanlarını kesip atan o şekilde baktı. "Pazar yemeğe ne dersin? Ya da Pazartesi veya Salı?"

Jenna içini çekti. ", değil mi?" Casey'nin gülümsemesi muzafferdi. "Hayır."

"Nereye gidiyoruz?"

"İtalyan. Capitol'de yeni bir yer. Pazar günü yedide orada olur musun?"

Jenna'nın boş olduğunu anlamak için takvimine bakmasına gerek yoktu. Pazar geceleri normalde saat dokuzda yatağında iyi bir gerilim romanı okurken bulurdu onu, iki köpeği de yanına kıvrılmıştı. Kim bilir? Belki Ned'in bu keyifli bir akşam geçirmesini sağlayabilirdi. "Tamam. Ama arabayı kendim kullanacağım, böylece istediğim zaman gidebilirim." Jenna saatine baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin. Şimdi geç kaldım. Sen git ve lobide ebeveynlere benzeyen birini görürsen gülümsemeden ya da başını sallamadan yanından geç. Anladın mı?"

"Evet. Oyunbozan." Casey kapıdan çıkmaya başladı, sonra arkasını döndü, peri yüzünde belirsiz bir ifade vardı. "Hey, Jen? Brad'in babasının polis olduğunu mu söyledin?"

Casey'nin yüzündeki bir şey Jenna'nın ellerini hareketsiz hale getirdi.

"Öyle mi? Neden?" "Ona kayıp kızlar hakkında bir şey bilip bilmediğini sorun." Bir his

Jenna'nın midesinin çukuruna bir korku yerleşti. "Hangi kayıp kızlar? Son duyduğumda sadece bir kayıp kız vardı, Salı günü ölü bulunan High Point Lisesi'bir kız."

"Bir tane daha var," diye mırıldandı Casey. "Bu DuVal Lisesi'nden. Dün gecedan beri tüm haberlerde yer alıyor."

Jenna dudağını ısırıldı. "Dün gece karate yaptım ve eve geldiğimde hemen yattım. Haberleri görmedim. Tanrım, Casey, iki kız mı? Çocuklarımızı uyarmalıyız."

Casey, "Lucas Pazartesi günü bütün kızlara dikkatli olmalarını söyleyen bir duyuru yapacağını söyledi," dedi. "Brad'in babasına başka bir şey bilip bilmediğini sor, Tamam mı? Kızlarımızı güvende tutmak için yapabileceğimiz her şeyi yaparız."

"Yapacağım." Jenna saatine tekrar baktı. "Ama üç dakika içinde onunla buluşmazsam yapamam. Şimdi git. Yeni bir şey öğrenirsem seni ararım."

Artık sakinleşmiş olan Jenna, kimyasal madde dolabının kilidini kontrol etti, sınıfının kapısını kilitledi, çantasının ve kol çantasının kayışlarını ayarladı. dolu evrak çantasını aldı ve topuklu ayakkabılarının izin verdiği en hızlı adımlarla ön lobiye yola koyuldu.

"Dr. Marshall, sizinle konuşabilir miyim?"

Jenna, on birinci sınıf öğrencisi Kelly Templeton merdivenlerden hızla inerken ona doğru baktı. "Eğer benimle koşabiliyorsan, koşabilirsin."

Kelly adımlarını hızlandırdı. "Sınavımla ilgili. Dört problemenden kısmi kredi almam gerekiyor."

Kelly Templeton her zaman kısmi kredi alması gerektiğini düşünürdü. Jenna nadiren aynı fikirdeydi. "Bak ne diyeceğim, Kelly. Pazartesi sabahı gel ve konuşalım. Şu anda acelem var."

"Ama Pazartesi sabahı amigo kızlarla toplantım var."

"Pazartesi günü öğle yemeğinde konuşabilirim o zaman. Ama şimdi olmaz." Reddedişini bir gülümsemeyle yumuşattı. "Doksan iki aldın Kelly. Daha ne kadar kısmi kredi bekleyebilirsin?"

"Sekiz puan daha," diye mırıldandı Kelly, sonra uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Pekâlâ, Dr. Marshall. Pazartesi öğle yemeğinde." Bir veda bile etmeden dolaplara doğru yöneldi.

"Kelly?" Jenna seslendi ve Kelly genç yüzündeki sabırsızlıkla arkasına baktı. "Dikkatli ol, tamam mı? Bayan Ryan az önce bana ikinci bir kayıp olduğunu söyledi. kızım."

Kelly'nin gözleri . "Vay canına. Hangi okul?" "DuVal."

Kelly dudağını ısırды. "Bu yakın. DuVal'daki çocukları tanıyorum." Bir süre sonra, sadece bir gencin yapabileceği gibi endişesini üzerinden atarken ifadesi aydınlandı. "Görüşürüz, Dr. Marshall."

Ve onun hızla uzaklaşmasını izleyen Jenna, on altı yaşındaki kızın enerjisinin onda birine sahip olmayı dileyerek, ağrıyan ayaklarının üzerinde hızla lobiye döndü.

"Dr. Marshall, sizinle biraz konuşabilir miyim?" Jenna bu kez müdürün sesiyle durdu ve bileği lanet olası topuklu ayakkabılarının içinde sallandığında irkildi. Casey ile son kez alışverişe çıkıyordu, tek ayağının üzerinde zıplama ve bileğine masaj yapma direnerek sinirli bir şekilde düşündü. Hızla atan nabzını yavaşlatmak için nefesini içine çekerek döndüğünde Dr. Blackman'ın ofis kapısının yanında durduğunu ve yüzünün asık olduğunu gördü. Onu görünce anında tiksintisi kabardı. Açıkça politik bir adamdı ve ... adi biriydi.

"Veli toplantısına geç kaldım, Dr. Blackman. İşim bitince sizinle buluşabilir miyim?" O sırada Cuma günü saat beşi geçiyordu. Blackman o sırada çoktan gitmiş, futbol sahasının ön tribününde oturuyor olurdu. maçın başlamasına bir saatten az bir süre kaldı.

"Bu bekleyemez, Dr. Marshall," diye cevap verdi, sesi buz gibiydi. "Benimle gelin lütfen." Ve onun cevabını beklemeden hızla topuğunun üzerinde döndü.

Jenna ön lobiyi aradı. Ebeveyne benzeyen hiç kimse beklemediğinden kızgınlığını bastırdı ve Blackman'ı ofisine kadar takip etti, bu kadar feci derecede önemli olan her neyse onun da kısa süreceğini umuyordu.

Blackman'ın ofisinde, sırtı onlara dönük bir şekilde pencereden dışarı bakan bir adam bekliyordu. Kocaman bir adamdı, omuzları en az bir metre genişliğindeydi. Siyah bir Fötr şapkası başını örtüyor, siyah paltosu bir kolundan sarkıyordu. Jenna paltoyu görünce kaşlarını kaldırdı. Kuzey Carolina'da sonbahar için hava serindi ama Palto kesinlikle aşırıya kaçmıştı. Sonra döndü ve Jenna'nın kalbi onun daralmış siyah gözlerindeki ifade karşısında kısa bir an için durdu. kare çenesini sıktı. Kıpırdamadan durmasına rağmen vücudu titreşiyor gibiydi.

Kızgındı. *Ona kızgındı.* Ve bu adamla daha önce hiç karşılaşmadığından emindi.

Dr. Blackman kapıyı kapattı. "Dr. Marshall, bu Bay Lutz. daha önce tanıştınız?"

Tanrım, diye düşündü Jenna, şimdi nabızı hızla atıyordu. Lutz. Lise takımının yıldız oyun kurucusunun babası. Fen dersindeki notunu en azından C'ye yükseltene kadar yedek kulübesini ısıtacak olan yıldız oyun kurucunun... Beyni Bay Lutz'la yaptığı son konuşmaya tepki verirken, okul politikası böyle, diye düşündü biraz çılgınca. Oğlunun son sınavına zayıf not verdiği için çok sinirlenmişti. Ona kötü isimler takmıştı. O da Telefonu kapattıktan sonra tam bir saat boyunca sarsıldı. Şimdi fötr şapkasının siperliğinin altından ona bakıyordu, gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Kazandığını sanıyor, diye düşündü Jenna, bir öfke patlaması korkunun yerini aldı.

Beni korkuttuğunu sanıyor. Tekrar düşünecektir. "Telefonda konuştuk, kısaca," dedi, sesinin soğukkanlı ve istikrarlı olmasından memnundu. Dört inçlik topuklu ayakkabılarının içinde 1.80'den biraz uzun boyuyla, küstah herifle göze gelmek için başını kaldırmasına gerek kalmadığına acımasızca memnun oldu. "Bay Lutz'un oğlu Rudy benim ikinci dönem fen dersime giriyor." Zihinsel olarak ekledikten sonra yüksek sesle, "Derse gelmeyi seçtiği zaman, yani. Şu anda sınıfta kalıyor."

Lutz'un kara gözleri parladı ve burun delikleri açıldı. "Oğlum takımdan uzaklaştırıldı."

"Okul politikasının gerektirdiği gibi," dedi Jenna yumuşak bir sesle. Ve Blackman'ın onu desteklemesini bekledi.

Ve bekledi. O ve Lutz bakışlarını kilitlemeye devam ederken sessizlik boğucu bir hal aldı.

"Belki de genç Rudy'nin testine bir kez daha bakılabilir," önerdi Blackman arkasından, sesi yapay bir şekilde yumuşaktı. "Belki de verdiği cevaplar... yanlış yorumlanmış olabilir."

Jenna yavaşça başını çevirdi ve Blackman'a baktı, bir an için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar dehşete düşmüştü. "Çoktan seçmeli ve doğru-yanlış testiydi," dedi soğuk bir sesle. "Bilirsiniz, *doğru* ya da *yanlış*. A, B, C ya da yukarıdakilerin hiçbiri.

Özellikle Rudy kağıda adından başka bir şey yazmadığı için yanlış yorumlanması zor olacaktı. Tahmin etmeye bile çalışmadı. Rudy testi geçemedi, Dr. Blackman. Tıpkı ondan öncekinde olduğu gibi. Sınıfta kaldı çünkü sınıfa hiç gelmiyor ve geldiğinde de arkada oturup flört ediyor." Özsaygısı etkilenecek kadar düşük olan herhangi bir kızla, diye ekledi kendi kendine, sonra dikkatli bir nefes aldı. "Notu duruyor."

Dr. Blackman'ın ince yüzü pancar gibi kızardı. Ellerini cebine sokmadan hemen önce titrediğini fark etti. "Dr. Marshall, ben Bu cezanın hem Rudy hem de takım için ciddiyetini tam olarak anladığınızı düşünüyorum."

Tanrı aşkına, diye düşündü, derisinin yüzeyinin karıncalanmaya başladığını hissederek. "Takdir ettiğim şey, Bay Lutz'un oğlunun eğitim almasını sağlama sorumluluğum." Lutz'a döndü, sonra gözlerindeki soğuk ifade karşısında bir telaş hissetti. Endişesini bir kenara iterek çocuğa, onun geleceğine odaklandı. "Umarım oğlunuzun eğitiminin hayatının bu aşamasında ders dışı faaliyetlerinden daha önemli olduğu konusunda hemfikirsinizdir."

Lutz'un kare şeklindeki çenesi gerildi. Şapkasını kasıtlı olarak çıkardı ve şakaklarında gümüş rengi izler bulunan, bakımlı siyah saçları ortaya çıktı. *Seçkin bir haydut*, diye düşündü Jenna, kafasında çalan tiz uyarı zilleriyle savaşıyor. Adamın gözleri onu boydan boya süzdü. İfadesi kültürlü bir küçümseme, bariz bir cinsel saygısızlıktı. Jenna'ya, sanki üzerinde bir giysi varmış gibi hissettirdi.

dizlerine kadar gelen özel dikim takım elbise yerine tanga bikini giydi. Yine Blackman'ın müdahale etmesini bekledi. Yine boşuna bekledi.

Lutz öne doğru bir adım attı ve gülümsedi. Jenna'nın kollarından aşağı ve yukarı ürperti yayıldı. Bu hoş bir gülümseme değildi. Bu en saf haliyle bir gözdağıydı.

Jenna boğazını temizledi. "Kabul ediyorsunuz, değil mi Bay Lutz?" hoş bir şekilde sordu.

Lutz yine dişlerini göstererek gülümsedi. "Bayan Marshall-"

Jenna kırılğan bir gülümsemeyle, "*Dr. Marshall*," diye düzeltti. Yanağında bir kas titredi.

"*Bayan Marshall*," diye tekrarladı gıcırdayan dişlerinin arasından ve Jenna tek omzunu gönülsüzce silkerek kaldırdı.

"Oğlunuzun böylesine etkileyici bir saygısızlığı nereden öğrendiğini şimdi anlıyorum," mırıldandı, bakışlarını ayırmadan. Bay Thug önce başını çevirecekti, çünkü o kesinlikle çevirmeyecekti.

Lutz bir adım daha yaklaştı, siyah topuklu ayakkabılarının parmak uçları kadının açık burunlu sandaletleriyle aynı hizadaydı. Lutz topuklu ayakkabılarıyla bile ondan beş santim kadar önde olduğu için şimdi dimdik yukarı bakıyordu.

"Kim olduğumu anlamış gibi görünmüyorsun,

Bayan Marshall. Okulu bu şekilde alıp satabilirim." Elini şaklattı

Jenna irkilmemeyi başardı. "Seni bu şekilde kovdurabilirim." Parmaklarını tekrar şaklattı, bu kez eli daha yakındaydı.

"Bana büyük bir rahatsızlık verdiniz, *Bayan Marshall*. Oğlum beni arayıp takımdan uzaklaştırıldığını söylediğinde Boston'da önemli bir iş toplantısı yapıyordum İşimi yarım bırakıp eve dönmek ve karıma, babasının oğlumuzun maçını izlemesi için ayarladığı gözlemcinin Rudy'nin maçını izleyeceği konusunda güvence vermek zorunda kaldım."

"Gözlemci bugün onu oynarken görmeyecek." Jenna onun öfkesini soğukkanlı olduğunu umduğu bir sertlikle karşıladı, çünkü kalbi dengesiz bir piston gibi çarpıyordu. "Sınıfımdaki notunu yükseltir yükseltmez izci oğlunuzun oyununu izleyebilir." Geri çekildi ve bir nefes aldı. Olmaya karar verdi Odadaki tek yetişkin. Baskı altında zarafet, derdi babası.

"Bu okulu alıp satabilirsiniz Bay Lutz, ama beni alıp satamazsınız. Para benim için önemli olsaydı, sizi temin ederim ki burada olmazdım. Ancak buradayım ve çocukların öğrendiğini görmek için buradayım. I

ebeveyn desteği olmadan bunu yapamaz. Rudy'nin yararı için birlikte çalışmanın bir yolunu bulamazsak

Rudy'nin gelecek yıl sınıf tekrarı yaptığında bir sonraki telafi edici fen öğretmeninin gözünü korkutmak. İyi günler, efendim." Jenna döndü ve Dr. Blackman'ın yüzünün solgun ve öfkenin kırmızı lekeleriyle beneklenmiş olduğunu gördü. Başını eğdi ve onu tokatlama isteğiyle savaştı. "Ve desteğiniz için teşekkür ederim, Dr. Blackman."

Evrak çantasını omuzlayan Jenna ofisten çıktı ve titremeye başladı.

DÖRT

Cuma, 30 Eylül, 1620

"Lanet olsun," diye mırıldandı STEVEN, arabanın önüne yaklaşarak

Brad'ın lisesine hızlı bir koşuyla gitti. Dr. Marshall'la görüşmesine yirmi dakika geç kalmıştı. Cuma günü öğleden sonra kalmayı kabul ettiği için . Ayakta dikilip onu beklemesi neredeyse imkânsızdı. Keşke Pineville'den gelirken Eggleston'ların evine uğramamış olsaydı. Hayır, diye düşündü, adımlarını üç dev sıçrayışta atarak, yapılması gereken doğru şey buydu. Samantha'nın ailesinin onun kızlarını bulmak için çalıştığını bilmeye ihtiyacı vardı. Hayvanları parçalamaya eğilimi olan birini tanıyıp tanımadıklarını sorduğunda insani bir temasa ihtiyaç duymuşlardı. Dağıldıklarında onun sessiz gücüne ihtiyaçları vardı, Sessiz hıçkırıklar onları sarsarken birbirlerine sarıldılar ve Steven artık onun varlığının farkında olduklarından bile emin değildi. Eggleston'ları görmek yapılacak en doğru şeydi.

Ama şimdi kendi oğlunun hayatı için kritik olan bir randevuya geç kalmıştı. Lanet olsun. Bir gün hepsini idare etmenin bir yolunu bulacaktı. Evet, doğru.

Steven okulun lobisini aradı ama kimya öğretmenine benzeyen kimse yoktu. Muhtemelen eve gitmiştir. Steven içini çekti ve Günün yorgunluğu onu ele geçirdi. Pazartesi günü Dr. Marshall'ı arayıp yeniden randevu alması gerekecekti. arada Dr. Marshall'ın ona Brad hakkında söyleyecekleri için de endişelenmekten kendini alamayacaktı ama Steven zaten endişelendiğinden daha fazla endişelenmenin mümkün olduğundan emin değildi. Bugünlerde çocukların nelere bulaşabileceğini çoğu ebeveyninden daha iyi biliyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu da çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Ne yazık ki bu bilgisi Brad'i, oğlunu dört hafta içinde asık suratlı bir yabancıya dönüştüren şeyden kurtaramamıştı.

"Yirmi dakika bekleyemez miydi?" diye mırıldandı ve Pazartesi günü için ona bir mesaj bırakmak üzere ofise doğru ilerlerken, bir yandan da lobiye taramak için vücudunu çevirdi.

onu bir anlığına gördü. Geriye doğru toplam üç adım atmıştı ki bir şeye çarptı ve bir tuğla gibi kiremitli zemine düştü.

Yılların verdiği alışkanlıkla silahına uzanırken, arkasını dönüp yere baktığında, yüzü parlak siyah saçlarından oluşan bir perdenin ardına gizlenmiş, lavanta rengi eteği kalçalarına kadar sıyrılmış, ipek çoraplarının üst kenarını ve alt kenarını açıkta bırakan bir kadınla karşılaştı.

dürüst bir jartiyer ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir dizi bacak. Kendi nefesinin tıslamasını duydu, kalbinin sertçe çarptığını, yumruklarının sıkıldığını, kafasındaki her damla kanın boşaldığını hissetti.

Aman Tanrım, tek düşünebildiği buydu. Aman Tanrım.

Sonra başını kaldırdı ve iki eliyle uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırarak öfkeyle parlayan koyu mavi gözlerini ve otoriteyle kaşlarını çatan dolgun kırmızı dudaklarını ortaya çıkardı. Yüksek elmacık kemikleri ikiz renk bayraklarıyla boyanmıştı.

Büyülenmişti, sadece bakabiliyordu.

Ta ki ağzını açana kadar. "Seni beceriksiz aptal." Steven gözlerini kırıştırdı. Ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. "Affedersiniz?"

Bunun üzerine gözlerini devirdi ve bir kolunu iki yana açarak patlayıcı bir iç çekti. "Şu yaptığına bir *bak*."

Steven'ın gözleri okulun lobisine baktı, lobinin zeminine saçılmış en az yüz kâğıt gördü, yumuşak deri evrak çantası yan dönmüştü. Çantasından ruj, kalem ve anahtarlar dökülmüştü. Sonra onun ayak bileğine masaj yaptığını gördü ve yüzü gerildi, dehşet yerini acıya bırakırken gözleri kayarak kapandı.

Tek dizinin üzerine çöktü. "Özür dilerim hanımefendi. Sizi görmedim."

"Bakmıyordun," diye tersledi, dudakları hızla sert bir çizgiye döndü.

"Hayır. Hayır, ." Parmak uçlarını kızın ayak bileğine dokundurdu ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, acıyla karışık bir telaş vardı. Çabucak elini geri çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve titrek çıkmıştı. üzerinde bir ayak geri çekildi, gözleri onunkilere kayd

uylukları. Yüzü koyu kırmızıya boyandı. "Kahretsin." Eteğiyle boğuştu, kalçalarının çoğunu örtecek şekilde aşağı çekti.

Lanet olsun. Jartiyerler ve ipek çorapların üst kısımları yoktu. Baktığı için kendini suçlu hissetmesi gerekiyordu ama nedense bunu yapamıyordu. Yine de onu korkuttuğu için pişmanlık duydu, üstelik onu yere düşürdüğü için. Yatıştırmak için elini kaldırdı. "Sizi korkutmak istememiştım hanımefendi. Sadece bileğinizi kırıp kırmadığınızı görmeye çalışıyordum." Elini bileğine götürdü, izin almak için bir santim ötede durdu. "Tamam mı?"

Kadın başını salladı, gözleri artık temkinliydi ve adam hareketsiz kaldı. Bu kadar yakından gözlerinin mavi değil, koyu mor olduğunu görebiliyordu. Menekşe rengi. Menekşe gözlerinin siyah saçlarıyla birleşimi... çarpıcıydı.

"Sorun yok," diyerek dikkatini tekrar elindeki konuya çekti. Bileğine. Kırılma ihtimali olan bileğine. Yine kaşlarını çattı. "Seni dava edeceğimden endişeleniyorsan feragatname imzalayabilirim," diye ekledi alaycı bir tavırla, adam hâlâ kıpırdamayınca.

Dudaklarının hissedince şaşırın Steven, gözlerini kızın menekşe rengi gözlerinden kaçırarak şişmeye başlayan ayak bileğine odaklandı. Olabildiğince nazik bir şekilde kızın ayak bileğini yokladı. göz ucuyla baktı. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturuşunu, nefesinin sıkışmasını, dudaklarını gözden kaçırmadı. Acı çekiyordu ama bileği muhtemelen kırılmamıştı. Yavaşça ayağını karo zemine geri yerleştirdi, ayağının nasıl acıdığını fark etmemeye çalışarak Ayak tırnakları yumuşak bir pembeye boyanmıştı, ipek çorapları baldırlarına yapışmıştı. Mütevazı lavanta rengi eteğinin altında gerçekten de jartiyer giydiğini hatırlamamak için kendini zor tutuyordu.

Tanrım. Artık kaç kadın gerçek jartiyer giyiyor?

Boğazını temizledi ve sesinin normal çıkmasını umdu. "Sadece kötü bir burkulma olduğunu söyleyebilirim, ama bir baktırmak isteyebilirsin," dedi, topuklarının üzerinde geriye doğru oturup bacaklarından uzağa bakarak. İkisi de yanda duran ayakkabılarına dikkat etti. Siyah, açık burunlu, dört inçlik ince topuklu ayakkabılar.

Kızın topuklu ayakkabılar içindeki bacaklarının görüntüsünü zorla beyninden uzaklaştırdı, bunun yerine hafif bir sitem tonunu tercih etti. "Daha mantıklı bir çift ayakkabı düşüşünüzü engellemek için daha iyi bir iş çıkarabilirdi."

Dudakları aralandı. "Tüm o-" Menekşe rengi gözleri tekrar yuvarlandı ve dizlerinin üzerinde debelenerek adamın uzattığı yardım elini yolundan çekti. Adamın gözlerinin içine baktı, elleri yuvarlak kalçalarının üzerine düştü. "Siz, bayım, çok cüretkârsınız. Bana çarptınız, beni yere düşürdünüz ve sonra da ayakkabı seçimimi eleştirme cüretini gösterdiniz!" Çantasını kaptı ve rujunu, anahtarlarını ve diğer eşyalarını çantasına geri koymaya başladı. "Sanki o lanet şeyleri almak istiyordum da," diye mırıldandı.

Steven parlak siyah bir pudra kâğıdı aldı ve kadın kaşlarını çatarak Steven'ın elinden kaptı. "Ver şunu bana," diye tersledi.

"O zaman neden yaptın?" Steven ona içi ... dolu plastik bir torba uzatarak sordu. Gözlerini kısarak baktı. *Köpek bisküvisi mi?* Bunları da Steven'ın elinden kaptı ve çantasına tıktırdı.

"Neyi neden yaptım?"

"Madem istemiyordun neden o ayakkabıları aldın?" Durdu, eli avuç içi pilotunun üzerindeydi. Başını kaldırdığında siyah saçları bir şelale gibi ikiye ayrıldı ve Steven kalbinin durduğunu hissetti. Kız gülümsüyordu. Hatta sırıtıyordu.

Kaşları çatıkken dikkat çekiciydi. Ama gülümserken . . . Kesinlikle çok güzeldi. Ve onun gülümsemesi kendi dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. İçini ve dışını ısıttı.

"Arkadaşım bunları almam için beni ikna etti," diye cevap verdi. Ayakkabılardan birine uzandı ve hüzünlü bir inceleme için havaya kaldırdı. "Ona muhtemelen düşüp bileğimi kıracağımı söyledim."

Steven yüksek sesle güldü, omuzlarındaki yükün hafiflediğini fiziksel olarak hissetti. Unutulmamıştı, uzun bir atışla değil, ama daha hafifti. Şu an için. Birden rahatsız olan Steven ayağa kalktı. Kızın gözleri onu takip etti ve Steven'ın arzuladığı gibi başka tarafa bakmadı.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve senin bana rastladığın kadar ben de sana rastladım. Sen çok kibar davrandın, bense asık suratlıydım. Ben-" Omuz silkti. "Biraz yoğun bir gündü. Bunun iyi bir bahane olmadığını biliyorum ama elimdeki en iyi bahane bu. Umarım terbiyesizliğimi bağışlarsınız."

Steven gözlerini okulun lobisinde gezdirdi ve hâlâ etrafa saçılmış kâğıtları gördü. "yok. Kâğıtlarınızı alayım." Steven'ın sesini duyabiliyordu. Sesinde kaba bir ton vardı ve her seferinde olduğu gibi bundan da nefret ediyordu.

dışarı. Ama bu onun bir parçası haline gelmişti, tüm gereksiz insanları uzak tutan kalkanın bir parçası. Yine de kızın menekşe rengi gözlerinin genişlemesinden ve kara kaşlarının şaşkınlıkla birbirine çarpmasından nefret ediyordu.

Jenna uzun bir süre olduğu yerde kaldı, saldırgan ayakkabısı elindeydi. Yüz ifadesindeki değişim aniden olmuştu; bir an gülmüş, sonra mesafeli davranmıştı. Ne söylediğini merak etti. Adam etrafa saçılmış kağıtları toplamaya başladı. Öne doğru eğildiğinde, altın sarısı saçları tepedeki ışıkların yansımasıyla kızıl bir parıltıya büründü. Uzun boylu ve güçlü yapıydı ve ayakkabıyı bir kenara bırakıp kâğıtları toplamaya başladığında kendini zihinsel olarak Bay Lutz'la karşılaştırırken buldu. Her iki adam da uzun boyluydu ama benzerlik burada sona eriyordu. Lutz cüssesini ve fiziksel gücünü göz korkutmak için kullanıyordu. Yabancıнын ise nazik bir dokunuşu vardı. Adam ayağını eline aldığı anda yaşadığı ilk şaşkınlıktan sonra hiç korku hissetmemişti. Lutz'un gözleri buz gibi soğuktu. Bu adamın kiler sıcak kahverengiydi ve güldüğünde köşeleri kırışıyordu.

Elleri hareketsiz kaldı. Brad Thatcher'ın siyah saçları ve ince bir yapısı vardı. Ama öğrencisinin gözleri kahverengiydi ve güldüğünde kenarları kırışıyordu. Aslında Brad'in kahverengi gözleri ve sıcak gülümsemesi, dağılmış kâğıtlarını toplayan adamın kiler çok benziyordu. Yanaklarında sıcaklık yükselirken gözlerini kapattı ve ellerini yüzüne bastırdı. Brad'in gözleri ve Gülümseme tıpkı bu adamınki gibiydi. Baba gibi . . . oğul gibi. *Tanrım*, diye düşündü, boğazında başlayan iniltiyi yutarak. Bu adam Brad'in babasıydı. Ona beceriksiz bir aptal demişti. Ve ona neredeyse iç çamaşırını göstermişti. Ne ilk izlenim bırakmıştı ama.

Başını kaldırdı ve adamın elinde mor dosyayı görünce şaşırmadı. Dosyadaki bir testi okuyordu, yüzü çaresiz, hayal kırıklığına uğramış bir mutsuzluk içindeydi. Adam kaldırıp onun gözleriyle karşılaşınca, kadın sanki karnına tavşan yumruğu yemiş gibi hissetti. Adamın gözlerinde bir korku, hayal kırıklığı ve Kalbini sıkıştıran bir yorgunluk.

"Siz Brad'in Dr. Marshall'ısınız," dedi sessizce.

Başını salladı. "Ve sen de Özel Ajan Thatcher'sın."

Brad'in testini dosyasına geri koydu. "Ben Brad'in babasıyım, evet."

"Konuşmamız gerek Ajan Thatcher."

Cuma, 30 Eylöl, 1630

Bir omzunu duvara yaslayan Victor Lutz, müdürün giderek artan bir sabırsızlıkla ofisinin yıpranmış halısını adımlamasını izledi. "Çok basit, Dr. Blackman. Onu geçersiz kılın."

Blackman başını kaldırdı, cılız yüzü endişeyle gerilmişti. "Bunu yapamam," dedi Blackman.

Lutz gözünü bile kırpmadı. "Neden olmasın?"

Blackman pencereye doğru yürüdü ve kollarını kavuşturup omuzlarını kamburlaştırarak camdan Cuma gecesi futbol kalabalığının toplanmaya başladığı yere baktı.

Lutz başını salladı. Blackman aptalın tekiydi ve Lutz onunla uğraşmaktan giderek daha çok yoruluyordu. Duvardan uzaklaştı. "Blackman."

Müdürün başı bu sert hitap karşısında döndü. "Size bir soru sordum. Neden olmasın?"

Blackman yutkundu ve gözlüklerini ince burnuna doğru itti. Temizlendi boğazını. "Çünkü teknik olarak haklı. Rudy sınıfta kalıyor. Okul politikası-"

"Okul politikanız zerre kadar umurumda değil," diye hırslayarak araya girdi Lutz. "Rudy'nin oynamasını istiyorum. Bugün."

"Bunu yapamam. Bugün," diye hızla ekledi Blackman. "Zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar zamanımız var?" Lutz sordu, zihninde Rudy'nin aptallığı yüzünden ağzını burnunu kırmayı planlıyordu. testi geçmek onun için çok kolay olurdu. Bu gibi durumları idare etmenin yolları vardı. Ama mankafa oğlu hiç düşünmüş müydü? Hayır. Hazırlıksız bir şekilde sınıfa girdi ve boş bir kâğıt verdi. Aptal. Tıpkı annesi gibi.

"Birkaç hafta."

"Kabul edilemez," dedi Lutz ısrarak. "Rudy'nin gelecek hafta oynamasını istiyorum, Dr.

Blackman, yoksa yeni stadyum için planlarınızın ciddi şekilde finanse edilmediğini göreceksiniz."

Blackman yutkundu. "O stadyum benim yararına değil Bay Lutz. Okul için."

"Saçmalık." Lutz gülümsedi ve Blackman'ın titremesinin bir iki kademe artmasını izledi. "Yeni bir stadyum inşa etme sözünüz gelecek yıl için sözleşme görüşmelerini açık tutan tek şey. İşini kaybedersen, her şeyini kaybedersin." Başını iki yana salladı. "Hayatını yöneticilik yaparak kazanan bir adama göre, kendi mali durumunuzla ilgili çok kötü bir iş çıkardınız. Burada ve evde." Blackman'ın yüzü şok içinde gevşedi ve Lutz kıkırdadı. "Hayatımı bilgi edinme ve onu en etkili şekilde kullanma üzerine kuruyorum. I Senin hakkında her şeyi biliyorum, zavallı sıksa kışını örten boxer'ın rengine kadar." Şapkasını başına yerleştirdi. "Bunu hatırlaman akıllıca olur." Bir parmağını kaldırdı. "Bir hafta. Gelecek hafta bu zamanlar Rudy oyuna geri dönmüş olacak."

Blackman başını salladı. "Bir hafta."

Memnun olan Lutz, kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak ayrıldı.

Cuma, 30 Eylül, 1640

Steven, Dr. Marshall'ın öğretmenler odasına hâkim olan yıpranmış masada bir sandalyeye oturmasına yardım etti ve sözsüz bir şekilde ayağı için ikinci bir sandalye çekti. Kadın sessizce yüzünü buruşturarak ayağını sandalyeye doğru kaldırdı.

"Bileğine buz koymalısın," dedi.

Gözlerini adamın gözlerine dikti, yüzündeki buruşukluğu gözle görülür bir şekilde gülümsemeye çevirdi ve adam bir kez daha kalbinin etrafında bir sıcaklık hissetti. Bir erkek böyle bir rahatlığa alışabilirdi. Ne yazık ki Steven Thatcher böyle bir adam olamadı.

Köşedeki buzdolabını göstererek, "Dondurucuda bir buz torbası bulunduruyoruz," dedi.

Dondurucunun kapağında kolayca buldu. Teşekkürlerini boş bir sandalyeyi işaret etti.

"Lütfen oturun, Bay dilerim. Ajan Thatcher."

Omuz silkti. "Önemli değil." Oturdu. Ve bekledi.

Başını kaldırmadan önce tam bir dakika boyunca ellerine baktı. "Brad'in testini gördün," dedi aniden ve Steven sadece başını sallayabildi. Sesi boğazında düğümlenmiş gibiydi. Öne doğru eğildi, yüz ifadesi şimdi Ciddiyim. "Brad geçen yıl temel kimya dersimdeydi, Bay Thatcher. O

asla unutamayacağım bir yıl oldu. Öğrenmeyi severdi. Her zaman hazırlıklıydı. Kibar ve uyanıktı. Şimdi bunların hiçbirisi yok."

Steven gözlerini kapadı ve şakaklarına masaj yaptı, baş ağrısı gözlerinin arkasına vuruyordu. "Onun ne zaman değiştiğini gördün?"

Kadının parmaklarının bileğine dolandığını ve elini yüzünden çektiğini hissetti. Gözlerini açtığında onunkileri daralmış ve endişeli buldu. "İyi misiniz Bay Thatcher? Solgun görünüyorsunuz."

"Sadece başım ağrıyor. İyi olacağım. Sadece stres. Gerçekten," diye ekledi, kadın ikna olmamış görüldüğünde. "Oğlumdaki değişikliği ilk ne zaman fark ettiniz?"

Sandalyesine yerleşti, işine geri döndü. "Dört hafta önce. Ağustos ayında okul başladığında onu bu yıl ileri kimya sınıfıma alacağım için çok heyecanlıydım. Sonra İşçi Bayramı tatilinden hemen sonra değişti."

Steven kaşlarını çatı. "Nasıl farklı?"

Omuzlarını silkti. "Başlarda huzursuzdu. Basit soruları kaçırdı. İşçi Bayramı'ndan sonraki Cuma günü bir sınavımız vardı. *D* aldı. Şaşırmıştım. Birkaç hafta vereyim, bakalım düzelecek mi diye düşündüm." Tekrar omuz silkti. "Sonra bugün son sınavına not verdim ve başarısız oldu. Her geçen gün daha da yalnızlaşıyor. Daha fazla bekleyemedim. Arayıp size haber vermem gerekiyordu."

Steven, son dört hafta boyunca geceleri onu en çok uyutmayan soruyu sormaya zorladı kendini. "Dr. Marshall, oğlumun uyuşturucuya bulaştığını düşünüyor musunuz?"

Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı ve uzayıp giden bir an boyunca sessizce oturdu. Kadın içini çektiğinde hiç cevap vermeyeceğini düşündü. "İyi çocuklar da uyuşturucuya bulaşabilir, Ajan Thatcher." Onun gözlerine baktı, bakışları sempatikti. "Ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Gerçek şu ki bilmiyorum. Umarım öyle değildir ama öyle olmadığına inanmaya da gücümüz yetmez."

Steven dudağını ısırmasını izledi ve omuzlarına garip bir sükûnet çöktüğünü hissetti. *Biz. Biz* demişti. Brad konusunda ne yapacağına dair hâlâ en ufak bir fikri yoktu ama bu kadının hayal kırıklığını paylaştığını ve oğlunu gerçekten önemsiyor görüldüğünü bilmek, karşısında oturduğu birkaç dakika için bile olsa, dayanak, dinlenecek bir yer sağladı. "O zaman buradan nereye gideceğiz?"

Gülümsedi, o kadar nazikti ki adamın kalbi sıkışmıştı. "Rehberlik danışmanı başlamak için iyi bir yer olacaktır. Kendisi benim bir arkadaşımıdır ve çok tecrübelidir." Çantasından bir kâğıt çıkarıp bir isim ve telefon numarası yazdı. "Pazartesi günü Dr. Bondioli'yi arayın. Sizi bekliyor."

Steven kâğıdı katladı ve cebine koydu. "Onunla konuşmak isteyeceğimden emindin."

"Brad iyi bir çocuk. İyi çocuklar nadiren kendi kendilerini yetiştirirler."

"Teşekkür .

İster inanın ister inanmayın, kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

Dr. Marshall ayağa kalktı, ağırlığını tek ayağının üzerinde ve elini uzattı. "Buna sevindim."

Kendini ayağa kaldırdı ve elini sıktı, elini bırakma konusunda kendisine yabancı olan bir çekingenlik hissetti. Aniden elini bıraktı. Yabancı, akılsızca ve istenmeyen. "Bu gece beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Bileğiniz nasıl?"

Üzerine biraz ağırlık verdi ve yüzünü buruşturdu. "Daha iyi."

Steven tereddüt etti. "Seni eve bırakması için arayabileceğin biri var mı?" Steven'ın gözleri kendi isteğiyle kadının sol eline kaydı. Yüzük yok. Kocası yok. Olamaz, diye düşündü. *Oraya gitme*. Ama vardı. Merak etti. Yüzü onunki kadar ısınmıştı. Gözleri ayaklarına düştü.

"Hayır, korkarım hayır," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ve onun duygularını incitip incitmediğini merak etti. Ama başını kaldırdığında gülümsemesi tekrar yerine oturmuştu. "Önemli biri yok. Sadece güvenilir köpeklerim." Hızlıca eşyalarını topladı. "Yine de endişelenmeyin. Arabam otomatik vites ve sağ ayağım hala iyi durumda, ama sakıncası yoksa arabama binmek için biraz yardım alabilirim."

" de değil." Evrak çantasını aldı ve kolunu uzatarak onun sıcak dokunuşunu hissetmek için kendini hazırladı.

O evli değil. Dişlerini sıkarak bu düşüncüyü ve onunla birlikte içinde yaktığı küçük kıvılcımı bir kenara itti. Onu arabasına götürmeye ve sonra da eve gidip oğlunun nesi olduğunu öğrenmeye odaklanması gerekiyordu. Odaklanması gereken şey buydu. İyi bir baba olsaydı buna . Öyle olmamalı, diye düşündü acımasızca, çünkü ne

Odaklandığı şey, karo kaplı lobi zemininde topallayarak yürüyen omzunun onunkine zar zor değmesiydi.

Onun yanına çok yaklaşıyordu. Uzun boyluydu, karısının olduğundan daha uzundu ve bu karşılaştırma da en az anısı kadar acı veriyordu. Anıyı bastırmaya, onu yokmuş gibi davranabileceği derinlere itmeye çalıştı, ama bir kez başladığında yuvarlanmaya devam etti. Bir zamanlar, uzun zaman önce çocuklar Küçükken, Melissa yanağını göğsüne dayadığında... Başını eğip saçlarını kokladığında... Keskin bir acı kalbinin tam ortasına saplandı. Artık hatırlamasına izin veremezdi.

Melissa gitmişti, onunla birlikte rahat olan her şeyi de alıp götürmüştü. *Lanet olsun sana Mel*, diye düşündü, öfkesi özlemini silip süpürüyordu.

Steven o kadar ani bir şekilde doğruldu ki Dr. Marshall şaşkınlıkla başını kaldırdı ve ani hareketiyle siyah saçları omzunun üzerinden savruldu.

"Ayağına mı bastım?" diye sordu. Adam onun acı çektiğini görebiliyordu. Dudakları kıvrılmıştı ama gülümsemesi sadece kibar bir gösteriş içindi.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Gözleri sorguladı, sonra başka bir şey söylemeyeceği belli olunca tekrar ayaklarının düştü. Başını eğdi ve saçları yüzünü gizlemek için öne düştü. Çabucak kulağının arkasına sıkıştırdı. Hindistan cevizi. Saçları kokuyordu Hindistan cevizi gibi. Plajlar ve güneş losyonu. Ve bikiniler. *Tanrım*.

Güzel kokuyordu. Çenesinin kıvrımını ya da burnunun düz çizgisini fark etmek istemediği kadar bunu da fark etmek istemiyordu. Ya da dolgun dudaklarını. Ya da omuzlarına kadar uzanan bacaklarını. Onun hiçbir özelliğini fark etmek istemiyordu ama görmezden gelmesi imkânsızdı. O çenesini kilitlemeyen önce takdir edici bir nefes aldı.

Hayatının bu aşamasında ihtiyaç duyduğu son şey bir kadının dikkatini dağıtmasıydı. Normalde dikkatini dağıtan kadınları görmezden gelmek en iyi yaptığı şeylerden biriydi, teyzesi Helen'i çok üzüyordu. Ama bugün daha zor görünüyordu.

Bugün kendini çok... savunmasız hissediyordu. Yüzünü buruşturdu. Bu kelimeyi düşünmek bile ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Ama doğrudu, ister Samantha Eggleston'ın ailesiyle yaşadığı duygusal deneyim, ister oğlunun hayatının darmadağın olması ve yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi görünmesi olsun.

Dr. Marshall onun için okulun ön kapısını açarken durakladı. Destek için kolunu nazikçe kavrayan eli yumuşak bir şekilde sıktı.

"Her şey yoluna girecek Bay Thatcher," dedi sessizce. "Buna inanmanız gerekiyor."

Buna inanması gerekiyordu. Neredeyse inanıyordu. Neredeyse onun gibi birinin yanında olmasını, ona her gün aynı cesareti vermesini diliyordu. Neredeyse.

Bir kez başını salladı. "Kendi başına eve gidebilir misin?"

Odak noktasını netleştirmek istercesine başını eğdi ve sanki en keskin korkularını görebiliyormuş gibi aniden açığa çıktığını hissetti. Daha fazla bilgelik bekliyordu ama onun yerine sorduğu soruyu cevapladı. "Evet. Daha önce de söylediğim gibi, sağ ayağım iyi ve arabam otomatik. İyi olacağım."

"Bana anahtarlarını verirsen arabayı getiririm."

Kadının çantasını karıştırıp bir dizi anahtar bulmasını izledi. "Kırmızı bir Jaguar."

Gözlerini kırptırdı. "Jaguar'ın mı var? Öğretmen maaşıyla mı?" "Bana miras kaldı," dedi ve otoparkın uzak köşesini işaret etti. "İşte orada."

Elinden anahtarları aldı ve okuldan çıkan merdivenlerden inmesine yardım etti. Merdivenin dibinde demir korkuluklara tutunmak için kolunu bıraktı. Ve adam kendini eksik hissetti. Bu duygu hiç hoşuna gitmemişti.

Dikkat dağınıcı. Brad'in Dr. Marshall'ı kesinlikle . Brad'in hem kendi iyiliği için hem de babasının öğretmenini tekrar görmek zorunda kalmaması için bir an önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Cuma, 30 Eylül, 1645

BRAD THATCHER yatağının kenarında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Kimya sınavından kalmıştı. Testini geri alacak kadar sınıfta kalmamış olsa da bunu biliyordu. Dr. Marshall'ın yüzüne bir kez bakmak ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Onun için yaptığı onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Son sınavını, kızın sınav kâğıdını yüzüstü masasına koyuşunu düşündü. Sınav kâğıdını ters çevirmeden sırt çantalarına koyan çocuklar için hep üzölmüşü.

Çünkü sınıfta kalacaklarını biliyorlardı. Çünkü onlar eziklerdi.

Benim gibi, diye düşündü. "Tanrım, ben tam bir eziğim," diye mırıldandı ellerini tıraşsız yüzünde gezdirirken, kirli sakallar avuçlarını yakıyordu. O ilk *D*'den, hayatındaki ilk *D*'den sonra, Dr. Marshall dersten sonra kalmasını istemişti. Ona sorunun ne olduğunu, yardım etmek için ne yapabileceğini sormuştu.

Notları düşmeye devam ederse çok istediğı bursu kaybedeceğini hatırlattı.

Kayma mı? Kaymamıştı. Lanet olası bir uçurumdan aşağı atlamıştı. Yumruklarını sıktı. Ona sıcıp batırmayı bırakmasını söylemeliydi. Kafasına vurmaliydi. Ama yapmamıştı. Sadece ona baktı, gözleri çok üzgündü. Kendisini aptal hissetmemesi için çok dikkatli davranmıştı. Başı geriye düştü ve gözlerini tavana dikti. Ona çok iyi davranmıştı. Her şeyi ağzından kaçırarak, onu canlı canlı yiyip bitiren şeyi ona söylemek istemişti.

Hâlâ öyle. Anlardı. Başını okşayıp ona üzölmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söylemezdi.

Ama o ne yapabilirdi ki? *Kim ne yapabilirdi ki?*

Brad ayağa kalktı, volta attı, sonra dönüp yapılmamış yatağına baktı, orada olduğunu biliyordu, şiltesi ve arasında saklanmıştı, sırf tekrar bakmak için onu dışarı çıkarma ihtiyacıyla savaşıyordu.

Takıntı haline gelmişti. Tiksintiyle gözlerini kapadı, arkasını döndü, yatağı bazalardan ayıran çizgiye bakmaktan vazgeçti. Onu kafasında görmemeye çalıştı. Gözlerini açtı, şifonyerinin üzerindeki aynaya bir bakış attı. Gördükleri karşısında ürperdi. Gözleri kızarmış, saçları kirli ve taranmamıştı. Günlerdir tıraş olmamıştı.

Enkaz gibiydi.

"Brad?"

Sinirleri bozuldu ve döndüğünde Nicky'nin kapısının önünde, eli kapı kolunda durduğunu gördü. Çocuk kapıyı hiç çalmamıştı. Mahremiyetine saygı duymuyordu, koca evdeki hiç kimse duymuyordu. Bu davetsiz misafir karşısında öfkesi alevlendi ve bir adım öne çıktı.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı, sonra Nicky'nin gözleri açılıp küçük kardeşi geri çekilip yarı yarıya kapının arkasına saklanınca sözlerinden ve ses tonundan hemen pişman oldu. Nicky'nin alt dudağı titredi ve Brad kendini boktan daha aşağılık hissetti. Kendini gülümsemeye zorladı ama Nicky gülümsemesine karşılık vermedi. Bir adım öne çıktı ve Nicky geri çekildi, geniş kahverengi gözlerini Brad'in yüzünden ayırmıyordu.

"Özür dilerim, Nicky." Nicky'nin kızıl saçlarını karıştırmak için uzandı ve Nicky'nin irkilmesi yüzünden kendinden nefret etti. Kardeşi daha yeni yeni onların dokunuşuna tahammül edecek noktaya geliyordu. Silahların ve canavarların onu yatağından çaldığı kâbusları daha yeni atlatıyordu. Nicky'nin öfkeye ihtiyacı yoktu, en azından onun öfkesine.

Brad, Nicky'nin çilli yüzüyle aynı hizaya gelene kadar çömeldi. Yavaşça elini uzattı ve Nicky'nin elinin ucuna dokundu.

Nicky'nin burnunu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana bağırarakla hata ettim."

Nicky başıyla onayladı. "Helen Teyze yemek vaktinin geldiğini söylüyor," diye fısıldadı, yedi yaşındaki bir çocuk için fazla ciddi bir ses tonuyla ve Brad yine kendinden nefret etti.

Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibiydi.

Kendinden nefret ediyordu. Onu tekrar düşündü, hâlâ şilte ve bazaların arasında saklıydı. Orada olmamasını, onu hiç görmemiş olmayı diledi.

Hayatının farklı olmasını diliyordu. Eskiden olduğu gibi, ama bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Yutulması zor bir gerçektir bu.

Brad, Nicky'nin ağzının kenarlarını abartılı bir kaş çatmayla aşağı çekti ve küçük kardeşinin dudaklarından çıkan yumuşak, neredeyse sessiz kıkırdamaya gülümsediğini fark etti.

Hâlâ gülümseyebiliyorlar, diye düşündü.

Bu da bir şeydir.

Cuma, 30 Eylül, 17:00.

Jenna okulun ön merdivenlerinin korkuluklarını kavradı, avucundaki demir soğukluğu Steven Thatcher'ın kolundan hâlâ sıcaktı. Onun yürüyüşünü izledi. Otoparkı boydan boya geçiyordu, adımları uzun ve güçlüydü. Buradan bile ceketinin omuzlarının genişliğine ne kadar sıkı oturduğunu görebiliyordu ve oğlu hakkında konuşurlarken o omuzların nasıl sarktığını hatırladı, sanki endişesinin ağırlığı taşınamayacak kadar ağırmış gibi. Jenna alt dudağını çiğnedi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Adama yalan söylemediğini umuyordu.

"Oh, hayır, Bay Thatcher-Brad'in uyuşturucuya bulaşmış olması mümkün değil!" diyebilmeyi ne kadar çok isterdi. gözlerindeki ıstırabı yok etmek için. Ama bu dürüstçe olmazdı. Uzun zaman önce bir soruna tüm gerçeklerle yaklaşmanın çok daha iyi olduğunu öğrenmişti, her ne kadar korku ve acı tazeyken gerçekleri kabul etmek genellikle zor olsa da. Bu yüzden ona gerçeği söylemişti. İyi çocukların başı belaya girebilir. Bunu zaten biliyordu. Ama bir şekilde gerçek yardımcı olmuş, omuzlarını biraz olsun rahatlatmıştı.

"Jenna, sen bir aptalsın," diye mırıldandı. "İyimser bir aptal." Ama durumun gerçekten böyle olduğunu düşünmüyordu. Çok uzun zamandır iyimser denebilecek biri olmamıştı. Hayır, bir açıdan Brad Thatcher'ın iyi olacağına gerçekten inanıyordu. Belki de sadece onu bu kadar önemseyen bir babası olduğunu bilmesiydi.

Bu o olmalı.

Parmak uçlarını Steven Thatcher'ın alnında derin endişe çizgilerini yumuşatma isteğinin nedeni de bu olmalıydı. Çünkü o oğlunu önemseyen nazik bir babaydı.

Gülümsediğinde köşeleri kırışan sıcak kahverengi gözleri olduğu için değil.

Ya da omuzları çok geniş olduğu için. Ya da kollarının üst kısmı sağlam ve güçlü olmasına rağmen elleri nazik olduğu için. Ya da aptal ayakkabıları karşısında gülümsemesi kadının nefesini kesmişti.

Hayır, Brad yüzünden onu teselli etme dürtüsü duymuştu. Ama diğer dürtüler tamamen kendisine aitti ve açıkçası onu çok şaşırtmıştı. O zamandan beri hiçbir kıpırdanma hissetmemişti, mütevazı bile olsa. İçini çekti, ses gecenin sessizliğinde yalnızdı. Adam hastalandığından beri değil. Kesinlikle hayır. öldüğünden beri. *Gördün mü Casey, diye düşündü. . Öldü. D-i-e-d, öldü. Tanrı aşkına, inkar etmiyorum.*

Adam'ın ölümünden bu yana iki yıl geçmişti ve bu süre içinde hiçbir erkeğe dokunmamıştı - Casey'nin erkek arkadaşı Ned'in son arkadaşını saymazsak, o elini kışından sıkıca çıkarması gereken kişi.

Steven Thatcher'ın da aynı şeyi denemesi durumunda vereceği tepkiyi düşünerek başını eğdi - o kadar da sinirlenmezdi. Aslında . . . *Dur*, diye zihinsel olarak kendine emretti. *Hemen şimdi kes şunu.*

"Jenna Marshall," diye mırıldandı yüksek sesle. "Yazıklar olsun sana." Park yerinden Bay Thatcher'arabasının yanında durduğu yere baktı, elleri muhtemelen çok ince kalçalarının üzerindeydi.

Casey, hem onun Steven Thatcher'ın gerçekten bir erkek olduğunu fark etmesiyle hem de fark ettiği için kendini azarlamasıyla eğlenirdi. Bu yüzden Casey asla bilmemeli. Bu yeterince basitti. O kadar basit olmayan şey, vücudunun iki yıllık derin bir uykudan çıktığını ve hormonlarının artık yeniden aktif olduğunu bilmesiydi. *Sen bir insansın. düşündüm. Bir ara tekrar bakmaya başlamalıydın. Sadece bak, ama dokunma.*

Serin bir rüzgâr esti ve Jenna önce ürperdi, sonra kaşlarını çattı. Burada tek ayağı üzerinde dengede durmuş, yün toplarken dakikalar geçmişti. Mr.

Thatcher çoktan arabasıyla burada olmalıydı. Aslında, neredeydi? Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve park yerinin kenarına doğru baktı, ancak direksiyonda Steven Thatcher'ın oturduğu gri bir Volvo station wagon'un yaklaştığını gördü.

Arabayı kadının durduğu yerin yanındaki kaldırıma çekti, indi ve kollarını arabanın tavanına kavuşturarak açık sürücü kapısının içinde durdu.

"Hiç düşmanın var mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. Jenna'nın kalbi sıkıştı. Adam'ın XK 150'si. Sonra öfkesi kabardı. "Sadece dokuz yüz kadar," diye cevap verdi sıkılmış dişlerinin arasından. Rudy'nin uzaklaştırıldığı haberi yayılmıştı ve şimdi kendisi de hormonlu dokuz yüz kadar gencin hedef listesindeydi. İçini çekti. "Ne kadar kötü?"

"Lastikleriniz kesilmiş, dördü de."

Jenna birkaç adım topallayarak onun yolcu kapısına yaslandı. "Tamir edilebilir mi?"

Başını iki yana salladı. " sanmıyorum. Bunlar sadece delik değil, Onlar kesik. Lastikler şerit gibi. Ama bu beni bunun kadar endişelendirmede." Arabanın tavanına bir kâğıt tuttu. "Köşesi hariç sakın dokunma," diye uyardı.

Jenna sayfayı taradı ve kalbi durdu. " 'Onu takıma geri al yoksa doğduğun güne dönersin, seni kaltak,'" diye okudu kararsız bir sesle, sonra boğazını temizledi ve Bay Thatcher'a baktı. "Rue'yu yanlış yazmışlar," dedi, çünkü söyleyecek başka bir şey .

Bay Thatcher acımasızca gülümsedi. "Okuldaki heceleme yarışması için çok endişelendiklerini sanmıyorum. Kimi takımdan attın?"

Jenna tekrar elindeki kâğıda baktı. Daha önce hiç kimse onu tehdit etmemişti. Öfkesi söndü, yerini hissiz bir korku aldı. "Rudy Lutz," diye mırıldandı.

"QB mi?" Adamın yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında başını kaldırdı. "Buralardan değilsin, değil mi?"

Jenna'nın öfkesi kaynıyordu. Önce arabası tahrip edildi, sonra bu *kişi* hepsinin onun hatası olduğunu ima etti. Onun yumuşak kahverengisine olan hayranlığı

gözleri ve düzgün kalçaları pencereden dışarı çıktı. "On yıldan uzun süredir Kuzey Carolina'da yaşıyorum."

"O Güney'deki lise futboluna müdahale etmenin risklerini bilmelisiniz."

Jenna kızardı. "*Bildiğim* tek şey onun sınıfta kaldığı ve benim sadece haklarım dahilinde değil, bir öğretmen olarak *sorumluluğum* dahilinde de-" Thatcher elini kaldırdığında kekeleyerek durdu.

"Onu hayal kırıklığına uğratmamalıydın demek istemedim." Onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Aslında, muhtemelen daha önce hiçbir öğretmenin yapmadığı şeyi yapmak için gerçekten cesur olduğunuzu söyleyebilirim."

Jenna yeniden sakinleşerek, "Teşekkür ederim," diye söze başladı. Thatcher elini tekrar kaldırdı. "Ancak, yaptıklarınızın risksiz olmadığını bilmelisiniz. Arabanızın yeni lastiklere ihtiyacı var ve tehdit edildiniz. Artık otoparkın en ucuna park etmemelisiniz. Ve okuldan sonra birinden seninle gelmesini iste- özellikle de dışarısı karanlıksa." Etrafındaki bütün arabalara baktı. "Seni eve götürsem iyi olur. Burayı sevmiyorum. Devre arasında kalabalık dağıldığında burada tek başına olman fikri. İşler çirkinleşebilir."

Jenna talimatlara uygun olarak üst köşesinden iki parmağıyla tuttuğu tehditkâr nota baktı. "Zaten öyle." Başını kaldırdı ve adamın kahverengi gözlerindeki içtenlikle bakan ifade karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. *Aman Tanrım, Jenna*, diye düşündü, *hormonların uyandığında gerçekten*. Boğazı aniden gazoz krakeri gibi kurumuştı. "Seni aileden uzak tutmaktan nefret ediyorum."

"Biz konuşurken teyzem muhtemelen onlara yemek yediriyordur ve benim tuhaf saatlerime alışkınlar. Banyo ve yatma saatinden önce evde olacağım kesin."

Jenna, futbol sahası yönünden öfkeli bir kükreme geldiği sırada bir nefes aldı. "Kulağa pek neşeli gelmedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Arabanın yanına geldi ve kapıyı açarak çantasını bir eline aldı. Sendeliyormuş gibi ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Ne taşıyorsun burada? Tuğla mı?" Çantasını evrak çantasını arka koltuğa koydu ve sırtını geriymiş gibi yaptı.

Jenna arabaya binerken sırtıttı. "Evet. Metali altın tuğlaya dönüştürmenin sırrını tek keşfettim. Erken emeklilik umuduyla her gün birkaç katlanır sandalyeyi altına çeviriyorum."

Koltuğuna kaykıldığında kıkırdıyordu. "Ben olsam bunu çok yüksek sesle söylemezdim. Oyun kurucuyu yedek bıraktığın için senden nefret etmeyen ebeveynler sırrın yüzünden sana eziyet edecekler." Bir eliyle kapısını kapattı, diğer eliyle de cep telefonunu aldı. "Gidip arabadaki hasarı rapor edelim ve seni ve o gülünç ayakkabılarını çıkar." Yüzünü buruşturdu. "Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

Jenna emniyet kemerini bağlarken ona gülümsedi, aralarındaki şakalaşmanın verdiği rahatlıkla. "Sen . Ama haklısın." Üç parmağını izci kız tarzında havaya kaldırdı. "Bundan sonra rahatlık ve güvenliği modanın önüne koyacağımı söz veriyorum."

"Oğlum böyle ciddi bir antlaşmayı mühürlemek için avucunuza tükürmenizi isterdi."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "Brad mı?"

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. Volvo vagonunu vitesine taktı ve park yerinin arka köşesine yöneldi. "Hayır, Brad olmaz." Ve aynı hızla gözlerinin kırıksıklıklar kayboldu, yerini alnındaki endişe çizgileri aldı.

Cuma, 30 Eylül, 17:45

Zorunluluk gerçekten de icatların anasıydı.

Boş odanın ortasında durmuş, elektrik lambalarının loş ışığında çıplak duvarları inceliyordu. Muhtemelen Martha Stewart ödülü için bir aday değildi ama sağladı, çatısı, elektriği, akan suyu vardı ve hepsinden önemlisi boştu. Ayrıca, birkaç Çin feneri, biraz boya, biraz neşeli duvar kağıdı, belki bir ya da iki yastıkla bu ahır evden uzakta gerçek bir eve dönüştürebilirdi.

Kirişlere baktı ve kendi kendine gülümsedi. Zanaatını böyle bir yerde gerçekten geliştirebilirdi. Burayı daha önce düşünmeliydi. Kurbanlarını yıldızlı bir gökyüzünün altında kurban etmenin canı cehenneme. Yıldızlı gökyüzü

bulutlandı ve yağmur tehdidinde bulundu. Sonra da yağmadı. Kaşlarını çatı. Yanlış alarm yüzünden planını iptal ettiğine inanamıyordu. Tek bir damla bile. Ayaklarının dibindeki forma baktı. Lanet olası bir yanlış alarm yüzünden onu bütün gece arabasının bagajında saklamıştı.

Kaşları çatıldı ve yumruğunu sıktı. Sadece bu sabah tekrar geri dönmek ve lanet bir köpek tarafından raydan çıkarılmak için. Köpeklerden her zaman nefret etmişti. Keşke o iti kovalayıp işini bitirseydi, ama onu ormanda başıboş bıraksaydı, birileri gelirdi. Bu sadece onun şansıydı.

Zihinsel olarak aptalca geride bıraktığı şeylerin envanterini çıkardı. Alet kutusundan hipolarından biri gitmişti ve kızın külotu da hızlıca bagaja attığı bir yığın kıyafet. Lanet olsun. Hatıra olarak onu saklamayı planlamıştı. Ama hayır, o lanet köpek koklamaya gelmişti, sonra da Lassie'yi oynamak zorunda kalmıştı. Şimdi yerde lanet polisler vardı. Neyse ki eldivenlerini giymişti. Sırıttı. Ve sol sahneden çıkmadan önce tüm *bunları* topladığından emindi. Arkasında bıraktığı daha kişisel nitelikte şey bulamayacaklardı.

Yine kaşlarını çatı. Lanet köpek. Her şeyi mahvetti. Bir dahaki sefere bir köpekle karşılaştığında ... Kaşları eriyerek bir gülümsemeye dönüştü. aklındaki sahne. Bıçaklar, kan ve vahşet. Kafasını salladı, resimden tatmin olmuştu. Karşılaştığı bir sonraki köpeğe Bundy ya da Dahmer gibi bakacaktı. Onların parçalamaları hakkında okumuştı. Önce pratik yapmak için, sonra da eğlenmek için.

Kendi kendine pratik yapmıştı. Sık sık. Elbette artık hayvanlar üzerinde pratik yapmasına gerek yoktu. Ayaklarına baktı.

Gerçek bir şey varken olmaz.

Ayak parmağıyla onu dürttü, sonra yanıt vermeyince bir kez daha, bu kez daha sert. Göz kapakları çırpındı, açıldı. Gözleri genişledi. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kaydı. Adam bandı çıkarmıştı; her yerden kilometrelerce uzaktayken ağzına rahatsız edici bir koli bandı takmasına gerek yoktu. Ona gülümsedi.

"Rahatsız olmanı , değil mi Sammie? Bu medeni bir davranış olmaz." Ahırın içinde yürüdü, her adımında zemini kaplayan talaş bulutlarını tekmeliyordu. Alet çantasının önüne çömeldi ve bir şarap garsonu edasıyla ahırın içini inceledi.

gecenin güzel şarabı. Bir şırınga, bir iğne -tabii ki tamamen sterilize edilmiş- ve bir şişe seçti. Kaşlarını çattı. Malzemeleri azalıyordu. Yakında daha fazla alması gerekecekti.

Ayağa kalktı ve kadının yattığı yere geri döndü. Şişedeki değerli sıvıyı çekti ve iğneyi çıkardı. Onun yanına diz çöktü. "Biraz daha rüya görmeye hazır mısın, Sammie?"

Mücadele etti ama bu durumda yapabileceği pek bir şey yoktu. İğne kolunun üst kısmına batırıldığında kaskatı kesildi, sonra inledi. "Hayır," diye fısıldadı, sesi acınacak kadar zayıftı. "Lütfen."

Başını bir yana eğdi. "Ama lütfen." Ve öne doğru eğilerek kızın kulağına fısıldadı, telkinleri olabildiğince korkunçtu. Yeniden ortaya çıkış rüyaları... ilginç olacaktı.

"K-bölgesine hoş geldiniz," diye derin bir sesle mırıldandı. Ama kadın onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı bile. Talaşları bir kenara süpürdü, arkasına yaslandı ve gösterinin başlamasını bekledi.

ALTI

Cuma, 30 Eylül, 18:45

BRAD'İN DR. MARSHALL yolculuğun büyük bölümünde sessizdi.

Sadece ona en temel talimatları vermek için konuşuyordu. Steven arabayı dairesinin önündeki boş bir yere çekti ve yüzünü incelemek için döndü. Raleigh Polisi ifadesini aldıktan sonra sanki tehdidin önemi nihayet anlaşılmış gibi sakinleşmişti. Onu sık sık görürdü. Bir olaydan sonra insanlar aşırı cesur ya da iyimser davranma eğilimindeydi - ta ki adrenalinin etkisi geçip gerçekler ortaya çıkana kadar. Doktor'un da bu noktada devreye girdiğinden şüpheleniyordu.

Marshall'ın aklı bu noktadaydı. Olasılıklar üzerinde düşünüyordu. O notu kim yazmış olabilirdi? Ve tehditlerini yerine getirecekler miydi?

Kıpırdamadan oturmuş, kucığında sıkıca kavuşturduğu ellerine bakıyordu, saçları burnunun ucu hariç her yerini kapatacak şekilde aşağıya sarkmıştı. Daha önce de fark ettiği gibi sol eli çıplaktı ama şimdi sağ başparmağına taktığı kalın gümüş yüzüğü fark etti. Bir Kelt tasarımı. Bir erkek yüzüğü.

Bundan hoşlanmamıştı. Bir erkeğin yüzüğünü takması ya da bundan endişe hoşuna gitmemişti. Ama tabii ki onu sadece bir kez göreceği için neyi beğenmediğinin bir önemi yoktu.

Sadece bu seferlik.

Bu da hoşuna gitmemişti. Büyük bir kızgınlıkla, ayrılmak istemediğini fark etti. Birlikte geçirdikleri zamanın sona ermesini istemiyordu. Hah. Sanki "birlikte zamanları" varmış gibi. Tanışmışlar, konuşmuşlardı ve muhtemelen bir daha asla karşılaşmayacaklar ya da konuşmayacaklardı. Yine de tereddüt etti. Sessizce oturmuş, ellerine bakıyordu. Kilometrelerce uzakta. Onun düşüncelerine girmekten neredeyse korkuyordu. Ona doğru eğildi ve saçlarının hindistan cevizi kokusunu aldı. Derin derin nefes aldı. Sonra boğazını temizledi.

"Dr. Marshall?" dedi sessizce.

Başını yukarı kaldırdı ve saçları yanaklarına doğru kayd. Geniş ve ürkmüş gözleri onunkilerle buluştu, kırıştırdı, sonra odaklandı. Ve yanakları gülün en uygun tonuna dönüştü.

"Özür dilerim," dedi. "Burada olduğumuzu fark ." Gözleri gümüş yüzüğüyle meşgul olan parmaklarına kayd. "Sanırım birinin lastiklerimi kesecek ve beni nefret mektuplarıyla tehdit edecek kadar benden nefret ettiğini fark ettim." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yazım denetleyicisi olmadan tabii ki."

O da gülümsedi. "İçeri girmeye hazır mısınız?"

Çantasını almak için döşeme tahtasına uzandı. "Elbette. Anahtarlarımı bulmam için bana bir saniye ver." Bir dakika kadar karıştırdı, sonra adama baktı, Volvo'nun tepe lambasının gölgesinde gözleri neredeyse kararmış, kara kaşları çatılmıştı. "Sanırım hâlâ sende."

"Ah." Steven gözlerini kızın yüzünden ayırmadan ceketinin cebine uzandı ve anahtarlarını çıkardı. "Al bakalım."

Anahtarlarını nazikçe aldı, bu sırada onun eline dokunmadı bile. Adam hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Sonra da hayal kırıklığına uğradığı için sinirlendi. Koltuğuna sıkıca geri oturdu. "Çekici şirketinin kartını çantana koymuşsun. Arabanın yarın öğlene kadar hazır olacağını söylediler. Sigorta şirketine verecekleri rapor için Raleigh polisini aramayı da unutma."

Yüz ifadesi bir an için karardı ve gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, beynim durdu. Memurun adı neydi?"

Steven bir kaleme ve kartvizitlerinden birine uzanarak, "Adrenalin yüksekliğinin etkilerini hissediyorsun," diye açıkladı. Memurun adını arkasına karaladı. "İsmi Al Pullman ve kendisi

Araştırma Bölümü." Steven tereddüt etti, sonra ağzından kaçırıldı, "Ofis numaram ön tarafta yazıyor. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Kartı aldı, alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmişti. "Başka kartınız var mı?"

Sessizce ona bir tane verdi ve arkasına düzgün blok harflerle yazmasını izledi. Kız başını kaldırdı, hâlâ alt dudağını ısıırıyordu ve adam şehvetin cızırtısını, kızın dudağını ısırma isteğiyle birlikte hissetti. Fakat

Bu çılgıncaydı. İlkel ve çılgınca. Birkaç dakika içinde gitmiş olacaktı, onu bir daha asla göremeyecekti.

Kartı uzattı. "Size bir...pas atmıyorum, Bay. Thatcher," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten. Sadece Brad'i çok önemseydiğimi bilmeni istedim. Eğer konuşmak istersen, işte ev numaram ve e-posta adresim." Biraz omuz silkti. "O benim için de önemli."

Kartı cebine attı. "Teşekkür ederim."

"Sanırım artık yakanızdan düşeceğim. Her şey için teşekkürler." Arabadan indi ve el salladı.

Onun topallayarak kaldırıma çıkışını izledi. Apartmanın üç kat yüksekliğinde, tabandan tavana bir penceresi vardı ve pencereden yukarıya doğru kıvrılan merdivenleri görebiliyordu. Bu da muhtemelen asansör olmadığı anlamına geliyordu. Ve kartvizitinin arkasına Daire 3-D yazmıştı. Üçüncü kat. Kadının topallayarak içeri girmesini ve her seferinde ağır aksak bir adım atarak ilk sahanlığa tırmanmasını izlemeye devam etti. Sonra dinlenmek için durdu. Ve gülünç ayakkabılarını çıkardı.

Steven iç çekti. Ayakkabıları gülünç olsa da yaralanmasına o sebep olmuştu. O merdivenleri tek başına çıkarken burada oturmak annesinin ona öğrettiği her şeye aykırıydı. Kapıları aç, şemsiyeleri tut, sandalyeleri çek ve sakatladığın kişilere yardım et. Annesi sonuncusunu hiç söylememişti ama yeri gelseydi söylerdi.

Yardım etmek centilmence bir olurdu. Yardım etmek aynı zamanda ona, kızın kendisine süründüğünü hissetmek ve yumuşak kokusunu almak için son bir fırsat verecekti.

Bu koku onun çıplak teninde daha güçlü olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Derin bir nefes aldı. *Çıplak ten*. Bu resim o anda aklından çıkarması gereken bir resimdi. Ama bir kez aklına geldiğinde, resim inatla yerinden kıpırdamayı reddediyordu. Çok güzel bir resimdi.

Dürüst olmak gerekirse, onu kapısına kadar görmek istiyordu. onun motivasyonu. *Öyleyse , salak*, dedi kendi kendine. Kendine iki kez söylemesine gerek yoktu. Arabadan inmiş ve kadın merdivenleri yarılادığında onun yanında olmuştu.

Onun görünüşü karşısında yüzünü buruşturdu. "Şimdi seni çocuklarından uzak tuttuğum için kendimi gerçekten suçlu hissedeceğim. Ben iyiyim. Evinize gidin, Bay Thatcher."

Ayakkabılarını sağ eline aldı ve sol kolunu uzattı. "Steven," Düzeltmenin ağzından çıktığını fark etmeden önce söyledi. Bir kez söylendiğinde, resmiyet duvarı yeniden inşa edilemezdi. İstese bile. zihninde yanıp sönen resme bakılırsa, bunu yapmak istemiyordu.

Koluna girdi, yüzünde mahcup bir minnettarlık ifadesi vardı. "Jenna. Ve teşekkürler. Gerçekten yok." Bir adım atıp onun koluna yaslandı. "Ama yine de teşekkürler."

Dairesine vardıklarında kızarmış ve ateşi yükselmişti, adam ise daha da ateşliydi ve takım elbise ceketini giydiğine çok memnundu. Onu bir daha görmeyecek olması iyi bir şeydi. Kalbi buna dayanamazdı.

"Bir kez teşekkür ederim." Gülümsedi ve elini uzattı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Steven. İhtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim. sen."

Onun elini tuttu. "Oğlumla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." Bir sonraki Sözleri bir havlama kargaşasıyla kesildi. Kapısına baktı ve elini yavaşça onunkinden çekti. "Gitmem gerek." Kapıyı işaret etti. "Köpeği gezdirmem gerekiyor."

"Ne tür köpekler bunlar?"

Gözleri yana kaydı. "Sadece bir tane," dedi parlak bir sesle. "Sadece bir köpek." Komşusunun kapısına doğru baktı ve gözlerini devirdi. "Ben *iyiyim* Bayan Kasselbaum. Endişelenmenize gerek yok."

Steven soluna baktı, tam zamanında komşunun kapısının kapandığını gördü. "Meraklı komşu mu?"

Menekşe gözlerini tekrar devirdi. "Hiçbir fikrin yok." Havlamalar devam etti ve anahtarını kapıya koydu. "Şey, tekrar teşekkürler."

Steven kaşlarını kaldırdı. Ondan kurtulmaya çalışıyordu ve nedenini bildiğini . "Köpeğin medyanın ilgisini çekiyor mu Jenna?"

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu neden söyledin?"

Omuz silkti. "Bana öyle ki, iki başlı bir köpek talk-show'ların gözdesi olurdu." Öne doğru eğildi. "Tek bir köpek için ne kadar çok havlıyorsun," diye mırıldandı ve kızın yanaklarının renklenmesini ve Kaşlar sinirlenerek birbirine çarptı.

"Tanrı aşkına," diye tersledi ve kapıyı açtı. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

Onu dairesine kadar takip etti ve birbirinin aynısı iki Alman çoban köpeğinin dişlerini göstererek çömeldiğini görünce şaşırmadı. Havlamaları bir anda uğursuz homurtular.

"Ben iyiyim," dedi onlara. "Havlamak yok. Yere yat." Her iki köpek de karınlarının çöktü, havlamaları kesildi ama gözleri hâlâ kısık ve temkinliydi. "Onlar eğitilmiş," dedi savunmacı bir tavırla.

"Etkileyici."

"Bir sineği bile incitmezler."

Steven başını salladı. "Bundan emin değilim." "Onlar savunmak için eğitildiler. Eğer beni tehlikede görürlerse ..." Omuz silkti.

Gözlerini köpeklerden kaldırdı ve oturma odasına baktı. Sıcak kahverengilerle dekore edilmişti, yumuşak görünümlü büyük bir kanepenin duvara hakimiyeti vardı. Uzak duvar çerçevelenmiş fotoğraflardan oluşan bir kolajla kaplıydı. Gidip her birini incelemek, hakkında daha fazla bilgi edinmek isterdi. oğluna bakan bu kadın. Ancak attığı bir adım, savunma yapan ikiliden yeni hırıltılar getirdi. "Neden savunma için eğitilmiş iki köpeğiniz var? Ve bu gizlilik neden?"

Topallayarak, her bir kâğıt parçasının düzenli bir şekilde çeşitli yuvalara yerleştirildiği antika bir masaya doğru ilerledi. Bir çekmece açtı ve karıştırmaya başladı. "Ben yalnız yaşayan bir kadını. Bunun silah taşımaktan daha güvenli olduğunu düşündüm. Şu bandaj nerede?"

Başını salladı. "Akıllıca. Peki neden yalan söyledin? Neden sadece bir tane olduğunu söyledin?"

"burada." Sarılmış bir bandaj çıkardı ve masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Arkanızı dönün lütfen."

"Affedersiniz?"

Yüzü bir kez daha kızardı. "Bugün plajda gösterdiğimden daha fazlasını gördün zaten. Bileğimi sarmak istiyorum ve çorabım yoluma . Lütfen, arkana dön."

Steven itaatkâr bir şekilde arkasını dönerken bile nefesi boğazında düğümlendi. Sırf çoraplı o uzun bacakların anısı ciğerlerindeki havayı emmeye yetmişti. Fısıldayan ipeğin sesini duyunca dişlerini sıktı, ipeğin o uzun bacak boyunca kaydığını biliyordu. Ellerini sert yumruklar halinde sıktı, kayan şeyin kendi elleri olmasını diledi. Nefes aldı. Nefes verdi. İşe yaramadı.

Gerçekten burada olmamalı. Gitmeli. *Sadece birkaç dakika daha*, kendi kendine söz verdi. Boğazını temizledi. "Neden iki köpeğin olduğu konusunda yalan söylüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü kira kontratım sadece bir tane alabileceğimi söylüyor," diye cevap verdi. "Artık geri dönebilirsin. Ben terbiyeliyim."

Eteği yerine oturmuş, parmakları bileğindeki son birkaç santimlik bandajı çevik bir şekilde sarıyordu. "Peki neden iki tane var?"

Yüzünü buruşturarak başını kaldırmadan önce bandajın ucunu sabitledi. "Çünkü ben hüzünlü gözlere ve ıslak bir dile hayır diyemeyen bir enayiyim," cevap verdi, sesi alaycıydı. "Eskiden yerel barınakta gönüllüydüm ve bir gün birisi bulduğu çok hamile bir dişi çobanı getirdi.

Terk edilmişti. Sekiz yavrusu vardı ve ben bir tanesini aldım." Sol taraftaki köpeği işaret etti. "Jim, ayakkabılar." Köpek ayağa kalktı ve koşar adımlarla yatak odasına döndü. "Jean-Luc'un gözü bozuk olduğu için defalarca pas ve zaman sınırına yaklaşıyordu." İçini çekti. "Ölmesine izin veremezdim, doğduğu günden beri onunla ilgileniyordum. Bu yüzden onu yanımda eve getirdim." Parmaklarını şıklattı. "Jean-Luc, terlikler." Diğer köpek ayağa kalktı ve ilkinin gittiği yolu takip etti. "Jean-Luc'un gözü sonunda iyileşti. Burada sadece bir köpeğim olması gerekiyor, ama ben

İki kişiye izin veren bazı yerler için bekleme listesindeyim." Suçlulukla omuz silkti. "Bu yüzden onları teker teker gezdiriyorum ve herkesin onların Çok köpekli apartmanlardan birine girene kadar aynı köpek." Kaşlarını çatı. "Bayan Kasselbaum şüpheleniyor," dedi karanlık bir sesle. "Beni apartman yöneticisine ispiyonlayıp evden attıracak türden biri."

Steven gülümsemesini engelleyemeyerek başını salladı. "Bugün küçük beyaz yalanlar söylerseniz, yarın banka soyarsınız. Bu ahlaki çöküş yolunda kaygan bir , Dr. Marshall."

"Jenna," diye düzeltti ve gözlerini ihtiyatla kısıtı. "Söylemeyeceksin, değil mi? Çünkü eğer söylemeyi planlıyorsan, seni öldürüp çocuklara yedirmek zorunda kalacağım."

Steven ürperdi. "Hayır, söz veriyorum ev sahibiniz bunu benden duymayacak." Bir kez başını salladı. "Pekala, tamam o zaman. Temiz olduğumuz sürece. Oh, Güzel, işte geliyorlar. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Steven'ı hayrete düşüren iki köpek de koşarak geri geldi; birinin ağzında bir çift koşu ayakkabısı, diğerinde ise bir çift büyük boy tüylü ayakkabı vardı. parmaklarında Tweety Bird'ün kafası olan terlikler. "Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım buna inanmazdım. İtaat okulunda çok zaman geçirmiş olmalılar."

Kadın sırtıttı ve adamın kalbi tekledi. "Onlara buzdolabından pizza ve bira getirmeyi öğretmeye çalıştım ama yolda mallara el koymaya devam ettiler." Sırayla her köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Ama itaat okulunda onlara savunma yapmayı öğretmediniz."

Sarılı ayağını Tweety Bird'ün içine sokarken başını salladı. "Hayır, buraya ilk taşındığımda yakınlarda çok sayıda soygun olmuştu, ben de Pineville'in dışında bir eğitim tesisi buldum." Yaralanmamış ayağındaki koşu ayakkabısını bağlarken başını kaldırdı. "Silahlardan nefret ederim, bu yüzden çocukları mama için çalıştırıyorum."

Pineville. Steven saatine baktı ve o kalkıp topallayarak vestiyerine giderken buruşturdu. Bu gece yatmadan önce yapması gereken saatler süren evrak işleri vardı ve Brad'le hâlâ konuşmamıştı.

"Ertelemeyi bırakmaya hazır mısınız?" diye sordu dolabın içinden.

Steven kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir elinde golf sopasıyla yeniden ortaya çıktı. "Brad'le konuşmayı erteliyordun." Suçlamasını bir gülümsemeyle takip etti. " değil. Bugün kendimi erteledim, onun sınavını notlandırımdı, sonra da seni aradım. Biraz endişeli olman son derece normal. Bu koşullar altında geçici bir dikkat dağıtıcı olmak benim için sorun değil. Ama eve gitme vakti geldi Steven." Lamba masasından bir tasma aldı ve dilini gıdıkladı. Bir tanesi

duo ayağa fırladı ve kadın köpeğin taktı. "Aferin oğlum." Kapıyı açtı ve köpeğin onu takip etmesini bekledi.

"Ertelemiyorum."

Omuz silkti. "Tamam." Omzunun üzerinden baktı. "Kapının arkandan kapandığından emin ol."

Kapıyı kapattı ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti, köpeği de mutlu bir şekilde onun yanındaydı. Aşağıya indiğinde, Volvo'nun kaldırımında durdu.

"Ertelemiyorum," diye tekrarladı, bu kez biraz daha zayıf bir sesle. "Sanmıyorum."

Tekrar gülümsedi. "Ya öyle ya da son derece büyüleyici ve harika bir konuşmacıyım ve bunun doğru olmadığını biliyorum." Tereddüt etti, sonra elini onun kolunun üst kısmına götürdü ve sıktı. "Cesur ol, Steven."

Kadın, adamın hafif hindistancevizi kokusunu alabileceği kadar yakın duruyordu. Gülünç ayakkabıları olmadan başının tepesi adamın çenesiyle aynı hizadaydı. Kollarına tam oturacaktı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Tıpkı onun bir konuda yanıldığını bildiği gibi. Onu son derece büyüleyici buluyordu. Yüzünü yukarı kaldırdığında alnı adamın ağzından birkaç santim uzaktaydı. Gözlerinin içine baktı ve kısa bir an için alnına bir öpücük kondurmayı düşündü, sonra zihinsel bir geri adım attı. Bu çılgınlıktı. Düpedüz delilik. Ama yine de yapmak istedi.

Tanrı biliyordu ki istediği her şeyi elde edemiyordu.

"Teşekkür ," dedi sesi boğuklaşarak. "Brad için."

Golf sopasına yaslanarak geriye doğru birkaç adım attı, köpek de adım adım ona eşlik ediyordu. "Evine git, Steven. Kendine iyi bak."

Cuma, 30 Eylül, 19:30.

Steven arabasını garaj yoluna çekti ve bir süre öylece oturup zihnindeki kargaşayı çalıştı. Herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Beyni Brad'den Samantha Eggleston'a, Jenna Marshall'ın mor gözlerine ve ona cesaretli olmasını söyleyen yumuşak sesine gidip geliyordu. Sonra Brad'e geri dönüyor ve tüm o lanet slayt gösterisi yeniden başlıyordu.

kafasındaki ritmik zonklama. Alnını direksiyon simidine dayadı ve gözlerini kapattı.

Brad. Gözlerinin önünde değişen oğluydu. Şu anda dünyadaki en önemli kişi olan oğlu. Ona ihtiyacı olan oğlu. Son bir aydaki her teklife düşmanca ve Steven'ın aşılamaz bulduğu bir savunma duvarıyla karşılık veren oğlu.

Arabasının kapısının camına vurulduğunda neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ama burnu cama yapışmış, ağzı korkunç bir şekilde çarpılmış, çilli küçük yüze gülümsemek zorunda kaldı küçük parmaklarıyla yüzünü buruşturdu. Steven gözlerini kıstı, kendi korkunç yüz ifadesiyle karşılık verdi, göz kapakları geriye çekildi, tüm dişleri ortaya çıktı ve dilini dışarı çıkardı.

Nicky katlanıp pencereden geri çekilene kadar her biri diğerini bekleyerek ayrı pozlar verdiler. Nicky'nin oyun oynayamadığı uzun bir olmuştu. Hâlâ nadiren gülüyor ve gece boyunca hiç uyumuyordu. Steven sadece yakında o korkunç günlerin sonuna ulaşacaklarını ve bir daha asla geri dönmeyeceklerini umabilirdi. Arabadan indi ve bebeğini kollarının arasına alarak ona sıkıca sarıldı. Nicky onu itti, sarılmaya karşı mücadele etti ve Steven hemen tutuşunu gevşetti. Altı ay önceki "olaydan" beri bu böyleydi. Fiziksel olarak zarar görmemişti ama oğlunun ruhu kırılmıştı. Steven Nicky'nin kıkırdamalarını ve spontane kahkahalarını özlemişti.

Ama en Nicky'nin ona sarılmasını
özlemişti. Steven en küçük oğlunu havaya
kaldırdı. "Üzgünüm, bebeğim."

Nicky dudaklarını büzdü. "Ben bebek değilim."

Steven iç çekti. "Özür dilerim, unutmuşum. Sana ne kadar durmanı söylesem de şu büyüme olayını yapmaya devam ."

Nicky kaşlarını kaldırdı. "Kitap da işe yaramadı." Steven kıkırdadı. Bugünlerde en sevdikleri tartışma buydu. Kafasına bir kitap koyarak Nicky'nin büyümesini engellemekle tehdit ediyor, Nicky de taşıyabileceği en ağır kitabı kapıyordu. Küçük kolları gittikçe güçleniyordu; geçen hafta Steven'ın rafındaki en kalın sözlüğü kapmıştı. "Daha büyük bir kitap almam gerekecek. kitap."

"Yapamam. Koca evde daha büyüğü yok baba." "O zaman kütüphaneye gitmemiz gerekecek." Nicky'yi omuzlarına aldı ve eve doğru koşmaya başladı, yol boyunca Nicky'yi zıplattı. Ön kapıdan geçmeden hemen önce, "Eğil," dedi. Steven içeride derin bir nefes aldı. "Güzel kokuyor. Akşam yemeğinde ne vardı?"

"Patates pürelı rosto." Nicky, Steven onu parke zemine oturtana kadar kıpırdandı. "Helen Teyze sana bir tabak ayırdı. O kadar fast food yersen şişmanlayacağını söyledi."

Steven kuru bir sesle, "kadar da nazik," dedi. Nicky onun karnını dürttü. Hâlâ çok düz olan karnını. "Eğer şişmanlarsan asla güzel bir eş bulamayacağını söyledi."

Steven gözlerini devirdi. Ona bir eş bulmak Helen'ın hayattaki göreviydi. Çömeldi ve Nicky'ye yaklaşmasını işaret etti. "Birbirimizden . Beni doğru uyar. Helen yeni bir kadın ayarladı mı?"

Nicky iki eliyle ağzını kapattı. Ve göz kırptı. Steven teyzesiyle girdiği bu son mücadeleden korksa da yüksek sesle güldü. İnatçı bir çöpçatandı, asla pes etmezdi. Nicky'nin kızıl saçlarını karıştırdı. "Benedict Arnold."

"Kim o?"

"Bir hain." Steven doğruldu ve etrafına bakındı, diğer iki oğlunu da göremedi. "Kardeşlerin nerede tatlım?"

"Matt video oyunu oynuyor." Yüzü düştü. "Brad odasında."

Steven merdivenlerden yukarı baktı, en tepeye ulaştığında ne söyleyeceğini bilmeyi diliyordu. "Bana bir iyilik yapar mısın Nicky? Helen Teyze'ye duş alıp geri dönmem gerektiğini söyler misin?"

"Ama-" Nicky başladı, sonra içini . "Tamam, baba."

Kuşatılmış kabullenme, bir öfke nöbetinden daha fazla acı veriyordu. Bugünlerde evden uzakta giderek daha fazla zaman geçiriyordu. "Nicky, önümüzdeki hafta sonu balığa çıkmaya dersin?"

Bebeğinin yüzü hafifçe aydınlandı. "Söz mü?" Eggleston davası düşünüldüğünde, bu tutulması zor bir söz olabilirdi. "Deneyeceğime söz verebilirim."

Nicky kaçırdı. "Tamam. Gidip Helen Teyze'ye söyleyeceğim." Tutabileceği bir söz verebilmeyi dileyen Steven, Nicky'yi izledi

En küçük oğlu mutfığa giderken ayaklarını sürüyormuş. Bu kadar yorgun olmamayı dileyerek merdivenleri tırmandı ve büyük oğlunun yatak odasının kapısını çaldı. "Brad?"

"Ne?"

Steven bu kavgacı cevap karşısında gözlerini kapadı. "Seninle konuşmam gerek evlat."

"Seninle konuşmak istemiyorum."

Steven'in öfkesi kaynadı ve büyük bir çabayla öfkesini bastırdı. "Zor. ." Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Gözleri odada bir gezintiye çıktı, yerinde olmayan bir şey aradı, bulursa ne yapacağından emin değildi. Ama her şey normal görünüyordu; dağınık yatak ve yastıklarına yaslanmış, kirli topuklu ayakkabılarıyla buruşuk battaniyenin üzerine özür dilemeden tünemiş olan dağınık oğlu dışında. Brad'in siyah saçları kirli ve taranmamıştı, yüzü koyu kirli sakallarla kaplıydı, kan çanağına dönmüş gözleri şüpheyle kısılmıştı. Temiz ve Brad, annesine tıpatıp benziyordu. Şu anda oğlu bir motorcu filminin figüranı gibi görünüyordu.

Steven, Brad'in masasındaki sandalyeyi çekip üzerine oturdu ve çenesini sandalyenin arkalığına dayadı. Brad'in bakışları şüphecilikten düşmanlığa dönüşmüştü. "Konuşmamız gerek Brad."

Brad alaycı bir tavırla omuz silkti. "Seni durdurabilir miyim?"

"Hayır." Oğlunun çalkantılı bakışlarıyla karşılaştı ve Brad başını çevirene kadar öyle kaldı. "Burada neler oluyor Brad?" diye sordu sessizce.

Bir omuz silkme daha. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Steven yutkundu, gözlerinin odada dolaşmasına izin verdi, tanıdık Brad'in en sevdiği korku filmlerinin posterleri. Steven, oğlunun gece yarısı uyandığında neden tel ağızlıklılı Anthony Hopkins'e bakmak istediğinden emin değildi ama Brad'in istediği belliydi. Köşede boş boş duran futbol topu hakkında yorum yapmalı mıydı?

Az mı? Bir nefes aldı ve . Hayır, bunların hepsini bir şekilde zaten denemişti. Bu durumla yüzleşmeli ve bunun için dua etmeliydi.

bilgelik. Ve cesaret. Jenna Marshall'ın yüzünün resmi zihnini doldurdu ve bu kez olabildiğince uzun süre ona tutundu. *Cesaret, Steven.*

"Dr. Marshall bugün beni aradı."

Brad'in kafası döndü, gözlerini aydınlatan kutsal olmayan bir öfke bakışı vardı. "Buna *hakkı* yoktu!"

"Her şeye hakkı vardı. Seni önemsiyor Brad." Birdenbire ölçülemeyecek kadar yorgun düşen Steven gözlerini kapadı. "Sen de öyle I."

"Evet, doğru," mırıldandı.

Steven gözlerini aniden açtığında oğlunun kollarını sıkıca kavuşturmuş olduğunu gördü. Genişleyen göğsünün üzerinde, yüzü dümdüz karşıya bakıyor, gözleri şeye kilitlenmemişti. Steven çenesinin içini ısırdı ve ağlamak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaştı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Brad neşesiz bir kahkaha attı. "Bunun anlamı... evet... doğru."

"Sana ne oldu oğlum? Bir ay önce parlak ve mutluydun, *Temiz*. Şimdi de kimyadan kalıyorsun, Tanrı aşkına! Başka kaç tane Öğretmenlerin beni aramadıkları sınıflarda mı başarısız oluyorsunuz? Cuma öğleden sonra bir saat geç kalıp oğlumun ne kadar düştüğünü söyleyecek kadar umursamadıkları bir yerde mi?"

Brad hiçbir şey söylemedi ve Steven hayal kırıklığının arttığını hissetti. "Bana gerçeği söyle Brad. Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Brad kaskatı kesildi, sonra kasıtlı olarak sadece başını çevirip soğuk soğuk baktı. "Hayır."

"Ve ben sana inanabilir miyim?"

Brad'in ağzının bir köşesi asık suratlı bir gülümseme parodisiyle yukarı kalktı. "Belli ki değil."

Steven ayağa fırladı, Brad'e baktı, inanmamak onu mantıklı bir yanıt vermekten alıkoymuştu. Sırtını döndü ve duvara baktı, oğlunun gözlerindeki öldürücü öfkeye, karanlık nefrete dayanamadı. Sanki Brad *onu* suçluyor gibiydi. "Neden, Brad?" diye fısıldadı.

"Neden, hangisi?" Brad kendi alaycı sorusuyla cevap verdi.

"Bunu bana, kardeşlerine neden yapıyorsun? Kendine?" Steven kollarını göğsünde kavuşturdu ve fiziksel olarak ağrıyan kalbine baskı uyguladı. Boğazı ağrıyordu ama duygularını kontrol altında tutmayı başarıyor, kendisini boğmasından korktuğu yumruyu yutuyordu. Oğlunu. Korku midesini tırmalıyordu. İhanet onu uyuşturacak kadar derine işlemişti. "Neden?" Kendi fısıltısını zar zor duyabiliyordu.

Brad sadece ona baktı, gözleri buz kesmişti. "Çünkü." Çünkü mü? *Çünkü mü?* Bu nasıl bir cevaptı böyle? Steven bekledi, kalbi boğazında çarpıyordu. Ve sonra kapıya doğru geri adım attı, Çünkü alacağı tek cevap bu gibi görünüyordu. Sırtını kapıya dayadığında boğazını temizledi.

"Tekrar dışarı çıkmam gerekiyor. Pineville'de kayıp bir kız var." Oğlunun gözlerinde bir parıltı var mıydı? Bir merhamet belirtisi mi? "Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum. Helen Teyze'nin yarın akşam kanasta oyunu var. Ben burada olmazsam diye kardeşlerinin yanında olmanı istiyorum. Brad?"

Brad başını salladı, sonra yastığına yaslandı ve gözlerini kapattı. Steven bir an durdu ve büyük oğlunun kendisini görmezden gelişini izledi. İşi bitince Brad'in yatak odasının kapısını açtı, diğer taraftaki kapı kapanana kadar bekledi ve sonra bedenini duvara yasladı.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı kısık sesle, gözleri kapalı. "Lütfen, Tanrım, söyle bana."

Ama zihninde sessizce mırıldanan ses Jenna Marshall'inkiydi. *Cesur ol, Steven.* Keşke bu kadar basit olsaydı.

Cuma, 30 Eylül, 19:30.

Jenna tasmayı Jim'in tasmaından çözdü ve iç çekerek sırtını dikleştirdi. Bileği zonkluyordu ama en azından iki köpek de akşam için gezdirilmişti. Steven Thatcher'dan bunu kendisi için yapmasını istemesine imkân yoktu, gerçi eve gitmeyi on beş yirmi dakika daha erteleme fırsatını muhtemelen memnuniyetle karşılardı. Brad'le konuşup konuşmadığını merak etti.

Yapabileceği başka bir şey olup olmadığını merak etti.

Bu düşünceyi aklından çıkardı. Casey haklıydı. Gerçekten de ailesine haber vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Geniş omuzları, güzel gözleri, kaslı pazuları olsa ve çok güzel koksalar bile onlara söylemeli, sonra da çekip gitmeliydi.

Jenna kendi kendine kıkırdadı. "Hormonlar," diye mırıldandı. Steven Thatcher'ı tekrar görmek zorunda olmaması iyi bir şey, diye düşündü. Yeni uyanan hormonlarını sıkı bir kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Aptalca bir şey yapmak istemezdim," dedi başını kaldırıp umutla bakan Jean-Luc'a.

Ama Jenna Marshall nadiren aptalca bir şey yapardı. Elini yalayan Jean-Luc'a, "Nadiren şey yaparım," dedi. Ve bu gece de bir istisna olmayacaktı. Bu gece tek başına kanepesinin köşesine kıvrılacaktı. Ve tek başına eski filmleri izleyecekti. Ve eğer şanslıysa, buzdolabında ısıtıp yiyebileceği yemek artıkları olacaktı. Tek başına.

Kendine acımak onun için nadir görülen bir şeydi. O *yüzden kes* , dedi kendi kendine. Ama acıma treni bir kez hareket edince frenlemek zor oluyordu. Düşünceleri Adam'a, yalnız olmadığı günlere kaydı. "Harika," diye mırıldandı yüksek sesle. "Şimdi daha da kötü hissediyorum." Jim ve Jean-Luc'a kötü kötü baktı. "En azından siz ikiniz bana yeterince yas tuttuğumu ve hayatıma devam etmem gerektiğini söyleyemezsiniz."

Kapının çalınmasıyla iki köpek de hırlayarak çömeldi. Jenna, "Sakin olun," diye emretti ve gözetleme deliğinden bakmak için kapıya doğru topallayarak ilerledi. Ve iç çekti. Adam'ın babası orada durmuş, bir ayağını yere vuruyordu. Jenna kapıyı açtı. "Merhaba, baba." Kendi anne babasını yıllar önce kaybetmişti, Adam'ın ailesi tarafından anında evlat edinilmişti. Koridorun karşısındaki karanlık daireden bakan bir çift göze başıyla işaret etti. "Merhaba, Bayan Kasselbaum."

Bayan Kasselbaum göründü, gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı. ev elbisesi her zamanki gibi mükemmel bir şekilde kolalanmıştı. Saçlarını okşadı, sonra boynunda her zaman bulunan incileri hafifçe okşadı. Jenna sık sık Beaver Cleaver'ın annesinin kırk yıl sonra böyle görüneceğini düşünürdü. "Merhaba Jenna. Genç adamın çok uzun kalmadı."

Adam'ın babası gür kaşlarını kaldırdı. "Ne var genç adam? Araban nerede? Dışarıda değil."

"Benim genç bir adamım yok. İçeri gel, baba."

Seth Llewellyn kaşlarını çatarak Bayan Kasselbaum'a döndü. "Hangi genç adam? Arabası nerede?"

Bayan Kasselbaum komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Eve bir adamla geldi. Uzun boylu, temiz giyimli, çok yakışıklı. Sarı saçlı, kırk sekiz numara uzunluğunda, kahverengi gözlü. Arabası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Jenna gözlerini devirdi. "*İçeri* gel baba. İyi *geceler*, Bayan Kasselbaum."

Seth Jenna'ya göz bile bakmadı. "Ne kadar uzun? Ne kadar yakışıklı?"

Bayan Kasselbaum kirpiklerini kırıştıtararak başını kaldırdı. Bayan Kasselbaum'un Adam'ın babasına karşı bir ilgisi vardı, Jenna onu tanıdığından beri duldu. Bayan Kasselbaum utangaç bir tavırla, "Senin kadar uzun," deyince Jenna gözlerini devirdi. Steven Thatcher, onun genç adamı olmasa da, en az üç yaşındaydı.

Seth'ten birkaç santim daha uzun. Belki dört. Bayan Kasselbaum gözlerini tekrar kırıştırdı, uçmaya yetecek bir güçle. "Ama senin kadar yakışıklı değil."

Seth güldü. "Hadi bakalım, şimdi." Bayan Kasselbaum'a doğru biraz daha eğildi ve onu daha da cesaretlendirdi. "Peki ne kadar süre Kalır mısın?"

Jenna kafasını kapı çerçevesine çarptı. Birkaç kez. İki çöpçatan onu görmezden geldi.

"On altı dakika," diye cevap verdi Bayan Kasselbaum, başıyla . Seth dudaklarını büzdü. "Sadece on altı dakika mı?"

Bayan Kasselbaum ince omuzlarını silkti ve dramatik bir şekilde içini çekti. "Ben sadece gördüklerimi söyleyebilirim." Jenna'ya üstün gri kaşlarını kaldırdı. "Gerisini kendi başına halletmesi gerekecek."

"Tanrı aşkına," dedi Jenna. "Baba, bileğimi incittim ve ayağa kalkmamam gerekiyor."

Seth anında pişman oldu. "Neden öyle demediniz, genç bayan?" Hayal kırıklığına uğramış Bayan Kasselbaum'a hızlı bir veda eli salladı ve aceleyle İçeride ellerini kalçalarına koydu. "Bileğinize ne oldu? O genç adam kimdi? Ve araban nerede?"

Jenna yine gözlerini devirdi. Adam'ın ailesini çok seviyordu ama Bazen biraz boğucu olabiliyorlardı. Topallayarak kanepeye gitti ve oturdu.

Aşağı. "Genç bir adam değil. Bir lise son sınıf öğrencisinin babası, yani en az kırk yaşında olmalı."

Seth yüzünü buruşturdu. "Kırk yaş çok eski." "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Lise son sınıf öğrencisi olan bu kırk yaşındaki bir adı var mı?"

"Adı Steven Thatcher. Onu bir konferans için çağırdım ve buluştuğumuzda yanlışlıkla beni yere düşürdü ve bileğimi burktum. Kendini kötü hissetti ve beni eve getirdi."

Seth telaşlanmış görünüyordu. "Araban hâlâ okulun otoparkında mı? Hafta sonu boyunca orada bırakmamalıyız, ben gidip alırım." Kapıya doğru döndü ve Jenna boğazını temizledi.

"Baba, bekle." Durdu ve döndü, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Jenna onlara arabasının -Adam'ın arabasının- çekildiğini söylemek zorunda kalmamayı umuyordu. Adam 1960 model eski Jag XK 150'yi üniversite öğrencisiyken restore etmişti. Araba kullanamayacak kadar hasta olduğunda bile onun gururu ve neşesi olmuştu. Adam vasiyetinde arabayı ona bırakmıştı ve Adam'ın ailesinden hiç kimse buna itiraz etmemiş olsa da, arabanın sağlığı tüm Llewellyn klanı tarafından iyi bir şekilde izleniyordu.

"Arabada bir şey yok baba." Rahat bir nefes aldı. "Ama lastikler bugün kesilmiş."

Tüm vücudu gerildi. "Nasıl?"

Jenna omuz silkti. "Futbol takımındaki çocuklardan birini sınıfta bıraktım. Çocukça bir misillemeydi." Tehdit notunu kendine saklayacaktı. "Merak etme, arabayı çeken adamlardan lastikleri Adam'ın kullandıklarıyla değiştirmelerini istedim." Bu ona bir servete mal olacaktı ama... Adam'ın arabasıydı. Ve umarım sigorta masrafin çoğunu karşılar.

Seth kanepede onun yanına oturdu. "Araba için endişelenmiyorum."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "Çok dolusun."

"Tamam," diye düzeltti. "Araba konusunda biraz endişeliydim." Jenna başını salladı. "Ödeşmiş olalım diye."

Seth gülümsedi ve başını salladı. "sağlık kızım." Gülümsemesi duraksadı. "İkiniz ne güzel torunlar olurdunuz."

Jenna'nın midesi alt üst oldu. Kısa bir an için gözlerini kapadı ve kendine bunu aştığını hatırlattı. "Bu gece onu özlüyorum baba," diye fısıldadı.

Seth yutkundu. "Ben de Jenna. Bu yüzden seni görmeye geldim. Seninleyken kendimi her zaman Adam'a biraz daha yakın hissediyorum."

Adam'ın kolunu okşadı ve o gün ikinci kez Adamı sağlıklı olduğu zamanlardaki haliyle hatırlamaya çalıştı. gün ikinci kez başarısız oldu. Kendini ayağa kaldırdı, Adam'ın yüzünü bile net bir şekilde hatırlayamazken Steven Thatcher hakkında cinsel düşünceler beslediği için aniden suçluluk hissetti. Suçluluk duygusu mantıksızdı. Kafasının içinde bunu biliyordu. Ama bu kalbi için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Elbette suçluluk duygusu için birincil bir çözüm vardı. "Akşam yemeğinde dondurma yiyecektim. Biraz ister misin?"

"Gerçekten daha iyi beslenmen gerekiyor Jenna." Seth ayağa kalktı. "Tereyağlı ceviz benim favorim."

"Bu Rocky Road."

Seth onun saçlarını kulağının arkasına itti ve gülümsedi. Adam'ınkine çok benzeyen nazik yüzüne bakan Jenna sonunda sağlıklı bir Adam'ın zihninde canlanan görüntüsünü hatırladı. Hayatında sevdiği tek adamın yüzünü hatırlayabilmek nedense onu daha iyi hissettiriyordu. Seth boğazını temizledi. "Dediğim gibi, Rocky Road benim favorim."

Jenna zorlukla yutkundu ve alnını Seth'in omzuna yasladı. "Seni seviyorum baba."

Seth'in kolları sert ve güçlü bir şekilde ona sarıldı. "Ben de seni seviyorum Jenna." Seth onu bıraktı ve çenesini yukarı kaldırdı. "O zaman bana neredeyse benim kadar yakışıklı olan o kadar da genç olmayan adamdan bahset. Ve lütfen beni Mrs.

Tüm detaylar için Kasselbaum." Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Kimseye söyleme ama o kadın korkunç bir dedikoducu."

Jenna hıçkırarak güldü. "Mutfağa en son giden kişi buzlu üst tabakayı yemek zorunda."

YEDİ

Cuma, 30 Eylül, 20:30.

"STEVEN, YEMEN GEREKİYOR," dedi HELEN mutfak kapısından.

Steven evrak çantasını ön kapıya bıraktı ve teyzesinin peşinden sıcak bir tabak yemeğin beklediği mutfağa gitti. Helen kendine bir fincan kahve doldurdu ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Ye."

Bu emir karşısında ağzında bir gülümseme belirdi.

"Evet." Kadın onu izlerken o da itaatkâr bir şekilde yemeğini yedi, kartal gözleri ağzına attığı her lokmaya odaklanmıştı.

"Bu gece geç kaldın," diye gözlemledi, sesi yumuşamıştı.

Yutkunarak başını salladı. "Brad'in öğretmenlerinden biriyle randevum vardı."

"Oh, canım."

"Evet." Çatalı soslu patates püresinde amaçsızca bir desen çizdi. Helen'in sabırla beklediğini görmek için başını kaldırdı. "Kimya dersinden kalıyor, Helen. Öğretmeni bilmemi istedi."

Helen gözlerini kapadı ve içini çekti. "Oğlumuz Steven'a neler oluyor?"

Kaş kemiğini yoğurdu. "Bilmiyorum. Jenna rehberlik danışmanıyla tavsiye etti."

"Peki ya sen?"

"Pazartesi sabahı ilk iş onu arayacağım." Omuz silkti, kendini tamamen çaresiz hissediyor ve bu duygudan nefret ediyordu. "Brad'le konuşmaya çalıştım ama beni dışladı."

"Biliyorum." Helen masanın öbür ucuna uzanıp onun elini sıktı ve "Peki Jenna kim?" diye sorana kadar sessizce beklettiler.

Steven'ın parmakları çatalını sıkıca kavradı. Yüzü kızarıyordu, bunu hissedebiliyordu. Steven'ın laneti olan istemsiz tepkiyi lanetledi. Kızıl saçlılar ve teyzesinin çöpçatanlık yapan gözlerinde yanan ışığı lanetledi. Sol elini Helen'in elinden çekti. "Brad'in öğretmeni," diye mırıldandı, gözlerini patateslerine indirerek.

"Anlıyorum."

"Hayır, sen bir şey görmüyorsun Helen," diye çıkıştı. "O oğlumu önemseyen iyi bir kadın. Oğlumun sınıfta kaldığını söylemek için bir Cuma günü öğleden sonra geç saate kadar kaldı. Hepsi bu kadar."

"Tamam."

Başını kaldırıp baktığında onun yüz ifadesinin dingin olduğunu gördü. Tüyleri diken diken oldu. Aşırı önlemler alınması gerekiyordu. "O evli, tamam mı? Altmış yaşında, evli ve dört çocuğu var." Kiliseye döndüğünde bu yalanı itiraf edecekti.

Helen teslimiyetle iç çekti. "Bu gece gerçekten dışarı çıkmak zorunda mısın?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Steven Eggleston'ları düşündü. "Evet," diye cevap verdi. "Evet. Yine de gece yarısından önce evde olmalıyım. Nicky'ye bir hikâye okudum ve onu yatağına yatırdım bile." Bu da bebeğini yerdeki uyku tulumuna sokmak anlamına geliyordu.

Nicky altı ay önce bir gece yarısı yatağından kaçırıldığından beri kendi yatağına uyumayı reddediyordu. Danışmanlar Nicky'nin kendi zamanında yatağına döneceğini söylediler. Ne olduğunu merak ediyordu danışmanların Brad hakkında

söyleyecekleri. "O zaman yemeğini ye, Steven."

Teyzesinin dikkatli bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak yemeğinin geri kalanını sessizce yedi. Doğruyu söylemek gerekirse, onu dünyadaki diğer kadınlardan daha çok . Ona günde elli kez evlenmeyi hiç düşünmediğini söyleyebilirdi.

Rüzgârla konuşmak gibiydi. Ama Helen onu ve tüm çocuklarını çok seviyordu. Her tartışmanın sonunda konu hep buna gelirdi.

Tabağını temizledi. "Teşekkürler Helen. Bu, haftanın her günü çuvaldan yemek yemekten iyidir."

"Biraz daha ister misin? Çok yaptım."

Steven ayağa kalktı ve onun yıpranmış yanağını öptü. "Hayır, hanımefendi. Şişmanlamak istemem."

Helen yüksek sesle gülmeden önce utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Oğluna o koca çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini öğretmem gerekecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Deneyebilirsin." Ön kapıya geldi ve kısa bir süre durdu. "Kahretsin."

"Steven!" Sonra o da gördü. "Oh, hayır. Cindy Lou!" Kapıya koştu ve yüz kiloluk çoban köpeğini Steven'ın evrak çantasından uzaklaştırdı. "Bunu yapmak istememişti Steven."

Steven yüzünü buruşturarak mutfaktan bir havlu getirdi ve sapındaki köpek salyasını temizledi. "Şu diş izlerine bak! Bu köpek tam bir baş belası."

"Çok tatlı bir köpek." Helen'in dudakları seğirdi. "Sadece aşırı aktif salya bezleri var."

"O zaman ona bir glandektomi yaptırın." Çantayı sildi, sonra ellerini temizledi. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Onu araba yoluna kadar takip etti, yanında da cehennemden gelen salyalı saç yumağı vardı. "Dikkatli sür."

"Hep öyle yaparım." Arka yolcu kapısını açtı ve yine kısa bir süre durdu. "Kahretsin," diye tekrarladı, bu kez fısıltıyla.

Helen arkasından, "Bunu duydum," dedi ve arabanın içine bakmak için etrafını kolaçan etti. "Bu kimin çantası?"

Yanaklarının yeniden ısındığını hissedebiliyordu. "Brad'in öğretmenine ait."

Helen yarım saat kadar sessiz kaldı. "Jenna mı?"

Steven kendi dil sürçmesini lanetleyerek gözlerini devirdi. "Evet, Jenna." Geri vermeli, diye düşündü. Onu o kadına geri vermeliydi. rahat küçük dairesinde, muhtemelen ayaklarının dibinde iki köpeğiyle o yumuşak kahverengi kanepede oturuyordu. *Minnettar olurdu*, diye düşündü. O menekşe gözleriyle ona gülümseyecekti. Ve o dolgun dudaklarıyla. Yanağının iç tarafını sertçe ısırırdı ama artık çok geçti. Vücudu

zihninde canlandırdığı görüntüye çoktan yanıt vermişti. Evrak çantasını arka koltuktan gereğinden sert bir sarsıntıyla çekti.

Çantayı Helen'in kollarına bıraktı ve Helen beklenmedik ağırlıktan dolayı biraz tökezledi. "Çalışma odama koy. Pazar günü ona geri vereceğim."

"Ama-"

"Ofise gitmem gerekiyor." Evrak çantasını arka koltuğa koydu ve arabanın kapısını çarptı.

Helen irkildi. "Ama-"

Ön koltuğa tırmandı ve tek bir hareketle emniyet kemerini taktı. "Bekleme. Yarın görüşürüz." Arabasını garaj yolundan çekti ve dikiz aynasından geriye baktı. Helen aynı yerde durmuş, ağzı hafifçe açık, onun uzaklaşmasını izliyordu.

Steven yüzünü buruşturdu. Muhtemelen bunu daha ustalıkla halledebilirdi. Vücudunu araba koltuğunda kaydırarak fermuarının üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalıştı. Aptalcaydı, düpedüz aptalcaydı. Jenna Marshall'ın güzel bir çift bacak. Hepsi bu kadardı. Hayır, neredeyse hepsi bu değildi. Göğüsleri de güzeldi. Elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Ve arkasını. Serin gece havasını içeri almak için camı araladı. Ve gözlerini. Ve gülümsemesini. Koltuğunda tekrar kıpırdandı, baskı azalmamıştı. Tamam, bunu kendine itiraf edebilirdi. Kız küçük, derli toplu bir paketti. Ondan etkilenmişti.

Arabasını alt mahallesinden ana yola çekti. *Dürüst ol, Thatcher. Ağzını sulandırıyor.* Karanlıkta kaşlarını çattı. Gerçekten *dürüst ol, Thatcher. O kadının kemiklerini kırmak istiyorsun.* Bunu çok iyi hayal edebildiği için ürperdi.

Sadece çok uzun olmuştu. Çok, çok uzun bir zaman. Belki de sadece sisteminden atmaya ihtiyacı vardı. Uzun vadeli bir bağlılık beklentisi biraz dürüst seks. Söz vermedi, çekip gittiğinde pişmanlık duymadı. Çünkü çekip gidecekti.

Jenna Marshall ile gündelik seks yapmanın sorunlarına uygun bir çözüm olduğuna neredeyse kendini inandıracaktı ki, Jenna'nın gözlerinin oğlu için şefkatle nasıl yumuşadığını, sonra da bir köpek yavrusunu kurtarmak için nasıl tekrar yumuşadığını hatırladı.

uyutulmak için. Böyle bir kadın, karşılıksız cinsel ilişki için uygun bir aday değildi. O öyle bir kadın değildi.

Steven iç çekti. Artık o tür bir adam değildi. Bu yüzden bir kadınla birlikte olmayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu.

Bu yüzden çok çok uzun bir süre daha devam edecektir.

Hayal kırıklığı içinde ve yalnız, düşüncelerini Samantha Eggleston konusuna çevirdi. Ailesi son durumu öğrenmek isteyecektir. Kent'in hâlâ laboratuarda olduğunu umarak cebinden cep telefonunu çıkardı.

Cuma, 30 Eylül, 11:00.

"Yani kaybettiler."

Victor Lutz çoğunlukla boş olan bardağına alaycı bir ifadeyle baktı. Karısı çalışma odasının kapısında durmuş, sefil evlilikleri boyunca her gece giydiği geceliğiyle yatmaya hazırlanıyordu. Bu gerçekten de Aynı gecelik, ama dolabında asılı duran ve her yıl sihirli bir şekilde kendini kopyalayan birbirinin aynısı on gecelikten biriydi. Sihirli olmalıydı. Aklı başında hiç kimse böylesine çirkin bir giysiyi bilerek satın almazdı, hele hele her yıl on tanesini birden.

Yıllar sonra, yıllar sonra.

Umutsuzca aptal olmasının yanı sıra, Nora Lutz'un kesinlikle bir stil anlayışı yoktu. Rudy'nin öğretmeninin aksine. Gerçi *Bayan* Marshall'ın da bir tarzı yoktu ama öyle bir vücudu varken, takım elbisesini görmezden gelmeye razı olurdu. Ne yazık ki harika bir vücuda sahip olmasının yanı sıra, cesareti de vardı.

Victor cesur kadınlardan nefret ederdi. Cesaret, beyin - bunlar sadece kadınları bu dünyadaki tek amaçlarından uzaklaştırmaya yarıyordu. Seks ve kölelik. Bu sırayla. Bardağının üzerinden Nora'ya baktı. Her iki konuda da başarısızdı.

"Tabii ki kaybettiler." *Salak*. "Rudy bütün maç boyunca yedek kulübesinde oturdu." Votkanın son yudumunu da geri attı, ayağa kalktı ve Aubusson halının üzerinden geçerek kendine bir tane daha doldurdu.

Nora dudaklarını büzdü ve ağzının derin çizgiler yayıldı. "Ben de senin bu konuyu

oyun başlamadan önce. Babam bu durumdan hiç memnun olmayacak. O gözlemcinin Rudy'yi izlemeye gelmesi için torpil yapması gerekti."

Bu ev sahibesi ses tonundan nefret ediyordu. O bunu *Baba*, zengin orospu çocuğu.

Bardağın yarısını geri fırlattı. Parasıyla Victor'un ayaklarının altındaki Aubusson halısını, başının üstündeki çatıyı, maaşını ödeyen işini satın alan zengin orospu çocuğu. Şimdi yarısı boş olan bardağın içindeki berrak sıvıya baktı. Victor'un, zengin orospu çocuğunun yorgun, çirkin ve mızırmız kıızıyla evli olduğu gerçeğini bastırmasına yardımcı olan, şişesi yüz dolarlık votkayı satın alan kişinin parası.

Metresler ve fahişeler için Tanrı'ya şükürler olsun, diyebildiği tek şey buydu. Tabii ki yüksek sesle değil. *Babam* bundan hoşlanmazdı. Tanrıya şükür *babam* gerçekten her şeyi biliyor.

Nora kollarını cılız göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona satın alınmadığını, doğuştan geldiğini hatırlatmaktan hoşlandığı bir üstünlük havasıyla duvara . Tek dikkat çekici özelliği olan koyu renk saçları, bir zamanlar ofisini kaplayan siyah ceviz ağacına uyum sağlardı. Ama saçları ağarmaya başlamıştı ve bu değişimi durdurmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı. O da tıpkı *babası* gibi kurumuş, yaşlı bir erik gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sertçe. "Koca adam aptal müdüre okulu nasıl yöneteceğini söyleyecek."

Başını iki yana salladı. "Çok konuşuyorsun Victor. Beni hasta ediyorsun." "Bu ikimizi de hasta ediyor," diye mırıldandı bardağına doğru. "Affedersiniz?"

Victor başını kaldırıp gözlerini Nora'nın gözlerine odakladı ve Nora'nın rengi solana kadar hiçbir şey söylemedi. Kendi iyiliği için fazla çirkinleştğinde Nora'yla başa çıkmanın birden fazla yolu vardı. Nadiren tehditlerini yerine getirmek zorunda kalırdı. Nora genellikle Nora'ya el kaldıracak kadar öfkelenmesine gerek kalmadan geri adım atardı. Yine de onu korkutulmuş ve susturulmuş görmenin verdiği tatmin her zaman bu çabaya değerdi. Yıllar önceki ilk seferden sonra, babasının onu sürekli çekişe sokmak için birkaç haydut göndermesini beklemişti ama haydutlar hiç gelmemişti. Ne o zaman, ne de sonraki zamanlarda. Victor, Nora'nın bile babasına söylemediği bazı şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Boğazını temizledi.

"Dedim ya, bu ikimiz için de geçerli. Bilginiz olsun diye bugün okulu ziyaret ettim. Bu öğleden sonra oğlunuzu tekrar okula alabilirdim.

bu kadar aptal olmasaydım."

Nora kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi artık çok daha az kavgacıydı.

"Yani, aptal oğlunuz yanlış öğretmeni zorladı. Üzerine sadece adını yazdığı bir testi teslim etti. Bu ve yüzündeki sırıtış öğretmenini çıkarıyor. Müdüre bunu düzeltmesi için bir hafta süre verdim."

"Ya ? O zaman ne olacak?"

"O zaman Blackman'ın yeni stadyumu için *babamın* sağladığı finansmanı çekeriz."

Nora, birçok gergin hareketinden biri olan saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti. Her birini biliyordu. Her biri onu çıldırtıyordu. "Hayır Herkes parayla motive olur Victor."

Victor bardağını boşalttı. Parayla motive olmamış. *Hah*. Sadece hiçbir şey istemeden büyümüş buna gerçekten inanabilirdi. "Elbette öyleler. Sadece bunu her zaman bilmiyorlar."

Cuma, 30 Eylül, 1155

Kilisenin eski kapı kolu Steven'in terleyen elinin altında serindi. Artık böyle kapı kolları yapmıyorlardı. Kapılar da, diye düşündü Steven, serin gece havasını sıcak yüzünde hissederek. Her ikisi de kilisenin geri kalanı gibi 1923'ten kalmaydı. Ne kadar zamandır orada durduğunu unutmuştu, kendine ya içeri gir ya da eve git diyordu.

Saatlerce süren evrak işleri zihnini temizlememiş, sadece içini kemiren endişeyi birkaç saat daha bastırmaya . Ofisinden çıkmış ve amaçsızca etrafta dolaşmaya başlamıştı, eski kilisenin otoparkında durduğunda pek de şaşırmamıştı.

Eski cemaati. Burada büyümüş, papaz yardımcısı olarak hizmet etmiş, onaylanmıştı. İlk komünyonunu almış ve rahiplik eğitimi almayı planlamıştı. Kapının kolunu sıkıca kavradı. Tek bir gecenin ardından hayatı keskin bir dönüş yapmıştı. Geriye dönüp baktığında buna ne diyecekti? Şimdi mi? Kesinlikle tutku değil. Babasının Olds'unun arkasında on yedi yaşındaydılar. Kesinlikle tutku değildi. Tecrübe mi? Öyleydi. Ahmaklık mı? Birçok açıdan da öyleydi. Melissa'nın

hayatının en büyük aptallığı. Öte yandan Brad... Brad şu anda ne kadar sıkıntılı olursa olsun, en büyük oğlunu yaratmayı asla bir aptallık olarak adlandıramazdı.

O gece babasının Olds'unun arkasında Brad'hamile kalması onu hayat yolunu değiştirdi. İlk torununu kucağına alana kadar annesinin kalbini kıran rahiplik planları geride kalmıştı. Steven üniversiteye gitmiş, polis olmuştu. O ve Melissa'nın iki güzel oğlu daha vardı. Bir süre için mutlu bir aile olmuşlardı. Melissa bir süreliğine mutlu bile olabilirdi.

Ve şimdi bana bak, diye düşündü. Başarılı bir kariyer. Felaket bir evlilik. Mutsuz çocuklar. Yalnız bir dul. Yalnız ve ... korkmuş.

Hayır, dehşete düşmüştü. Melissa öldükten sonra yıllarca ailesini bir arada tutmuştu. Ama şimdi ailesi çözülüyordu ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Helen'a söylediği yalanı itiraf etmek için boş yere verdiği söz bütün gece içini kemirmiş, burayla ilgili, burada her zaman hissettiği huzurla ilgili bir dizi anıyı geri getirmişti. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştı. Bu bir dönüm noktası değil, kademeli bir şeydi. Her hafta burada oturup rahibin gözlerini üzerinde hissediyor, rahibin yaptıklarını onaylamadığını düşünüyordu. Değiştirebileceği zerre kadar bir şey olmadığını da aynı netlikte biliyordu. Suçluluk döngüsü, ayine gidememek için her türlü nedeni bulmaya başlayana kadar devam etti. Sonra da gitmeyi tamamen bıraktı.

İşte burada duruyordu. "Ya içeri gir ya da evine git Thatcher," dedi sertçe.

Tanrı biliyordu ki içeri girmek istemiyordu. kötüsü, eve gitmeyi daha da çok istemiyordu.

Ağır kapıyı çekip içeri girdi. Açık olacağını biliyordu. Her zaman açıktı. Kendini sunağa doğru itmeden önce bir an tereddüt etti. Dizlerinin üzerine çökmeden önce daha da uzun süre tereddüt etti. Haç çıkardı.

Kalbini açıyor.

Arkasından gelen bir ses başını kaldırıp elini kılıfındaki silaha götürene kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, kendi içinde kaybolmuştu.

"Eve ne zaman geleceğini merak ediyordum, Steven."

Yavaşça ayağa kalktı, döndü ve iki sıra arkada oturan adama baktı. Şakaklarındaki gümüşe dikkat etti. Adam artık yaşlanmıştı. İkisi de öyleydi. Birlikte çocuk olmuşlar, bu kilisede birlikte hizmet etmişlerdi. Birlikte en iyi arkadaşlık. Dört yıl önce her şey değişene kadar.

Dört yıl önce Melissa öldüğünde Steven kendini hayatının en büyük günahlarından birini, sırrını saklayacağına güvenilebileceği tek adama itiraf ederken bulmuştu. İki sıra arkadaki sırada oturan ve beyaz yakası boğazının bronzlaşmış sütunuyla tam bir tezat oluşturan adama.

Steven yutkundu. "Mike."

Mike gür siyah kaşlarını kaldırdı. "İşte sana Peder Mike." Sırıttı. "Benim oğlum."

Steven çalkantıya rağmen gülümsemenin dudaklarını büktüğünü hissetti. "Yapıştır. Baba."

Mike sahte bir üzüntüyle başını salladı. "Bunun için sana beş kez Meryem Ana duası okumanı emretmeliyim."

"'Yapıştırmak' için mi?"

"Hayır, gerçekten söylemek istediğin kaba sözler için." Steven arkadaşının gözleriyle karşılaştı ve ikisi de ayıldı. "Beşten çok daha fazlasını söylemeliyim."

"Neden buradasın Steven?" Mike yumuşak bir sesle sordu, sesi kilisenin sessizliğine .

Steven gözlerini kaçırdı ve arkasını dönerek heykele odaklandı. Madonna ve Çocuk. Baktıkça cevabı kendisi bulmaya çalıştı. Dingin yüz ifadeleri, içinde hissettikleriyle o kadar çelişiyordu ki. "Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Sanırım gidecek başka bir yer düşünemedim."

"Bu da iyi cevap," dedi Mike. "Seni özledim Steven. Geçen bahar Nicky ile yaşadığımız sorundan sonra seni görebileceğimi düşünmüştüm. Seni aradım. . birkaç kez, ama ..."

Steven arkadaşının sesi uzaklaşırken onu dinledi ve Mike artık Peder Leone değil, kalbinin en iyi arkadaşıydı. İhmal ederek yaraladığı bir arkadaş. "Ama aramalarına geri dönmedim," diye bitirdi Steven, çenesini göğsüne indirerek. "Özür dilerim Mike."

"Ben de üzgünüm. Daha çok çabalamalıydım. Sana gelmeliydim."

Steven bir omzunu kaldırdı. "Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum. Biliyorsun."

Mike iç çekti. "Bunun için ben de üzgünüm. ?" Steven omzunun üzerinden baktığında Mike'ın da aynı pozisyonda olduğunu gördü. Steven'ın arkadaşında her zaman hayranlık duyduğu şeylerden biri de buydu; en endişeli cemaat üyesini bile sakinleştiren sakin sabrı. "Keşke şunu söyleyebilseydim iyiler, ama değiller. Üçü arasında en normal Matt."

"Matt?" Mike başını öne eğdi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Brad'e ne oldu?"

Ağırlık aniden daha ağır göründü. "Bilmiyorum." Steven'ın Omuzları çöktü. "Ne yapacağımı bilmiyorum Mike. Brad bir gecede değişti."

"İnsanlar nadiren bir gecede değişir," diye gözlemledi Mike. "Brad değişti," diye ısrar etti Steven. "Ve bunu tetiklemek için ben ya da herhangi biri ne yaptı bilmiyorum. Gececeğini ama ..."

"Ama daha da kötüleşti."

"Sanırım bunu her zaman duyuyorsun."

"Maalesef, evet. , Steven. Lütfen." Mike öne doğru eğildi ve önündeki sırayı okşadı. "Beni geriyorsun. Bir yaydan daha sıkı sarılmışsın."

Steven sıraya çöktü, oturdu ve kolunu tahta sıranın arkasına dayadı. "Bugün Brad'in öğretmenlerinden biriyle tanıştım. Kimya dersinden kalıyor."

"Ouch."

Steven başını salladı. "Eve geldiğimde ona bunu sordum ve benden nefret ediyormuş gibi davrandı," diye titrek bir fısıltıyla bitirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

yap." Mike onun elini kendi eliyle kapatınca irkildi ama geri çekilmedi. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Duyguları boğazında düğümlendi ve Steven için sertçe yutkundu. Derin bir nefes aldı ve normal bir şekilde konuşabilene kadar bekledi. "Dediğim gibi, Matt artık normal biri ve Nicky de her geçen gün daha iyiye gidiyor." Kendini gülümsemeye zorladı. "Helen her zamanki gibi."

Mike uzun bir süre sessiz kaldı, sonra onun elini sıktı. "Brad sorunlu, Matt olgunlaşıyor, Nicky geliyor ve Helen eski Helen. Ama *sen* nasılsın dostum?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Senin hayatın nasıl?"

Duygu yine boğazını zorladı ve Steven yine onu geri itti. "Benim hayatım ... neyse o."

Mike kuru bir sesle, "Bundan daha iyisini yapabilirsin Steven," dedi. Steven kendine rağmen gülümsedi. "Biraz teatraldı, değil mi?"

"Biraz." Mike bekledi ve Steven bir şey söylemeyince ilerledi. "Peki ya özel hayatın? Başka bir eş alma konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Steven'ın ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Başka bir eş almak. Böyle söyleyince kulağa çok arkaik geliyor."

"Soruma cevap vermedin Steven."

"Hayır, yapmadım, değil mi?" Steven omuzlarını dikleştirdi ve az sonra çıkacağını bildiği tartışmaya hazırlandı. "Hayır, fikrimi değiştirmedim. Bir daha evlenmeyeceğim. En azından çocuklar büyüyene kadar."

Mike sessizce, "Nicky on yıl daha büyümeyecek, Steven," dedi. "Bu yalnız kalman için çok uzun bir süre."

Steven gözlerini kıstı. "Yalnızsın."

Mike gülümsedi. "Bu farklı ve sen bunu biliyorsun. Ayrıca, Kilise benim elimde." Mike alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bahse girerim sende o bile yoktur."

Steven başka tarafa baktı. "Belden aşağı, Mike." Ama haklıydı. Tabii ki haklıydı.

"En çok nerede işe . On yıl daha yalnız kalman için çok uzun bir süre."

Steven bu konuşmanın nereye varacağını bildiğinden Meryem Ana ve Çocuk'a baktı. "Bunu zaten söylemiştin."

"Ve iki seferde de haklıydım. Helen hoşlandığın *birini* bulamadı mı?"

Steven bakışlarını Mike'ın hâlâ sabırla oturduğu yere çevirdi. "Helen'in çöpçatanlığı hakkında ne biliyorsun?"

Mike omuz silkti. "O ve ben zaman zaman sohbet ederiz." Steven gözlerini devirdi. "Eminim bana Mississippi'nin bu yakasındaki tüm Tania, Dorothy ve Henrietta'ları ayarlamak için söylediği yalanları itiraf ediyordur."

"Bu ayrıcalıklı bir durum olurdu," dedi Mike ona küstahça. "Evet, ," diye mırıldandı Steven ve Mike sırttı, sonra ayıldı.

"Söyle bana Steven. Hiç kimseyle tanışmadın mı? Dört yıldır mı?"

Gözlerinin önünden bir yüz geçti. Siyah saçlar, menekşe gözler, nazik bir gülümseme. "Hayır.

Evet." Steven gözlerini kapattı. "Bilmiyorum," dedi sefilce. "En çok 'evet' cevabını seviyorum."

"Sen ," diye mırıldandı Steven.

"Onun adı ne?"

Steven ayağa kalktı. "Bu çok saçma-"

", Steven." Yumuşak bir kükremeydi, itaat edilmesi gereken bir emirdi.

Steven oturdu.

Mike başını salladı ve yana eğdi. "Yani . . . Onun adı ?"

"Jenna." Steven sıranın üzerinden ters ters baktı. "Eğer Helen bundan haberdar olursa, yemin ederim ..."

"Bu ayrıcalıklı," dedi Mike ve öne doğru eğildi. "Peki onunla ne zaman tanıştınız?"

"Bugün," diye tersledi Steven ve Mike'ın gözlerinin yuvarlaklaşmasını izledi. Steven saatine bakarak, "En doğrusu yedi buçuk saat önce," diye ekledi.

Mike sırasına geri oturdu. "*Şimdi* ziyaretiniz mantıklı geliyor. Peki bu kadın hakkında ne yapmayı planlıyorsun? Bu . . . Jenna mı?"

Steven çenesini sıktı. "Hiçbir şey."

Mike ağzının bir tarafını büzdü. "Oh, lütfen, Steven. Sen buradasın. Sıkıntılısın." Mike kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bütün kadınlar Melissa değildir, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama öyle olmadığından emin olana kadar çocuklarımı herhangi bir kadına göstermeyi reddediyorum."

Mike elini salladı. "Ve çocuklardan uzak *kalmayı* göze alamadığınız için, bir kadını eve getirecek kadar iyi tanımak *için* gereken zamana sahip değilsiniz. Bu argümanı daha önce de duyduğumu hatırlıyorum."

Steven inatla başını salladı. "Yapamam... hayır, çocuklara bunu tekrar yaşatmayacağım."

Mike ona, "İlk seferinde onları bu duruma sen sokmadın Steven," diye hatırlattı. *Sanki unutabilirmiş gibi*. "Gerçeği halının altına süpürdün ve dünyanın senin inanmalarını istediğin şeye inanmasına izin verdin." Mike kaşlarını çattı, sesi giderek sertleşiyordu. "Çocuklarına yalan söyledin."

Steven gözlerini kapadı, yumruğunu sıktı. "Biliyorum. Kahretsin, bilmiyor muyum sanıyorsun?" Sonra Mike Steven'ın sıkılı yumruğunu sabit eliyle kapattı ve öylece tuttu.

"Bildiğini biliyorum Steven," dedi yumuşak bir sesle. "Ve çocuklara Melissa'nın ölümüyle ilgili gerçeği söylemeyerek doğru şeyi yaptığına inandığını da biliyorum."

"Ben doğru yaptım," diye tısladı Steven, her şeyin geri geldiğini hissederek. O kadar başarılı bir şekilde gömdüğü dört yıllık acısı geri gelmişti. Kiliseye gitmeyeli neden bu kadar uzun zaman olduğunu şimdi hatırlıyordu. "Bizi terk ettiğini bilmelerinin onlara ne faydası olacaktı ki? Onlara *sevgilisinin* yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğu için arabasını parçaladığını söylemek Araba sürmek mi? Evli *sevgilisiyle* aceleyle havaalanına gittiğini mi?" Kelimeyi tükürdü, kulağa gerçekte olduğu kadar kötü gelmesini sağlamanın başka bir yolunu bilmiyordu. "Onlara bunu söylemeye bile niyeti olmadığını söylemenin ne yararı olurdu ki? Kendi *çocuklarıyla* vedalaşırken bana bir *not mu* bıraktı?" Gözlerini daha da sıktı ve boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. "Bunun ne yararı olabilirdi ki Mike?" diye fısıldadı, sesi titriyordu. "*Söyle bana*. Lütfen, söyle bana."

Mike derin bir iç çekti. "Bilmiyorum Steven," diye mırıldandı. "Ama ailenizi korumak için yaptığınız her şeye rağmen, bunun hiçbirinizi daha mutlu etmediğini biliyorum."

Buna itiraz etmek için söylenecek bir şey yoktu, bu yüzden Steven hiçbir şey söylemedi ve Mike destek elini çekip sıraya yaslandı.

Mike bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım hâlâ bilen tek kişi benim," dedi.

Steven gözlerini açtı, sonra da . "Öylesin." "Hmm. Yani evliliğe koyduğunuz bu saçma yasakla kendinizi köşeye sıkıştırdığınızı nihayet fark ettiğinizde gelebileceğiniz tek kişi benim."

"Bu saçma değil-"

"Sus, Steven. Bunu kendine sakla çünkü ben . Bana şu Jenna'dan bahset."

Steven sıkılmış dişlerinin arasından, "Söyleyecek bir şey yok," diye ısrar etti. "Bundan içtenlikle şüphe ediyorum. Soyadı ne?"

Steven yüzünü öne çevirmek için sıranın içinde iki büklüm oldu ve kollarını sıkıca vücuduna sardı. "Marshall," diye cevap verdi.

"Peki o ne yapıyor?"

"O bir öğretmen." Omzunun üzerinden ekşi bir bakış fırlattı. "Brad'in öğretmeni."

"Oh. Şimdi resim biraz daha netleşti. Eminim nazik biridir." "Evet."

"Güzel mi?"

Steven sinirli bir şekilde nefesini tuttu. "Evet." Soluğunu bıraktı. "Nazik ve güzel bir kız." Öfke, derinlerde kaynamaya başladı. "Ne olduğunu bilmek istiyorsun

Gerçek mi, *Peder Leone*? Her şeyi bilmek mi istiyorsunuz? *Ruhumdaki* her karanlık düşünceyi? *Peki*, tamam. Onu istiyorum. Dört yıldır seks yapmadım ve *onu istiyorum*." Nefesini verdi, öfke patlaması onu bitkin bırakmıştı. "Ama

Ona sahip olamam."

"Çünkü onunla evlenmemeyi seçtin."

Steven, Mike'ın sesindeki onaylamama ifadesi karşısında sertleşti. "Bu doğru, baba."

"Sen bir aptalsın, Steven Thatcher."

"Neden, evliliğin kutsallığı içinde sekse inandığım için mi? Bunun bana biraz brownie puanı kazandıracağını düşünmüştüm," dedi Steven acı bir şekilde.

"Bu sana bir saç gömleği ve bir kırbaç kayışı kazandırır," diye verdi Mike. "Eğer şehit olmak istiyorsan, bunu başka birinin kilisesinde yap, çünkü artık bunu duymak istemiyorum."

Steven sıraya döndüğünde Mike'ı yüzü kızarmış ve gözle görülür bir şekilde titrerken buldu. "Bu tam olarak ne anlama geliyor, Peder Leone?" diye sordu soğuk bir sesle.

Mike'ın çenesi yukarı kalktı, koyu renk gözlerinde meydan okuma vardı. "Bu, herkes için kazananı olmayan bir durum yarattığınız anlamına geliyor."

"Peki ne önerirsiniz, *Peder*?"

Mike sert bir şekilde, "Peder Leone olarak bana sorarsanız, hiçbir şey tavsiye etmeyeceğim," dedi.

Mike incinmişti, Steven bunu şokla fark etti. Mike'ın her zaman hakaretten etkilenmediğini düşünmüştü ama durumun böyle olmadığı açıktı. Bu adam onun en iyi arkadaşıydı. Düğününde sağdııcı olmuş, hem Matt'i hem de Nicky'yi vaftiz etmişti. Yumuşayarak Mike'ın parlayan gözleriyle buluştu ve "Peki ne öneriyorsun dostum?" diye sordu.

Mike sustu. "Bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etme, Steven. Yalnız olman doğru değil. Çocuklarla ilgili yardıma, hayat planladığın gibi gitmediğinde sana destek olacak birine ihtiyacın var."

Steven, Jenna Marshall'la konuşurken hissettiği desteği düşündü. Onu bu rolde rahatlıkla görebiliyordu - çocuklara yardım ediyor, ona destek oluyordu. Ama yine de ... "Onu çocukların yanında istemiyorum," diye ısrar etti. "Ona bağlanırlar ve işler yolunda gitmezse ..."

Mike düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunun haklı bir endişe olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden onunla çocuklardan uzakta vakit geçirin. Onu yemeğe götürün." Kaşlarını kaldırdı. "Onu kiliseye götürün."

Steven gülümsedi. "Evet, baba."

"Ama aynı zamanda bu kadını muazzam bir inceleme altına aldığınızın da farkında olun. Bu onun için adil değil. Bir noktada yeterince bilgi sahibi olacaksınız. O noktanın ne olduğunu önceden bilmeniz gerekir."

Eski kuledeki saat çaldığında Steven bu tavsiyeyi düşünüyordu. Sabahın biri. Zaman nereye gitmişti? Ayağa kalktı. "İ Birkaç saat içinde ofiste bir toplantı için kalkmam gerekiyor." Elini uzattı. "Teşekkürler, Mike."

Mike bir an eline baktı, sonra ayağa kalktı ve sıranın üzerinden onu kucakladı. "Seni özledim, Steven. Lütfen beni bu kadar bekletme. seni tekrar görmeden önce."

"Beni görmeye gelebilirsin. Seni buraya , değil mi?" Steven zorlama gibi görünen bir sırıtışla sordu.

"Sadece Perşembe günleri." Mike siyah cüppesinin altından karnını sıvazladı. "Ve bunun tek nedeni Sal's Pizza'nın yiyebildiğin kadar ye spesiyali olması. İyi geceler." Steven'la birlikte kapıya doğru yürüdü. "Şu anda hangi dava üzerinde çalışıyorsun da Cumartesi günü bu kadar erken buluşuyorsun?"

Steven iç çekti. "Yataklarından kaybolan iki kızı duydun mu?"

Mike'ın yüzü gerildi. ". Aileleri bu cemaatin bir parçası." Steven durdu.

"Şaka yapıyorsun."

Mike başını salladı ve sunağa doğru baktı.

"Bu yüzden bu gece geç saatlere kadar buradaydım. Samantha Eggleston'ın ailesi dün gecenin çoğunda buradaydı ve onun dönmesi için dua ettiler. Bu gece geri gelebileceklerini düşündüm."

"İki kızın ortak bir yönü olduğunu düşünebiliyor musunuz?"

Mike kaşlarını çatı. "Dün sabah Eggleston'lar beni aradığından beri başka bir şey düşünmedim. Sadece ikisinin de ponpon kız olduğunu. İkisi de utangaçtı, bu beni şaşırttı. Ponpon kızların her zaman dışa dönük ve özgüvenli olduklarını düşünürdüm ama bu ikisi de öyle değildi. Farklı okullara gitmişler, buradayken birbirleriyle pek takılmamışlar. İsterseniz gençlik papazlarının yarın sizi aramasını sağlayabilirim."

Steven'ın zihni yine yarışıyordu. "Lütfen. Teşekkürler, Mike." Kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Mike kolunu yakaladı.

"O ailelere elimden geldiğince yardım istiyorum Steven, ama umut beslemek zor. Sence Sammie'yi geri alma şansımız var mı? Yaşıyor musun?"

Steven tereddüt etti. "Aramızda kalsın, hayır. Ama lütfen bunu ailesine söyleme."

"Sana söz veriyorum."

Steven kapıyı iterek açtı ve soğuk gece havasını tekrar yüzünde hissetti. "Teşekkürler, Mike." Kiliseden içeri girdiğinden daha fazla düşünecek şeyle çıktı. Ama aynı zamanda uzun zamandır hissetmediğı bir huzur da vardı.

Şimdilik Samantha Eggleston ve Brad'e odaklanacaktı ama Jenna Marshall'la ilişkisini yavaş yavaş keşfetme fikri inanılmaz bir çekiciliğe sahipti. Yakında, kendi kendine söz verdi. Onu arayacak ve yakın bir zamanda yemeğe çıkmayı teklif edecekti.

SEKİZ

Cumartesi, 1 Ekim, Sabah 7:45.

STEVEN, SBI konferans salonunun köşesindeki kahve masasında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, parmakları sabırsızlıkla kolunun üst kısmına vuruyordu. O sırada Sırf onu kızdırmak için kahve ağır çekimde damlıyordu. Sürahiye şimdi çekip alsa ortalık ve yine de bir fincan kahveyi tam olarak içemeyecekti.

Onu aldığı anda bu dördüncü olacaktı. Helensağ olsun, makineyi sabah altıda demlenmeye başlayacak şekilde mutfaklarına kurmuştu. alışkanlıklarını iyi biliyordu, sabah erkenden bir durum toplantısı yapacağını biliyordu. Bu yüzden evdeki tencere onun ilk üç fincanının icabına bakmıştı.

Umarım dördüncüsü onu gerçekten . Avuçlarını yanaklarında gezdirdi ve çenesindeki jilet izine dokunduğunda yüzünü buruşturdu. Onun Bu sabah elleri dengesizdi. Yüzünü ayırmamış olması küçük bir mucizeydi. Bütün gece uyumamıştı, Brad'le ilgili endişeleri zihninin ön tarafında, Brad'in öğretmeniyle ilgili düşüncelerin arka tarafta gizlenmesiyle periyodik olarak kesintiye uğruyordu. Endişeyle geçen bir gecenin daha oğlunun sorununun gizemini mucizevi bir şekilde çözdüğünü söyleyebilmeyi isterdi ama bu, sabah ışığının Jenna Marshall'ın zihninde hâlâ yankılanan yumuşak sesini yok edeceği umudundan daha doğru değildi. *Cesur ol, Steven.* Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Serum daha hızlı olur."

Steven omzunun üstünden baktığında Lennie Farrell'ı Kravatı mükemmel bir şekilde düğümlenmiş, görünürde tek bir kırıksıklık bile yoktu. Sorumlu Özel Ajan Lennie Farrell tam bir Joe Friday polisiydi. Kartondan yürüyüşü departman tarafından taklit edilirdi, ancak asla

kötülük. Lennie iyi bir adamdı. Ona "Joe" dediklerinde bile gülüyordu. En azından Lennie'nin güldüğü kadar.

"Ve muhtemelen daha az acı verici," diye karşılık verdi Steven, damlamasını bir nebze bile hızlandırmamış olan kahve fincanına bakarak. "Sonunda fincanımı aldığımda, aşağı inerken haşlanacak."

"Soğumasını bekleyebilirsin," dedi Lennie, alaycı bir ses tonuyla. "Ama bu sabır gerektirir."

Steven göz ucuyla ona baktı. "Ben sabırlıyım."

Lennie duvardan uzaklaştı ve Steven'ın bir gece önce hazırladığı ilan panosuna doğru yürüdü. Her iki genç kızın fotoğrafları raptiyelerle asılmıştı, dehşete düşmüş ebeveynleri tarafından sağlanan gülümseyen yıllık kitap fotoğrafları. Lennie eğilip kızın parçalanmış bedeninin fotoğrafına baktı. İlk kurban Lorraine Rush derin bir nefes aldıktan sonra doğruldu. "Steven, eğer sabırlıysan, ben bir stand-up komedyeniyim."

"istediğin. Bu seferlik." Steven bir sandalye kaptı ve oturabilmek için etrafında döndürdü. "Bu sabah burada ne yapıyorsun? Dokuzuncu delikte seni arayıp son durumu bildirmeyi planlıyordum."

Lennie masaya oturdu. Ağır ağır. "Dün gece validen bir telefon aldım."

Steven iç çekti. Bu kadar yüksek profilli olma potansiyeli olan bir davada, bu sadece bir zaman meselesiydi. "Bunun biliyorduk. Ee?"

"Elbette endişeli ve ne olduğunu bilmek istiyor. Bu sabahki brifingden sonra onu arayacağımı söyledim."

"En azından henüz Federallerden ya da basından yardım almadık."

Lennie kaşlarını kaldırdı. "Bu şekilde kalmaya çalışalım."

"Dün gece Kent Thompson'la konuştum." Steven çantasından bir dosya çıkardı, Lennie'nin her hareketini izlediğinin farkındaydı. Steven nedenini biliyordu ve bu onu sinirlendiriyordu. Lennie gerginlik belirtileri arıyordu. Stres. Steven'ın patlamaya hazır olduğunu gösteren herhangi bir şey... Çünkü bu Nicky'den sonraki ilk kaçırılma vakasıydı. Altı aydır kendini lanet bir kâsenin içindeki balık gibi hissediyordu ve Lennie'nin dikkatli bakışları da buna hiç yardımcı olmuyordu. Derin bir nefes aldı. "Kent'i tanıyorsun, değil mi?"

Lennie başıyla onayladı. "Yeni bir adam. Diane'in bölümünde çalışıyor."

"Evet.

İşini biliyor gibi görünüyor. Her neyse, dün gece yarısına kadar buradaydı, açıklıktaki hipoda bulduğumuz materyal üzerinde bazı laboratuvar testleri yapıyordu. Kromatografi testini yapmadan önce numuneleri bir gece gerektiğini söyledi. Her an burada olabilir."

"Keşke Diane de burada olsaydı," diye düşündü Lennie. "Bu bir çaylak için büyük bir dava. Belki de Diane gemi seyahatinden dönene kadar Charlotte ofisinden birini çağırmalıyım."

Steven başını salladı. "Adama bir şans ver, Lennie. Bakalım ne bulacak. Kahve hazır, sonunda. Sen de ister misin?"

"Nancy gelene kadar olmaz. Kahvenin tadına baktığımı unutma."

Steven yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle. Kafein bağımlılığı tam bir baş belası."

Lennie'nin ağzının bir köşesi kalktı. "Peki bu toplantı ne zaman başlayacak Steven?"

Steven saatine baktı. "On dakika. Herkes burada olacak."

On dakika içinde konferans salonu Steven'ın Perşembe sabahı, haberi aldıktan birkaç saat sonra topladığı ekiple doldu. Samantha Eggleston'ın kayboluşu. Kent Thompson arkadan geliyordu, elinde aşırı doldurulmuş bir dosya vardı ve takım elbisesiyle uyumuş gibi görünüyordu. Steven, Lennie'nin ona bir şey yapıp yapmadığını merak eden bir bakış attığını görebiliyordu. Charlotte takviyelerini daha önce çağırmamakla hata ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Kent ve son boş sandalyeye oturdu. Nancy genç adamın önüne bir fincan kahve koydu, o da kahveye temkinli bir şekilde baktı. "Steven

Bunu yapmak mı?" Kent sordu ve Steven odada dalgalanan kıkırdamalar karşısında gözlerini devirdi.

"tatlım," dedi Nancy ve Kent'in omzunu anaç bir tavırla okşadı. "Steven'ın tenceresini attım ve yeni bir tane yaptım."

Harry sırtarak, "Ve borulardaki korozyonu onarması için tesisatçıyı çağırdım," diye ekledi.

"Evet, evet," diye mırıldandı Steven. "Başlamaya hazır mıyız?" Steven yüksek sesle sordu ve yan konuşmalar aniden kesildi. "Teşekkürler." Masanın etrafında topladığı ekibe baktı. Kendisi de dahil olmak üzere yedi kadın ve erkek. Hepsi de sağlam ajanlar. Kent Thompson onların

Adli tıp uzmanı Harry Grimes ve Sandra Kates soruşturma ajanı arkadaşları, Meg Donnelly aradıkları katilin profilini çıkaracak ve Nancy Patterson da veri tabanı desteği sağlayacaktı. Yapacakları herhangi bir hamlenin mahkemede geçerli olmasını sağlamak için savcı yardımcısı Liz Johnson'da eklemişti.

Samantha Eggleston'ın parçalanmış bedeni bir açıklığa düşmeden önce bu katili durdurmak için grubun sunduğu her türlü yeteneğe ihtiyaç duyacaklarını biliyordu.

Lorraine'inki gibi. "Adli tıptan gelen sonuçlarla başlamak istiyorum, sonra da benzer suçluların veri tabanı araştırmasını gözden geçireceğim." Gözlerini odanın diğer ucundaki Meg'e dikti, personel psikoloğu. "Ve sonra, Meg, aradığımız kişi hakkında senin görüşünü almak istiyorum." Steven Kent'e döndü, söyleyecek düzgün bir şeyi olduğunu ya da Lennie'nin öğle yemeğinden önce Charlotte'tan daha deneyimli bir yedek getireceğini umuyordu. "Gösteri zamanı, Thompson. Bakalım elinde ne varmış."

Kent dosya klasörünü açtı ve iki inçlik bir kâğıt yığını ortaya çıktı. "Bu sabah ele almam gereken birkaç konu var. Çok hızlı konuşursam lütfen beni durdurun." Komik bir gülümseme takındı. "Biraz gerginim ama eminim üstesinden geleceğim." Lennie de dahil olmak üzere herkes onu cesaretlendirmek için gülümsedi.

Kent, "Bud Clary'nin dün sabah açıklıktaki ağacın altında bulduğu iç çamaşırıyla başlayalım," dedi ve büyütülmüş iki kıl gösteren bir fotoğraf çıkardı. "Samantha'nın giydiği aynı beden ve markaydı ve bu iki kasık kılını pamuk liflerine yapışmış halde buldum. DNA'yı fırçasındaki kıllarla ve diş fırçasındaki epitel hücreleriyle karşılaştırabiliriz."

Sandra Kates, "Yani en azından iç çamaşırını olay yerine koyabiliriz," diye yorum yaptı. Cinsel sapkınlar konusunda uzmanlaşmış deneyimli bir ajandı. Steven onun hayallerini kıskanmıyordu. Kendisinininkiler yeterince kötüydü.

Kent başını salladı. "Aynen öyle. Düzleştirilmiş çimenlik alanda Samantha'nın kafasındaki saçları aradım ama hiç bulamadım, bu da biraz tuhafıma gitti."

"Neden?" Lennie sandalyesinde hafifçe öne doğru eğilerek sordu.

"Çünkü Samantha'nın çok uzun kıvrıkcık saçları var." Kent elindeki yığından mikroskopla büyütülmüş bir fotoğraf daha çıkardı. "İşte elli-eks'teki açıklıktan bir ot parçası. Küçük dikenli yapıların nasıl yukarı ve aşağı doğru çıkıntı yaptığını görüyor musunuz? Çimeni cırt cırt gibi yapıyor."

"Çimlerin üzerine yatırılmış olsaydı en azından bir ya da iki saç telini koparmış olması gerekirdi," diye sözlerini tamamladı Steven ve Kent tekrar başını salladı.

"Kesinlikle doğru, özellikle de şu anda çimlerin ne kadar kuru olduğunu düşünürsek." Steven Meg'e baktı. "Kafasını mı tıraş etti? Tıpkı Lorraine gibi Rush."

Meg omuz silkti. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Steven tekrar Kent'e baktı. "Peki ya bulduğun siyah saç?"

"Saçlar kenarlarından kesilmiş, sanki jiletle ya da başka bir bıçakla tıraş edilmiş gibi. Samantha'nın değil, bunu söyleyebilirim. DNA'ya gelince, dün size söylediğim gibi folikül yoktu, bu yüzden DNA baskısı için çekirdekten gelen hücreler yerine mitokondriyal hücreleri kullanmam gerekecek. Sadece anneden gelen genetik materyali tuttuğu için tam kapsamlı gen eşlemesi sağlamıyor."

Steven, Savcı Yardımcısı Liz Johnson'a döndü. "Kabul edilebilir mi?" Liz başını salladı. "Evet, bunu daha önce de kullandım. Sık sık değil ama yeterince."

"Başka neyiniz var?" Lennie kabaca sordu ve Steven onun etkilendiğini biliyordu.

Kent'in ifadesi sertleşti. "Hipo'da ketamin izleri vardı."

Steven'in omuzları çökerken masadan mırıltılar yükseliyordu. "Kahretsin. Emin misin?"

"Ne yazık ki evet. GC'yi üç kez koştum, bu yüzden bu sabah geç kaldım. Tüm zirveler eşleşiyor."

Steven Harry'ye baktı. "Latent hipo üzerinde bir şey buldu mu?"

Harry başını salladı. "Parmak izi değil. Piç kurusu eldiven giymiş." Nancy elini kaldırdı. "Ben bu işin dışındayım. Ketamin nedir?"

"PCP'nin yakın akrabası," diye yanıtladı Sandra acımasızca. "Anestezik olarak yaygın şekilde kullanılır, özellikle de veterinerlerde. Veterinerlerde," diye belirtti. "Çoğu veteriner tedarik kataloğundan temin edilebilir."

Meg masadan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Yasal olarak kullanıldığında, özellikle hastane ortamları dışında genel anestezi yerine etkili bir alternatiftir."

Kent, "Afrika'ya yardım görevine giden doktorlar sahada ameliyat yaparken bunu kullanacaklar" dedi. "Hastayı tamamen hareketsiz hale getiriyor."

Meg başını salladı. "Bu . Ve doğru kullanıldığında oldukça güvenlidir."

"Ama?" Nancy sordu.

"Ama bugün piyasada en hızlı büyüyen yasadışı uyuşturuculardan biri," dedi Steven acımasızca. "Eğer yeterince alırsanız, kullanıcıların 'k-zone' dediği yere girersiniz.

Kullanıcılar beden dışı deneyimler yaşıyor. Hatta bazıları kendi ölümlerine tanık olduklarını söylüyor."

"Failimiz kızları hareketsiz kılmak için ketamin kullanıyor," diye mırıldandı Nancy. "Tecavüz ilacı gibi."

" gibi bir şey," diye yanıtladı Meg. "Ancak kurbanın hiçbir şey hatırlamadığı rhohypnolün aksine, ketamin kullanıcıları çevrelerinin farkında olmaları." Gruba döndü. "Ama en kötüsü yeniden ortaya çıkma rüyaları dedikleri şey. Bunlar basitçe korkunç."

Steven sertleşen boynunun arkasını ovuşturdu. "Harika. Başka bir şey var mıydı Kent?"

"Köpeğin dişleri temizdi. Pal suçlumuzu ısırıdıysa bile, et koparacak kadar derin ısırmamış. Bıçak yaraları derin ve genişti. Veteriner onu dikmeden önce bazı dijital fotoğraflar çektim."

"İyi düşünmüşsün. Bunları Lorraine Rush'ın otopsisindeki resimlerle karşılaştıralım," dedi Steven, "ve umalım ki karşılaştırılacak bir şey olsun. Ayrıca Rush'ın doku örnekleri üzerinde ketamin testi yapıp yapamayacaklarına da bakalım.

Harry, ket'i nereden aldığını bulmaya odaklanmanı istiyorum."

Harry bunu not defterine yazdı. "Veteriner malzemeleri satan yerlerden ve yerel veteriner kliniklerinden başlayacağım."

"Güzel. Sandra, bak bakalım sokaktaki tanıdıklarından bunu duyan var mı?"

Sandra başını salladı. "Şimdiden bazı duyumlar aldım. Neler getirebileceğime bakacağım."

Steven kendi notlarını almakla meşgul olan Nancy'ye döndü. "Nancy, veri tabanı araştırmada ne buldun?"

Nancy kaldırdı ve yarım camlı gözlüğünü burnunun ucundan kaldırdı. "Cinsel saldırı suçlarıyla suçlanan failleri kontrol ettim. Yüz mil yarıçaplı bir bir ayda inceleyebileceğimizden çok daha fazla isim bulduk. Ketamin ile çapraz referans yapmaya çalışacağım ve belki biraz daraltabiliriz."

Steven bu toplantıda ele almayı planladığı konuları zihninde işaretledi. "İki kız arasındaki bağlantı üzerinde çalışacağım. Aynı kiliseye gittiklerini biliyorum. Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını bilmek istiyorum. Failimizin onları nasıl tanıdığını. Son olarak Meg, bir insan aradığımızın resmini çizebilir misin?"

Meg, "Bu sadece kafadan bir taslak," diye uyardı. "İki kez öldürdüğünü varsayıyoruz. En azından. İlk kızın ölümünden önce ve sonra maruz kaldığı vahşet, onun kızgın olduğunu gösteriyor. Muhtemelen iyi iletişim kuruyor, muhtemelen öfkesini içinde tutuyor. Muhtemelen buna yol açan hayvanları öldürdüğünü bulacağız. Geçmişte daha küçük çaplı cinsel suçlar de kesin. Rush kızını gömmeyerek, onun bulunmasını istemiş gibi görünüyor. Medyada teşhir edilmesi onu çok memnun edecektir." Durdu ve bakışlarını pencereden dışarı sabitledi. "Ketaminin nasıl bir etkisi olduğunu merak ediyorum. Onları öldürmeden önce uyuşturuyor mu? onları öldürür mü? Öldürürken mi? Kızları kaçıırken başlangıçta onları hareketsiz kılmak için mi yoksa öldürürken hiçbir şey hissetmemelerini sağlamak için anestezi olarak mı kullanıyor?"

"Düşünceli bir seri katil mi?" Sandra kuşkuyla sordu. "Bu kitaplar için bir tane ."

Harry düşünceli bir ifadeyle, "Bundy bir intihar yardım hattında gönüllü olarak çalışıyordu," dedi. "Bu aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi Sandra. "Bunlar Adamlar başka bir insanı acı içinde görmenin heyecanı için öldürüyor."

"Yani adamımız *anormal* mi? bile gelmedi." Harry sahte bir dehşetle geri çekildi ve Sandra ters ters baktı.

Steven elini kaldırdı. "Erkekler ve kızlar, lütfen. Başka ne var Meg?"

Meg omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar pencereden dışarı çıktı. "Sandra pekâlâ haklı olabilir. Ketamin kullanmasının anestezi etkisiyle hiçbir ilgisi . Rüya etkisi için kullanıyor olabilir. Bu da psikolojiye merakı olduğunu gösterir, hatta belki de ilk elden bir tür terapi deneyimi."

"Ya da tetikten hoşlanan bir fare parmağı olabilir," dedi Nancy, gözleri dizüstü bilgisayarının ekranındayken. "Son birkaç dakika içinde kimyagerler tarafından yazılmış ve 'k-zone'a yapabileceğiniz harika yolculukları anlatan altı makaleye rastladım. Bunlardan bazıları inanılmaz derecede iyi yazılmış. Bu kadar açık sözlü insanların bu uyuşturucuyu kullanacak kadar aptal olduklarına inanmak zor." Başını kaldırdı ve gözlüklerini burnundan kaydırды. "Özür dilerim Meg. Bölmek istememiştim. Daha önce böyle bir şeyi hiç duymadığım için bu kadar kolay bilgi edinebildiğime şaşırdım."

"Her yerde, Nancy," diye mırıldandı Meg. "Onu bu kadar korkutucu yapan da bu." Boğazını temizleyerek devam etti. "Bu ikinci kaçırılma olayının zamanlamasını da merak ediyorum, beni rahatsız ediyor."

"Daha çok erken," diye ekledi Sandra.

"Öyle," diye kabul etti Meg. "Rush cesedini beş gün önce bulduk ve otopsi bir haftadan daha kısa bir süre önce öldüğünü gösterdi. Olaylar arasında iki haftadan az bir süre var. Seri katiller 'kariyerlerinin' başlarında Olaylar arasında aylar ya da yıllar olabilir. Bilemiyorum. Belki bunu daha önce de yapmıştır -bizim bilmediğimiz birçok kez- ve şu anda kritik tırmanma noktasındadır."

Steven sandalyesine geri oturdu. "Ama sen öyle düşünmüyorsun." "Hayır, pek sayılmaz. Bu daha çok ..." Yüzünün bir tarafını gerdi, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Olgunlaşmamış," dedi sonunda. "Özellikle de dün sabah köpek tarafından nasıl sarsıldığı düşünüldüğünde. Hipoyu geride bırakmak en iyi ihtimalle profesyonelce değildi."

Harry alaycı bir ifadeyle, "Bir amatör," deyince Meg gülümsedi.

"Daha iyi bir kelime bulamadığım için, evet." Yorgun bir şekilde omuz silkti. ", yaşını tahmin etmem gerekirse genç olduğunu söylemem gerekir ve iyi eğitilmiş olduğuna bahse girerim. Muhtemelen beyazdır, çünkü seri katiller genellikle etnik çizgiler. Daha fazla bilgi edinene kadar önerebileceğim tek şey bu."

Steven defterini kapattı ve kalktı. Fazla bir şey değildi. Ama şu anda ellerinde olanın en iyisiydi. "O zaman gidip biraz daha bilgi toplayalım."

1 Ekim Cumartesi, 1230

Helen Barnett yarım saate yakın bir süredir mutfak masasının üzerindeki deri çantaya bakıyor, Brad'in kimya öğretmenin çantayı geri verebilmek için içine bir telefon numarası kaydetmiş olması umuduyla ön kapağını açıp açmamayı tartışıyordu.

Bu kadar dolu bir evrak çantası, bu öğretmenin eve bir sürü iş getirdiği anlamına geliyordu ki Helen, yoğun bir öğretmenin Pazar öğleden sonrasından daha erken gitmesi gerektiğine bahse girmeye hazırdı.

Jenna. Helen bu ismi sevmiştı. Yapmacık güzeldi. Helen artık Steven'ın yapmacık kadınlardan nefret ettiğini biliyordu. Ne yazık ki Helen, Steven'ın ne tür kadınlardan nefret etmediğinden emin değildi.

Steven'ın yaşında, önünde hayatının yarısı olan genç bir adamın yalnız kalmakta ısrar etmesi doğal değildi. Yakışıklıydı, istediği zaman çekici bir mizacı vardı ve kirli çoraplarını nadiren yerde bırakırdı. Horlamazdı, genellikle kapağını , maddi olarak rahattı ve bir anneye ihtiyaç duyan üç güzel oğlu vardı.

Bu kadar gereksizken bu üç çocuğun annesiz büyümesi doğal değildi. Steven genç ve güzel onun çocuklarına tapacak şeyler. Helen bilmeliydi. Güzel gençleri kendisi seçmişti.

"Ama hayır," diye , evrak çantasına sertçe bakarken, burnunu sokmak için can atmasına sinirlenmişti. Burnunu sokmak çaresiz insanların yaptığı bir şeydi. Helen Barnett'in dönüştüğü şey çaresizlikti.

Dört yıl önce Melissa zamansız bir ölümle zavallı çocuklarını annesiz bıraktığında Steven'la birlikte yaşamayı kabul etmişti. O zamanlar Helen, Steven'ın birkaç yıl içinde yeniden evleneceğinden ve kendisinin, Helen'in, hiç düşünmeden bıraktığı hayatına devam ederek mutlu bir şekilde yoluna devam edeceğinden emindi.

Şimdi, dört yıl sonra, Helen umutsuzca eski hayatını geri istiyordu. Canının istediği zaman, isterse her gece kanasta oynamak istiyordu. Bebek bakıcısı tutmak zorunda kalmadan. Arkadaşlarıyla bir hafta önceden haber vererek gemi seyahatlerine çıkmak istiyordu. Bir aylığına Afrika'ya safariye gitmek istiyordu. Hatta belki de kendine bir erkek arkadaş edinmek istiyordu. Ne de olsa bir kadının da ihtiyaçları vardı. Ama Steven bir eş bulana kadar bunların hiçbiri gerçekleşmezdi. Nicky'nin her zaman burada birine ihtiyacı vardı. Ne de olsa o daha bir bebektir. Ve çok şey yaşamıştı. Peki ya Brad? O çocuğun nesi olduğunu sadece Tanrı biliyordu ama Helen er ya da geç yola geleceğini biliyordu. Bu yüzden Helen, Steven'ın kendine bir eş bulmasını istedi. Çocuklar için. Steven için. Kendi akıl sağlığı için.

Ve bu Jenna, Steven'ın ilgi duyduğu ilk kadındı. Belki Helen bu Jenna'yı yemeğe davet etseydi. Birbirlerini daha iyi tanıma şansı. Ve bunun için Jenna'nın telefon numarasına ihtiyacı vardı. Muhtemelen çantanın içindeydi.

"Açacak mısın, açmayacak mısın?" dedi arkasından cırtlak bir ses.

Helenin nefesi kesildi ve eli, doktorunun bir öküz kadar güçlü olduğunu söylediği kalbini örtmek için havalandı. Yavaşça döndüğünde Matt'in mikrodalgaya uzanmış, yüzünde küstah bir sırıtışla, tıpkı on üç yaşındaki Steven'a benzediğini gördü. Brad annelerine benziyordu ama Matt ve Nicky, kızıl saçları, çilleri ve kızları bayıltacak gülüşleriyle Steven'ın ta kendisiydiler. Matt'in saçları Helen'in Steven'da çok sevdiği çilek sarısı rengine dönmeye başlamıştı. Birkaç yıl içinde kızlar Matt'in kapısının önünde sıraya gireceklerdi. Umarım o zamana kadar oğlanların, hak etmeyen kızları dövecek gerçek bir anneleri olur. Ortancası gerçek bir sinsi olan oğulları için sadece en iyisi.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Helen gözlerini kısarak sordu.

Matt daha da geniş sırıttı. "Yeterince uzun. Yenta."

Helen kendi sırıtışını ısırarak geri çekti. Bu yaşta *Fiddler*'ı ona karşı kullanan küstah bir çocuk. "Çöpçatanlık yapmıyorum." *Henüz değil*, diye düşündü, *ve bir telefon numarası olmadan da değil*. "Nereden biliyorsun?"

Matt omuz silkti. "Dün gece sen ve babam Brad hakkında konuşurken ."

"Gizlice dinlemek mi? Matthew Thatcher, şok oldum," dedi Helen, donuk bir ifadeyle.

"Buralarda bilgi edinmenin en iyi yolu bu. Ayrıca, siz Bay Mükemmel hakkında kötü bir şey söylerken nasıl karşı koyki?"

Helen kaşlarını çatı. "Kardeşinin sorunu her neyse bundan zevk aldığına inanamıyorum," dedi sertçe. "Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

Yüzü düştü ve ayaklarına baktı. "Dostum, hayatın tüm eğlencesini nasıl çıkaracağını biliyorsun." Başını eğerek yukarı baktı, eskiden olduğu küçük çocuk gibi, ne zaman, daha dün mü? Nasıl bu kadar uzamış ve bu kadar Bu kadar çabuk mu? "Bak, Brad'in başı dertte olduğu için mutlu değilim ama değişiklik olsun diye *bana* bağırmağın için ."

O buyurgan yüzünü takındı. "Flaş haber, Matthew. Ben çok yönlü bir kadını, çoklu görevler yapabilirim. *Aynı anda* iki çocuğa bağırabilirim."

"Şimdi sen söyle," diye mırıldandı, sonra yüz ifadesinin somurtkanlıktan sinsiliğe kayışını izledi.

"Ne?" diye sordu gözlerini kısarak.

Matt öne doğru eğildi. "Dün gece babamın Brad'in öğretmenine ilk adıyla hitap ettiğini de duydum. Çok ilginç. Neye benzediğini bilmek ister misin?"

Helen dudağını ısırđ. Çocuk iflah olmazdı. Tamamen. Onda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. "Baban altmış yaşında olduğunu söyledi."

Matt bir kakhaha patlattı. "Ve sen de ona inandın mı?" Helen sırtını sertleştirdi. "Tabii ki inanmadım." Bağıını iki yana eğdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Fotoğrafı var mı?"

Matt mikrodalğanın koluna basarak kapıyı açtı ve cam döner tablanın üzerinde duran ciltli bir kitabı ortaya çıkardı.

Helen başını kaldırdığında onun kahverengi gözlerinin dans ettiğini gördü.

"Brad'in yıllığı mı?" "Sana şaşırdım, Bea Teyze. Çoktan almışsındır diye düşünmüştüm.

bunu kendiniz düşündünüz."

"Ben yaşıyım. Beni biraz rahat bırak. Ve bana Bea Teyze deme." Helen kitaba uzandı ama önce Matt onu kaptı. İç çekti. "Ne istiyorsun?"

"Limonlu beze, elma ve balkabağı." "*Ve* balkabağı?" "Çok güzel.

Bea Teyze."

"Tamam. *Ve* balkabağı. Şişmanlayacaksın."

"Ben on üç yaşında büyümekte olan bir . Şişmanlamayacağım. Elmalı turtanın yanında dondurma istiyorum. Vanilyalı."

"Beni zorluyorsun, evlat. *Ver* ."

Matt yıllığı uzattı. "Sayfa kırk iki."

Helen sayfayı çevirdi ve kısa bir süre durdu. "Aman Tanrım." Matt onun omzunun üzerinden baktı ve alçak bir kurt ıslığı çıkardı. "Evet, Anne."

Helen başını kaldırıp omzunun üzerinden ters ters baktı. "Matthew!"

Sırıttı. "Hadi Bea Teyze. On üç yaşındayım. Biraz salyam akmasaydı hasta olduğumu söyler ve beni iğne için Doktor Theopolis'e götürürdün."

Helen düşündü ve etti. "Tamam, . Bu seferlik." Gözlerini tekrar uzun boylu, siyah saçlı bir kadınla laboratuvarında çalışan on gencin ellerinde birer test tüpü tuttuğu ve gülümsediği fotoğrafa dikti. "Eğer altmış yaşındaysa, yüzünü bu kadar pürüzsüz tutmak için laboratuarında ne pişirdiğini bilmek istiyorum. Çok güzel bir kadın."

"Bacakları da harika."

"Matthew!"

"Sanki bunu söyleyen ilk kişi benmişim gibi. Bahse girerim o altı kişinin her biri

Bilim kulübündeki çocuklar 'akademik teşvik' için katıldılar." Havayı noktaladı.

"Matthew!" Helen boğmaya çalıştığı kahkahasını bastırdı. "Lütfen. Kafamda böyle bir resme ihtiyacım yok. , tamam. Güzel ve belli ki çok zeki."

"Muhtemelen babam için fazla zekidir."

"Muhtemelen," diye kabul etti Helen. "Ama belki de çok geç olana kadar bunu anlamayacaktır."

"Çantayı açacak mısın, açmayacak mısın?"

Helen başını salladı. "Bu mahremiyetin ihlali anlamına gelir. Bu yanlış olur." Matt umursamaz bir tavırla omuz silkti ve Helen'i anında savunmaya geçirdi. " ne var, genç adam?"

"Bir ." Sırıttı. "Üzerinde adresi ve telefon numarası var." "Ver onu."

Matt suratını astı. "Süslemeli hindi için direnecektim." "Eğer yeterince iyiyse, hindiyi bedavaya veririm."

"Seni seviyorum, Bea Teyze."

"Kapa çeneni, Matt."

Sırıttı. "Arkayı kontrol et."

Helen kâğıdı çevirip Jenna'nın adresini ve telefon numarasını okudu. "İyi bir el yazısı var."

"Ve harika bacaklar. Hey," diye ekledi onun sabırsız iç çekişi üzerine, "en azından bacaklarında kaldım."

"Ve bunun beni memnun etmesi mi gerekiyor? Buna cevap verme. Bu kartı nereden buldun? Yoksa bunun cevabını da mı duymak istemiyorum?"

"Babamın takım elbisesinin cebinde. Atari alışkanlığımı desteklemek için bozuk para arıyordum."

"Uh-huh. Tamam, sanırım top artık benim sahamda." "Yani onu arayıp yemeğe mi davet edeceksin?"

"Planım bu kadar şeffaf mıydı?"

"En azından tahmin edilebilir."

Helen aniden şüphelenerek ona baktı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Matt cebinden parlak bir broşür çıkardı. "Bunu kanepedeki yastığın altında buldum. Ben ararken-"

"Atari alışkanlığınızı desteklemek için bozuk para," diye bitirdi Helen ve broşürü elinden aldı. "Afrika, Kara Kıta," diye okudu. "Bunu nerede bıraktığımı merak ediyordum."

"Ve arkadaşın Sylvia ile konuşurken kulak misafiri oldum."

"Oldukça küçük bir , değil mi?" Helen kızgın mı yoksa pişman mı olduğundan emin sordu.

"Öyle yapmak istemedim," diye kendini savundu. "Sen mutfaktaydın ve ben acıktım. Gizlice falan girmedim. Her neyse, ona safariye gidemeyeceğini çünkü kimsenin çocuklara o kadar uzun süre bakamayacağını söylediğini duydum. Buraya gelmeden önce gittiğin tüm güzel yerleri düşünmeye başladım ve ..." Garip bir omuz silkmeye düşüncesini sonlandırdı.

Pişman . "Sizi sevdiğimi biliyorsunuz çocuklar," dedi ve başını salladığında rahatladı.

"Sadece eğlenmek istiyorsun. Bunu satın alabilirim." Yavaşça saçından bir tutam çekti. "Afrika'ya gittiğinde saçlarını küt kestirmen gerektiğini biliyorsun, yoksa çeçe sinekleri saçlarına yuva yapar."

Helen kuru bir sesle, "Şansımı denemek zorundayım," diye karşılık verdi. "Yarın hindinin yanında patates püresi mi istersin yoksa soba üstü mü?"

Matt'in gözleri parladı. "Hangisi daha kolay?" "Sence hangisi?"

"O zaman hangisini istediğimi biliyorsun." Yıllığı aldı ve yürüdü mutfaktan dışarı.

Helen onun gidişini izledi, bir yandan arkasına vurmak isterken bir yandan da artan olgunluğuna hayret ediyordu. Kendi deyimiyle bu çocukları yetiştirerek iyi bir iş çıkarmıştı. Brad de yola gelecekti. "Patates püresi, hindi, üç turta ve tövbe," dedi kimseye yüksek sesle. "Bu Jenna bu zahmete değse iyi olur."

Cumartesi, 1 Ekim, 14:30

Marvin Eggleston ayağa fırladı ve mutfak masasını öyle bir itti ki sandalye, titreyen karısının sandalyesinde zıplamasına neden olan bir takırtıyla yere düştü. "Yani bana kızımı bulmaya iki gün öncesinden daha yakın olmadığınızı mı söylüyorsunuz!" diye patladı. Masaya yaslandı, sıkılı yumruklarının eklemleri üzerinde dengede duruyordu, yüzü Steven'inkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ne halt ediyordun sen? başparmaklarınızı kışınıza mı soktunuz?"

Steven adamın nefesinden viski kokusu aldı ve hiçbir şey söylemedi. Eggleston kederli bir babaydı. Steven, sorması gereken sorulara cevap bulabilmek için adamı ayık görmeyi tercih ederdi. Ama herkes keder ve dehşetle farklı şekilde başa çıkabilirdi. Marvin Eggleston boşboğazlık ederken, ufak tefek karısı sessizce oturup ağlıyordu.

Anna Eggleston kocasının kolunu tuttu ve tutunmaya çalıştı. Yüzü bitkin, gözleri periliydi. Solgunluğun da ötesinde, derisi yarı saydamdı; kırk sekiz saat boyunca sürekli korku ve gözyaşından dolayı kemiklerinin üzerine çok ince gerilmiş gibi bir görünüm vardı. Konuşurken sesi titriyordu ve Steven'ın acıması arttı. "Marvin, lütfen. Serena seni duyacak." Steven, Bayan Eggleston'ın annesinin dört yaşındaki O geldiğinde Serena üst kattaydı. Hiçbir çocuğun anne babasını böylesine çılgınca yas tutarken görmeye ihtiyacı yoktu. Anna'nın gözlerinde daha fazla yaş birikti ve kontrolsüzce yanaklarına döküldü. "Yardımcı olmuyorsun. Lütfen oturun." Steven'a döndü. "Özür dilerim. Sadece hiç uyumadık." Başını eğdi. Yeni bir hıçkırık dalgasıyla omuzları . "Uyuyamayız. Bebeğim onda," diye fısıldadı, eli hâlâ kocasının kolunu tutuyordu.

Steven elini onun elinin üzerine koydu ve teninin soğukluğunu hissetti. "Sorun Bayan Eggleston. Sizi gerçekten anlıyorum. Benden özür dilemenize gerek yok." Diğer elini Marvin'in koluna koyarak bir daire oluşturdu ve onları birleştirdi. "Bay Eggleston, kızınızın nerede olduğunu bilseydim, İnanın bana, şu anda yanınızda olurdu. Bunun yardımcı olmadığını biliyorum ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Eggleston yere yığıldı, çenesi göğsüne düştü. "Tanrım, buna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum." Başını kaldırdı ve Steven onun gözlerinde, o piç kurusunun kendisini öldürdüğünde hissettiği çaresiz dehşeti tanıdı.

Winters Nicky'yi tuttu.

"Dün, ofisinizdeki genç ..." Eggleston düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi başını . "Sammie'nin penceresinin dışındaki ayak izinin kalıbını alan kişi."

"Ajan Thompson?"

Eggleston göz temasını kesmeden başını salladı. "Evet, o. Senin başına geldiğini söyledi. Birinin çocuğunuzu yatağından çaldığını söyledi."

Steven Kent'e teşekkür mü etse yoksa onu sonsuza dek lanetlese mi bilemiyordu. "Bu doğru."

Anna kafasını kaldırdı, yüzü çizgili ve şişti. "Ama oğlunu geri aldın."

Steven başını salladı. "Yaptım, evet."

Dudağını ısırdı. "O... miydi? Onu geri aldıktan sonra?"

Steven ne sorduğunu biliyordu. Bebeği tacize uğramış mıydı? Bebeği normal miydi? Ailesi normal miydi? Bu soruların her birinin cevabı yankılanan bir hayırdı. "Oğlumu kaçırın adam ona fiziksel olarak zarar vermedi, eğer kastettiğiniz buysa, Bayan Eggleston. Ama hayır, benim Oğlum iyi değil. Kabuslar görüyor. Kendi yatağında uyumayı reddediyor. Okul ödevleri aksıyor. Kimseye sarılmıyor ve o günden beri de sarılmadı."

Egglestonlar bu bilgiyi özümsemişti. Sonunda Marvin Eggleston derin bir nefes aldı. "Yani onu geri alsak bile artık bizim kızımız olmayacak, öyle mi?" diye sordu hışımla.

Steven "eğer" kelimesinden dikkatle kaçındı. Bu ebeveynler boşa kürek çekiyor, umuda tutunmaya çalışıyorlardı. "Danışmana ihtiyacı olacak. Hepinizin ihtiyacı olacak."

Anna gözlerini kırptırdı ve lekeli yanaklarından aşağı yeni yaşlar süzüldü.

"Yaptın mı?" Steven başını salladı. "Ben yaptım." Anna'nın elini ve

Marvin'in kolunu sıktı,

sonra bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Hepinize birkaç soru daha sormam gerekiyor. Bazıları dün ve önceki gün sorduğum sorularla aynı gelebilir. Yine de lütfen bu süreçte hayal kırıklığına uğramayın. Bazen dün düşünmediğiniz şeyleri bugün hatırlayabiliyorsunuz."

"Ve bu bilgiler Sammie'mizi bulmanıza yardımcı olabilir," dedi Anna belli belirsiz.

"Olabilir."

Marvin Eggleston sandalyesini öne çekti ve çöktü. "O zaman sor."

"Lütfen anlayın, kızınızı hiçbir şekilde suçlamıyorum. oldu," diye başladı Steven. Marvin elini uzattı ve Anna da elini onunkine koydu, bu jest o kadar güven vericiydi ki Steven kendini keşke

yaslayabileceğim biri. *Jenna*. Steven tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve not defterine odaklandı. "Bana Samantha'nın arkadaşlarından bahsedebilir misin?"

"Popüler biriydi," dedi Anna. "Bir sürü arkadaşı vardı." "Biriyle çıkar mıydı?"

Anna başını salladı. "Bir erkek arkadaşı vardı ama yaklaşık altı hafta önce ayrıldılar."

"Ne oldu?"

Anna yorgun bir şekilde omzunu kaldırdı. "On altı yaşındalar. On altı yaşındayken hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

"Neden ayrıldılar Bayan Eggleston?"

Anna açıkça tereddüt etti ve Marvin yüzünü tamamen ona döndü. "Ne var Anna? İkinizin bana söylemediği ne oldu?"

Anna iç çekti. "Onu başka bir kız için terk etti."

Steven, Marvin'in yumruğunu kasıtlı olarak sıkıp bırakmasını izledi. "kadarıyla çocuğu onaylamadın?" Steven sordu ve Marvin çenesini sıkı.

"Hayır, . O hızlı bir çocuktur."

Anna elini tekrar Marvin'in koluna koydu, bu kez nazikçe. "Ve o da 'hayır' dedi, Marvin. Bu yüzden onu başka bir kız için terk etti."

Marvin sertçe yutkundu. "O zavallı bok parçası için bir hafta boyunca ağladı."

Steven boğazını temizledi ve Marvin başını kaldırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu manzara Steven'ı derinden sarstı. "Bu zavallı pislğin bir adı var mı?" diye dikkatle sordu.

Steven not defterine bir isim karalarken Anna kocasının kolunu okşayarak, "Gerald Porter," dedi. "Senin bilmeni istemedi çünkü ona çok kızacağını biliyordu."

"Ben de öyle yapardım," diye mırıldandı Marvin.

"Ve utanırdı," diye mırıldandı Anna. "Okulda saygınlığını korumak istedi. Başını dik tutmak ve Gerald onu o kadar kötü incitmemiş gibi davranmak."

Steven düşünceli bir ifadeyle, "Yani bu açıdan savunmasız olabilir," dedi.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Marvin talep etti.

"Samantha yanlış bir şey yapmadı Bay Eggleston," diye hatırlattı Steven ve Marvin'in vücudu bir iki kademe gevşedi. "Sadece üzgün Gerald tarafından terk edilmiş olsaydı, belki de yeni birini daha kolay kabul ederdi. Kime güvenirdi?"

"Karım," dedi Marvin.

"JoLynn Murphy," dedi Anna aynı anda. "Samantha'yla ilişkimin o kadar yakın olduğunu düşündüğünü biliyorum Marvin, ama öyle değil. Bana her şeyi anlatmıyor."

Marvin umutsuzca, "Seni seviyor," dedi.

Anna onun kolunu okşayarak, "Elbette seviyor," diye mırıldandı. "O da seni seviyor. Ama ben de bir zamanlar on altı yaşında bir kızdım ve anneme her şeyi anlatmadım." Steven'a doğru baktı. "Ayrıca eve ya da yatak odasına zorla girildiğine dair hiçbir kanıt bulamadığınızı da anlıyorum. Her neredeyse, en azından kendi özgür iradesiyle yola çıkmış."

Doğruydu, diye düşündü Steven. Zorla girilmemişti ve Samantha'nın penceresinin dışında mükemmel bir ayakkabı izi vardı. Ne diyebilirdi ki? "Kendi özgür iradesiyle olmasa bile, en azından kendi ayaklarıyla. JoLynn Samantha'yla bir haftadır konuşmadığını söylüyor. Başka arkadaşı var mıydı?"

Anna gözlerini kapadı, düşünüyordu. "Pamela Droggins," dedi sonunda. "Ve Emily Robinson. Hepsi birlikte amigo takımındalar." Gözlerini açtı. "Ve Wanda Pritchard. Birbirlerini okuldan tanıyorlardı. drama kulübü. Geçen gün size Wanda'nın adını verdiğimi sanmıyorum."

Steven ona gülümsedi. "Hayır, hanımefendi, . Hatırlamak için bu kadar uğraştığınız için teşekkür ederim. Şimdi, Gerald Porter'ın onu terk ettiği kızın adını biliyor musunuz?"

Anna başını salladı. "Hayır, bana bunu söylemezdi. Tek söylediği, yeni kızın ' gösterdiğiydi'." Dudağını hoşnutsuzca büktü. "Sammie onun düşük sınıf bir sürtük olduğunu söyledi."

Steven not defterine baktı. Yeni bir arkadaşının, zavallı bir bok parçasının ve adı verilmeyen düşük sınıf bir sürtüğün isimlerini yazmıştı. İlerleme. Ayağa kalktı

ve kalemını cebine soktu. "Zaman ayırdığınız için size teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Bunun aileniz için ne kadar zor bir dönem olduğunu biliyorum."

"Ajan Thatcher, bekleyin." Anna kocasına baktı. "Marvin, CNN bu sabah sen Serena ile dışarıdayken aradı. Bir haber istiyorlar. röportaj."

Steven'ın kalbi sıkıştı. İsteyeceği son şey, zanlının medyada daha fazla yer almasını sağlamaktı. Eğer Samantha hâlâ hayattaysa, bu onu onu öldürmeye zorlayabilirdi. Eğer ölmüşse, bu reklam dalgası onu tekrar cinayet işlemeye teşvik edebilirdi.

"Neden bana söylemedin?" Marvin talep etti.

Anna, "Önce Ajan Thatcher'ın söyleyeceklerini duymak istedim," diye cevap verdi. "Onlarla konuşarak kaybedecek bir şeyimiz olmadığını söyleyebilirim."

"Bayan Eggleston, bu noktada bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Marvin Eggleston gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle Steven'a baktı. "Eğer

Elinizden geleni gerçekten yapıyorsanız, o zaman halkın sizi bunu yaparken görmesine aldırmazsınız."

"Hiç de öyle değil. Takım psikoloğumuz, her kim aldıysa Samantha bunu dikkatleri çekmek için yapmış olabilir. Eğer medyayla konuşursanız, istediğini elde edecektir."

Anna Eggleston dudaklarını büzdü ve Steven onun çiftin kararları üzerindeki etkisini hafife aldığını anladı. Tüm yüksek perdeden konuşmasına rağmen, Marvin karar verici değildi. Anna'ydı.

"Durumunuzu değerlendireceğim Ajan Thatcher," yetindi.

"Bana verdiğiniz isimlerle konuşmam gerekiyor," dedi Steven hayal kırıklığını kontrol ederek. "Lütfen medyaya gitmeyin. Tecrübelerime göre, bu yapılacak en yanlış şey olur."

"Anlıyorum Ajan Thatcher," dedi sessizce. "Anlıyorum."

Steven da çok iyi biliyordu. Onun çocuğunu geri almak için her şeyi yapmaya hazır çaresiz bir anne olduğunu ve soruşturmasında ona tam bir işbirliği vermiş olsa da bu çaresiz annenin bir şeyler yaptığını hissetmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bir şey, herhangi bir şey çaresiz bekleyiştten daha iyiydi.

Ayrıca Eggleston'ları gece yarısından önce CNN'in hiç bitmeyen döngüsünde göreceğini de anlamıştı.

Lanet olsun.

DOKUZ

Cumartesi, 1 Ekim, 18:00.

JENNA, Allison'ın evine çıkan merdivenlerin başında durdu.

Dik araba yolundan yukarı çıkarken ayak bileği zonkluyordu. Çorabın içindeki ayağı üşümeye başlamış olsa da ayakları hareket etmiyordu. Titreyerek, bu akşam yemeğinden ne kadar korktuğunu kendi kendine itiraf etti.

Adam'ın anma yemeği. "Ölümünün" ikinci önceki hafta. Llewellyn'lerin "ölü" dediğini hiç duymamıştı. Dediler ki "Geçiyor." İnkâr etmekten bahsediyoruz, özellikle de Allison'dan. Ama bundan ne kadar korksa da Allison'a "hayır" demeye asla cesaret edemiyordu. Bu yemek bir aile geleneğiydi ve Llewellyn'ler onun ailesiydi.

Hadi Jenna. Merdivenleri çık ve şu yemeği bitir.

Ama yine de ayakları hareket etmedi. Nasıl korkusu aile geleneklerini bastırdı.

Jenna bunun nasıl olacağını tam olarak biliyordu -aynen bir önceki yıl olduğu gibi. Allison masasını Noritake porselenleri ve Waterford kristalleriyle donatacaktı. Masa altı kişilik olacaktı ama sadece beş kişi olacaktı: Allison ve kocası Garrett, Charlie, Seth. Ve kendisi, Adam'ın her zaman sandalyenin yanında oturacaktı. Artık boş olan sandalyesine. Oturup el ele tutuşacaklar ve Garrett dua edecekti.

Ve bu ilk kötü an olacaktı - Seth'in elini tutmak için Adam'ın oturduğu yere uzanmak zorunda kalmak. Adam'ın artık orada olmadığını fiziksel bir hatırlatıcısıydı.

Sanki unutulmuş gibi. Ama her nasılsa, henüz kullanılmamış tereyağı tabağına uzanmak durumu daha da kötüleştirmişti. Aptalcaydı, biliyordu ama doğruydı. Bir sonraki

Herkesin ona kadeh kaldıracağı kötü bir an gelecekti. Jenna geçen yıl ne söylediğini bile hatırlamıyordu. Bu yıl ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

İlk adımı atmak için ayağını kaldıran Jenna midesinin öyle güçlü bir takla attığını hissetti ki dönüp yerine oturdu. Buradan Adam'ın kaldırımıdaki arabasını görebiliyordu. Tamirhane kısa sürede eski tip lastikleri bularak iyi bir iş çıkarmıştı ama bu ona pahalıya patlamıştı. Faturayı ödemişti, minnettardı Bu gece getirmesi gereken bir arabası vardı. İsteyeceği son şey, anma yemeği gecesinde ailesinin yaşadığı endişeye Adam'ın arabasıyla ilgili endişeyi de eklemektir.

Arkasından kapının açıldığını duydu ve Allison'ın kızı Charlie'nin bileziklerinin şingirtısını, akşam yemeğinin kokusuyla birlikte yakaladı. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi Adam'ın en sevdiği yemek olacaktı. Bu da aile geleneğinin parçasıydı; anma yemeğinde merhumun en sevdiği yemeği hazırlamak. Adam'ın annesini ciğer ve soğanla, Adam'ı ise konserve sandviçle hatırlıyorlardı. Llewellyn'ler biraz tuhaf olmalarının yanı sıra yemek konusunda da berbat bir zevke sahipti.

Bilezikler daha yüksek sesle şingırdadı, ta ki on bir yaşındaki Charlie aşağı inip onun yanındaki basamağa oturana kadar. Kollarını kavuşturarak her iki bileğinden sarkan bileziklerden bir şingırtı daha çıkardı. "Merhaba Jenna Teyze," dedi dramatik ve melankolik bir sesle. Charlie ona Jenna Teyze diye sesleniyordu.

Altı ve Jenna ondan durmasını isteyecek değildi.

"Neden bu kadar asık suratlısın?" Jenna, Charlie'nin gerçek bir nedene ihtiyacı olmadığını bildiğinden sordu.

Henüz ergenlik çağında bir kızdı ve bu her şeyi açıklıyordu.

"Kıymalı sandviçten nefret ederim," diye homurdandı Charlie. "Adam Amca neden en sevdiği yemek olarak bunu seçti?"

Jenna sevecen bir gülümsemeyle yere baktı. "Bilmiyor musun?" Charlie dudaklarını büzdü. "Bilseydim sormazdım, değil mi?"

Jenna onun kısa saçlarını karıştırdı. "Alaycı küçük velet," dedi şefkatle. "Annen çok kötü bir aşçı olduğu için amcan onun tamamen mahvedemeyeceği tek şey olduğunu düşünerek sloppy joes'u seçti."

Jenna yakınına eğildi ve "En çok baharatlı Çin yemeklerini severdi," diye fısıldadı. Bir anı, nefesini kesecek kadar net bir şekilde gözünün önüne geldi. Mezun olduktan sonra paylaştıkları küçük daire, Adam, sağlıklı ve dinç, bir elinde bir paket karton, diğerinde yemek çubuklarıyla yataklarında oturuyor, üzerinde sadece

gözlükler ve söylediği bir şeye geniş bir gülümseme. Ona sahip olduğu sürece başka hiçbir şeyle mutlu olamayacağını düşündüğünü hatırlıyordu.

Charlie eğlenen bir kıkırdamayla onu gerçeğe döndürdü ve anı denize geri dönen bir dalga gibi akıp gitti. *Bekle*, Jenna çığlık atmak istedi ama bunun boşuna enerji kaybı olduğunu biliyordu. Adam gitmişti. Artık ona sahip değildi. Ve yine de mutlu olmayı öğrenmişti. Öğrenmişti.

"Annemin yemekleri hakkında gerçekten böyle mi söyledi?"

Jenna boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Gerçekten mi?" "Ben de bir tek ben varım sanıyordum."

Tekrar yutkundu, bastırmakla tehdit eden duyguyu uzaklaştırmaya çalıştı. "Değilsin." Kendini ayağa kaldırdı. "Ama bu annen için çok şey ifade ediyor, o yüzden gidelim."

Cumartesi, 1 Ekim, 19:00.

"Beni mi görmek istedin baba?"

Victor Lutz incelemekte olduğu defterlerden başını kaldırdı. Rudy evindeki ofisinin kapısında duruyordu, omuzlarının genişliği açıklığı tamamen dolduruyordu. Oğlu yakışıklı bir çocuktı. Koyu renk saç, bronz ten, güçlü çene. Bu yakışıklılığı ailesinden almıştı. Tanrım. "Evet, Rudy, içeri gel ve . Koridordaki arkadaşlarını da duydum mu?"

Rudy zengin şarap derisi sandalyelerden birine oturdu ve kamburunu çıkardı. "Evet, ağırlık kaldırmak için Y'ye gidiyoruz." Göz kırptı. "Fırlatma kolumu gelecek hafta için formda tutmalıyım."

"Evet. Bu iyi bir fikir. Rudy, okuldaki bu sorun hakkında konuşmamız gerekiyor."

Rudy'nin gülümsemesi soldu. "Tamir sanıyordum." "Blackman gelecek hafta oynayacağına söz verdi. Ama sözünü tutacağından emin değilim."

Rudy bu kez kaşlarını çatmıştı. "Ne yapacağız şimdi?"

Victor omuz silkti. "Öğretmeninizin prensiplerine ne kadar değer verdiğine bağlı."

Rudy'nin ifadesi donuklaştı ve Victor içini çekti. Bakışları onun tarafından geliyordu ama ne yazık ki Rudy'nin beyni doğrudan Nora'dan geliyordu. Futbolu kaybederse Tanrı çocuğun yardımcısı olsun, çünkü zekâsının gücüyle hiçbir yere gidemeyeceği kesindi.

"Ne demek istiyorsun, baba?"

"Açık konuşalım Rudy. Dün lastikleri kesilmiş diye duydum."

Rudy sandalyede daha dik oturdu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi çabucak. "Çocuklar bunu kendi başlarına yaptılar. Bir tür destek gösterisi gibi."

"Tabii ki. Bu onun fikrini değiştirebilecek 'bir tür' şey.
-Ve notun."

Rudy'nin gözleri kısıldı. "Yani, havalı mı?"

"Sorun değil Rudy. Tanrı aşkına, o bir öğretmen. Gerçekçi olarak ne kadarını değiştirmeye gücü yeter? Arkadaşlarına söyle böyle devam etsinler, sen de onlardan mümkün olduğunca uzak dur. Onlara sadece gizli tutmalarını söyle." Kaşlarını çatarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Gizli tutmaktan anlıyorsun değil mi?"

Rudy zarifçe ayağa kalktı, beyaz dişleri bronzlaşmış yüzünde cesur bir sırıtışla parlıyordu. "Yakalanma demek."

"Aynen öyle." Victor oğlunun kapıya doğru yürümesini izledi, dünyayı kuyruğundan yakalamış ukala bir çocuk. "Rudy?"

Rudy kapıda durakladı, eli kapı kolundaydı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, yüz ifadesi ergen alaycılığı ve can sıkıntısının tanıdık bir karışımıydı.

"Bundan annene ya da Josh'a bahsetme." Nora kadar öngörülemez biriydi ki, böyle bir plana nasıl tepki vereceğini kestirmek zordu. Josh ise tahmin edilebilir biriydi. Tahmin edilebileceği gibi yavaş zekâlıydı. Kendi başına bırakılsa, Josh muhtemelen polisi elinde lastik kesici bıçakla Rudy ve arkadaşlarına yönlendirirdi. Kimse Rudy ve Josh'un kardeş olduğuna inanamazdı. Çift yumurta ikizi olmaları, Rudy'nin bir gün gündeme gelirse inkâr etme zahmetine bile girmeyeceği bir ayrıntıydı. Eğer Victor'un bu konuda yapacak bir şeyi olsaydı, asla olmazdı. Josh'ın talihsizliği Nora'nın ailesinden gelen beyni, yakışıklılığı ve atletik yeteneği. Josh bir zamanlar belli bir zekâ ölçüsüne sahip olduğunu göstermişti, ama ergenliğin başlangıcında bu bile buharlaşıp gitmiş gibiydi. Şimdi

Çoğu gün kendi adını bile hatırlamakta zorlanıyordu. Onu herhangi önemli bir şeyden uzak tutmak daha iyiydi.

Rudy tiksintiyle gözlerini devirdi. "Sanki o gerizekalının yanıma yaklaşmasına izin verecekmişim gibi. sanmıyorum." Ama kapıyı açtığında, Josh kıpkırmızı bir suratla ve kekeleyerek özür dileyerek tökezleyerek içeri girdi.

Victor masasının üstünde yumruklarını sıktı. Lanet olsun. Nora'yı da odaya almış olabilirdi çünkü Josh bu konuşma bittiğinde doğruca ona gidecekti. Tabii Josh bir şekilde hayatının geri kalanında kök mahzeninde kilitli kalmazsa. Bu fikir ne yazık ki sadece bir fantezi - ölçüsüz çekiciliğe sahip yinelenen bir fantezi. "Ee, Josh? Ne istiyorsun?"

Josh doğrudu ve asaletini korumaya çalıştı. Ve tabii ki başarısız oldu. "Bu yanlış," dedi duraksayarak. "O iyi bir hanımefendi, Dr. Marshall."

Rudy . "Üniversite gözlemcisi tarafından işe alınma şansımı mahvetmesi çok hoş."

Victor'u şaşırtan bir şekilde, Josh onun gözlerine dolu dolu baktı. "Rudy başarısız oldu. O da herkes gibi kurallara uymak zorunda." Sonra Rudy onu kapının çerçevesine doğru ittiğinde acı içinde homurdandı, güçlü bir eli Josh'un boğazındaydı ve Josh'u yerden bir santim yukarı kaldırdı.

"Ben aynı kurallara uymuyorum, bok herif," diye çıkıştı Rudy. "Bunu unutma, eğer yapabilirsen."

Josh nefes nefese kalınca Victor yumuşak bir sesle, "Bırak onu Rudy," dedi.

Rudy aniden geri adım attı, Josh'a kötü kötü baktı ve odadan çıktı. Josh oflayıp puflayarak kapı çerçevesine yaslandı.

"Aptal olma Josh," dedi Victor yumuşak bir sesle ve defterlerine geri döndü.

Cumartesi, 1 Ekim, 21:30.

Steven Mülakat İki'nin kapısını arkasından kapattı ve çok eğleniyor gibi görünen ADA Liz Johnson'ın yanında durdu. "Seni buraya kadar boşu boşuna sürüklediğim için üzgünüm Liz," dedi ve Liz sırtıttı.

"Üzülme. Gerald Porter denen zavallı pisliği ustalıklı alt etmeni izlemek benzin parama değdi. Bence asıl havai fişek gösterisi Porter'lar bu gece genç Gerald'ı eve getirdiğinde olacak."

Steven, diğer tarafında Bay Porter'ın durduğu cama yaslandı. Gerald'a günahlarının bedelini ödeyeceğine dair uğursuzca söz .

"Onu gerçekten yakalayabileceğimiz tek şeyin yasadışı bir kimlik taşıması olması çok kötü," dedi asık suratla. "Onu bulduğum bar, on altı yaşındaki müşterilerinin kırk beş yaşında Hispanik bir adamın kimliğini taşıdığını fark etmemişti."

Liz daha önce sayısız kez yaptığı gibi onun omzunu sıvazladı. "Bayan Porter, Gerald'ın onu terk etmesinden biraz rahatsız olmuşa benziyor. Samantha onunla yatmadığı için. Sanırım yeterince cezalandırılacak."

"Ama ben bir cinayet zanlısı istiyordum," diye homurdandı Steven. "Yılın pisliği adayı değil."

"Bir tane alacaksın, tatlım. Hadi, sana bir bira ısmarlayayım." Steven gülümsedi ve onun yanağını öptü. "Sen iyi bir kadınsın Liz. Neden bir erkek seni kapmadı?"

Liz omuz silkerek ceketini giydi. "Öncelikle, bana bir erkek seçecek Helen gibi bir peri tanrısı teyzem yok. Ve son olarak, çok fazla çalışıyorum."

Steven iç çekti. "Şunu iki bira yapalım."

Cumartesi, 1 Ekim, saat 10:30.

"Aferin oğluma." Jenna Jim'in tasmaını çözdü ve sonunda oturabildiğine şükrederek başını . Bileği zonkluyor, başı ağrıyor ve midesi yanıyordu. Lanet olası anma yemeklerinde konserve sandviçler vardı. Vücudunu kanepeye yasladı ve gerginliği geçince iç çekti.

kaslar gevşer. Sıcak küvet daha iyi olurdu ama o zaman da ayağa kalkmak gerekirdi.

Telefon şingırdadı ve Jenna ona ters ters baktı. Eğer arayan Allison'sa... Ama her ihtimale karşı arayan sadece üniversiteye girmeye çalışan bir tele pazarlamacıydı.

sesini hoş bir hale getirdi. "Alo?"

"Hey, Jen, nasıl gitti?" Arayan Casey'di ve gürültülü bir grubun gürültüsü arasında bağıyordu.

"Tamam, sanırım. Tums şişemin hepsi bitti."

Casey kıkırdadı. "Zavallı bebek. Allison bu gece ne ziyafeti verdi?"

Jenna yüzünü buruşturdu, midesi her şeyi çok iyi hatırlıyordu. "Sloppy joes. Bu bir aile geleneğidir."

Casey kaba bir ses çıkardı. "O aile çok garip, Jen. Munster'lar gibiler ve Charlie tek normal olan... neydi adı? Yine mi? Sarışın olan mı?"

Jenna gülümsedi, Casey'nin hızlı konu değiştirmelerine alışkındı. "Marilyn."

"Oh, evet. Allison'ın yemeği bittiğine göre neden Jazzie'ye gelmiyorsun? Grup harika."

"Yapamam. Ayağım beni öldürüyor."

"Ayağına ne oldu?" Casey gürültünün üzerinde bağırdı.

Casey'nin lastiklerini yakında duyacağını bilen Jenna ona hikâyeyi olabildiğince kısa bir şekilde anlattı ve tehdit notunu yine kendine sakladı. Casey bunun üzerine sinir krizi geçirecekti. "Steven beni eve getirdi ve hepsi bu kadar," diye bitirdi.

"Steven mı?" Casey sordu ve Jenna yüzünün ısındığını hissetti. "Steven kim?" "Hiç kimse," dedi Jenna ama artık çok geçti. Casey bunun asla bırakmayacaktı.

"O Brad'in babası."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor, hmm?" Jenna çenesini sıkarak dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir anlamı yok."

"Önemli bir şey değildi," diye ısrar etti Jenna, ama bu inkar kulağa bile acınası geliyordu.

kendi kulakları.

"Tıpkı senin Steven'ın hiç kimse olmadığı gibi," diye ekledi Casey, ses tonu tepeden bakan bir eğlenceydi.

Senin Steven. İsminin yüzünü çağrıştırması çok kötü. Çok güzel bir yüz olması çok kötü. "Grubuna geri dön Casey," diye homurdandı Jenna.

Casey yüksek sesle güldü. "Sen nasıl , Jen. Bu akşam randevumdan sonra uğrarım ve bana her şeyi anlatabilirsin."

"Hepsi bu ," diye tükürdü Jenna hayal kırıklığıyla. "Ayrıca, bu gecenin ilerleyen saatlerinde çeneme kadar sıcak su dolu bir küvetin içinde olacağım. Sonra da yatacağım. Pazartesi günü görüşürüz."

"Pazartesi mi? Darülaceze günü için kamyonuma ihtiyacın yok mu? Sakın bana unuttuğunu söyleme?"

Jenna inledi. "Yaptım." O ve Jim ayda bir Pazar günü Adam'ın son haftalarını geçirdiği bakımevinde gönüllü olarak çalışıyorlardı. Jim sertifikalı bir terapi köpeğiydi ve neşe saçmak için kuyruğunu sallıyordu. Jenna biraz daha fazla çalışıyor, yüksek sesle kitap okuyor, kendilerine birkaç saat ayırmak isteyen yorgun aile üyelerini rahatlatıyor, yorgunluk ve keder dayanılamayacak kadar arttığında onlara sarılıyordu. Bu onun Adam'ın ölümünü olumlu bir şeye dönüştürme yoluydu. Ama her bakım gününde Casey'nin kamyonetini ödünç almak zorunda kalıyordu çünkü Jim, Adam'ın XK 150'sine dar geliyordu. "Kamyonu yarın getiremez misin?"

"Yapabilirim ama o zaman hikâyenin geri kalanını dinlemeyi kaçırırım. Bu akşam uğrarım."

"Başka hikaye yok."

"Bir bardak Rocky Road getireceğim."

Jenna iç çekti. Casey asla pes etmezdi. "Bir galonun altında kapıyı açmayacağım."

"Anahtarım var."

"Lanet olsun."

Casey kıkırdadı. "Sonra görüşürüz, Jen."

Jenna telefonu kapattı ve telefon tekrar çaldığında minderlere geri yerleşti. Casey. "Neyi unuttun?" Jenna suratını ekşiterek sordu, sonra sessizlik karşısında daha dik oturdu. "Alo?"

"Merhaba," dedi bir kadın sesi tedirginlikle. "Dr. Jenna Marshall ile görüşebilir miyim?"

"Bu o." *Oh, kahretsin.* Tamamen yabancı birine karşı kaba davranmıştı.

"Dr. Marshall, bu Brad Thatcher'ın teyzesi. Aslında büyük teyzesi. Umarım aramak için çok geç değildir."

"Elbette hayır, Bayan -Özür dilerim, adınızı alamadım." "Ben Helen Barnett. Daha önce aramaya çalıştım ama sürekli telesekreteriniz çıktı. Evrak çantanız bende."

"Evrak çantam mı?" Jenna boş boş sordu, sonra her şey aklına geldi. Steven'ın evrak çantasını arka koltuğa koyması, gülerken gözlerinin kırışması, evrakları dosyalamasına yardım ederken ne kadar tatlı ve destekleyici olduğu Polis raporu. Merdivenlerden dairesine çıkmasına yardım ederken kolunun ona verdiği his.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Barnett, Jenna'yı daldığı hayallerden uyandırarak. "Bu senin evrak çantan, değil mi?"

"Oh... oh, evet, hanımefendi, o benim. Özür dilerim, uzun bir gün oldu. Evrak çantamı Bay Thatcher'ın arabasında bıraktığımı tamamen unutmuşum. Yarın gelip alabilir miyim?"

"Elbette canım. Steven bunu sana kendisi getirecekti ama anda büyük bir soruşturmanın ortasında ve maalesef kafası çok meşgul. Bütün hafta sonu yoktu."

"Meşgul bir adam olduğunu biliyorum Bayan Barnett. Bana yolu tarif ederseniz yarın öğleden sonra uğrayıp alırım." O ve Jim bakımevindeki işleri bittikten sonra uğrayabilirlerdi.

"Aslında Bayan Barnett. Saat beş ile altı arasında gelebilir misiniz?"

Saat dört buçukta bakımevinde işi bitmiş olacaktı. "Bu işe yarar.

Teşekkür ederim. Yarın geleceğim."

Jenna telefonu kapattı ve uzun bir süre telefona baktı, birincisi Steven'ın çantasını tek başına getirmeyeceğinden, ikincisi de yarın çantayı almak için evine gittiğinde Steven'ın büyük bir soruşturmaya gitmiş olacağından duyduğu hayal kırıklığının farkındaydı. Her ikisinin de saçma olduğunu biliyordu.

Ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Nedenine dair hiçbir fikri yoktu.

Çok iyi biliyorsun Jenna, diye fısıldadı içindeki küçük ses. Bu sestten nefret ediyordu. Çok alaycıydı. Ama genellikle haklıydı.

Casey'nin alayları bana doğru olmayan şeyler düşündürüyor. Sen ne dersen, Jenna.

"Kapa ," diye yüksek sesle bağırdı ve Jim ile Jean-Luc başlarını kaldırıp baktılar. "Sen değil," diye ekledi ve saatine baktı. Casey'nin Rocky Road'la gelmesine daha iki saat vardı, ama o oldukça Seth'le dün geceden kalma kartonda biraz bıraktıklarından emindi. Casey takviye kuvvetlerle gelene kadar idare etmek zorundaydı.

Cumartesi, 1 Ekim, 10:45

"Neden onu yemeğe davet etmedin?" Helen telefonu kapattığında Matt sordu.

"Doğru gelmedi," diye yanıtladı Helen. "Bu konuda sezgilerime güveniyorum." Matt, "Bence korktun," diye alay etti. "Bea Teyze."

"Ben korkmam," diye devam etti Helen kibirle. Sonra kaşlarını çatı. "Ve bana Bea Teyze demeyi kes. Beni yalnız bırak. Yarın için soymam gereken patatesler var."

Matt onun yanağına bir öpücük kondurdu. "O kadar kalın ezin ki bıçak saplayabilesiniz."

"Patates püresini nasıl sevdiğini biliyorum, genç adam." Helen çekmecedен soyacağını aldı ve onun sırttan yüzüne doğru salladı. "Bunu dört yıldır yapıyorum. Dört uzun yıl."

Matt düşünceli bir tavırla, "Brad'in öğretmenine gerçekten kalın patates püresi yapıp yapamadığını sormam gerekecek," dedi. "Sanırım bu kritik bir kriter."

Helen ona bir el havlusuyla vurdu. "Bunu aklından bile geçirme. Yarın yanlış bir hareket yaparsan bu patates soyacağını geride."

"Sen korkunç bir kadınsın, Bea Teyze." "Ve bunu sakın unutma, evlat."

[ON](#)

2 Ekim Pazar, Sabah 9:00.

JENNA yatak odasından sendeleyerek çıktı, yeni demlenmiş kahvenin kokusu onu büyüü bir taş gibi mutfağa çekti. Casey uyanmış olmalı, diye düşündü. Bir gece önce geç gelmiş ve Duke yurdundaki eski günlerde olduğu gibi burada kalmıştı.

Sıcak fincanı avuçlarının arasına alıp Casey'nin yatakta uzanmış televizyon izlediği, Jim'in ayaklarının dibine kıvrıldığı ve Jean-Luc'un başını yastığına koyduğu boş yatak odasına doğru yürüdü.

"Kahvaltıda ne istersin?" Jenna çenesini kıran bir esnemeye sordu.

"Şşşt!" Casey tısladı ve Jenna o anda Casey'nin ne kadar solgunlaştığını fark etti.

Telaşlanan Jenna yatağın kenarına oturarak Jean-Luc'u itti. "Ne oldu?"

Casey, "Polis ikinci kayıp kızdan bahsediyor," diye mırıldandı.

Ağlayan anne baba kızlarını çalan her kimse onu eve getirmesi için yalvarırken Jenna, "Ah, hayır," diye fısıldadı. "Zavallı ebeveynler."

Casey hiçbir şey söylemedi ama elinde tuttuğu kahve fincanı titredi. Jenna Casey'nin fincanını komodinin üzerine koydu ve muhabirin ciddiyetle, birkaç gün önce cesedi tanınmayacak şekilde parçalanmış olarak bulunan ilk kaçırılan kızı hatırlatarak sözlerini dinledi.

"Raleigh kolluk kuvvetleri bu sabah bir basın toplantısı düzenledi, ancak o sırada herhangi bir yorum veya spekülasyon yapmayı reddetti" dedi.

Muhabir. Sonra sahne basın toplantısına geçti ve Jenna irkilerek nefesini tuttu. Steven Thatcher kürsüde durmuş, medyanın soru yağmuruna maruz kalırken inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

"Ne?" Casey sordu. "Kim o?"

Jenna gözlerini ekrandan ayırmadan, "Şşşt," diye tısladı. "-Şu anda yorum yok," diyordu Steven.

"Genç kadınları takip eden bir seri katilimiz mi var?" diye bağırdı bir muhabir ve Jenna Steven'in çenesinin gerilmesini izledi.

"Şu anda spekülasyon yapmıyoruz," diye karşılık verdi Steven eşit bir şekilde.

"Samantha Eggleston'un kaçırılmasının Lorraine Rush cinayetiyle bağlantılı olduğuna inanıyor musunuz?" diye ısrar etti bir başka muhabir. Ampuller parladı ve Steven kaşlarını çatı.

"Her türlü ipucunu araştırıyoruz. Şu anda bu olasılığı göz ardı edemeyiz." Yine dişlerini sıkarak gibi çenesini sıktı. Bitkin görünüyordu.

Jenna hem onun için endişeleniyor hem de medyaya kızıyordu. Sahne tekrar CNN sunucusuna döndü. Casey uzaktan kumandanın sesini kapatma düğmesine basınca sessizlik oldu. İkisi de tam bir dakika boyunca tek kelime etmedi.

Casey elinin tersiyle gözlerini sildi. "Kahretsin, Jen. dışarıda bir seri katil varsa? Bu son iki haftada iki kız demek. Ya sırada bizim kızlardan biri varsa?"

Jenna Casey'nin elini sıktı. "Bilmiyorum. Ama Steven iş , yapılabilecek her şeyin yapıldığından emin olacağını biliyorum."

"Steven mı?" Casey temkinli bir şekilde sordu. "Brad'in babası gibi mi? O adam Brad'in babası mıydı?"

Jenna aniden ayağa kalkarak iki köpeğin de beklentiyle yukarı bakmasını sağladı. "Evet.

Ajan Steven Thatcher. Brad'in babası."

Casey'nin gözleri anında odaklandı. Tek söylediği "Tamam," oldu. Casey'den gelen üstünkörü yanıtlar asla iyi bir şey değildi. "Bu ne anlama geliyor?"

Casey omuz silkti. "Tamam demek."

"Tamamların asla sadece anlamına gelmez."

Casey komodinden kahve fincanını aldı ve bir yudum içti. "Jen, bazen bir puro *sadece* bir purodur," dedi alaycı bir ifadeyle, sonra kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi?"

Zihinsel imge görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Jenna yanaklarının kızardığını hissederek sordu.

Casey gözlerini kırptırdı. "Yüzün kızarıyor!" "Hayır, kızarmadım."

"Evet, ." Tekrar omuz silkti. "Ama önemli değil. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceksin."

Jenna kendini durduramadan, "Bugün onun evine gidiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Casey'nin mavi gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaştı. "*Merhaba.*" "Ama düşündüğün gibi değil," diye ekledi Jenna aceleyle. "Elbette değil."

"Değil," diye ısrar etti Jenna.

Casey yumuşak bir sesle, "Sen nasıl istersen," dedi.

"Dün gece teyzesi aradı ve gelip çantamı almamı istedi. Ben de çantamı almaya gidiyorum." Dudaklarını birleştirdi. "Başka bir şey yok. Muhtemelen orada bile olmayacak."

Casey ayıldı ve gözleri tekrar televizyona kaydı. "Eğer , ona kızları sor."

Seattle, Washington, 2 Ekim Pazar, Saat 10:30.

Doğu Saati (7:30 Pasifik)

Seattle Dedektifi Neil Davies işten eve geldi, gazete yığınlarını ve kirli, terli çamaşırları atladı ve doğruca bira içmek için mutfığa gitti. Kahvaltı vakti bile değildi ama dünyanın bir yerlerinde güneş avlunun üzerinden batıyordu. Bu, babasının günün herhangi bir saatinde alkol almayı meşrulaştırma yöntemiydi.

Telefon çaldığında daha kapağını açmamıştı. Arayanın Tracey olmasını ummaktan . Hayatına devam etmişti. O da neşesiz bir kıkırdama. Sanırım onu suçlayamazdı. Bir kadın için dört ölü genç kızın hayaletlerinin musallat olduğu bir adamla yaşamak zordu.

"Evet?" diye bağırdı telefona.

"Ben Barrow." West Precinct'teki eski ortağı. "CNN'i aç." Neil hemen kumandayı kaptı ve televizyonu açtı.

"Görüyor musun?" Barrow sertçe sordu.

"Şşşt," diye tısladı Neil ve el değmemiş birayı körlemesine tezgâhın üzerine bıraktı. Kuzey Carolina'da küçük bir kasabaydı. İki kız yataklarından kaybolmuştu.

Ponpon kızlar. Biri bir açıklıkta kafası halde bulundu. Dehşete düşmüş aileler. Şaşkın polisler. Bağırsaklarında garip bir yerleşme hissetti, derisinde bir uğultu cızırdadı. "Bu o." Neil bundan emindi. "William Parker."

"Belki," dedi Barrow, her zamanki gibi temkinli. "İçerideki adamın California'daki de oydu, New York'taki de. Peki sen ne yapacaksın?"

"Pineville, Kuzey Carolina'ya gidiyorum. Her neredeyse." "Dışarıda Raleigh," dedi Barrow. "Peki oraya vardığınızda ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Neil acımasızca. "Belki bazı hayaletlerden kurtulurum.

Belki hayatıma devam edebilirim. İyi bir gece uykusuna razıyım."

Barrow iç çekti. "Bana ihtiyacın olursa arayabileceğini biliyorsun."

Neil neredeyse gülümsedi. "Biliyorum."

Raleigh, Kuzey Carolina, 2 Ekim Pazar, Saat 10:30

Doğu Saati

"Beceriksiz piçler," diye mırıldandı ve CNN haberine sırtını en son fotoğraf çalışmasını inceledi. Kendi karanlık odasına sahip olması, ona renk, aç ve ışıklandırma denemeleri yapma özgürlüğü verdi. Lorraine'in cesedi siyah ışıktaki daha da korkunç görünüyordu.

beyaz. Ama yine de renklere düşkündü. Bütün o kan. Siyah ve beyazda adalet yerini bulmuyordu.

"Ve bu sabah erken saatlerde Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu'nun merkezindeki sahne buydu," dedi kısa, dalgalı saçlı bir kadın olan muhabir.

Kaşlarını çattı. Kısa, fönü saçlardan nefret ederdi. Kadınlar uzun saçlı olmalıydı.

Onun en son fotoğrafını çıkardı. Mükemmeldi. Saçlarını asla bir erkek gibi kestirmezdi. Aslında, eğer dünyanın kralı olsaydı, tüm kadınların saçlarını uzatması gerekirdi ve tüm makaslar yasadışı olurdu. Küçük kel Samantha Eggleston'ın kafa fotoğrafına bakarak sıırıttı.

Makası hariç tabii.

Ama o zaman, zeki erkekler diğer erkekleri bağlayan kurallara tabi değildi. Bu bir gerçektir.

"Kayıp olduğu bildirilen ikinci bir kızımız olduğunu teyit edeceğiz." Gözlerini fotoğraflardan kaldırdı ve ekrandaki konuşan yüze kaşlarını çattı. Özel Ajan Steven Thatcher, adamın yüzünün altındaki yazıyı okudu. Özel ajan. Hah.

Thatcher, onun bilmesini istemediği hiçbir şeyi bilmiyordu. Özel Ajan Thatcher zavallı Lorraine'i asla bulamazdı. İsimsiz ihbar. Thatcher, "ceset, ceset, ceset" diye yanıp sönen bir neon tabela bulsa bile cesedi bulamazdı. Aptallar. Hepsisi.

Başını eğerek Özel Ajan Steven Thatcher'ın titreyen yüzüne baktı.

"Demek kendini seksi bir şey sanıyorsun, ha, *Özel Ajan* Thatcher? Daha hiçbir şey görmedin."

Soru şuydu: çıtayı yükseltmek için en etkili araç ?

2 Ekim Pazar, 1645

Bu gerçekten aptalca, diye düşündü Jenna, Casey'nin Ford Explorer'ını Thatcher'ların evinin önünde durdururken. Yine de makyajını kontrol etmek için vizör aynasını indirdi. Tabii ki iyiydi. Sadece makyajını tazelemişti.

Üç blok Hardee'nin otoparkında. Yolcu koltuğundaki Jim'e baktı. "Köprü sizde, Kaptan."

Volvo garaj yolunda değildi, yani Steven muhtemelen hala dışarıdaydı. tarlada. Ya da araba garajda ve o da içeride olabilirdi. Kalbi çırpındı ve ona lanet etti. Burada olup olmaması önemli değildi. Sadece bir dakika kalacaktı. Sadece çantasını alacak kadar.

Karnında kelebekler uçuşsa da kaldırımında sakince yürürken evi bir aşağı bir yukarı süzdü. Güzel bir evdi, gerçekten güzel. Jenna bu kadar güzel olmasına biraz şaşırmişti. SBI'ın özel ajanlarının bu kadar iyi bir yaşam sürdüğünü fark etmemişti. Büyüdüğü evden çok daha güzeldi, gürültülü bir yerdı. Sesler ve olumsuzluklar kuraldı. Nadiren düşündüğü bir yer.

Zili çaldı ve kapı kır saçlı bir kadın tarafından açıldı. "İçeri gelin, Dr. Marshall," diye karşıladı ve Jenna'yı içeri çekerek burnunu tahrik edici bir kokunun sardığı yere götürdü.

"Ah, teşekkür ederim." Jenna etrafına bakındı, sağ taraftaki karanlık odayı fark etti, belki de bir çalışma odasıydı. Jenna içeriyi gözetlemek için çevresel görüşünü zorladı ama oda boş görünüyordu. Zihinsel olarak Casey'ye küfredip kendi telkin edilebilirliğini azarlayarak bakışlarını tekrar kadına çevirdi.

Bayan Barnett, "alayım," deyince Jenna başını salladı.

"Hayır, gerçekten, kalamam. Evrak çantamı alayım ve başınızdan gideyim."

"Her şey ," dedi merdivenlerden inen genç bir çocuk. Jenna kaldırdığında Steven'ın daha genç bir versiyonunun kendisine doğru geldiğini gördü. "Helen Teyze'nin o kadar saçlı zaten uzun süre olmayacak." Steven teyzesinin yanına geldi ve gri saçlarını çekiştirdi. "Çeçe sinekleri, bilirsin."

Jenna başını tekrar salladı, bu kez biraz temkinliydi. "Korkarım anlamıyorum."

"Matthew da öyle," dedi Bayan Barnett ve ona ters ters baktı. "Bu Brad'in küçük kardeşi Matt." Onu kışkıışladı. "Git ... işe yarar bir şeyler yap."

Matt yardımsever bir tavırla, "Hindiyi test edebilirim," dedi. Jenna'ya, onun da gülümsemesine neden olan ilgi çekici bir sırıtış fırlattı. "Az pişmiş bir hindi servis etmek istemeyiz. Aile kurtlanabilir."

Jenna kahkahasını tutmaya çalışarak öksürdü.

Bayan Barnett ses tonunu alçaltarak, "Bitti, Matthew," dedi. "Düğme patladı."

"O zaman Dr. Marshall'ın ceketini alabilirim."

"Hayır, sadece gidiyorum."

Matt, kız gözünü iki kez kırpmadan ceketini omuzlarından indirdi. "Saçmalama. Brad'in öğretmenini tanımak isterim ve eminim teyzem de ister. Değil mi Helen Teyze?"

Jenna yaşlı kadının dudaklarının kıpırdadığını gördüğünden emindi. "Kesinlikle." Jenna'nın çoraplı ayağına baktı. "Cuma günü yere düştüğünü duydum."

"Sadece küçük bir tane. Birkaç gün içinde iyi olacağım. Brad burada mı?" Bayan Barnett kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden merdivenlere baktı. "Yukarıda bir yerde. O ve Steven bu sabah biraz tartıştılar."

Jenna yüzünü buruşturdu. "Oh."

"Ömür boyu cezalı," dedi Matt neşeyle ve Jenna ayık yüz ifadesinin kıs kıs gülmeye dönüşmemesi için gerçekten mücadele etmek zorunda kaldı. Brad'in sorunları gerçekten komik değildi ama belli ki ortada bir kardeş rekabeti vardı.

Jenna biraz eksantrik görünen bu ikilinin yanında kendini rahat hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Llewellyn'ler gibi. Mutfaktan gelen harika kokuya bakılırsa, Thatcher'ların yemekleri daha iyiydi.

Bayan Barnett onu oturma odasına doğru yönlendirdi. "Gelin ve oturun, Dr. Marshall."

Jenna tekrar reddedemeden, yanında Bayan Barnett ve sol ayağının altında küçük bir sedirle yüksek arkalıklı bir kanepeye oturdu. Matt, "Kan dolaşımı için," deyince Jenna güldü.

"Size çay getireyim mi, Dr. Marshall?" Bayan Barnett araya girdi. "Ya da kola?"

"Hayır, hanımefendi, gerçekten kalamam."

"Saçmalık," diye ısrar etti Bayan Barnett. "Dr. Marshall, size Jenna diyebilir miyim?"

Jenna gözlerini kırptırdı. "Evet, tabii ki."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Güzel, güzel." Jenna'nın elini okşadı. "Ve bana Helen diyebilirsin. Fırında kocaman bir hindi var. Akşam yemeğine kalmak istemez misin?"

Hindi. Dün geceki yarım yamalak joes'tan sonra ev yapımı bir hindi yemeği kulağa cennetten farksız geliyordu. Ve midesi gurulduyordu. Biraz daha kalırsa Steven eve gelebilir ve onu son bir kez görebilirdi. Ama o Brad'in öğretmeni idi. Onun evinde akşam yemeği yemek sayılabilirdi. Hatta kurallara bile aykırı olabilirdi. Sabah Lucas'a soracaktı. "Üzgünüm Helen. isterdim, gerçekten isterdim ama gerçekten gitmem gerek." Mutfağın ötesindeki odadan bir köpek sesi duydu ve zavallı Jim'in hâlâ Casey'nin kamyonetiyle dışarıda olduğunu hatırladı. "Köpeğim kamyonetin içinde. Uzun süre yalnız kalmamalı."

"Peki, içeri getirin onu," dedi Helen parlak bir sesle. "Cindy Lou ile oynayabilir."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "Cindy Lou mu? Ne tür bir köpek o? Kaniş mi?"

"Keşke," diye mırıldandı Helen. "Hayır, o bir Old English ve çok Dostça. Eminim Matthew köpeğini senin evinden alıp kamyon." Ayağa kalktı ve avuçlarını pantolonunun üzerine sildi. "Artık hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Yeğenim bu hafta sonu sizi yere düşürüp bileğinizi inciterek rahatsız etmiş olmalı. En azından karnınızı doyurabiliriz."

Hindi çok kokuyordu. Ve gerçekten kalmak fark etti. "Tamam, ama Jim'i kamyonundan alacağım. Düzgün bir şekilde tanıştırıldığında yabancılarla daha iyi anlaşıyor."

Jenna, Jim'i Thatcher'ların ön kapısından içeri soktu ve havuç kırmızısı saçları ve yuvarlak yüzündeki çillerden daha fazla çili olan küçük bir çocuk tarafından karşılandı.

yanakları . Jenna durdu ve Jim otomatik olarak onun yanında durdu. "Merhaba, ben Jenna ve teyzen beni yemeğe davet etti."

Küçük çocuk başını kaldırdı, gözleri dikkatle boş bakıyordu ve kadın bir önceki baharda Brad'in en küçük kardeşinin kaçırılmasıyla ilgili gazete haberlerini hatırladı. Bu çocuk olmalı, diye düşündü ve şey karşısında kalbi şefkatle sıkıştı. Ve eğer boş gözleri herhangi bir gösterge ise, hâlâ neler . Jenna kendini gülümsemeye zorladı. "Ve sen de Nicky olmalısın."

Nicky ona o kadar uzun süre dikkatle baktı ki Jenna yüzünün seğirmeye başladığını hissetti. Sonra gözlerini Jim'e dikti. "Bu senin köpeğin mi?"

Jenna tek dizinin üzerine çöktü ve kolunu Jim'e doladı. Şimdi Nicky ile göz hizasındaydı. "Onun adı Jim. Onu sevmek ister misin?"

Nicky ayaklarını sürüyerek öne doğru ilerledi ve belli belirsiz elini uzattı. "Bir kurda ."

"O bir Alman çoban köpeği ve yaşına göre büyük." Jenna eğilip Jim'le göz göze geldi ve burnunu yaladı. "Onun bir kurt olduğunu düşünmeni anlayabiliyorum ama aslında o bir bebek."

Nicky usulca Jim'in başını okşadı. "Kaç yaşında?" "Neredeyse iki." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Nicky küçük bir çocuk için fazla ciddi bir şekilde başını salladı ve Jenna'nın kalbi tekrar sıkıştı. "Jim'in Jean-Luc adında bir erkek kardeşi var. Tek yumurta ikizleri."

Nicky'nin kahverengi gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Helen'in yoğun bir ilgiyle onu izlediğini görmek için başını kaldırdı.

Anlaşılan Nicky'nin konuşması her gün olan bir şey değildi. Bu düşünce içini biraz daha ısıttı. "Köpeğiniz var mı?"

Nicky başını salladı, gözle görülür bir şekilde biraz rahatlamıştı. "Adı Cindy Lou. Ona isim vermeliyim."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim. İki yaşında bile olmayan Cindy Lou mu?"

Nicky yine başını salladı, hâlâ küçük bir çocuk için fazla vakurdu. Yedi yaşından fazla olamazdı.

"*Grinch* ben senin yaşındayken en sevdiğim kitaptı. Özellikle Noel'de."

Nicky Jim'in kulaklarının arkasını kaşıdı. "Babam Cindy Lou'yu pek sevmez."

Jenna irkilerek gözlerini kırptırdı. Steven köpeklerini seviyor gibi görünüyordu. "Neden olmasın?"

Nicky'nin ağzı kararsızca titredi, sonra bir köşesi neredeyse gülümseyerek kalktı. "Bir şeyleri çiğnemeyi seviyor. Genellikle babasının eşyalarını. Geçen hafta iki ayakkabısını çiğnedi."

"Ve bahse girerim ayakkabılar da uyumlu değildir."

Nicky'nin ağzı yukarı kıvrıldı. "Hayır. Bir spor ayakkabı ve bir kilise ayakkabısı."

Jenna kıkırdadı. "Sanırım bu babanın duygularını açıklıyor, ha? Eğer iki çift ayakkabımı mahvetseydi Jim'le bir sorunum olurdu."

Nicky uzanıp Jim'in tuniğini çekiştirirdi. "Neden bunu giyiyor?" "Jim bir terapi köpeği. O ve ben hasta insanları ziyarete gidiyoruz ve Jim daha iyi hissederler."

Nicky'nin kırmızı kaşları birbirine çatıldı. "Bir köpek hasta insanları nasıl iyileştirebilir?"

Jenna onun Jim'in kulaklarını kaşımamasını izledi ve çektiği çileyi hatırlayarak vereceği cevabı dikkatle düşündü. "Hiç korktun mu Nicky?"

Nicky'nin eli Jim'in başında hareketsiz kaldı. Nicky donup kalmıştı ve her nasılsa önemini hisseden Jim kılını bile kıpırdatmamıştı.

Jenna sessizce bir nefes aldı. "Bazen hasta insanlar korkarlar. Korkarlar çünkü belki canları acıyordur ya da doktor onlara iğne batırmak üzeredir. Jim'in başını okşadıklarında, bu onların korktuklarını bir süreliğine unutmalarına yardımcı olur. Bu da kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar."

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Nicky Jim'in başını tekrar kaşımaya başladı. "O zaman çok iyi bir köpek olmalı."

Jenna tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Öyle. Onu serbest bir sakıncası var mı?"

Nicky başını salladı. "Hayır, bırak gitsin. Onu Cindy Lou ile tanışmaya götüreceğim."

Jenna ayağa kalktı ve Jim'in itaatkâr bir tavırla Nicky'yi mutfığa kadar takip edişini izledi. Döndüğünde Helen'in gözlerinin parladığını ve Matt'in alaycı ifadesinin yerini Nicky'ninkine yaklaşan bir ciddiyetin aldığını gördü. Bütün ailenin acı çektiğini fark etti. Duygularını bastırmak için boğazını temizledi. "Jim iyi eğitilmiş. Nicky'ye zarar vermez."

Helen gözlerini kırıştırdı ve sonra utanmadan yüzündeki nemi sildi. "Bundan hiç şüphem yok Jenna." Gözleri parladı. "Mutfığa gel ve ben hindiye keserken bana terapi köpeklerinden bahset." Matt'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Hindiyi çok keskin bir aletle keseceğim Matt. Tadını çalmaya çalışmanı tavsiye etmem."

Matt sırtarak ciddiyetinden sıyrıldı. "Ama ben çok hızlıyım." Helen omuz silkti. "O parmaklara ihtiyacın olduğunu hissetmediğin sürece sorun yok. Gel, Jenna." "Bekle."

Jenna olduğu yerde durdu ve merdivenlerden yukarı baktı. Brad en tepede duruyordu, eliyle ensesine masaj yapıyordu, yüzü en az iki günlük sakalla kırışmış gibiydi. Merdivenleri ağır adımlarla indi ve Jenna'nın önünde durdu.

"Dr. Marshall."

Jenna onu yakından inceledi ve kırmızı çerçeveli gözlerinin altındaki koyu halkaları gördü. "Brad," dedi yumuşak bir sesle. "Seni görmeyi umuyordum. Cuma günü beni eve bıraktığında çantamı babanın arabasında bırakmıştım. okul."

Önce ayaklarına, sonra tekrar yukarı baktı, gözleri koyu halkalara rağmen uyanık ve seçiciydi. "Arabana ne oldu?"

Jenna omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Biri tahrip etmiş. Lastikleri kesmiş."

Kahverengi gözleri parladı ve çenesi sertleşti. "Rudy Lutz. Alçak pislik."

Tekrar omuz silkti. "Olabilir. Ama zaten tamir edildi." Elinden geldiğince nazik bir şekilde ona gülümsedi. "Nasılsın Brad? Cuma günü seni sınıfta göremedim."

kaçırdı. "Kalamazdım." Sesi kendine sitem ediyormuş gibi sertti ve Jenna'nın kalbi yumuşadı.

Onun omzunu sıktı. "Bunu Pazartesi günü konuşabiliriz."

Brad başını Nicky'nin gittiği yöne çevirdi. "Kardeşimle konuştuğumu duydum."

"Çok tatlı bir çocuk."

"Evet." Brad arkasını dönüp doğrudan Jenna'nın gözlerine baktı ve Jenna bir kez daha onun mutsuzluğunu, kalbine karşı hissedilir bir baskı olarak hissetti.

"Pek sık konuşmaz.

Teşekkür ederim."

Jenna yutkundu, keşke iki çocuğu da kollarının arasına alıp sarılabilseydim diye düşündü. "Hey, akşam yemeğinde hindi olduğunu duydum. Sen de kadar aç mısın?"

Brad, Nicky'nin Jim'i büyük bir ciddiyetle gri tüy yumağıyla tanıştırdığı mutfağa baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirtisi yoktu. "Ben yiyebilirim."

Jenna daha çok ağlayacakmış gibi hissetmesine rağmen dudaklarının kıvrılmasını sağladı. "O zaman Matt bütün beyaz etin 'tadına bakmadan' gidelim."

ON BİR

2 Ekim Pazar, 18:15.

STEVEN, evinin önüne park etmiş eski Ford Explorer'a gözleri takıldığında, aile yemeğine geç kaldığı için kendini tekmeleyerek ARABA YOLUNA GİRMİŞTİ. *Şirket.* Bir öfke patlaması alevlendi. *Şu yaşlı sinsi.* Helen onu bir aile yemeği, tüm süslemeleriyle birlikte hindi vaadiyle eve çekmiş, ama aslında ona görücü usulü bir randevu ayarlamıştı. Dişlerini sıktı. Bütün gün basınla uğraştıktan sonra, her şeye burnunu sokan yaşlı bir kadın tarafından açıkça itaatsizliğe uğrayacak havada değildi. Helen'a çöpçatanlık yapmayı bırakmasını defalarca söylemişti. Bugün onu dinleyeceği gündü.

Arabadan indi ve kapıyı sertçe çarptı. Helen'in çöpçatanlığı, eşleşmenin yarısı olmadan tam bir başarısızlık olurdu - tam olarak o. O "aile" yemeğini es geçti ve çalışma odasına kapandı. Gecenin geri kalanında onu rahatlıkla meşgul edecek kadar işi vardı. Fakat Ön kapıyı açtığı anda burnunu karşılayan aroma, planını hızla değiştirmesine neden oldu. Minnettar bir nefes aldı. Her ne kadar sinir bozucu olsa da Helen çok iyi bir aşçıydı ve açlıktan ölüyordu. Kendine bir tabak hazırlayacak, *sonra* da çalışma odasında barikat kuracaktı. Ne de olsa bir erkeğin ihtiyaçları vardı.

Yemek. Hindi. Ve seks. *Jenna Marshall.*

Bu sırayla olması şart değil, diye düşündü acı acı. Onun resminin zihninde "çakıp geçtiğini" bile söyleyemezdi, çünkü bütün gün oradaydı. Bu sabahki ekip toplantısı boyunca, o cehennem gibi doğaçlama basın toplantısı boyunca oradaydı. Siyah saçlar, menekşe gözler ve tüm o kıvrımlar. . . *Tanrım.* gereken daha önemli şeyler vardı. Samantha Eggleston. Brad. Nicky.

Yine de Jenna aklından çıkmıyordu. Hayal ve anı, ılık atacağını dnene kadar ileri geri gidip geliyordu. Jenna geniş ve umut dolu gözleriyle teselli veriyordu. Okul lobisinin zeminine yayılmış, eteği ipek çoraplarının üstünden yukarı doğru kalkmış, cehennem kadar seksi. Yatağında çırılçıplak, nefes nefese ve onun etrafında dönerken adını haykırarak. Fantezinin katıksız gücünden ürperdi. *Tanrım*.

Jenna onun yemek masasında oturuyordu.

Steven kemerli geçitte durdu ve gözlerini kırıştırdı. Bu ne bir fantezi de bir anıydı. Jenna Marshall yemek masasında oturuyordu. Hindisini yiyordu. En küçük oğullarının arasında otururken teyzesi gülümseyerek onu onaylıyordu.

Jenna Marshall, teyzesinin entrikalarının bir parçası.

Ona kurulmuştu. Helen tarafından. Jenna'nın kendisi tarafından. O tamamen normal fanteziler kurduğu için kendini tek, Jenna Helen'la entrikalar çeviriyordu. Kendini iki kat ihanete uğramış hissetti. Bütün gün bastırılmış olan kutsal olmayan öfke kaynadı ve patladı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına tehditkâr bir şekilde sessiz geliyordu.

Sohbetin ğultusu anında kesildi ve herkes başını kaldırıp baktı. Jenna'nın çatalını yavaşça tabağına koymasını izledi. Hiçbir şey söylemedi, sadece o gözleriyle ona baktı. Ama Cuma gününün aksine, merhamet dolu değil, sitem doluydular.

Bu da onu daha da öfkelendirdi. Görüş alanının kenarında Helen'in ayağa kalktığını gördü.

"Geç kaldın. başladık," dedi Helen soğuk bir ifadeyle.

"Bunu görebiliyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. "Ve bir misafirimiz var," diye ekledi Helen, sesi buz gibi kesilmişti.

Steven da onun ses tonuna uyarak gözlerini Jenna'nın taş gibi hareketsiz duran yüzünden ayırmadı. "Bunu ben de görebiliyorum. Ayrıca sana bu hafta sonu misafir istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum ve özellikle de senin *lanet* olası randevularından birini daha istemediğimi. İkinizin birbirinizi tanıdığını bilmiyordum Helen. Burada tam olarak ne yapıyorsunuz, Dr. Marshall?" diye ekledi, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Helen yumruklarını iki yana açarak, "Bugüne kadar birbirimizi tanı mıyorduk," dedi. "Ve yeğenimin bu kadar kaba olabileceğini bilmiyordum."

Jenna aniden ayağa kalktı. "Sanırım artık gitmeliyim." Helen'a baktı. "Şimdi çantamı alabilir miyim?"

Evrak çantası. Steven bir nefes aldı ve öfkesinin küçük bir dumana dönüştüğünü hissetti. Gözlerini kapadı ve sertçe yutkundu. İçine basmıştı. Asilce. "Evrak çantamı almaya geldin."

Nicky ayık bir sesle, "Arabanda bırakmış baba," deyince Steven gözlerini açtı ve en küçük çocuğunun mermer bir heykel gibi hareketsiz duran Jenna'ya biraz daha yaklaştığını gördü. Jenna'nın tarif edilemeyecek kadar kızgın olduğunu görebiliyordu, ama kendini güçlkle kontrol ediyordu. "Helen Teyze gelip alması için onu çağırdı." Nicky kaşlarını çatı. "Demek çağırdı."

Steven'in midesi altüst oldu. *Evrak çantasını almaya gelmişti.* Lanet olsun. Helen'a çaresiz bir bakış fırlattı. Helen ona küçümseyerek karşılık verdi ve Jenna'ya dönerek yüz ifadesini yumuşattı.

"Ama yemeğini bitirmedin," dedi Jenna'ya. Jenna Steven'in gözleriyle karşılaştı ve Steven kendini bir santim daha uzun hissetti. "Yeterince yedim, teşekkür ederim."

Nicky onun kolunu çekiştirdi. "Ama Jenna, Cindy Lou'ya oturmayı öğretmeme yardım edeceğine söz vermiştin."

Jenna eğildi ve yüz hatlarını nazik bir gülümsemeye dönüştürdü. "Ben de öyle yaptım. Bak sana ne diyeceğim. Eğer baban için de uygunsa gelecek hafta sonu uğrayacağım ve sen ve ben Cindy Lou'yu ilk dersi için parka götüreceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Nicky kaşlarını çatı. "Ama şimdi başlamak istiyorum. Lütfen?" Jenna parmağını Nicky'nin burnunda gezdirdi ve çilli ucuna dokundu. "Ama sen her zaman istediğin her şeyi elde edersin. Ayrıca, çantamı aldıktan sonra eve gidip ödevlerime not vermem gerekiyor."

"Jim'i burada bırakabilir misin?" Nicky ağlamaklı bir sesle sordu ve Steven gözlerini kapadı, kalbi . Bunu tahmin edebilirdi. Helen'ın işgüzarlığı sayesinde Nicky çoktan bir bağ kurmuştu. Keder ve hayal kırıklığından başka bir şey getirmeyecek bir bağlılık. Ve kim suçlayabilirdi ki Oğlunu mu? Kim Jenna Marshall gibi bir kadına tek bir görüşmede bağlanmaz ki? Tanrı biliyor ya, kendisi de öyleydi.

"Hayır, Nicky, yapamam," dedi. "Jim'i burada bırakırsam Jean-Luc yalnız kalır. Bunun olmasını istemezsin, değil mi?"

Steven gözlerini açtığında Nickynin başını yavaşça ileri geri salladığını gördü. "Sanırım değil." Nicky'nin yüzü bir parça aydınlandı. "Biraz daha kalabilir misin?"

Tatlı? Helen Teyze üç çeşit turta yaptı."

"Üç turta mı? Tanrım." Jenna başını salladı. "Hayır, korkarım ki hayır, sevgilim. Şimdi gitmem gerekiyor." Doğruldu ve Brad'e bir bakış fırlattı. "Yarın mı? Sınıfta görüşür müyüz?"

Brad başını salladı ve Jenna bunu onaylama olarak algıladı.

"Evrak çantam, Helen? Lütfen? Ve Matt, sakıncası yoksa ceketim. Jim, tasmanı getir."

Helen içini çekerek odadan çıktı. Matt, Steven'a doğru tiksintiyle bakarak onu izledi. Köpek Jim çoktan uzaklaşmış, Nicky de peşine takılmıştı. Brad ayağa kalktı ve tıraşsız yüzüne kara bir ifade verdi. "İyi iş baba," diye alay etti. "*Bir aile* yemeğini daha mahvettin." Jenna'ya döndü. "Lütfen babamın kaba davranışını mazur görün, Dr. Marshall. Ve eve biraz yemek götürmekten çekinmeyin. Daha fazla yemeyeceğim. İştahımı kaybettim."

Brad topuklarının üzerinde dönüp elini alaycı bir selamla kaldırdığında Steven çenesini kilitledi. Brad gidene kadar bekledi, sadece ikisi ve hindi ve dolma ile dolup taşan bir masa kalmıştı. Brad haklıydı. Yemeği mahvetmiş ve dayanılmaz derecede kaba davranmıştı. "Jenna, ben-"

Elini kaldırarak onu cümlesinin ortasında durdurdu. "Buna gerek yok Bay Thatcher."

Ahh. Böylece formalitelere geri döndüler. "Özür dilerim," dedi sessizce.

Gözleri, onu okul lobisinde yere serdiğinde gördüğü aynı ateşle parlıyordu. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim, çocuklar ve Helen. Bu affedilemezdi."

"Açıklamak isterim."

Başını iki yana salladı. "Bunu duymak istemiyorum." Helen elinde evrak çantasıyla göründü ve Steven ağır şeyi taşımasına yardım etmek için bir adım öne çıktı, ancak Steven kibar bir hırıltıyla çantayı Helen'in elinden kaptı. "Kendim taşıyım," diye tersledi Steven'ı. Sonra da

nefes aldı ve Helen'e döndü. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Kaçmak zorunda olduğum için üzgünüm."

Helen, "Anlıyorum," diye mırıldandı ve Steven ile teyzesi birlikte Jenna'nın Explorer'ına doğru topallayarak gidişini izlediler, evrak çantası eğik bir omuza asılmıştı, Jim de peşindeydi. Jenna uzaklaştığında Helen Steven'a küçümseyerek baktı. "Seni aptal," diye fısıldadı ve onu yalnız bıraktı.

Seattle, Washington, 2 Ekim Pazar, Doğu Saatiyle Akşam 9:00
(Pasifik Saatiyle Akşam 6:00)

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi Barrow, havaalanı yaya geçidinde bavullarını çeken bir yaya için yavaşlarken.

Neil kuru bir sesle, "uydurmayı planlıyorum," diye cevap verdi. "Tabii senin daha iyi bir fikrin yoksa."

Barrow, arabayı açık bir alana çekmeden önce ona şöyle bir baktı kalkış kaldırımını. "Bütün bunları unutup hayatına devam edebilirsin. Belki Tracey'i geri alır, bir çift çocukla yuva kurar ve banliyödeki bir evin arka bahçesinde bol bol kabak yetiştirirsin."

Neil sadece ona baktı ve Barrow içini çekerek ekledi, "Ya da gidip yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapabilirsin. Sadece dikkatli ol ve hiçbir şey yapma. aptal."

"Aynı adam olma ihtimaline karşı ülkenin öbür ucuna uçmak gibi mi?"

Barrow başıyla onayladı. "Elinizde gerçek bir kanıt olana kadar sinirlerinize hakim olun. Aynı adam olsa bile."

Neil kaşlarını çattı. "Geçen sefer gerçek bir kanıtım vardı." Barrow omuz silkti. "Yargıç olmadığını söyledi."

"Yargıç-" Neil yargıç hakkında gerçekten ne düşündüğünü ısrarak söyledi. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

"Bunu neden buradan araştıramadığınızı anlamıyorum. Parker'lar öylece yeryüzünden silinmiş olamazlar."

"Tüm niyetleri için, yaptılar." Neil bilmeliydi. Üç yıl önce nakliye kamyonu kaldırımından çekildikten sonra uyanık olduğu her saati

Parker'ların nereye kaçtığını bulmaya çalışıyordum. Nereden başladıklarını Seattle'da acıyı geride bırakarak yeni bir hayat. "Eğer yeterince , yeni bir başlangıç da dahil olmak üzere neredeyse her şeyi satın alabilirsiniz. Kendime bunun Parker olmadığını kanıtlamalıyım."

Barrow derin bir iç çekti. "Peki eve ne zaman dönüyorsun, Neil?" "İşim bittiğinde, sanırım. Biraz tatile çıkacaktım, o yüzden birkaç hafta izin." Aslında birikmiş birkaç haftadan fazlası vardı. Neredeyse üç yıldır bir gün bile izin almamıştı.

Eğer komiseri izin vermeseydi, Neil çoktan istifa etmeyi planlamıştı; hem Barrow hem de komiseri bunu "aptalca" olarak nitelendirebilirdi, ancak yaptığı işe ne kadar inandığıyla tutarlıydı. Üç yıl önce, Seattle polisinin teknik bir hatası yüzünden adaletten mahrum kalan dört ölü kıza bir söz vermişti. Onun hatası.

Yaptığı son şey bu olsa bile o dört kız adaleti sağlayacaktı. "Kendine iyi bak Neil," dedi Barrow ve Neil zorla sırtıttı. "Her zaman. Bıraktığın için teşekkürler."

Neil arabadan indi, askılı çantası omzunda sallanıyordu, sağ yumruğunda beylik tabancasını tutan kilitli çantanın sapı sıkılıydı. "Carolina, işte geliyorum," diye mırıldandı. "Eğer William Parker'san, dikkat et. Bir daha kaçamayacaksın."

Raleigh, Kuzey Carolina, 2 Ekim Pazar, Doğu Saatiyle 21:00

Steven, Jenna'nın ön kapısındaki küçük gözetleme deliğine bakarken donup kaldığını düşündü. Teyzesi, çocukları ve şimdi de gözünü kırpmadan uyuyabilmesi için affedilmesini sağlaması gereken kadın tarafından. Kapıyı tekrar çaldı. "Jenna, lütfen kapıyı aç. İçeride olduğunu biliyorum." Alnını soğuk çeliğe yasladı. "Lütfen açıklamama izin verin." Ne söylemeye niyetlendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece bu tek şeyi doğru yapması gerektiğini biliyordu. Sadece bu tek şeyi.

Tüm bu olanları çalışmıştı. Kendine, tadı talaş gibi olan bir tabak hindi hazırlamıştı. Ama yemişti, başka hiçbir şey için olmasa bile.

normallik hissine sahip olmaktan başka bir şey değildi. Sonra başını kaldırdığında Nicky'nin o ciddi kahverengi gözlerle kendisine baktığını gördü. "Bağırmamalydın baba," dedi Nicky. "O iyi bir kadın ve Helen Teyze'nin onu bilerek davet ettiğini bilmiyordu." İki havuç rengi kaşını da kaldırmıştı, yüzü yedi yaşından çok daha büyük görünüyordu. "Özür dilemelisin baba." Yediden de daha akıllı.

Ve eğer bu yeterince azarlama değilse, Matt sırasını aldı, Jenna'nın erdemlerini övdü ve babasına çamurmuş gibi kaşlarını çattı. Helen onu görmezden geliyordu ve Brad'le konuşmaya bile çalışmamıştı. yüzden oradan ayrılmış, arabasına binmiş ve aklında hiçbir hedef olmadan yola koyulmuştu ama kafasını kaldırıp kendini onun dairesinin önünde bulduğunda hiç şaşırmamıştı.

"Jenna, seni pencerenden gördüm. Sen kapıyı açana kadar çalmaya devam edeceğim."

"Polisi arayacağım," dedi kapıdan. "Ben polisim," diye hatırlattı ona. "Lütfen."

Arkasından bir ses, "İnatçının teki," dedi ve döndüğünde kendisini komşunun ön kapısının altı inçlik açıklığından incelemenin konusu olarak buldu. "Ben Bayan Kasselbaum."

Ah, diye düşündü. *Meraklı komşu. Belki de bir müttefik olabilir.* Elini uzattı. "Ben Eyalet Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Steven Thatcher," dedi ve kadının gözlerinin fincan tabağı gibi yuvarlaklaşmasını izledi. Antika tabaklar.

Altı inçlik açıklıktan budaklı, romatizmal bir el belirdi ve elini güçlü bir kavrayışla sıktı. "Jenna'mızın başı bir tür belada mı?" diye sordu, sesini yüksek bir fısıltıya düşürerek.

"Hayır, hanımefendi. Başımı belaya soktum. Söylememem gereken bir şey söyledim ve şimdi özür dilememe izin vermiyor. Herhangi bir öneriniz var mı?"

Dudaklarını büzdü, sonra "Anahtarım var" dedi. Gözlerini büyütme sırası Steven'daydı.

"Öyle mi? Jenna sana bir tane mi verdi?"

Yüz ifadesi düştü. "Hayır," diye itiraf etti. "Önceki kiracı çok seyahat ediyordu ve ben de onun çiçeklerini sulayıp kedisini besliyordum. Ev sahibi kiracılar arasında kilitleri hiç değiştirmez."

Bu bir tür ihlal olmalı, diye düşündü Steven ve Jenna'nın kapısına mümkün olan en kısa sürede yeni bir kilit takma niyetiyle birlikte bunu da bir kenara not etti. "Anahtar kullanamam. Başka bir önerin var mı?" Daha yakına eğildi. "O ve ben biraz tartıştık. Nasıl olduğunu bilirsin."

Başını salladı. "Harvey ve ben zaman zaman tartışırdık. Tanrı ruhunu şad etsin."

"Özür dilerim hanımefendi."

Bayan Kasselbaum gerçekçi bir tavırla omuz silkti. "Doksan iki yaşındaydı. Gördüğünüz gibi Mayıs-Aralık evliliği yaptık." Kadın gözlerini kırıştırdı ve Steven sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Ne kadar tatlı bir kızdı.

"Jenna'dan gerçekten özür dilemek istiyorum." Üzüntüyle iç çekti. "O ve ben öfkemizin üzerine güneşin batmasına asla izin vermeyeceğimize söz verdik."

Bayan Kasselbaum, Steven'ın da tahmin ettiği gibi, İncil'e yapılan gönderme karşısında başını salladı. "Mantıklı. Harvey ve ben de aynı şekilde anlaşıştık. Kenara çekil, genç adam." Steven öyle yaptı ve Bayan Kasselbaum dairesinden çıkarak Jenna'nın kapısını hızla çaldı. "Jenna Marshall, aç şunu. hemen kapıyı aç." Sessizlik kulaklarını doldurdu ve kadın içini çekti. "Bunu yapmak istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadınız. Ev sahibini arayacağım ve ona diğer köpekten bahsedeceğim."

Kapı açıldı ve Steven Bayan Kasselbaum'un düşmesini engellemek için onu tutmak zorunda kaldı. Jenna orada duruyordu, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, bir Alman çoban köpeği iki yanında onu çevreliyordu, yüzü haklı bir öfke. Muhteşemdi, diye düşündü, onu görünce ağzı sulandı. Yaşlı kadına ters ters baktı. "Yapamazsın."

Bayan Kasselbaum meydan okurcasına başını kaldırdı. "Bu çocuğun özür dilemesine izin verecek misiniz?"

Jenna ona en masum bakışını atan Steven'a baktı. Homurdandı. "Oh, Tanrı aşkına. İçeri gel ve şu işi bitir." Steven kapıdan içeri süzülürken Bayan Kasselbaum'un gözlerinin içine bakmak için eğildi. "Eğer Seth'in bundan haberi olursa..."

Bayan Kasselbaum öfkeyle vücudunu düzeltti. "Ben dedikoducu değilim, genç kadın."

Jenna alaycı bir tavırla, "Hayır, sen değil," diye cevap verdi. "O zaman ona söylediğinde, romantik bir ilişkim olmadığını ve böyle bir niyetim olmadığını söyle.

romantik bir ilişki." Kadın doğruldu ve kapıyı sertçe kapattı ama ona bakmak için arkasını dönmedi. Rahatsız edici bir duraksamadan sonra kadının omuzları çöktü ve adam yüzünü ona dönmesini engellemek için yumruklarını iki yanında sıkı. "Tamam, Ajan Thatcher," dedi usulca ve sesindeki incinmişlikten irkildi. "Üzgünsün, bunu bir daha asla yapmayacaksın. Özür diledin. Artık gidebilirsiniz."

Bastırılmış nefesini dışarı üfledi. "Jenna, lütfen. Bugün doğru bir şey yapmam gerekiyor. Çocuklarım benimle konuşmuyor."

Yavaşça döndü ve gözlerinde öfke değil, ciddi bir hayal kırıklığı gördü. "Olmaması gerektiği gibi. Ve benim yüzümden değil."

Steven gözlerini kıstı. Bu bir azarlama gibi gelmişti. "O zaman neden?"

"Steven, bu hafta kaç akşam evdeydin?"

Şimdi bunun nereye biliyordu. "Soruyu sorduğuna göre zaten biliyor olmalısın," diye sertçe cevap verdi.

Uzun bir süre ona baktı, sonra topallayarak tüm klasörlerinin olduğu yemek masasına oturdu. Masayı okşadı. "Otur. Lütfen."

Lütfen demişti. O da oturdu.

"Bu beni ," diye söze başladı. "Hayır, gerçekten ilgilendirmez."

Gülümsedi ve bunun onu neden rahatlattığını sadece Tanrı biliyordu. Ama rahatlatmıştı. "Yine de sana söyleyeceğim. Bugün bana kaba davrandığın için bana borçlusun."

"Cuma günü bana kaba davrandın," diye karşı çıktı. "Yani ödeşmiş olmalıyız."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama bunun için özrümü çoktan kabul ettiniz. İyi deneme, ama anlaşma yok. Eve gelmeni beklerken, senin çocuklarla konuştum. Nicky bana hiç evde olmadığını söyledi. Matt bu hafta sonu onu bir film festivaline götürmeyi teklif ettiğini ama meşgul için unuttuğunu söyledi. Ve bu gece yine geç kaldın, hem de aile yemeğine."

Haklıydı, biliyordu. Yine de bunu yüksek sesle söylemesi onu rahatsız etti. "Peki siz çocuklar konusunda uzman mısınız, Dr. Marshall?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ben zamanın kırılganlığı konusunda bir uzmanım. Geçip gidiyor, Steven. Onu durduramazsın. Her zaman bir şeyleri düzeltmek, söylemeniz gereken şeyleri söylemek, yapmanız gereken şeyleri yapmak bir gününüz daha olacağını düşünürsünüz. Ama bazen zaman ve hayat İşbirliği yaparsan başka bir gün asla gelmez." Gözlerini kırıştırdı, onunkiler dolmuş olsa da gözleri kurumuştı. "Bunu biliyorsun Steven. Geçen yıl neredeyse Nicky'yi kaybediyordun. Peki neden çocuklarından saklanıyorsun? Onlar seni seviyor."

Steven huzursuz bir şekilde ayağa kalktı ve balkona açılan sürgülü cam kapıya doğru yürüdü. Kadın haklıydı. Geçen yıl Nicky'yi neredeyse kaybediyordu. Öyleyse neden bu kadar çok çalışıyordu? Çocuklarından mı saklanıyordu? Boynunun arkasındaki sert noktayı ovuşturdu. *Bunu, Nicky'yi* kaybettikten sonra halledecekti.

Bu. "Özür dilemeye geldim Jenna. Sinirlendiğim için özür dilerim. Çok kötü bir gün geçirdim ve teyzemin bana görücü usulü buluşmalarından birini ayarladığını düşündüm. Ben...senin de buna dahil olduğunu düşündüm. Özür dilerim. Umarım Brad'in çok doğru bir şekilde tanımladığı gibi kabalığımı bağışlarsın."

"Kabul edildi."

Steven etrafında döndü. "Kabul edildin mi? mi?" Jenna alaycı bir gülümsemeyle ağzının bir köşesini kaldırdı. "Neden olmasın? Hatırladığım kadarıyla sen de benimkini Cuma günü kabul etmiştin. Ben de sana aptal olduğunu söylemiştim."

"Beceriksiz bir aptal."

Jenna gözlerini devirdi. "Hafızamı tazelediğin için teşekkür ederim. Her iki karşılaşmamızda da garip başlangıçlar yapmışız gibi görünüyor, Ajan Thatcher. Belki de yeniden başlayabiliriz."

Steven omuzlarını yuvarladı ve ağırlığın üzerinden kalktığını hissetti. Yaklaştı, elini uzattı ve yüzündeki sırtışı hissetti. "Ben Steven. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elini tuttu ve utangaç bir şekilde kaldırdı. "Ben Jenna. Bir içki ister misin?"

Onun gözlerinin içine baktı ve kalbinin göğsünde döndüğünü hissetti. Dudakları kıpırdadı ama fısıltıyla söylenen kelimeyi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Steven?"

Hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti ve aceleyle . "Evet. Bir içki harika olur."

Ama ayağa kalkmadı. Orada öylece oturup menekşe rengi gözleri ve dolgun kırmızı dudaklarıyla ona baktı ve hayalleri bir anda canlandı. Yatağındaki çıplak bedeni, yastığına yayılmış siyah saçları, tutkudan sersemlemiş menekşe gözleri, onun adını inleyen dolgun dudakları.

Gözleri düştü ve gözlerini tekrar kaldırdığında merhamet, öfke ya da sitem değil, sıcaklık gördü. İstek. Ham şehvet. Ürperen Steven, uzanıp yüzünü ellerinin arasına almamak ve dudaklarının gerçekten ne kadar yumuşak olduğunu görmemek için yumruklarını sıktı. "Burada neler oluyor?" diye fısıldadı.

Seni istiyorum. Steven onun yüzünden daha aşağıya bakmamak için kendini zorladı.

Yumuşak siyah süveterin nazikçe şekillendirdiği yuvarlak göğüslerine ya da her kıvrımı ortaya çıkaran dar kot pantolonuna bakmamak için kendini zorladı.

Tanrım, seni gerçekten istiyorum. Boğazını temizledi ve yalan söyledi. "Bilmiyorum."

Kadın dudaklarını ıslattı ve Steven'ın alnından soğuk terler boşandı. Gitmesi gerekiyordu. Çabucak. Pişman olacağından emin olduğu bir şey yapmadan önce. "Gitmem gerek." Sesi kalın ve boğuktu. "Ben Seni ararım."

Başını salladı. "Tamam," diye mırıldandı.

Kapının önüne geldiğinde durdu, eli kapı kolundaydı. Vücudunun zonklamasını görmezden gelmeye çalıştı. Ama faydası olmadı. Yapabildiği tek şey olduğu yerde kalmak ve geri dönüp, gitmesine izin vermeyen delilikten biraz olsun kurtulana kadar ağzını onunkine dayamamaktı. "Komşularında dairenin anahtarları var," diye geveledi, kelimelerin kuru boğazında düğümlendiğini hissederek. "Sürgüyü değiştirmelisin. Mümkün olduğunca çabuk."

"Tamam," diye mırıldandı.

Steven arkasına baktı ve hemen bakmamış olmayı diledi. Adamın onu bıraktığı yere oturdu, yüz ifadesi kederli bir şekilde duvara bakıyordu. Suçlu. Komşusuyla yaptığı konuşmanın bir bölümü zihninin ön saflarına fırladı ve onun zayıf soğukkanlılığını iğneledi. "Seth kim, Jenna?" diye sordu.

Kılını bile kıpırdatmadı. "Nişanlımın babası."

Nişanlısı. Steven fiziksel olarak kadının ön kapısına doğru sendeledi.
"Nişanlı mısın?"

Başını çevirdi ve yüzünün solgunlaştığını görebiliyordu. "Rahmetli nişanlım. Adam iki yıl önce öldü." Dudakları acıyla büküldü. "İki yıl önce, önümüzdeki Cumartesi."

Şimdi onun hayatın kırılganlığı hakkındaki yorumunu anlıyordu. "Üzgünüm, Jenna."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Steven silkinerek harekete geçti. "Kilidinizi değiştireceğim." "Tamam," diye mırıldandı.

"Matt'in yarın futbol maçı var. Geri dönmem Salı'yı bulur."

Başını salladı. "Tamam."

"Akşam yemeği mi?" Farkına varmadan davet ağzından çıkmıştı. Ama artık geri adım atmak için çok geçti. Peder Mike çok memnun olacaktı.

Bir an için hayır diyeceğini düşündü. Bir yanı öyle olmasını diledi. Diğer yarısı ise onu ikiye bölmekle tehdit eden bir özlemle evet demesini istiyordu. Sonra başını salladı ve kalbi yeniden atmaya başladı. "Tamam."

2 Ekim Pazar, saat 10:00.

Casey onu bir saat sonra aynı pozisyonda buldu.

"Ne yapıyorsun burada?" Casey anahtarıyla içeri girerek gürledi. "Otoyolda öldüğünü sanıyordum. Kamyonetimde! Madem gelmeyecektin, neden beni aramadın?"

Jenna gözlerini kırptırdı. Casey oturma odasında duruyordu, yumrukları kalçalarında. "Neden bahsediyorsun, Casey?"

"Akşam yemeği mi? Capitol'deki yeni İtalyan lokantası mı? Ned'in sevimli arkadaşı mı?" Casey odayı geçti ve Jenna'nın kafasına vurdu. "Orada çanlar çalıyor mu?"

Jenna içini çekti. "Özür dilerim. Unutmuşum." Masadan uzaklaştı ve omuzlarını yuvarladı. "Kahretsin, kaskatı kesildim. Burada oturup kendime acıdığım için hak ettim bunu. Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemek ister misin?"

Casey onu mutfağa kadar takip etti. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor muydun? Yemek yedim. Capitol'de yeni bir İtalyan restoranı." Jenna'nın kolunu dürttü. "Sensiz."

Jenna dondurucunun kapağını açtı ve kaşlarını çattı. "Dün gece söz verdiğin gibi Rocky Road getirmedin. Şimdi ben yokum."

"Unutmuşum." Casey Jenna'nın kolunun altına baktı. "Hey, orada biraz vanilya var."

Jenna sadece ona baktı. Vanilya zahmete bile değmezdi. Dondurucusuna nasıl girdiğinden bile emin değildi.

Casey endişeli görünüyordu. "Sorun ne Jen? Ve neden kendin için üzülüyordun?"

Jenna dondurucuya baktı. Gözlerini kapattı ve soğuk havanın sıcak yüzünü yıkadığını hissetti. "Casey, Ned'i hiç aldattın mı?"

Casey boğuldu. "*Ne?* Bu da nereden çıktı şimdi?"

Jenna dondurucunun kapısını kapattı. "Ee?" diye sordu, sesini titreten bir acelecilikle. Omzunun üzerinden Casey'nin suçlu yüzüne baktı.

"Hayır." Casey geri adım attı ve ağırlığını tek ayağına verdi. Gözleri seğirdi. "Tam olarak değil."

"*Tam olarak* değil mi?" Jenna sesinin histerik çıktığını bildiği halde kendine engel olamayarak sordu. "Tam *olarak* ne *tam olarak değil?* Ya aldatırsın ya da aldatmazsın. *Tam olarak* hamile olmamak gibi bir şey." Kendini aniden

Dur. Casey'nin ağzı şok içinde açık kaldı. Jenna kontrollü bir nefes verdi ve alnını dondurucunun kapısına vurdu. "Ben tamamen deliyim."

"Jen?" Casey kısık bir sesle sordu. "İçini dökmek istediğin bir şey mi var?"

"Ben deliyim."

"Bunu zaten söylemiştin." Jenna'nın kolunu sıktı. "Adam'ı aldattığına inanmamı gerçekten bekleyemezsin. Onun yanından zar zor ayrıldın. Teşhis konulduktan bir yıl sonra." "O

zaman değil. Şimdi. Bu gece."

Casey başını eğdi, şaşkın ve kararsızdı. "Bu gece mi?" Jenna döndü ve buzdolabına yaslandı. "O buradaydı."

Casey kaşlarını çattı. "Sen neden ? Burada kim vardı?" "Steven Thatcher," diye tersledi Jenna.

Casey'nin kaşları havaya kalktı. "Ah." Gözleri Jenna'nın yatak odasına doğru kaydı. "Sen ve onun... . ve o...? Jenna!"

Jenna topallayarak masaya döndü. "Tanrı aşkına Casey, tabii ki hayır." "O zaman kafam karıştı. Nasıl hile yaptın? Özellikle şimdi, Jenna. I detaylara ihtiyacım var."

"Steven buradaydı. Uzun hikâye." Şakaklarına masaj yaptı. "Elimi tuttu."

Casey ona sanki mutlu bir yemekten bir patates kızartması eksikmiş gibi bakıyordu. "Ve?"

Jenna gözlerini kapadı ve o sıcaklığı tekrar hatırladı. Parmak uçlarında başlayan ve doğrudan merkeze inen o neredeyse acı verici karıncalanmayı. "Bana baktı." Ve gözlerini kaçırmak için kendini çaresiz hissetmişti. Başka tarafa bakmak istememişti. Adam onu istiyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, o da onu istemişti. Daha yeni tanıştığı bir adamı isteyerek öpmüştü. Sonra ne oldu?

Jenna başını çevirdiğinde Casey'nin endişe dolu mavi gözleriyle kendisine baktığını gördü.

Jenna kaçırıldı. "Elini tuttum ve bana baktı ve sanırım istediği her şeyi yapardım. Her şeyi."

Casey yavaşça Jenna'nın çenesini tuttu ve yüzünü ona çevirdi. "Ve?" "Sadece

elini tutmak istedim, Case." Jenna

en iyi arkadaşının gözlerine baktı ve kendini korkunç gerçeği söylemeye zorladı. "Ve ben Adam'la hiç böyle hissetmedim. Asla," diye fısıldadı.

ON İKİ

3 Ekim Pazartesi, 07:35.

"JENNA," diye seslendi CASEY fakülte salonunun kapısından, "bekle."

Jenna durdu, Blackman'ın "genç Rudy"ye geçer not vermesini adeta emreden konuşmasını ikinci kez dinlemenin verdiği öfkeyle başı hâlâ çarpıyordu.

Casey oflayıp puflayarak yetiştii. "Ateş nerede, Marshall? Yavaş ol. İlk zile kadar yirmi dakikan var. Ayrıca, bu kadar hızlı yürümek bileğini acıtmıyor mu?"

"Evet, ama ayak bileğimdeki zonklama kafamdaki zonklamayı aklımdan çıkarıyor," diye yanıtladı Jenna sertçe. "Devam et, Thumbelina," diye ekledi, sesi de mizacı kadar asıktı. "Bu sabah gerçekten sinirli bir ruh halindeyim."

"Yok artık," diye mırıldandı Casey, sonra Jenna'nın kapalı sınıf kapısının önünde durana kadar sessiz kaldı. Casey bir dolaba yaslanıp başını kaldırdı, gözleri endişeliydi ve alnı ter içindeydi. "Bak Jen, sabah koşusu benim için sorun değil ama en azından kramponlarımı giymeme izin verebilirdin." Tek ayağının üzerinde durdu ve bileğini ovuşturdu. "Bu sabah sana ne oldu böyle?"

"Yok bir şey." Jenna çantasını karıştırarak sınıfının anahtarlarını aradı. "Dün gece pek uyuyamadım ve Blackman bu sabah Rudy Lutz'un notu yüzünden bana suçluluk duygusu aşıladı."

"Ben de bunu istiyordum," dedi Casey başını sallayarak.

Jenna çantasından bir paket köpek bisküvisi çıkardı ve Casey'ye uzattı. "Ne, Rudy Lutz'un notu mu? Onunla tanışma şerefine nail olduğunu bilmiyordum.

Majestelerinin bu yıl sınıfınızda bulunmasını. Her neyse, koridorun ortasında bunu konuşmak istemiyorum. Anahtarlarım nerede?"

Casey dudaklarını büzdü. "Rudy değil. Dün gece neden uyuyamadığın hakkında konuşmak istedim."

"Ben de bu konuda konuşmak istemiyorum. Özellikle de burada. Git buradan, Casey." Elini tekrar çantasına soktu ve keskin bir şey parmağını dürttüğünde bir küfür mırıldandı. Metal bir tırnak törpüsü çıkardı ve Casey'nin uzattığı avucuna koydu. "Bana anahtarlarımı Blackman'ın ofisinde unuttuğumu söyleme. Oraya geri dönmek istemiyorum. Lanet olsun."

"Gerçekten, Jen. Adam'ı düşünüyordum ve... bilirsin işte."

Jenna tamamen sinirlenmiş bir halde başını kaldırdı. "*Burada olmamanın* neresini anlamıyorsun?" diye hırladı.

Casey sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Dinle Jen, Adam'la aranızın nasıl olduğunu hatırlamaya bile çalışmamalısın. Daha önce nasıl olduğuna dair mantıklı anıların olduğunu bile sanmıyorum, o yüzden senin yerine ben hatırlayacağım. Sen çok memnundun. Bana öyle söylemiştin."

Jenna hareketsiz kaldı. "Ben mi yaptım?"

Casey'nin bukleleri sert bir şekilde başını salladı. ". Yemin ederim." Sırıttı. "Long Island Buzlu Çayı için en iyi tarifi bulmaya çalıştığımız geceydi. Her türlü ilginç detayı vermiştin."

Jenna gözlerini çantasına indirdi, bunun mümkün olduğuna inanmamasına rağmen birden kendini daha kötü hissetti. Long Island Buzlu Çay maratonunun olduğu geceyi hatırladı. İlginç ayrıntıları ve gerçekten tatmin olduğunu hatırlıyordu. Sorun da buydu. Steven Thatcher'ın elini tutarken hissettiği şeyin tatminle hiçbir ilgisi yoktu.

Açgözlülüktü. Saf, katıksız arzu. Sağduyuyu rüzgârın önüne atma arzusu. Daha önceki tüm deneyimlerden farklıydı.

Häagen-Dazs Rocky Road'dan market markalı vanilyaya. Boğazında oluşan yumruyu yuttu. Adam market vanilyası olmaktan çok daha fazlasını hak ediyordu. Bu karşılaştırmanın zihninde oluşmasına izin verdiği için bile kendini pis bir hain gibi hissediyordu. Eli anahtarlarının üzerine kapandı ve rahat bir nefes aldı. "İşte buradalar," dedi kalın bir sesle. "Casey, senin gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Tabii ki. Muhtemelen masamda bıraktığım *Lady Chatterley'in Aşığı*'ndaki kirli kısımları otuz iki nefes nefese kalmış onuncu sınıf öğrencim vardır." Sırıttı. "Bunun sadece kitabın kapağı olduğunu öğrendiklerinde şaşıracaklar. *Lady Chatterley, İlyada*'nın bir kopyası üzerinde." Kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

Jenna'nın vücudu korkudan hareketsizleşmişti. Anahtarını kilide soktuğunda kapı gıcırdayarak açıldı. Kapı zaten kilitli değildi. Parmak uçlarıyla küçük bir itme hareketi yaptı.

Casey şok olmuş bir tıslamayla, "Lanet olsun," diye küfretti. "Jenna!" Jenna'nın nutku tutulmuştu. Güzelim sınıfı olmuştu. Tahrip edilmişti. Bir felaket bölgesi. Sesini buldu. "Blackman'ı ara. Bakalım altın çocuğu hakkında şimdi ne diyecek."

3 Ekim Pazartesi, sabah 9:30.

Seattle'dan gelen kırmızı göz yolculuğu olaysız geçmişti. Neil sabahın altısında Newark'a inmiş, saatini Doğu saatine göre ayarlamış, üç dolarlık bir simit ve iki dolarlık bir fincan kahve almıştı. Sonra uçak değiştirmiş ve iki saat sonra beş dolar daha fakir olarak Raleigh'e inmişti.

"Sigara içilen bir oda mı yoksa içilmeyen bir oda mı istersiniz efendim?" diye kibarca sordu motel tezgahının arkasındaki adam ve Neil "Sigara içiliyor!" diye bağırarak istedi ama bağırmadı.

"Sigara içmiyorum," dedirtti kendine. Sigarayı on yıl önce bırakmıştı ama özlemle savaşımadığı tek bir gün bile geçmiyordu. Özellikle de stresli günler, ki bu hayatının hemen hemen her günüydü. Defteri imzaladı ve anahtarı aldı.

Oda sıradan ve çoğunlukla temizdi. Gece çantasını yatağın üzerine bıraktı, sonra bir zarf çıkardı. İçinden dört fotoğraf çıkardı ve onları şifonyerin üzerine bir uçtan bir uca dizdi.

Dört genç kız. İsimlerini hatırlamak için her fotoğrafın arkasındaki özenle yazılmış etiketlere bakmasına gerek yoktu. Laura Resnick. Trudy Valentine. Emily Barry. Gina Capetti. Hepsi 16 yaşında. Hepsi amigo kız. Hepsi esmer.

Hepsi öldü.

Her fotoğrafı inceledi, kızları William Parker'la tanışmadan önceki halleriyle gördü. Güzel, canlı gülümsemeler. Parlak geleceklerine dair beklentiyle parlayan gözler.

"Sonra" fotoğraflarına bakmasına gerek yoktu. Gözlerini her kapadığında onların yüzlerini görüyordu. Ama yine de baktı, gözleri ardına kadar açık, boş, yukarı doğru bakıyordu. Kafaları kel tıraş edilmişti.

Fotoğraflar gözlerinin önünde bulanıklaştı, William Parker'ın kendini beğenmiş gülümsemesi ve soğuk gözleri zihninde davetsiz bir şekilde belirdi. Yorgunluk onu yakalamaya başlamıştı. Bir süre uzanacak, jet lag'i atlatacaktı. Sonra William Parker'ı bulacaktı. Verdiği sözü yerine getirme zamanı gelmişti.

3 Ekim Pazartesi, 1215

"Jenna, bu kelime nedir?"

Jenna macun bıçağını, yaratıcı bir kişinin tüm cam eşyalarını masa üstüne yapıştırdığı laboratuvar masasına fırlattı. Casey'nin durup sprey boyalı Periyodik Tablo'ya şaşkın bir ifadeyle baktığı yere doğru yürüdü. Jenna yukarı baktı, gözlerini kıstı ve başını eğdi.

"Bilmiyorum. Ama burada" -Jenna çizelgeyi gösterdi- "bazı Einstein'lar Demir'deki *Fe*, Uranyum'daki *U* ve Kadmiyum'daki *C*'yi birleştirmiş. *K*'yi atlamışlar, bu yüzden onlara sadece kısmi kredi veriyorum."

"Ama yeni bir şey buldukları için onlara *A* vermek zorundasınız. Lucas kırık cam yığınlarını süpürürken, "Yemin ederim," dedi. "*Feuc*. Sanki *Beowulf*'tan çıkmış gibi kulağa eski İngiliz tarzı geliyor."

Casey elini uzatıp üç metre genişliğindeki harap Periyodik Tablo'nun bir köşesini duvardan çekti. "Blackman'ın neden polisi aramadığını tekrar söyler misin?"

"Çünkü bunu kimin yaptığına dair hiçbir belirti yok," dedi Jenna, Blackman'ın genizden gelen sesini taklit ederek. İç çekti. "En azından bu sefer tehdit notu yoktu."

Casey ve Lucas yaptıkları işi bıraktılar. "*Ne tehdit notu?*" dediler birlikte.

Jenna dudağını ısırdı. "Bunu söylemek istememiştim. Temizlik sıvısı başımı döndürüyor olmalı."

Lucas süpürgeyi bırakıp ona doğru yürüdü ve çenesinden tuttu. "Ne tehdit notu, Jen?"

Jenna yüzünü buruşturdu. "Cuma öğleden sonra arabamın ön camında olan."

"Metin de var mıydı, yoksa sadece çizgi romanlardaki küfür karakterlerini mi?" Casey yanak diliyle sordu.

Jenna tekrar iç çekti. "Diyordu, 'Onu takıma geri alın yoksa doğduğunuza pişman olursunuz.'"

Lucas onun çenesini sıktı. "Başka ne var?"

Gözlerini devirdi. " 'Seni kaltak,'" diye ekledi. "Rue'yu yanlış yazmışlar. Hepsi bu, yemin ederim. Sana söylemedim çünkü endişelenmeni istemedim. Steven onu polise verdi ve parmak izi için aldılar ama Memur Pullman bu sabah beni aradı ve tek bir parmak izi bile alamadıklarını söyledi."

"Memur Pullman kim?" Casey söyledi.

"Raporu o aldı," dedi Jenna.

Lucas'ın kaşları alınının tepesine fırlamıştı. "Steven kim?"

Jenna yanaklarının ısındığını hissederek gözlerini kapattı. "O Brad Thatcher'ın babası."

"O Rocky Road," diye ekledi Casey sinsice. "Yum, yum." Lucas kaşlarını çatarak Casey'ye baktı. "Yum, yum?"

Casey "Hey, ben sadece gördüğümü söylüyorum," dedi. "CNN'de bana oldukça iyi göründü."

"Hmm," diye düşündü Lucas. "Yani bir ebeveynle ilk isim bazındasın. İlginç."

Jenna tek gözünü açtı. "Bu yasadışı mı?" Neredeyse öyle olmasını umuyordu, böylece Salı akşamı yemeğini iptal etmek için iyi bir bahanesi olabilirdi, ki bu da onu korkutan bir öfkeyle beklediği ve korktuğu bir .

"Hayır, hayır. Belki biraz yapışkan olabilir ama senin gibi genç bir Jedi yol bulabilir." Çenesini bıraktı ve başını okşadı. "Her şeye sahibim

sana güveniyorum."

"Vay canına, teşekkürler Obi Wan," diye homurdandı Jenna ve masa üstündeki yapıştırıcıyı kazımaya geri döndü.

Lucas Casey'ye baktı. "Neredeyse bunun kurallara aykırı olmasını istiyormuş gibi konuşuyor."

Casey iğrenmiş görünüyordu. "Öyle. O-"

"Casey!" Jenna telaşla başını kaldırdı. "Kapa çeneni."

Lucas incinmiş görünüyordu. "Kızlardan biri olduğumu sanıyordum." Casey ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Hormonlar. Dikkatli yaklaş."

Lucas ona sempatik bir bakış attı. "Neyin var tatlım?" "Hiçbir şey. Lucas, gerçekten bir şey yok."

Casey Periyodik Tablo'nun geri kalanını duvardan çekti ve düştüğünde üstünün örtülmesini önlemek için geriye doğru kaçtı. "Bu hiçbir şey değil. Steven Thatcher'a ağzının suyu aktığı için Adam'ın anısına haksızlık ettiğine inanıyor."

Jenna kaşlarını çatı. "Sana son kez bir şey söylüyorum." "Hmm. Bana öyle geliyor ki durumlar çok farklı," dedi Lucas. "Adam ve bu Steven."

Jenna gözlerini kıstı. "Eğer kızlardan biri olmak istiyorsan, sen de katılabilirsin. Adam hasta olduğu için farklı olduğunu söyleme bana. Çok sağlıklı bir seks hayatımız vardı. Hiç ağzımın suyu akmadı."

Lucas omuz silkti. "Siz kadınlar orgazm olamadığınız için hep erkekleri suçlarsınız."

Jenna boğulurken Casey kıpkırmızı kesilecek kadar çok güldü. Lucas ise tamamen ciddi kalmıştı. "Bana öyle geliyor ki değişen sensin, Jen. Marianne'in otuzuna bastığı zamanı hatırlıyorum. *Rowl*," diye boğazından hırladı ve Jenna da güldü.

"Sen imkansızsın, Lucas."

"Marianne de *eskiden* böyle derdi. Şimdi sadece '*Evet, evet, !*' diyor."

Casey karnını tuttu, hâlâ kıkırdıyordu. "Dur, Lucas, canımı yakıyorsun."

"Bence Jenna'nın artan cinsel dürtüsü tamamen kendi hatası. Asıl trajedi, Adam'ın Jenna tam olarak olgunlaşmadan ölmüş olması." Geri çekildi, sonra irkilerek döndü. "Kelly. Ne zamandır oradasın?"

Kelly Templeton'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Evet, evet, evet. Öğle yemeği sırasında sınavımla ilgili ekstra kredi konuşabileceğimizi söylemiştiniz Dr. Marshall."

Jenna utanç içinde gözlerini kapadı. "Kelly, sadece git ve bundan tek kelime bile bahsetme. Lütfen."

"Sınavımdan sekiz puanlık kısmi kredi mi?" Kelly kendini beğenmiş bir ses tonuyla sordu.

Jenna kaşlarını çatı ve parmaklarının arasından baktı. "Ben hak edilmemiş notlar vermem."

Kelly dudaklarını büzdü, sonra gülümsedi. "*Evet, evet, evet.* Bundan çok güzel bir tezahürat çıkarabilirim."

Jenna nefesini içine çekti. "Bu gasptır."

Lucas kıkırdadı. "Bana bedava ticaret gibi geldi." Jenna Lucas'a ters ters baktı, sonra Kelly'yi düşündü. "Bak ne diyeceğim. Sana bir sonraki sınavda sekiz puanlık ekstra kredi *fırsatı* vereceğim. Hepsi yıkanınca ortaya çıkacak."

Kelly kendinden emin bir şekilde, "On iki sayı yap ve anlaşılm," dedi.

Jenna elini uzattı. "Anlaştık. Şimdi git buradan. Ve bana bir daha asla *evet deme.*"

Kelly kapıya doğru dönerken güldü. "Hiç düşünmemiştim Otuza kadar *ileri.*"

Casey iki yanağını da emdi. "Vay be, bu kızın geleceği var."

Jenna başını salladı. "Bilmek istemediğim gibi." "Ama önemli olan, Rocky Road'a katılacak mısın?" Casey bilmek istiyordu.

Jenna bunu düşündü. Belki de Adam her zaman Rocky Road'du ama onun damak zevki onu takdir edemeyecek kadar körelmişti. Belki de o kadar da bitli değildi, sadece yavaş çiçek açıyordu.

Casey yumruklarını kalçalarına indirdi. "Eee?"

Jenna içini çekti. "Belki bir tadımlık. Sadece nasıl gittiğini görmek için." Casey onun kolunu okşadı. "Aferin kızıma." Sonra da Lucas'a göz kırptı. "Jenna'nın hiç bu kadar

bir ısırlık Rocky Road'da dur."

Lucas kıkırdadı ve süpürgesini aldı. "Bazı şeyler ölçülü olmak için yarat."

3 Ekim Pazartesi, 1245

Pineville Halk Kütüphanesi sömürge döneminden kalma bir yere benziyordu. Neil internet erişimi olduğunu umuyordu. Parker ailesinin izini bulması gerekiyordu. Özellikle de bir Parker'ın.

Elli yaşlarındaki kütüphaneciyi masasında otururken buldu, elleri düzgünce katlanmıştı. İsim levhasında Bayan Wells yazıyordu. "Sizin için ne yapabilirim? bugün?" diye hoş bir şekilde sordu.

"Ziyarete geldim ve internet erişimine ihtiyacım var. Bilgisayarlarınızdan birini birkaç saatliğine kullanabilir miyim?"

"Elbette gelebilirsin," dedi ve adam muhtemelen refleks olarak dilbilgisini düzelttiğini fark etti. Ayağa kalktı ve onu takip etmesini işaret ederek sekiz masaüstü bilgisayarın bulunduğu büyük bir masaya götürdü. "İstediğinizi seçin. Bazı sitelere erişimi engelleyen yazılımları var."

Neil dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Porno aramıyorum hanımefendi."

Bayan Wells'in yüzü kiraz rengine döndü. "Ben asla... Yani ..." diye kekeledi. "Peki, lütfen bir tane alın. Sizi kaydedeceğim. Adınız nedir, lütfen?"

"Neil Davies. D-a-v-i-e-s. Kulağa *Davis* gibi geliyor, böylece herkes e."

Profesyonelce başını salladı. "Pekala, Bay Davies. Size başka bir şey var mı?"

"Son iki haftanın yerel gazetelerine ne dersiniz?" Onun hoş ifadesinin değişmesini izledi. Sertleşti. Ağzı düz bir çizgi halinde incelmişti. "Tabii ki. Eminim o çok küçük haberlerin hepsini ." Gözlerini kaçırıldı. "Parazitler."

"Affedersiniz?" Neil sordu.

"Muhabirler," diye tükürdü Bayan Wells. Gözleri parlayarak arkasına baktı. "Artık bir tanesine rastlamadan arkamızı dönemiyoruz. Bir trajediyi kopyaya . Devam edin," diye ekledi acı acı. "Bir tek sen olmayacaksın."

"Ben-" diye söze başladı Neil, sonra durdu. Belki de muhabir olmak iyi bir kılıf olabilirdi. "Kayıp polisler hakkında bir hikaye yazmayacağım. Kızlar," dedi ciddiyetle ve onun gözlerinin kızgınlıktan sadece şüpheye dönüşmesini izledi. "Yerel aileler üzerine bir yazı yazıyorum," diye ekledi ilhamla.

Bayan Wells kararsızca başını salladı. Ona inanıp inanmaması gerçekten önemli değildi. Belgeler kamuya açıldı ama kütüphaneciyle arasının iyi olmasını tercih ederdi.

", " dedi sonunda. "Arka odadalar. Hemen döneceğim."

Yirmi dakika sonra Bayan Wells ona *Pineville Courier*'nin bir destesini getirdi. "İki ay öncesine ait kâğıt kopyalarımız var," dedi. "Bunun ötesinde mikrofişlere gözlerini kısarak bakacaksın."

"Anlaşıldı," dedi Neil, parmakları başlamak için kaşınıyordu. "Teşekkür ederim."

Üç saat sonra mikrofişin derinliklerine inmişti ve hâlâ aradığı yüzü bulamamıştı. Başka bir adam şimdiye kadar pes etmiş olabilirdi. Gözlerini her kapadığında adalet için ağlayan dört masum kızın yüzünü görmeyen başka bir adam. Gözlerini kırıştırdı ve dişlerini sıktı.

William Parker buralarda bir yerdeydi. Bunu biliyordu. Sadece bir resim bulması gerekiyordu. *Bir tane*.

Bayan Wells onun yanındaki koltuğa oturdu. "Belki bana ne olduğunu söylerseniz şey bu mu?" diye mırıldandı kütüphaneci sesiyle. "Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Bir canavar arıyorum, demek istedi. Ama tabii ki söylemedi. Bunun yerine ağzını alaycı bir şekilde gülümsetti ve "Yine de teşekkürler, ama sanırım bu bir 'gördüğümde anlayacağım' durumu" dedi.

". Ama biraz ara vermek isteyebilirsin. Seçirmeye başlıyorsun."

Bir *twi-itch*, diye düşündü eğlenerek. Tek heceli bir sözcük ancak Güney'de bu kadar uzatılabilirdi. Neil gerindi. "Bu iyi bir fikir, Bayan Wells. Kütüphanenizde dolaşacağım."

Onunla birlikte ayağa kalktı ve uzaktaki duvarı işaret etti. "Lise, yerel etkinliklerin fotoğraflarından oluşan bir koleksiyon hazırlamış. Belki aradığınızı orada bulursunuz."

Yapmazdı, biliyordu. Ama sırtı ağrıyordu ve gözbebekleri kavun oyacağı ile oyulmuş gibi hissediyordu. Kesinlikle bir molaya ihtiyacı vardı.

Bayan Wells resepsiyonda görevine devam etti ve Neil onun gösterdiği uzak duvara doğru yürüdü. Lise öğrencileri iyi bir iş çıkarmış, tarım - kurutulmuş bir tütün yaprağı; ticaret - Araştırma Üçgeni'nin havadan görünümü gibi yerel yaşamın farklı yönlerini yakalamışlardı; toplum - sezonun ilk lise dansı; ve tabii ki spor. Öne doğru eğildi ve kolaj şeklinde bir araya getirilmiş fotoğraflara baktı. Ve dondu kaldı.

Orada, çiftçilerin, beyaz yakalı profesyonellerin, bebeklerin ve yaşlıların, öğrencilerin, ebeveynlerin ve öğretmenlerin fotoğrafları arasında, aradığı tek resim vardı. Önemli olan tek yüz.

William Parker. Gülümsüyordu. Neil'in en son gördüğü gülümsemeydi bu. Seattle'da çiseleyen soğuk bir günde siyah bir Mercedes sedanın camında. Parker'ın sanık masasında oturduğu, kravatının kusursuzca düğümlendiği, saçlarının düzgünce tarandığı, gözlerinin meydan okuduğu mahkeme salonunun karşısından her gün gördüğü gülümsemeydi bu. Bu, Neil'in yüzünü ikiye ayırmak istemesine neden olan kendini beğenmiş, kendinden memnun gülümsemeydi.

Bu yine de Neil'in yüzünü ikiye ayırma isteği uyandırdı. Aklını başına toplayan Neil bilgisayara geri döndü ve bir arama motoru açtı, birkaç kelime yazdı ve ilk seferinde aradığı sonucu elde etti. Kimi aradığınızı bildiğinizde bir aramanın bu kadar basit olması inanılmazdı.

Sonra etrafını temizledi, Bayan Wells'e yardımları için teşekkür etti ve Pineville Halk Kütüphanesi'nden ayrıldı. William Parker'ı bulmuştu ve Parker'ın bir kez daha aktif olarak cinayet işlediğine dair şüpheye yer bırakmayacak kadar kesin bir inanca sahipti.

Sorun şu ki, elinde tek bir kanıt bile yoktu. *O zaman git biraz bul.*

3 Ekim Pazartesi, 17:15.

Steven Volvo'sunu en son park yerine çekti. Aslında teknik olarak burası bir park yeri değildi, diye düşündü, futbol sahasına doğru koşarken geriye doğru kısa bir bakış attı. Porta-John'un yanında, üzerinde PARK YASAKTIR yazan bir tabelanın bulunduğu çimenlik bir alandı. Teknik olarak park yasağını ihlal ediyordu. Hukuk. Oğlunun futbol on beş dakika geç kalmıştı. Matt'in başladığı ilk maça. İlk diziliş.

Teknik olarak çuvallamıştı.

"Sakın kaçırma baba, tamam mı?" Matt bu sabah kahvaltı ederken sessizce sormuştu.

"olmaz," cevap verdi. Matt ikna olmamış görünüyordu ve Steven'a geç kalmayacağına dair kendi kendine söz verdirdi.

Kahretsin. Geç kaldı. Ama buradaydı. Bir grup ebeveynin tezahürat yaptığı saha kenarında durdu. "Skor ne?" diye sordu ebeveynlerden birine.

"Thatcher!" Adam ona geniş bir sırtış ve sırtına bir tokat attı. "Seni uzun zamandır görmemiştim. Bizim çocuklar bir sıfır önde."

Tanrım, lütfen golü atan Matt olmasın. Lütfen bunu kaçırmama izin verme. Steven gülümsemeye zorladı. "Golü kim attı?"

Adam bir tavus kuşu gibi doğruldu. "Benimki de öyle." Steven rahat bir nefes aldı. "Ama seninki yardım etti," diye ekledi ve Steven kalbinin sıkıştığını hissetti.

Matt'in ilk asistini kaçırmıştı. Matt'in tek istediği bir maçı ve o şimdiden en önemli oyunu kaçırmıştı.

Steven diğer babanın yüzünde şefkatin titreştiğini görebiliyordu. "Videoya çektim," dedi kıbarca. "Devre arasında sana göstermek için geri sarabilirim."

"Teşekkürler," dedi Steven, midesinin bulandığını hissederek, Matt'in onu aramış olması gerektiğini bilerek, ortanca oğlunun babasının tezahürat için orada olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış olması gerektiğini bilerek.

Bu gece geç kalmasının çok iyi bir nedeni vardı. Kent, Lorraine Rush'ın cesedi üzerinde yapılan ketamin analizinin sonuçlarıyla birlikte aramıştı. Pozitif. Artık şüphelendikleri şeyi biliyorlardı. İki kızın da kaçırılmasından aynı kişi sorumluydu.

Ellerinde bir seri katil vardı.

Ve ortanca oğlunun büyük oyununu kaçırmıştı. Hayat berbattı. *Cesur ol, Steven.*

Steven koşuşturan çocuklar arasında Matt'i kolayca buldu, parlak kırmızı kafası bir meşale gibi göze çarpıyordu. Matt kendisine doğru bakana kadar bekledi ve Matt'in muhtemelen ona küçümseyerek bakmasından korkarak belli belirsiz bir el salladı.

Ama oğlu onu şaşırttı. Matt'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve el sallayarak kaleyi işaret etti.

"Yardım ettim," diye bağırdı.

Steven yüzünün rahatlamış bir sırtışı dönüşüğünü hissetti. "Biliyorum," diye bağırdı. Sonra hakem oyunu yeniden başlatan düdüğü çaldı ve Matt mücadeleyle döndü. Gözlerini dizliklerindeki dans eden meşaleden ayırmadan, Steven elini cebine attı ve telefonunu kapattı. Bu lanet şeyi aldığından beri telefonu ilk kez kapatıyordu. *Zamanı gelmişti*, diye düşündü.

Arkasındaki sesi duyana kadar tam on dakika boyunca oyunu izlemişti. "Affedersiniz."

Steven üzerinden baktığında arkasında duran kot ceketli, uzun boylu, esmer bir adam gördü. Adamın tıraş olması ve eski püskü Nike ayakkabılarına yeni bir çift bağcık gerekiyordu.

"Burada biraz meşgulüm," dedi Steven nazikçe. "Maçı izlemeye çalışıyorum, bilirsin işte."

"Uzun sürmez," dedi yabancı. "Sizinle Lorraine Rush ve Samantha Eggleston hakkında konuşmak istiyorum."

Steven sinirli bir şekilde iç çekti. "Yorum yok." "Ama-"

Steven döndü ve bir gözünü sahadan ayırmadı. "Bak, SBI merkezini arayabilir ve halkla ilişkiler görevlilerinden bir açıklama alabilirsin, ancak bu herhangi bir

Siz basın mensuplarına başından beri söylediğimden farklı. *Yorum yok*. Bu davada yüksek eğitimli kaynaklarımız var. Bir şey bulduğumuzda size haber vereceğiz. O zamana kadar yorum yok." Büyük bir tezahürat yükseldi ve Matt'in topu kaleye vurduğunu görmek için tam zamanında dikkatini sahaya geri çevirdi.

"Evet!" Steven avazı çıktığı kadar bağırdı, bir ayak havaya zıpladı ve video-babayı kolayca bastırdı. Matt bu kez ona baktığında, Steven sırttan oğluna bağıparmağıyla onay verdi. "Bak dostum," dedi arkasındaki yabancıya, "oyuna geri dönmem gerekiyor."

Ama omzunun üzerinden geriye baktığında yabancı gitmişti. Gözlerini kısıyan Steven, şimdi yüz metre ötedeki tarlalardan çıkan deniz mavisi bir Dodge Neon gördü. Tepesi atan Steven dikkatini tekrar Oğluna beşlik çakan ekip.

Korku hissini kenara itti ve saha sınır çizgisine yaklaştı.

"Harika gol, Matt!" diye bağırdı.

Matt ona baktı, yüzü efor ve heyecandan kızarmıştı. Gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

3 Ekim Pazartesi, 17:30.

Neil, Özel Ajan Steven Thatcher hakkındaki ilk izleniminden hiç etkilenmemiş bir halde arabasını sürerken, "Etrafta dolaşan bir seri katil falan yok ki," diye mırıldandı içinden.

Soruşturmanın lideri. Bir grup çocuğu futbol oynarken izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan adam. Harika. Bu kızların hiç şansı yoktu.

Bu ona bağlı olmalı.

Dişlerini gıcırdatan Neil, beynine kazıdığı adrese doğru yola çıktı. Kiralık arabasını iki ev aşağıya çekti ve ... baktı. Güzel bir ev olduğunu düşündü. Neredeyse Seattle'da sahip oldukları ev kadar güzeldi. Kuyruklu piyanonun ve bir yıllık maaşları değerindeki vazoların hâlâ orada olup olmadığını merak etti. Bütün tabloların ve antikaların hâlâ durup durmadığını merak etti.

Geceleri uyuyup uyuyamadıklarını merak ediyordu. Ne yaptıklarını bilerek.

Öyle olmamasını umuyordu, çünkü kesindi. William Parker'ın gelip gittiğini görüp görmeyeceğini merak etti. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını merak ediyordu.

Kendini beğenmiş gülümsemesinin üç yıldır peşini bırakmadığı adamı görünce ne yapacağını bilemedi.

Ne yapmayacağını biliyordu. Aptalca bir şey yapmayacaktı. Ve lanet olası bir savunma avukatının topladığı herhangi bir kanıtı teknik bir gerekçeyle mahkemeden attırmasına izin verecek hiçbir şey da emindi.

Bu sefer kitabına göre yapacaktı. Bu sefer doğru yapacaktı.

ON ÜC

4 Ekim Salı, Sabah 8:03

"GÜNAYDIN," dedi STEVEN, masanın etrafındaki mırıltılı konuşmaları bastırarak. Bu sabah herkes sinirliydi. Harry ve Sandra didişiyor, Kent yeni bir takım elbise giyse iyi olacakmış gibi görünüyor, Meg pencereden dışarı bakıyor ve Nancy de stresli olduğu zamanlarda daha sık yaptığı bir şeyle, herkesin üzerine titriyordu. Nancy çöpçatanlık yapmayan Helen gibiydi, diye düşündü ve kahve fincanını doldururken minnettarlıkla başını kaldırdı. "Teşekkürler."

Nancy ona anaç bir gülümsemeyle baktı ve bir sonraki boş bardağı doldurmak üzere yoluna devam etti.

"Peki ?" Steven ekibine sordu. "Sandra?" Sandra başını salladı. "Sokaktaki tanıdıklarımın hiçbirinin bir fikri yok. Ancak ben Üç tane çok ilginç teklif geldi ama hiçbiri ilişkiye uygun görünmüyordu, ben de hayır dedim."

Harry'nin masaya raporu alan Steven'ın dudakları seğirdi. "Ne yani, istikrar ve ahlak mı istiyorsun? Kafanı bulutların arasından çıkar Sandra."

"Kim istikrar ister ki? Ben sadece ana haber bültenlerine çıkamayacak kadar iğrenç bir suçtan şartlı tahliye edilmemiş bir adamla yetinirdim."

"Bu bataktan kurtulmalısın Sandra," diye mırıldandı Nancy. "Kendine iyi bir muhasebeci bul."

Steven gözlerini devirdi. Nancy'nin çöpçatanlık yapmaması buraya kadarmış. *Artık çöpçatana ihtiyacın yok, diye düşündü. Bu akşam Jenna ile yemek yiyeceksin.*

Sahip olduğu disiplinin her zerresini kullanarak Jenna'yı ve onun iri menekşe rengi, tutkudan sersemlemiş gözlerini aklından çıkardı ve Harry'nin raporuna baktı. "Ketamin kaynağı," dedi.

Harry başını salladı. "Ketamin siparişleri ve teslimatları konusunda sorguladığım veteriner tedarik evlerinin ikisi hariç hepsinden yanıt aldım. Sadece birkaç yeni

Yüz mil yarıçaplı bir alanda müşterilerimiz var ve hiçbir düzensiz sipariş vermiyor. Kimsenin hesapta olmayan ket'i yok."

Steven listeyi taradı. "Diğer iki tedarik evinden ne zaman cevap bekliyorsunuz?"

"Onları bugün tekrar arayacağım, Steven."

Steven ona listeyi geri verdi. "Devam et, Harry. Oğlumuzun malı nasıl aldığını bilmek istiyorum."

Meg pencerenin yanındaki yerinden usulca, "Hâlâ bunu ne için kullandığını bilmek istiyorum," dedi. "Bir kurbanı hareketsiz hale getirmenin pek çok yolu var. Neden ketamin?"

"Sanırım onu bulduğumuzda öğreneceğiz," dedi Steven acımasızca. "Nancy mi?"

Kahve fincanının yanında durduğu yerden başını salladı. "Ketaminle çapraz sorgulama yaptığımda benzer failer hakkında bir şey bulamadım." dedi. "Bir sürü kokain, esrar ve eroın var ama ket yok."

Steven iç çekti. "Öyle olacağını düşünmemiştim. İki kızın da aynı kiliseye üye olması ve ikisinin de ponpon kız olması dışında başka bir ortak nokta bulamıyorum. Rush'lar kiliseye o kadar sık gitmezlerdi bile. Samantha geçen hafta oradaydı ama Lorraine aylardır kiliseye gitmemişti." Burnunun kenarını çimdikledi, başının ağrımaya başlamasından rahatsız olmuştu. "Bilinen adımlarını takip ettim, tüm arkadaşlarıyla konuştum ama hiçbir şey uyuşmuyor."

"Amigoluk ne olacak?" Sandra sordu. "Birbirlerine karşı yarışmış, birlikte amigoluk kamplarına gitmiş olabilirler."

Harry ona sevinçle baktı. "Sakın bana lisede amigo kız olduğunu söyleme?"

Sandra'nın ifadesi . " konuya girme, Harry. Bu benim gençliğimin bir parçasıydı. Eminim yeterince eşleşsem senin de hoşuna gidecek birkaç şey bulabilirim.

tercihleri yalnız bırakıldı."

Harry yılmamıştı. "Küçük bir etek giyip *gülümsedin* mi?"

Sandra gözlerini ona dikti, sonra tekrar Steven'a baktı. "Amigo kızların çevrelerini kontrol etmemi ister misin?"

Steven hâlâ kıkırdayan Harry'ye uyarıcı bir bakış fırlattı. "Çalıları çırp Sandra, bak bakalım ne bulacaksın. Kent? Peki ya sen?"

"Sadece Rush'ın doku örneklerinde ketamin bulduk. Ama bunu dün biliyordunuz."

Steven'ın aklı düne gitti ve futbol maçındaki adamı hatırladı. Basın. Bu düşünceyle bir ürpertiye bastırdı. "Devam edelim millet, bir şeyler bulacağız. Ve lütfen kimse basınla konuşmasın. Ne yazık ki o küçük mücevher bana ait."

4 Ekim Salı, sabah 9:00.

Bayan Wells kütüphane kapısının kilidini açarken, "Erken geldiniz," dedi.

Neil sabahın dördünden beri ayaktaydı ve delireceğini düşünene kadar küçük otel odasının zemininde volta atıyordu. "Bilgisayarınızı tekrar kullanmam gerekiyor."

"Keyfinize bakın," dedi Bayan Wells. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım," diye söz verdi. Bilgisayarlardan birinin başına oturdu, bir arama motoru ve "Steven Thatcher ve SBI" yazdı. Sonra da Raleigh'in genç kızlarının güvenliğini elinde tutan adam hakkında bilgi edinmek için arkasına yaslandı.

4 Ekim Salı, saat :00.

Jenna Adam'ın arabasının kapısını dikkatle kapattı, sonra arabanın etrafında dolaştı ve benzin kapağına baktı, öfke vücudunu sıktı ve titretti. Adam'ın Adam'ın arabası tekmeler savurarak ve tekleyerek onu yolda bırakmakla tehdit ederken, okuldan yirmi dakikalık yol almış dakika sürmüştü. Ve her seferinde

Her tekme, her çırpınma, geçen her dakika daha da sinirlendi.

Sınıfında iki gün üst üste vandalizm olmasını kabul edebilirdi. Kesilmiş lastiklere bile katlanabilirdi, çünkü önemli olana dokunmamışlardı. Adam'ın arabasının kendisi.

Ama bu sefer vardı. Umarım sadece benzin deposundaki sudur, bir şişe STP ile düzeltebileceği bir şeydir. Eğer değilse ne yapacağını bilmiyordu ama bu çok kötü olurdu.

Adam'ın arabası. Kendi elleriyle sevgiyle restore ettiği gurur ve neşe kaynağı. Adam'ın ellerini arabanın kıvrımlarında gezdirişini zihninde canlandırabiliyordu ve birden Adam'ın arabasının üzerindeki elleri ile kendisinin üzerindeki ellerinin birbirine karıştığını fark etti. Ama bu fark ediş içini yumuşatmak yerine onu daha da öfkелendirdi.

Aileleri onlara doğruyu yanlış öğretme zahmetine katlanmamış aptal çocuk suçlular. Başkalarının haklarına saygı duymayan aptal çocuklar. mülk. ulaşmak için her şeyi yapabilecek kişiler. Hiçbir şeyle ilgileri olduğunu kanıtlayamadığı için dokunamadığı kişiler. Memur Pullman'ı arayacaktı. Parmak izi arayacaktı ve muhtemelen ona ya da Casey'ye ait olmayan hiçbir iz bulamayacaktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tırnakları ellerine battı ve bir şeye vurmak istedi. Kendini en son ne zaman şiddetin sınırına bu kadar yakın hissettiğini hatırlayamıyordu. Evet, yapabilirdi. Adam'ın gerçekten öleceğini ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiği gündü. O gün kilometrelerce koşmuş ve hâlâ içinde ölümcül bir öfkenin yandığını hissetmişti, bu yüzden bir arkadaşını, Mark'ı aramıştı. Tam olarak Adam'ın en iyi arkadaşını. Mark aynı zamanda onun *sensei'si*, karate ustasıydı. Tüm öfkesi geçene kadar dövüşmüşler, tekmelemişler ve birbirlerini mindere atmışlardı. Adam onun acısını ve öfkesini anlamış ve bunu çözmesine izin vermişti.

Mark'ı şimdi arayacaktı. Son antrenmanından bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve zamanı gelmişti.

4 Ekim Salı, :30.

Rudy masasının karşısındaki deri koltuğa yığıldı. "Beni mi görmek istediniz?"

Victor Lutz kaşlarını çattı. "Bu hafta oynayacağından emin olmak için bugün Blackman'ı aradım."

Rudy endişeli görünüyordu. ", değil mi?"

Victor, Rudy'nin mükemmel dişlerini kafasının diğer tarafına tokatlamak istedi. "Muhtemelen hayır."

Rudy sandalyede ayağa fırladı. "Neden? Blackman'ın tamir ettiğini söylediğini sanıyordum."

"Görünüşe göre bu, arkadaşlarınızın yaklaşık beş bin dolarlık okul malını yok etmesinden önceydi. Blackman benden korktuğu için şanslısınız yoksa hepiniz hapse girerdiniz, lanet olsun," diye tısladı. "Ne halt ediyordun sen?"

Rudy kırılgan görünüyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Çocuklar yaptı. Tıpkı senin dediğin gibi."

Victor masayı tokatladı. "Öğretmenin eşyalarını hedef al dedim, okul malını değil, seni aptal!"

Rudy'nin yüzü karardı ve Victor bir kez daha Nora'nın aptal genlerine lanet okudu. Çocukta lanet olası bir şalgamın IQ'su vardı. Victor masasına doğru eğildi, yüzünün hissettiği hayal kırıklığının her zerresini göstermesini umuyordu. "*Eşyaları ona ait olan şeyler* demek. Lastikleri gibi. Küçük kil figürleri gibi.

daresinin balkonunda tutuyor." Dudakları inceldi. "Köpeği gibi."

Rudy'nin gözleri büyüdü. "Onun evine mi gittin?"

" uğradım. Hepsi bu kadar. Şimdi aptal, beyinsiz arkadaşlarınıza okul malına zarar vermeyi bırakmalarını söyleyin yoksa hepiniz takımdan atılacaksınız."

Rudy kaşlarını kaldırdı. "Kenny bu öğleden sonra benzin deposuna su boşalttı."

Victor başıyla onayladı. "Bu daha yakın. Çok kolay tamir edilebilir ama daha yakın. Şimdi Beni yalnız bırakın ve gidip arkadaşlarınızın ne yapmaları gerektiğini anladıklarından emin olun."

Oğlunu kovan Victor, defterleri üzerinde çalışmaya devam ederken acı dolu bir çığlık havayı ikiye böldü. Josh koridorda iki büküm durmuş, kollarını iki yana açmıştı.

karnını. Rudy parmaklarını esneterek onun yanında durdu. "Dinliyordu. Yine," diye mırıldandı Rudy.

"Onu bırak," diye inledi Josh. "Dr. Marshall sana asla zarar vermez."

Victor başka tarafa baktı. "Kardeşine vurma Rudy. Fırlattığın eline zarar verebilirsin."

4 Ekim Salı, 18:45

"Sana hala kızgın değil, değil mi?"

Steven sıçradı, Bayan Kasselbaum'un onu yakalamış olmasından. Jenna'nın kapısının önünde durmuş derin düşüncelere dalmıştı. Nasıl görüneceğini, onu ayağa kaldırmaya çok yaklaştığı son karşılaşmalarındaki garipliği nasıl atlatacaklarını merak ve-

"Peki, mi?" Bayan Kasselbaum sordu.

Steven döndüğünde komşunun kapısının beklenen beş santim açık olduğunu gördü. "Hayır, hanımefendi." Elinde tuttuğu plastik torbayı ona gösterdi. "Ben sadece kapısına yeni bir sürgü takmaya geldi. Dairesinin anahtarının kimde olduğunu tam olarak bilmemesi beni rahatsız ediyordu."

Bayan Kasselbaum kapıyı birkaç santim daha açtı ve bir kez başını sallayarak onayladı. "Bu çok akıllıca. İşiniz bittiğinde anahtarı alacağımdan emin olabilirsiniz. Ama şu anda evde değil."

Steven bakakaldı. "Ne demek evde değil? Arabası park yerinde."

Bayan Kasselbaum kısık bir sesle, "Arabada sorun var," dedi. "Birlikte ayrıldığı adama okuldan eve zar zor geldiğini söylediğini duydum. Gaz hattında su varmış."

Rudy ve arkadaşları bir kez daha saldırdı, diye düşündü Steven acımasızca. Sınıftaki vandalizmi Matt'ten duymuştu, o da bir futbol arkadaşından, o da Dr. Marshall'ın "seksi" olduğuna dair genel kanıyı paylaşan ağabeyinden duymuştu.

Bir dakika bekle. "Hangi gitti?" diye sordu sertçe. "Seth miydi?"

Bayan Kasselbaum başını salladı, yaşlı gözlerinde belirgin bir parıltı vardı. "Oh, hayır. Bu onun karate arkadaşlarından biriydi. Genç, çok hoş görünümlü. Sağ kolunda dövmesi olan bir denizci. O da siyah kuşak. Jenna onunla gittiğinde kendimi hep güvende hissedirim."

Steven içini tırmalayan kıskançlığı bastırmaya çalıştı. Jenna'nın başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi, siyah kuşak olsun ya da olmasın, diğer adamın ışıklarını yumruklamak istemesine neden oldu. Jenna'yı tanıdığını düşünürsek bu çok saçma bir tepkiydi. bir haftadan daha az bir süre. İsteddiği kişiyle görüşmekte özgürdü. O kendi kadınıydı.

Hayır, değil. *O benim.*

Bu düşünce bir anda ortaya çıkmış, netliği ve gücüyle onu şoke etmişti. Kafasını sertçe salladı, beyninden temizlemeye çalıştı. Tamamen uygunsuz bir tepki verdi. Dikkatini dağıtacak bir şey ararken gözlerini Bayan Kasselbaum'a dikti. "Sağ kolunda dövme olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Bayan Kasselbaum gözlerini kırıştırdı. "Ondan bana göstermesini istedim. Merhamet, ama bu adamın harika bir vücudu var." Yüzünü yelpazeledi. "Keşke yirmi yaş daha genç olsaydım dedirtti."

Başka koşullar altında Steven çapkın Bayan Kasselbaum'a gülümseyebilirdi ama dudaklarının en ufak kıvrım yapmasını bile sağlayamadı. Çok kızgındı. Ve eğer kabul ederse, incinmişti. Akşam yemeğini unutmuş ve dövmeli bir denizciyle gitmişti. *Pazar gecesini aralarında geçen elektrik buraya kadarmış. Öfkesi kaynıyordu. Sözde dürüstlüğü buraya kadarmış. Çenesini sıkı. Diğer kadınlardan farklı olması da buraya kadarmış.* Aşağıya baktığında Bayan Kasselbaum telaşla başını kaldırdı ve yüzünde hissettiği tüm öfke kıvılcımlarının belli fark etti.

Bayan Kasselbaum'un iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Gitmem gerekiyor."

Bayan Kasselbaum'un yüzü düştü. "Oh, hayır, sevgili oğlum, lütfen gitme. O karateci adam onun için bir şey ifade etmiyor, biliyorum. O-"

Öfke kabarıp taşı ve yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Acımak kesinlikle tahammül edemediği tek şeydi. "Sorun yok, Bayan. Kasselbaum," dedi Steven sert bir şekilde. "Sadece unuttu. Ona söyle ve sakıncası yoksa bu sürgüyü ona ver."

Tam o sırada lobinin kapısı açıldı. Steven parmaklıkların üzerinden, kaldırımdaki bir arabaya el sallayarak içeri giren siyah saçlı, beyaz giysili, sandalet ayaklı figüre baktı. Başını kaldırdı, saçları yüzünden kayıyordu. Steven'dan bile Üç kat yukarıda Steven onun gözlerinin açıldığını ve çenesinin düştüğünü görebiliyordu.

Bayan Kasselbaum'un her hareketini izlediğinin farkında olarak Jenna'nın nasıl açıklama yapmaya çalışacağını görmek için bekledi. Ne yalanlar uyduracaktı.

Jenna gözlerini kapadı ve sessizce bir nefes verdi, vücudundan atmaya çalıştığı tüm endişe bir intikamla geri dönüyordu. *Onu unutmıştu.*

Bütün gün ne giyeceğini, ne yapacağını, nasıl karşılık vereceğini sonra ... Vücudunda zonklayan sıcaklık, gecenin soğukunu tamamen bastırdı. Ve onu unutmıştu. Gözlerini açtı ve bakışlarını adamın durduğu yere kaldırdı, kollarını sıkıca kavuşturmuş, aşağıya ona bakıyordu. Üç kat aşağıdan bile onun kızgın olduğunu görebiliyordu.

Kaşlarını birbirine çatarak onun yüzünü inceledi. *Kaçırdığı bir akşam yemeği için olması gerekenden daha fazla kızgın,* diye düşündü şaşkınlıkla. Sonra Bayan Kasselbaum onun yanında belirdi ve kesinlikle suçlu görünüyordu ve her şey kristal gibi netleşti.

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu ve merdivenleri ikişer çıkmaya başladı, sol ayağı ağırlığını her aldığında buruşturuyordu. Ayağını sarmıştı ama zavallı Mark'a attığı yumruklar ayağının ilk düştüğü andaki kadar kötü zonklamasına neden olmuştu. Ön kapıya vardığında, gözlerini yere indiren Bayan Kasselbaum'a tiksintiyle bir bakış fırlattı.

"Gördüğünüz gibi eve sağ salim döndüm Bayan Kasselbaum. Artık hikayelerinize geri dönebilirsiniz."

Bayan Kasselbaum sinirlenerek başını kaldırdı. "Akşam haberlerini izliyordum. Hikayeleri değil."

"Her neyse. Yeterince sorun yarattın." Jenna kaşlarını kaldırdı. "Sence de öyle değil mi?"

"Ona karateci adamın bir şey ifade etmediğini söylemeye *çalıştım.*"

Jenna dilini ısırды. *Yaşlı* . "Bayan Kasselbaum. Lütfen." Anahtarını bulup Jim ve Jean-Luc'un oturduğu ön kapıyı açtı.

İtaatkâr bir şekilde, vücutları titreyerek en ufak emrini bekliyorlardı. *Keşke bütün dünya köpekler gibi olabilseydi*, diye düşündü. *Hayat kesinlikle*

Daha basit. Sonra Steven Thatcher'ın hâlâ durduğu yere baktı ve kalbi göğsünde yavaş bir yuvarlanma yaptı. *Daha basitti belki ama İlginç.* Kollarını hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. İri ellerinden birinden üzerinde yerel bir nalbur dükkânının adı yazılı plastik bir torba sarkıyordu.

"İçeri gel, Steven. Lütfen."

Steven duraksadı, Bayan Kasselbaum'un kuvvetle başını salladığı yere baktı, sonra Jenna'nın hareketsiz durduğu yere döndü.

Lütfen demişti. O da onu dairesine kadar takip etti.

Kapısını kapattı ve köpeklerle işaret etti, onlar da ayağa kalkıp elini okşadılar ve köşedeki köpek yataklarına kıvrıldılar. Onun gözleriyle ayık bir şekilde karşılaştı.

"Özür dilerim," diye başladı söze . "Bir kez daha kabalık ettim." Öfkesi sönmeye başlamıştı. "Zaman konusunda hiç anlaşılamamıştık." Omuz silkti. "Belki de erkenciyimdir."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Belki de öylesindir. Ne açıklayabilir miyim? Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü sanıyorsun?" diye karşı çıktı.

Kadın gözlerini kaçırmadı ve adamın öfkesi biraz daha azaldı. "Seninle yemeğe çıkacağımı söylediğim halde başka biriyle . Ben güvenilirmez, güvenilirmez ve büyük olasılıkla bir yalancı." Kaşlarını kaldırdı. "Yakın mıyım?"

Steven başını salladı. "Yakın," diye itiraf etti.

Jenna içini çekti. "Bayan Kasselbaum beni başka bir adamla çıkarken gördüğünü söyledi, değil mi?"

"Muhteşem bir vücutla."

Jenna usulca güldü. "Eminim karısı da öyle düşünüyordur." "Evli mi?" Steven rahatlasa mı yoksa dehşete mi kapılsa bilemedi.

"Hem de çok. Düğünlerinde nedimeydim." Fotoğraflarla kapladığı duvara doğru yürüdü ve bir tanesini . "Mark ve Susan. Mark rahmetli nişanlımın en iyi arkadaşıydı. Arkadaş grubumuz eskiden

çok eğlendik," dedi hüznle. "Eski grubun çoğunu artık görmüyorum. Ama Mark benim *sensei*'m. Karate ustam," diye ekledi, bu yüzden onu haftada birkaç kez görüyorum." Fotoğrafi aldı ve duvardaki çivisine geri .

Arkasını döndüğünde kaşları çatılmış, alnı kıvrılmıştı. Pencereden aşağıdaki otoparka bakmak için onun yanında adım attı. "Bir süredir Okulda birkaç kötü gün daha. Çok ciddi bir şey değil. Sadece bir dizi eşek şakası. Ama bu gece A'ya, yani arabama bir şey yaptılar. Çok kızmıştım." Geriye doğru yürüdü, durup yukarı baktı, bu kez gözlerinde endişe vardı. "Çok sevindim. O çocukların hiçbirisi etrafta yoktu çünkü gerçekten üzüleceğim bir şey yapmış olabilirdim. O kadar öfkeliydim ki bir şeye vurmam gerekiyordu. Ben de Mark'ı aradım. Ayak bileğim yüzünden Cumartesi günü antrenmanımı kaçırmıştım, o da beni antrenman için aldı."

Steven rahatladı. "Kazandın mı?"

Ağzı kıvrıldı. "Mark'a karşı mı? Tabii ki hayır. Ama kendi payıma düşeni aldım ve ihtiyacım olan da buydu. Geç kaldığım ve seni aramayı unuttuğum için özür dilerim."

"Beni zaten yakalayamazdın. Bütün gün dışarıdaydım."

Her ikisi de bir nefes aldı ve garip bir şekilde güldüler. Sonra kahkahalar dağıldı ve ikisi de birbirlerine bakakaldı. Steven onun gözlerinin genişleyip açılmasını, yanaklarının kızarmasını ve nabzının bir kez daha boğazının çukurunda çırpınmasını izledi. Ve bir kez daha vücudu karşılık verdi, ereksiyonu fermuarına karşı sert ve doluydu. Sonra gözlerini kırptırdı, dilinin ucu alt dudağını ıslatmak için dışarı ve adam hem iniltiyi hem de kendi dilinin onunkinin gittiği yolu takip etmesine izin verme dürtüsünü ısırdı.

Jenna boğazını temizledi. "Peki... özrüm kabul edildi mi?" diye sordu, sesi nefes nefese bir mırıltıdan öteye geçmiyordu ve adam çenesini sıktı.

Bunu gerçekten

istiyor. Steven, bekle.

Kahretsin. Vicdanının haklı çıkmasından nefret ederdi. Bunun en iyisi olduğunu bildiğinden, sıırıtmaya zorladı ve ellerini ceplerine soktu. "Tabii ki."

Jenna gözlerini kırptırdı. Adamın öne doğru eğilip onu öpmek üzere olduğundan emindi. Onunla yarı yolda buluşmak için kendini ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. "Tıpkı

Bu mu?" diye sordu, ses tonunun aniden değişmesinden biraz daha fazla sinirlenmişti.

Adam neşeyle başını salladı ve kadın onu tokatlamak istedi. "Aynen ," dedi adam. "Ama artık ikiye bir olduğunun farkındasın değil mi? Skoru eşitilemek için özür dilemem gerekecek."

Jenna nefesinin altından, "şu anda aklıma iyi bir tane geliyor," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı ve bir santim daha yaklaştı, tıraş losyonunu koklayabileceği kadar yakındı. Gerçekten güzel kokuyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu.

Çok güzel koktuğunu ve neden beni öpmediğini... Beyni bağırdı. "Hiçbir şey." *Giysisinin* kolunu çekiştirdi. "Bak, hâlâ yemeğe gitmek istiyorsan on beş dakika içinde hazır ."

Burun deliklerinin alevlenmesini ve yanaklarının kararmasını izledi. Kahverengi gözleri, kalbinin sert bir atışıyla sakın bir halden için için yanmaya başladı. Demek her şeye rağmen ilgileniyordu. "Hâlâ yemeğe gitmek istiyorum," dedi ve sesindeki ani boğukluk yüzünden sırtından aşağı bir ürperti indi.

Büyülenmiş bir halde sadece onun yüzüne bakabildi. "O zaman ben ... sadece ... gideceğim ..." Sözleri kesildi ve kuru dudaklarını yaladı ama ayakları hâlâ bir santim bile kıpırdamamıştı. Gözleri daha da yoğunlaşmıştı ve şimdi bir Çenesinde bir kas kasıldı. Yutkundı ve elini cebinden çıkardı. Yüzüne doğru kaldırdı ve bir tutam saçı nazikçe kulağının arkasına itti. Elini cebine geri önce yanağına kısa bir okşama fırçaladı ve yanağının karıncalanmasına neden oldu.

Bir adım geri çekildi ama aslında istediği şey ayağa fırlayıp onun vücuduna sarılmaktı.

"Acele etme," diye mırıldandı ve kadın inlemeye başladı. "Bekleyeceğim."

Steven onun geri izlerken vücudunu kaskatı tuttu. Bastırılmış nefesini serbest bırakmak, onu bir yaydan daha sıkı saran gerginliği serbest bırakmak için hiçbir şey yapmadı.

Bir bakışı ve birkaç nefesli sözüyle onu neredeyse ateşe verecekti. Kendini onun içinde kaybederken, onun altında kıvrınmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek

vücudu . . .

Gözlerini kaldırdığında iki Alman çoban köpeğinin ikiz ihtiyatlı bakışlarla kendisine baktığını gördü. Hem dikkatini dağıtmak hem de Jenna'nın hayvanlarıyla bir ilişki kurmaya başlamak için dikkatle onlara yaklaştı. Eğer bu yararsa onları çok sık görecekti.

Elini uzattı ve sağdaki onu kokladı, sonra yaladı. parmaklarını. Sol taraftaki de geri kalmamak için zıpladı ve yüzünü yaladı. Sanırım içerideydi. "Eğil oğlum," dedi köpeğe, hangisi olursa olsun ve şaşırtıcı bir şekilde itaat etti. Köpeğin künyesini çekti ve kaşlarını çatı. "Kaptan," diye okudu. Diğerinin künyesini çekti ve onda da aynı şeyin yazdığını gördü. "Nasıl oluyor da ikinizin de gerçek isimlerinizin yazılı olduğu bir künyesi yok?" diye sordu onlara. Her iki köpek de oturdu ve kuyruklarını salladı. Görünüşe göre eğitimleri ifade etmeyi kapsamıyordu. "En azından salyalarınız akmıyor."

Steven etrafına bir göz attı. Jenna temiz bir daire tutuyordu, zevki rustik konfora yönelmişti. Ancak duvarları oldukça farklı bir hikâyeydi. Duvarların neredeyse her santimetrekaresi kaplıydı ve yavaşça üç altmış dönüş yaparak keşfettiği gibi, bir temaya adanmıştı. Bir duvar, onar onar portrelerden enstantanelere kadar değişen boyutlarda çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı. Başka bir duvarda ödüller ve diplomalar yer alıyordu. Yemek odasındaki duvar, rengarenk boyanmış maskelerden oluşan bir çeşitlilikle görsel olarak ilgi çekiciydi. Ancak fotoğraf duvarı, gerçek Jenna Marshall hakkında biraz fikir vereceğini umduğu için en çekici olanıydı.

Bir fotoğraftan diğerine geçerken, onun farklı ilgi alanlarına sahip bir kadın olduğunu keşfetti. Elbette karate de vardı. Takım arkadaşlarının sıraya dizilmiş, dövüşürken ya da tahta kırarken çekilmiş yarım düzine fotoğrafı vardı. Ama aynı zamanda softbol ve voleybol da oynamıştı. Aslında, yere yakın bazı fotoğraflara bakmak için eğildiğinde, kız takımına koçluk yaptığını gördü, yerel bir emlak şirketinin tişörtlerini giyen sekiz yaşında bir düzine sırtan çocuk ve etkileyici görünen bir kupanın etrafında gururla toplandı. Gönüllü çabaları bununla da bitmiyordu. Jenna'nın Özel Olimpiyatlar tabelasının altında kolunu bir çocuğa doladığı, son beş yılın her birine ait beş fotoğraf buldu. Hayranlığı içini ısıtırken, kısa süreli, karşılıksız bir ilişkiye dair son umudunun da ölüm çanını duydu.

İyi bir kadındı. Bağlılıklar kuran, her yıl aynı hayır kurumlarını destekleyen bir kadın. Çok iyi biriydi. Karşılıksız bir ilişki teklif etmeyi bile düşünemeyecek kadar iyi.

Steven bir sonraki enstantanede durdu. Ve balık tuttu. Lanet olsun. Öne doğru eğildi, gözlerini kısarak baktı. Kadının gururla kameraya tuttuğu balık onun şimdiye kadar tuttuğu balıklardan çok daha büyüktü. Balık tutan, çocuklara ve yavru köpeklerle karşı nazik olan iyi bir kadındı.

Ve onu her gördüğünde sıcak, terli seksi düşünmesine neden olan kişi. Tam da şu anda duшта olan. Gözlerini sıkarak kapattı, sadece çok iyi hayal edebiliyordu. Buna bir son vermeliydi. On altı yaşındaki bir azgın gibi davranmak gülünçtü, aşağılayıcı olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Hızla daha sönük bir temaya sahip bir fotoğraf aradı.

Ve buldum. Jenna başka bir adamın kollarında, bir Noel ağacının önünde duruyordu. Merhum nişanlısı, Steven olduğunu düşündü. Siyah tel çerçeveli gözlükleri olan uzun boylu bir adamdı. Harry Potter'ın yetişkin versiyonu gibi bir şeydi. Şu anda olduğundan daha genç olan Jenna adama öylesine katıksız bir neşeyle bakıyordu ki Steven hem kışkırtıldığını hem de özlem duyduğunu hissetti. Bir kadının gözlerinde böyle bir mutlulukla ona bakması Hiç bilmediği ama hep istediği bir şey. Melissa'yla geçirdiği güzel yıllarda bile hiç sahip olmadığı bir şey.

Fotoğrafı duvardan kaldırdı ve el ele tutuşan çifti görebileceği kadar yaklaştırdı. Adam Jenna'nın elini kameraya doğru tutarak mütevazı bir elmas yüzük gösterdi. Adam Jenna'nın elindeki yüzüğe Jenna'nın şimdi başparmağına taktığı yüzüğün aynısı. Bir kıskançlık mızrağı daha battı ve hemen ardından utanç geldi. Jenna'nın başparmağındaki yüzüğe içlerlemişti. Ama nişanlısı ölmüştü, ulaşılıyordu. Ne kadar aşağılık hissedebilirdi ki?

Ölü bir adamı mı kıskanıyorsun?

Görünüşe göre oldukça düşük.

"Arayan Adam'dı."

Steven suçlulukla sarsıldı ve Jenna'nın birkaç adım arkasında durduğunu görmek için döndü

Onu. Saçlarına bir şeyler yapmış, eski moda ve aynı zamanda seksi görünecek şekilde örmüş ve boynunu tamamen çıplak bırakmıştı.

Kollarındaki belirginliği ortaya çıkarmak için kolsuz, boğazdan etek ucuna kadar uzanan küçük düğmeleri olan sade siyah bir elbise giymişti.

Ve ne yazık ki o kadar uzundu ki inanılmaz bacaklarının çoğunu saklıyordu. Çoraplı bacaklarını. Aklının, elbisenin altında muhtemelen jartiyerli gerçek çoraplar giydiği gerçeğinde kalmasına izin vermedi, bunun yerine gözlerini bir çift düz ayakkabı giydiği ayaklarına zorladı.

"Bu gece gökdelen topukluları yok mu?" diye sordu gülümseyerek.

Başını iki yana salladı. "Avucuma tükürmemiş olsam da bir izci onur sözü verdiğimi hatırlıyor gibiyim." Yüzünü buruşturdu. "Bu çok fazla iğrenç."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Steven boğazını temizledi ve resmi uzattı. "Özür dilerim. Merak ettim de."

Fotoğrafı eline aldı. Steven yüzünde herhangi bir tutku belirtisi olup olmadığına baktı ama o sadece hafifçe gülümsedi ve parmak uçlarıyla camdaki tozu sildi. "Bu Adam'dı."

"Nişanlın."

"Um-hmm."

"Onu seviyordun." Kelimelerin ne olduğunu anlamadan ağzından çıkmıştı. Geliyorum.

Başını kaldırdı, menekşe rengi gözleri şaşırmıştı. "Tabii ki. O iyi bir adamdı."

Steven yanaklarının ısındığını hissetti. "Bunu duymak güzel. Sevindim." Gerçi bir yanı sevinmemişti ve o çocuksu yanı bir böcek gibi ezmek istiyordu. "Neden öldüğünü sormamın bir sakıncası var mı?"

Fotoğrafı duvardaki çivisine geri koymadan önce kısa bir süre göz göze geldi. "Hiç de değil. Çoğu erkek bunu duymaktan çekinse de ben bu konuda bir şampiyon haline geldim. Adam testis kanserinden öldü." Steven yüzünü buruşturdu ve Jenna bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bunun senin tepkin söylemiştim. Ama üç erkek çocuk babası olarak onların sağlığı konusunda sorumluluk sahibisin."

Steven yanaklarının daha da ısındığını hissetti. Oldukça emindi ki Testisler ilk buluşmada konuşulması onaylananlar listesinde değildi. "Sanırım öyle."

"Testis kanserinin on sekiz ile otuz beş yaş arasındaki genç erkekleri vurduğunu biliyor muydunuz?"

Yapmadı. "Hayır."

"Ve erken yakalandığında çok kolay tedavi edildiğini biliyor muydunuz?" O da bunu bilmiyordu. "Hayır. Yani Adam'ınki erken yakalanmadı mı?"

Jenna'nın gözleri parladı. "Hayır, değildi, çünkü doktora gidemeyecek kadar gururlu ya da korkaktı. Onunki alışılmadık derecede hızlı büyüyen bir türdü, ama daha erken yakalasalardı yine de tedavi . Ama doktora gittiğinde beynine sıçramıştı. Ondan sonra on ayımız vardı. *On lanet ay.*" Uzaklara baktı ve adam onun kontrol için savaştığını görebiliyordu. Sonunda tekrar baktı, gözleri artık çalkantılı değildi ama dingin de değildi. "Özür dilerim Steven. Bu benim için biraz hassas bir nokta. Okulun daha aktif bir eğitim vermesini sağlamaya çalıştım, ancak onlar çocukları bir odaya toplayıp onlarla konuşacağım. Broşürler getirdim ama tek bir çocuk bile broşür alırken görölmek istemiyor."

Steven düşünceli bir ifadeyle, "Bunu anlayabiliyorum," dedi ve önünde duran kadına bir kez daha baktı. Artık onun giderek büyüyen nitelikler listesine *haçlıları* da ekleyebilirdi. "Bu onu doğru yapmaz ama anlayabiliyorum. o."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru eğildi. "Çoğu erkek yapar. Eğer bunu aşmanın bir yolunu bulursan, bana haber ver. Dolabımda okunmayı bekleyen bir kutu dolusu broşür var. Ama bu kadar yeter. Açlıktan ölüyorum." Dolaptan bir ceket çıkardı ve omuzlarını silkti. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kapıyı açtı ve kadın içeri girdiğinde takdirle nefes aldı. Saçlarını yine hindistancevizi şampuanıyla yıkamıştı ve bir kez daha zihni bağlantıları gözden geçirdi -kremler, güneş yağı, plajlar, *bikiniler*. Kapının çarpmasına izin verdi ve aklına gelen ilk sersemletici şeyi söyledi. "Şu anda iki özürle öndeyim."

"Hayır değilsin," diye karşılık verdi ve onun yüzüne bakıp sırtıttı. "Resimlerime burnunu soktuğun için özür dilemiştin. Hâlâ sadece bir farkla öndesin."

Steven yüksek sesle güldü, ses boş apartman merdivenlerinde yankılandı. "Jenna, sen adam olmazsın."

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Çok çabalıyorum."

ON DÖRT

4 Ekim Salı, saat :00.

RESTORANA GİDİŞ NE KADAR SÜREDE TAMAMLANMIŞTI

Jenna sadece düşünceli bir sessizlik diyebildi. Dairesindeki öpüşmeden neden geri çekildiğini anlamayı diledi. Bunu açıkça istemişti. en az onun kadar. Adam'ı sevip sevmediğini sormuştu. Kaybettiği karısını, oğullarının annesini hâlâ sevip sevmediğini merak .

Onun kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek isterdi. Onun içinde neler olup bittiğini kesinlikle biliyordu. Ve eğer onun düşünceleri kadar kafası karışık ve ... erotik olsaydı, bu kesinlikle ilginç bir akşam olurdu. Nereye varırsa varsın.

Şu anda akşam yemeğine doğru gidiyordu. İronik bir şekilde Capitol'deki yeni İtalyan restoranını seçmişti. Jenna onun için tuttuğu sandalyeye oturdu, sonra kendi sandalyesini masaya çekerken onun gözleriyle karşılaştı. Onun güzel kahverengi gözleri kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Masanın üzerinden atlamak, oturduğu yerde ona sarılmak ve geri çekildiği öpücüğü almak istemesine neden oldu.

Oh, Tanrı aşkına, Jen. Kendine gel. Bu restoranda o adamla seks yapmayacaksın. O yüzden aklını kaçırdığını düşünmeden önce bir şeyler söyle.

O da dedi ki, "Burası güzelmiş. Buraya daha önce hiç gelmedim." "Ben de görmedim ama geçen hafta iş arkadaşlarımdan biri çok övdü." Uzun kolunu parmaklarını masa örtüsünü kaplayan beyaz kağıdın üzerinde gezdirdi, ardından bazı çocukların kendi beyaz kağıtlarını süsledikleri başka bir masayı işaret etti

restoran tarafından sağlanan boya kalemleriyle. "Görünüşe göre yemek öncesi eğlence sağlıyorlar."

Jenna ona gülümsedi çünkü bunu yapmak doğru geliyordu. "Nicky bundan hoşlanırdı sanırım."

"Bilmiyorum," dedi, bakışları hâlâ kıkırdayan çocuklara sabitlenmişti. Omuzları çöktü. "Nicky hiçbir şeyden zevk alıyor gibi görünmüyor. artık."

"Bundan emin değilim Steven. Cindy Lou'yu eğitme konusunda çok heyecanlandı."

Steven ona baktı, kaşları kuşkulu bir soruyla kalkmıştı. "O hüngür hüngür ağlayan saç yığınının eğitebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ayakkabılarını mı yiyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Aptal köpek." "Nicky onu seviyor."

Yüzü yumuşadı. "Evet, . Kalmasının tek nedeni bu. Peki Cindy Lou'yu eğitebilir misin?"

Jenna ona sıırttı. " sanmıyorum. O biraz aptal bir köpek."

Ve bu onu gülümsetti. Bu da onun nefesini . Ki bu da Çünkü yüzünde, onu öpmeden hemen önce dairesinde takındığı ifadenin aynısı vardı. Bir kez daha masadan atlamak ve bacaklarını onun ince kalçalarına dolamak için duyduğu karşı konulmaz dürtüye karşı kendini çelikleştirdi.

"Merhaba! Benim adım Amy ve sizin olacağım. Bu akşam nasılsınız?"

Jenna bakışlarını masalarına doğru eğilmiş, Steven'a fazlasıyla yakın duran ve bir avuç boya kalemiyle beyaz kâğıda baş aşağı adını yazan genç ve güzel garsona çevirdi.

Steven'a dönüp bakana ve onun gözlerinin kendi yüzüne sabitlendiğini görene kadar alışılmadık bir kıskançlık duygusu kabardı. Garsonun orada olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. Sanki odadaki tek kişi oymuş gibi ona bakmaya devam etti. Sanki onun için masaya gelmeyi düşünüyormuş gibi.

Sanki her şeye rağmen o öpücüğü istiyordu. Zonklama acı verici bir ağrıya dönüştü.

Jenna ağzının içi pamuk kurumuş bir halde, "Biz... şey... ," demeyi başardı. "Sadece iyiyiz."

"Güzel," dedi Amy neşeyle ve Jenna kızın gitmesini diledi. "Size bu akşamki spesiyyallerimizden bahsedebilir miyim?"

Steven başını salladı, gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti, karanlık ve yoğun. "Ben sadece spagetti alacağım," dedi ve Amy'nin alması için menüyü havaya kaldırdı. Menüyü hiç açmamıştı bile.

Bakmaya devam etti.

Jenna sertçe yutkundu. *Oh, Tanrım.*

"Oh," dedi Amy, şaşkınlıkla. "Domates soslu mu yoksa et soslu mu?" "Domatesli. Jenna mı?"

Menüye bakmak gözlerini ondan kaçırmak anlamına geliyordu ki bu da şu anda imkânsız görünüyordu. "Aynısından," diye mırıldandı Jenna ve garsona menüsünü uzattı.

"Sana biraz şarap getireyim mi?" Amy ısrar etti.

Steven çenesini sıktı ve sabırsız bir iç çekti. "Jenna?"

"Bana yok, lütfen." Kendisini içten içe tüketmeye hazır bir ateş gibi hissettiği şeye alkol eklemesine imkân yoktu. "Sadece su."

"Aynısı."

Sonra Amy masanın üzerinde birkaç boya kalemi ve baş başa bırakarak gitti. Bu yoğunluğa daha fazla dayanamayan Jenna başını çevirdi ve gözlerini su bardağından damlayan buğuyla ıslanan masanın üzerindeki parlak beyaz kâğıda dikti.

Islak ve damlıyordu. Bir şekilde görselliğin yardımı olmadı.

Birkaç vuruştan sonra Steven sessizliği bozdu. "Bu gece çok hoş görüdüğünü söylememiştim," dedi sessizce. "Sanırım pratik yapmıyorum."

Bu basit sözlerle içinden zevk aktı. "Teşekkür ." Başını kaldırdığında onu tutan büyüün bozulmuş gibi görüdüğünü gördü.

Kahverengi gözlerini neredeyse siyaha çeviren yoğunluk gitmişti. Hayal kırıklığı rahatlamayla karışmıştı. "Teşekkür ederim."

Başını iki yana eğdi ve kaşlarını çatı. "Bayan Kasselbaum bana gaz hatlarınızdaki sudan bahsetti. Siz iyi misiniz?"

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı. "Dediğini yapıyorum, okula yakın bir yere park ediyorum ve kapanıştan sonra birinin beni dışarı çıkarmasını sağlıyorum."

"Güzel. Sınıfınızdaki vandalizm olayını duydum. Lutz ya da arkadaşlarından herhangi biriyle yüzleştiler mi?"

"Hayır, da sanmıyorum." omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Müdür Blackman kimin yaptığını kanıtlamayacağımızı söylüyor. Beni zorlamaya çalışıyorlar, ama benden daha sert olduğumu görecekler. bak." Masanın karşısındaki adama düşünceli bir bakış attı. "Peki ya sen? Büyük davan nasıl gidiyor?"

Yüzü gerildi. "İyi değil."

"Özür dilerim. Pazar sabahı sizi CNN'de gördüm. Yorgun görünüyordunuz."

"Yorgundum. Hâlâ öyleyim. Ama şu anda elimizde kesin bir şey yok. Şimdi hepimiz çift vardiya çalışıyor olsak bile. Bu Eggleston'lar için küçük bir teselli," diye ekledi acı acı, gözlerini kaçırarak.

Onu rahatlatmak isteyerek masanın diğer tarafına uzandı ve elini kendi eliyle örttü. Bu refleksif bir hareketti, bir arkadaş bir arkadaşını destekliyordu, ama teninin elinin üzerindeki hissi hiç de arkadaşça değildi. Elinin arkası sıcaktı, pürüzlüydü, kırmızımsı altın tüyleri kabaydı. Avuç içi . . karıncalandı. Ama verdiği tepki o anda yerinde değildi, bu yüzden yutkundu. "Elinden geleni yaptığını biliyorum," dedi usulca.

Gözleri tekrar onunkilere kaydı, sonra da elinin üzerinde duran eline kaydı. Birden kendini garip hissederek geri çekilmeye başladı, ama adam onu yakaladı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve bir an için sadece bu görüntüye bakabildi. Onun parmakları ve onunkiler. Birlikte. Bir erkekle el ele tutuşmalı uzun zaman olmuştu. Şimdiye kadar bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Teşekkür ," dedi ve başını kaldırıp adamın bir kez daha kendisine odaklandığını gördü. Ve bir kez daha kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o sırada cep telefonunun sesi duyuldu.

Steven küfrederken Jenna sıçradı. Bir eliyle cebinden telefonunu çıkardı, diğer eliyle hâlâ Jenna'nın elini tutuyordu. "Thatcher," diye bağırdı, dinledi, sonra suratı asıldı. Hâlâ tek eliyle aramayı bitirdi ve telefonunu cebine geri koydu.

"Sorun nedir?" Jenna sordu.

"Gitmek zorundayım," diye cevap verdi. "Üzgünüm ama Eggleston'ların evine gitmem gerekiyor. Yolda sizi dairenize bırakabilirim."

Adam ayağa kalktığı anda o da ayağa kalktı çünkü adam hâlâ onun elini tutuyordu. "Uzun sürecek mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Neden?"

Onun için duyduğu endişe, elinin onunkinin üzerindeki ürpertisini, vücudunun yakınlığını bastırdı. "Yemek yemen gerek Steven. İstersen işin bittikten sonra evimde bize bir şeyler hazırlayabilirim."

Ona baktı, gözlerinde endişe vardı. "Sakıncası yok değil mi?"

"Elbette yok."

Aceleyle yanına gelen garson Amy'ye işaret etti. "Siparişi iptal et. Gitmemiz gerekiyor." Garsonun zahmeti için cüzdanından bir fatura çıkaracak kadar uzun süre elini bıraktı. Parayı masaya fırlattı, Amy'nin elini tekrar tuttu ve onu arabasına götürdü.

4 Ekim Salı, 20:45

Anna Eggleston'ın erkek kardeşi Şerif Braden onları Eggleston'ların ön kapısında karşıladı ve gözlerinde bir soruyla Jenna'ya baktı.

"O benimle," dedi Steven. *Benimle*, diyeyankılandı zihni ve bu ses hoşuna gitti. Hem de çok.

Jenna, "Arabada bekleyebilirim," diye teklif edince Braden başını salladı.

"Buna gerek yok hanımefendi. Dışarısı soğuyor. Lütfen Rahatınıza bakın." Braden zarif küçük çiçeklerle kaplı bir kanepeyi işaret etti, sonra Steven'a döndü. "Eve geldiğiniz için teşekkürler Ajan Thatcher. Anna Serena'yı karakola götürmek istemedi."

Serena. Samantha'nın küçük kız kardeşi. Steven'in beyni . Dört yaşıındaydı. Eggleston'lar en küçük kızlarını soruşturmada uzak tutmuşlar, bebeklerini durumun çirkinliğinden korumuşlardı.

Steven kesinlikle anlayışla karşıladı. Ama bu gece Serena histerik gözyaşlarına boğulmuştu ve ailesi sadece küçük kızlarının polise söylemesi gereken bir şey bildiğini anlayabilmişti. Küçük kız o gece ne duymuştu? Ne biliyordu?

"Nerede o?"

"Mutfakta." Braden çaresizce ona baktı. "O sadece bir bebek, Thatcher."

Steven Braden'in üst kolunu kavradı ve sıktı. "Biliyorum. Bakalım durumu olduğundan daha kötü hale getirmeden ne elde edebiliriz."

Mutfak masasının etrafında bir kalabalık vardı. Marvin ve Anna Eggleston Serena'nın iki yanına oturmuş, kızlarının etrafında koruyucu bir duvar oluşturmuşlardı. Serena'nın kendisi de sessizce oturuyordu, küçük yuvarlak yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. İri mavi gözleri ve omuzlarına nemli bebek bukleleri halinde dökülen koyu, siyah saçlarıyla çok güzel bir çocuktur.

Steven kızlarının etrafında toplanmış Eggleston'lardan Anna'nın solunda oturan yaşlı kadına baktı. Anna'nın ve Şerif Braden'in annesi.

Bayan Braden ona meydan okurcasına baktı, sanki torununa zarar vermeye cesaret ediyormuş gibiydi. Sonra arka kapının gölgelerinden biri çıktı.

Mike Leone gözlerinde endişeyle ona baktı.

Tabii ki bu aile rahiplerini aramıştı. Tabii ki Mike olacaktı.

Steven hızla masaya döndü, Serena ona bakıyordu, mavi gözleri kocaman, ağlamaklı ve dehşet içindeydi. Otururken gülümsedi. "Merhaba, Serena. Benim adım Ajan Thatcher."

Küçük kız burnunu çekti. "Biliyorum."

Steven öne doğru eğildi ve kollarını masaya bastırdı. "Serena, tatlım, bana neden burada olduğumu söyleyebilir misin?" diye sordu nazikçe.

Serena'nın dudakları titredi. "Çünkü kötü davrandım," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

"Şimdi, Serena," dedi yumuşak bir sesle, "senin yaptığın hiçbir şey o kadar kötü olamaz. Kötü olan kişi kız kardeşini kaçıran kişi. Samantha yanlış bir şey yapmadı, sen de yapmadın."

Serena açıkça ikna olmamıştı. Alt dudağı dışarı fırlamış ve narin kaşları çatılmıştı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Serena, memura duyduklarını anlat," dedi Anna, sesi titreyerek. "Lütfen."

Serena başını kaldırıp gülümsemeye zorlayan annesine baktı. Sonra da kolunu onun minik omuzlarına dolayan babasına baktı.

"Sorun yok tatlım," dedi Marvin. "Başın belada değil. Sadece Bay'a söyle. Thatcher ne biliyorsan."

Serena koyu mavi gözlerini Steven'a çevirdi ve Steven yine gülümsedi, hatta öncekinden daha nazik bir şekilde.

"Gördün mü tatlım? Annen ve baban kızgın değil." Serena'nın dudağı titredi ve Steven anladı. Serena dört yaşındayken ailesinin çılgınca kederini ve öfkesini elbette kendi hatası olarak yorumlayacaktı. Bu normaldi. "Tatlım, beni dinlemene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Serena başıyla onayladı. "Evet, efendim."

Steven başını eğerek yaklaştı. "Güzel. Artık senin büyük ve akıllı bir kız olduğunu biliyorum. Arkadaşların hakkında düşünmeni istiyorum. En iyi arkadaşın var mı?"

Serena beklenmedik soru karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kararsızca başını salladı.

"En iyi arkadaşının adı ne?"

"Carrie." Serena önce yere, sonra tekrar yukarı baktı. "Oyuncak bebekler ve video oyunları oynuyoruz."

"Güzel. Ben senin yaşındayken en iyi arkadaşım kimdi biliyor musun?" Serena başını salladı ve Steven ona göz kırptı. "Peder Mike."

Mavi gözleri inançsızlıkla yuvarlaklaştı. "Rahiplerin arkadaşı olmaz."

Steven göz ucuyla Mike'ın elinin arkasına bir gülümseme sakladığını gördü. "Hayır, bu doğru," diye ısrar etti Steven. "Peder Mike küçük bir çocukken

kilisenin aşağısındaki ilkokulun arkasındaki kurbağa yakalardık."

Serena gururla, "Gelecek yıl element okuluna gideceğim," dedikten sonra gözlerini kıstı. "Eğer Peder Mike'la arkadaşsanız, nasıl da sen de rahip olmuyorsun?"

Steven yine göz ucuyla Mike'a baktı. Mike sessizce, "Yakalandım," diye mırıldandı.

"Şey, bunu düşündüm ama sonra polis olmaya karar verdim. Sence rahipler ve polislerin ortak noktası nedir, Serena?"

Bir an düşündü, alt dudağını çiğnedi. "İnsanlara yardım ediyorlar," diye karar verdi.

Steven başını salladı. "Kesinlikle doğru. Senin zeki bir kız olduğunu biliyordum."

Serena kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Yirmiye kadar sayabilirim," dedi ve sonra tiksintiyle başını salladı. "Carrie sadece ona kadar sayabiliyor."

"Eminim Carrie yakında yetişecektir."

"Bilmiyorum." Başını salladı ve nemli saçları . "Sonic Two'da sadece birinci seviyeye kadar çıkabiliyor."

Steven, sonik hızlarda yarışabilmesine rağmen kesinlikle bir kirpiye benzemeyen bir video oyunu karakteri olan Sonic the Hedgehog'u iyi tanıyordu. Sonic, Nicky'nin en sevdiklerinden biriydi. En azından öyleydi.

"Demek Sonic'te oldukça iyisin?" Steven sordu ve Serena sertçe başını salladı. "Çok pratik yapıyor musun?"

Serena'nın yüzü aniden değişti. Masaya baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Ve Steven ne olduğunu bildiğini sanıyordu. "Serena, geceleri yatakta olman gerekirken video oyunları oynamana izin var mı?"

Serena masaya sertçe baktı ve başını salladı. Marvin Eggleston bir şey söylemek için ağzını açtı ama Mike öne çıktı ve adamın omzuna engelleyici bir el koydu.

"Ama Sammie'nin kaybolduğu gece Sonic oynuyordun, değil mi tatlım?" Steven sessizce sordu.

Serena hiçbir Şey söylemedi. Tek bir hareket bile yapmadı.

Steven daha yakına eğildi ve parmak uçlarını küçük kızın yanağına dokundurdu; kız başını kaldırdı, gözlerinde acı vardı. Gözlerini kırpıŐtırdı ve tombul gözyaşları pembe yanaklarından aşağı yuvarlandı. Steven kalbinin sıkıştığını hissetti. Halkın asla farkına varmadığı Şey, suçun insanların başına geldiğiydi. Sansasyonel değildi, heyecan verici değildi. Suç insanların, ailelerin başına geliyor, onları parçalıyordu. Dört yaşındaki küçük kızların kendilerini sorumlu hissetmelerine ve korkmalarına neden oluyordu. Onları ağlattı.

Sesini yumuşattı. "Serena, tatlım, bu çok önemli. Video oyunları oynadığın için başın belaya girmeyecek. Ama tatlım, o gece ne duyduğunu bana anlatmalısın."

Dudakları titredi ve daha fazla gözyaşı aktı. "Sammie telefonda konuşuyordu," diye fısıldadı.

"Senin orada olduğunu biliyor muydu?" Serena başını salladı.

"Hayır."

"Sammie'nin kiminle konuştuğunu biliyor musun, Serena?" Yine salladı Başını. "Hayır, efendim."

Sabırsızlığı artmıŐtı ve bunu sıkı bir Şekilde bastırdı. "Sesi arkadaşlarından biriyle konuşuyormuş gibi miydi? JoLynn ya da Wanda, belki?"

"Hayır, efendim."

Steven daha da yaklaştı. "Erkek miydi, tatlım?"

Serena ona baktı, gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Evet, efendim," diye fısıldadı.

Beklenti teninde cızırdadı. Bir Şeylerin peŐindeydiler. "Adını söyledi mi?"

"Hayır, efendim."

"Ne hakkında konuŐuyorlardı, Serena?"

Masaya doğru baktı. " p Őmek falan." Steven başını kaldırıp baktığında Marvin'ın yüzünün solgun ve vücudunun titrer halde olduğunu gördü. Steven sessizce başını salladı, sonra parmağını Serena'nın çenesinin altına soktu ve yavaşça yüzünü yukarı kaldırdı.

"Başka ne var tatlım?"

Serena ona baktı ve orada gördüğü sefalet karşısında kalbi bir kez daha sıkıştı. O daha bir bebektir. Hiçbir çocuk bu tür bir yıkımı yaşamamalıydı. "Gitmek istemedi," diye fısıldadı Serena ve Marvin ile Anna hasta hasta baktılar.

"Gitmek istemedi ne demek? Nereye gitmek, Serena?"

Serena ince bir omzunu kaldırdı. "Onunla tanışmak için. Sürekli 'Bilmiyorum' diyordu. Annemle babamın çok kızacağını biliyordu." Gözyaşları tekrar yuvarlandı. "Ama sonunda evet dedi."

Anna sallandı ve annesi destek için kolunu ona doladı. "Serena, çok iyi düşünmeni istiyorum," dedi Steven, sesi ancak bir fısıltıyla. "Sammie onunla nerede buluşacağından bahsetti mi?" Serena başıyla onayladı. "McDonald's'ın arkasında."

Steven sesini çok sakın olmaya zorladı. İçgüdüleri ona Serena'nın kritik bir şeyi hatırlamanın eşiğindeydi. "Hangisi olduğunu söyledi mi?"

Kaşlarını çattı. "Demiryolu raylarının arkasında mı? Bilmiyorum." Panik içinde babasına baktı. "Özür dilerim baba."

Marvin düzgün bir sesle, "Sorun yok, balkabağım," dedi ve Steven bu çabasından dolayı ona saygı duydu. Demiryolunun arkasındaki McDonald's'ta gözünün önüne getiren babasının kalbi paramparça olmuş olmalıydı. "Harika gidiyorsun." Sesi son kelimede kesildi ve Mike iki elini Marvin'in omuzlarına koydu. İri adam gülümsemeyi başardı. Serena'ya cesaret verdi ama ağlamamak için mücadele ederken boğazı acımasızca çalıştı.

Steven Serena'nın eline hafifçe dokundu ve Serena ona baktı. "Baban kesinlikle haklı, Serena. Harika gidiyorsun. Şimdi, başka bir şey hatırlayabiliyor musun?"

Konsantre olurken tüylü kaşları çatıldı. Sonra keskin bir ifadeyle kaldırdı ve Steven beklediği şeyin bu olduğunu. "Sammie ona iyi bir oyun oynadığını söyledi."

Steven heyecanını belli etmemeye çalıştı. "Ne tür bir oyun olduğunu söyledi mi?"

"Hayır." Daha fazla gözyaşı dökülürken alt dudağı tekrar titredi. "Özür dilerim."

Steven çocuğun yüzünü avucunun içine aldı ve başparmağıyla gözyaşlarını nazikçe sildi. "Sen her şeyi doğru yaptın, Serena. Sen akıllı ve cesur bir kızsın. Bana anlatmak büyük cesaret ister."

"Sammie şimdi eve gelecek mi?" diye sordu ve Steven Anna'nın hıçkırıklara boğulduğunu duydu.

Serena akıllı bir çocuktü. Ailesinin ona ne söylediğı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu çocuğa gerçeklerden başka bir şey söylerse lanetlenirdi. "Bilmiyorum tatlım. Biz polisler onu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Gözleri tekrar doldu. "Daha önce söylemeliydim. Daha önce söyleseydim onu daha hızlı bulabilirdiniz."

Mike elini Serena'nın omzuna koydu. Kız alt dudağını ısırarak başını kaldırdı ve Steven kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu zavallı çocuk hayatının geri kalanında, sadist bir piçin neden olduğu hak edilmemiş suçluluk duygusuyla yaşayacaktı. başkalarının sefaletini ve korkusunu. Mike, Serena'nın yanağındaki gözyaşlarıyla ıslanmış bir tutam saçı düzeltti. "Serena, sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Sen?"

Başını salladı. "Buna iznin yok."

Mike alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu doğru. Bu yüzden Serena'yı daha hızlı bulmalarını sağlamak için yapabileceğın hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanmanı istiyorum. Nerede olursa olsun Tanrı onun yanındadır."

Serena başını salladı, sonra yüzünü Marvin'in omzuna gömdü ve Steven masadan geriye doğru itildi. Küçük kız bu gece yeterince şey yaşamıştı. Ayağı kalktı ve masanın üzerine eğilerek avucunu küçük kızın koyu renk buklelerinin üzerinde gezdirdi.

Jenna'nın çocukları Serena Eggleston'a benzeyecek, diye düşündü, sonra bu fikrin beklenmedikliğinden dolayı fiziksel olarak sarsıldı. *Bu da nereden çıkmıştı?* diye düşündü, neredeyse paniğe kapılmıştı.

Boğazını temizledi ve Anna Eggleston'ın gözleriyle buluşarak Serena'ya şöyle dedi: "Harikaydın Serena. Annen ve baban seninle gurur duyuyor."

Anna başını salladı, sonra kollarını Serena'ya doladı ve Marvin'le birlikte bıraktıkları kızlarına sarıldılar.

Steven Anna'nın annesine ve şerife baktı. Bayan Braden ağlıyordu ve Şerif Braden da ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Harikaydı," Steven sessizce söyledi. "Sabah ilk iş olarak McDonald's'a bir ekip ne bulabileceğimize bakacağım."

Bayan Braden öfkелendi. "Neden şimdi değil?" diye sordu kısık bir fısıltıyla. "Şu anın nesi var?"

Şerif Braden kollarını annesinin omuzlarına doladı. "Gece vakti suç mahallini araştırmak iyi bir fikir değil anne," dedi ona. "Bir şeyi gözden kaçırabilirler ya da daha kötüsü, göremeyecekleri kadar karanlık olduğu için yok edebilirler."

Steven ona, "Bölgenin güvenlik çemberine alınmasını sağlayacağım, Bayan Braden," diye güvence verdi. "Ve şafak sökene kadar kimsenin oraya yaklaşmamasını sağlayacağım."

Bayan Braden başını salladı ve bunu yaparken kızına çok benziyordu. "Teşekkür ederim," dedi sesi kısık bir şekilde.

Rica ederim, inanılmaz derecede yetersiz görünüyordu. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, Bayan Braden."

Gözleri doldu. "Biliyorum." Sonra bir hıçkırığı bastırdı ve yüzünü oğlunun üniformasının kolalı kumaşına gömmek için döndü. Şerif Braden Steven'a baktı ve bir kez daha çaresiz bir sefalet gördü.

Steven Braden'ın omzunu sıktı. "Ben kendim çıkarım." Mike arkasından, "Seninle yürüyeceğim," dedi, sonra Braden'a ekledi, "Hemen geliyorum. geri."

Mike mutfağın hemen dışındaki karanlık koridorda durakladı. "Harikaydın Steven," dedi ve Steven eski dostunun sesindeki gururu duydu. "O küçük kız çok korkmuştu ama sen bunu olabildiğince kolaylaştırdın." Zorla sırtıttı ve kolunu Steven'ın omuzlarına atarak beceriksizce sarıldı. "İyi iş çıkardın, evlat."

"Teşekkürler." Steven kaşlarını çatarak mutfağa, sonra da Mike'a baktı. "Sammie'nin şimdiye kadar çoktan ölmüş olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı.

Mike yutkundu ve zoraki sırtışı kayboldu. "Biliyorum. Onlar da öyle."

Steven iç çekti. "Gitmem gerekiyor." Karanlık koridordan oturma odasının ışığına adımını attı, Jenna küçük zarif çiçeklerle kaplı kanepenin yanında durmuş sessizce bekliyordu. Jenna'nın yüzündeki acı dolu ifade ona her kelimeyi duyduğunu söylüyordu.

Mike onun yanında durdu ve Steven arkadaşının yüzünün içten bir gülümsemeyle aydınlandığını gördü. "Merhaba!" Mike konuştu ve Steven'ın yüzü ısındı. "Bizi tanıştırmayı düşünüyor musun?"

"Bazı zamanlar keşke rahip olmasaydın diyorum," diye mırıldandı Steven.

"Steven, Steven, Steven," dedi Mike, sesinde sessiz bir mizah vardı. "Beş Az önce söylemediğin şeyi düşündüğün için sana selam olsun." Elini uzatarak bir adım öne çıktı. "Ben Peder Mike Leone, Steven'ın eski bir arkadaşıyım. Sen Jenna olmalısın."

Mike'ın elini sıktı. "Bu doğru. Ama Steven senden bahsetmedi."

Mike hafifçe güldü. "Hayır, sanmıyorum. Seninle tanışmak çok ama çok güzel Jenna Marshall." Elini tuttu, hâlâ geniş geniş gülümsüyordu.

Jenna biraz kaşlarını çattı. "Sizinle tanıştığıma da memnun oldum, Peder Leone." "Peder Mike iyi. Evet, Steven'ı diz boyundan beri tanırım. bir çekirge. Oh, anlatabileceğim hikayeler. Nereden başlamamı istersiniz? Bir yıl seçin, herhangi bir yıl."

Steven dişlerini sıktı. *Yapmazsın*, demek istedi. *Elbette yapardı*, diye cevap verdi daha pragmatik olan benliğinden.

Jenna, Steven'a öyle bir bakış attı ki, *sanki "yapma"* der gibiydi. *endişelendi*, sonra elini gizlice çekerken kaşlarını kaldırarak Mike'a döndü. "Ben Katolik değilim ama bilmek istediğim şey neden tüm rahiplerin adının Peder Mike olduğu."

Steven bir takdir duygusu hissetti. Onun rahatsızlığını hissetmişti ama bunu istismar etmek yerine odağını Mike'a çevirdi.

"Muhtemelen annelerimiz baş melek Mikail kadar cennetlik olacağımızı bildiği içindir," dedi Mike saygıyla tavana bakarak.

Jenna narin ve hanımefendi bir tavırla homurdandı. "Anneleriniz kilisenin sokağının aşağısındaki okulun arkasındaki dereden eve kurbağa getiren küçük çocuklarla meşguldü."

Mike etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına, iyi hafıza."

"var," diye yanıtladı Steven, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Pekala, gitmemiz gerekiyor. Yapacak çok işim var."

Jenna yine kaşlarını çatı. "Yemek yemen gerekiyor," dedi sertçe ve Steven, Mike'ın gözlerindeki memnun parıltıyı kaçırmadı. Her şeye burnunu sokan yaşlı bunak. Bunu altı Hail Marys yapmak zorunda kalacaktı.

Mike ayılarak Eggleston'ların mutfak kapısına baktı. "Eggleston'lara geri dönmem gerekiyor. Seninle tanıştığımıza memnun oldum Jenna. Kendine iyi baktığından emin ol, tamam mı?"

Başını salladı. "Deneyeceğim, baba."

Ve Steven onun gerçekten bunu kastettiğini hissetti.

4 Ekim Salı, 10:45

Fırına donmuş bir pizza koymuştu. Ön kapıyı ikinci kez arkasından kapatırken koku Steven'in burnuyla buluştu. Az önce gezdirdiği köpeğin başını ve yumuşak kahverengi kanepeye özlemle baktı. Üzerine oturur oturmaz uyuyacağına bir haftalık maaşına bahse girebilirdi.

Kemikleri kırılmıştı. Çok uzun bir gün olmuştu. McDonald's'ın arkasında, demiryolu raylarının yakınındaki alan , olay yerini daha fazla kirleten kimsenin olmadığından emin olmak için bir devriye aracı görevlendirilmişti. Steven dürüst olmak gerekirse

Beş gün sonra açık alanda bir şey bulacaklarına inanmıyorlardı ama daha garip şeyler de olmuştu.

Samantha Eggleston'ı canlı bulma neredeyse hiç yoktu. Sadece onu ölü bulmalarını umabilirdi, böylece en azından hasta piçin geride bırakmış olabileceği ipuçlarını bulabilirdi.

Katil, Lorraine Rush'ı buldukları açıklıkta geride hiçbir şey bırakmamıştı. Ne saç, ne ayak izi. İçi boşaltılmış bir cesetten başka bir şey yok. Ve yarısı, ceset açıkta, korunmasız bir şekilde yatarken çıkarılmış olan taze bir dövme. Lorraine'in parçalanmış bedeninin görüntüsü zihninde canlandı ve gözlerini kapatmak istedi ama bunun görüntüyü daha da netleştireceğini biliyordu. Daha korkunç. Daha gerçek. Titredi, aniden üşüdü.

Jenna mutfaktan başını uzattı, gülümsemesi karanlıkta bir fener gibiydi. düşüncelerinin karanlığı. "Akşam yemeği fırında. Bir şeyler yemek ister misin?"

İçki?"

Kıpırdamadan durdu, yüzünü gördüğünde duraksayan gülümsemesinin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Hüzünlenererek mutfaktan dışarı çıktı. "İyi misin Steven? Görmüş gibi görünüyorsun-" Aniden sözünü kesti.

"Hayalet mi?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı, eve geç ve yorgun döndüğünde Melissa'nın yüzünün aldığı ifadeyi hatırlıyordu, zihni görüntülerle doluydu. Bir Homo sapiens'in diğerine neler yapabileceğine dair iğrenç, kaçınılmaz görüntüler. İlk başta Melissa'nın hoş geldin gülümsemesi tıpkı Jenna'nın gibi duraksadı. Sonra, geç saatlere kadar süren bir geceden sonra, Melissa

Gülümsüyordu. Sonra kaşlar çatıldı, ardından da dudak bükmeleler geldi. Melissa bir polisin karısı olmak için gerekenlere sahip değildi. Jenna'nın dalgın ifadesine baktı. Belki de hiçbir kadın bunu yapamazdı.

"Onun gibi bir şey." Jenna başını eğdi. "Sorun nedir?" Jenna onun yüzünün işkence çekmiş halden dikkatle boşluğa dönüşmesini izledi, sanki bir düğmeyi kapatmış gibi gözlerindeki ışığın sönmesini izledi. "Sadece gün beni yakalıyor," diye cevap verdi, sonra aniden ekledi, "Viskiniz var mı?"

Jenna onun yüzünü inceleyerek başını salladı. İnanılmaz derecede yorgun görünüyordu. Endişeli. Tükenmiş. Doğruca yanına gidip kollarını ona dolamak ve aklından çıkmayan görüntüler kaybolana kadar ona sarılmak istedi ama içinden bir ses şu anda onun bu ilgisini kabul etmeyeceğini söylüyordu. Onda bir keskinlik, basit bir yorgunluğun çok ötesinde bir sinirlilik vardı. Derin ve yoğun bir öfke. Kılını bile kıpırdatmamış olmasına rağmen ona kafesteki bir kediyi hatırlatıyordu.

"Temiz mi yoksa buzlu mu?" diye sordu.

"Harika," diye cevap verdi ve Jean-Luc'un kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi.

Jean-Luc buna sırt üstü dönerek karşılık verdi ve karnını daha fazla kaşınması için gösterdi.

"Hemen geliyorum." Mutfağa geri döndü.

"Jenna, neden iki köpeğinde de aynı isim var?" diye sordu. Jenna dolu bardağıyla ona yaklaştığında başını kaldırıp baktı. "Ve neden her iki künyede de 'Kaptan' yazıyor?"

"Fazla televizyon , değil mi?" Jenna içkisini uzatarak cevap verdi.

"Artık değil." Bardaktaki viskiyi salladı. "Eskiden eski filmlerden hoşlanırdım."

Jenna bu ortak ilgiyi başka bir güne sakladı. "Ama bilimkurgu değil?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, hayır."

Jenna kıkırdadı. "O zaman *Star Trek* hayranı olup olmadığını

sormayacağım bile." Ağzı yukarı kalktı. "Birkaç tekrarını izlediğimi kabul ediyorum.

Yeşil bir kadın hatırlıyorum ..."

Jenna sert görünmeye çalıştı. "Makyözler bu kadın için bir yıllık yeşil boya kullanmış olmalılar," dedi. "Çok fazla yeşil ten gösteriyordu."

Gülümsemesi biraz edepsizleşti ve kızın kalbi küt atmaya başladı. Tek söylediği "Evet," oldu.

Kollarını ona dolamamak için kendine sarıldı ve alaycı gözlerini kıstı. "Yeşil bayanı unut ve kaptanı ."

Düşünürken kaşları çatıldı. "Jim, değil mi?" Jim kulaklarını dikti.

"Peki, *Yeni Nesil*?" Steven omuz silkti.

"Danışman Troy, dar üniformalar mı?" diye sordu ve Troy yine sırıttı.

"Matt ondan *gerçekten* hoşlanıyor," dedi ve onu yumruklamak istedi.

"Ve kaptanının adı...?"

Parmaklarını şıklattı ve iki köpek de ayağa kalktı. Etkilenmiş görünüyordu. "Bu oldukça iyiydi."

"Balonlu ambalajı patlattığımda ne yaptıklarını görmelisin. Noel," dedi alaycı bir şekilde ve adam başını geriye atıp güldü. Ve bir kez daha kadının nefesini kesti.

"Kel adam ikinci kaptandı, değil mi? Jean- Luc olmalı."

Jean-Luc onun eline sokuldu ve Steven köpeğin yumuşak ağzını okşadı. "Enayi tahmin," dedi, sesi beklediğinden biraz daha boğuk ve Steven kıkırdadı, onu güldürdüğü için kendini gülünç derecede zeki hissetti. Endişesini bir süreliğine de olsa yok ettiği için.

Ellerini ceketinin ceplerine sokarken, "Benim bilenmiş tümdengelim mantığının gücü buraya kadarmış," dedi hafifçe. Gözlerini yana çevirip duvarları kaplayan eşyaları taradı ve bir kez daha düşmenin *tıkladığını* hissetti. Adam yine gitmişti. Kendini kovulmuş hissetti ve bunu kişisel olarak algılayıp algılamaması gerektiğinden emin değildi.

Belki de bütün polisler bunu yapmıştır. Bunu evde de yapıp yapmadığını, düğmeye basıp çocuklarıyla ilişkisini kesip kesmediğini merak etti. Sonra tekrar, belki de sadece o yapmıştır. Bütün gece karışık sinyaller verip durmuştu, sırayla ateşleniyordu -yutkundu, restoranı hatırladı- sonra ... hiçbir şey olmuyordu. Belki de sadece oydu.

Ayaklarının üzerinde duruyordu, elleri cebindeydi, gözleri ondan başka her yere bakıyordu. Onun "geri gelmesini" ya da düğmeyi tekrar açtığında her ne yapıyorsa onu yapmasını bekledi, ama sadece garip bir sessizlik vardı.

Boğazını temizledi. "Paltonu alabilir miyim Steven?" Steven'ın gözleri ona doğru kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. "Elbette. Teşekkürler." Adam tüvit ceketini silkti ve kadın inlemek istedi. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin altında onlarca kas gerilmiş, hareket etmiş ve esnemişti. Dilinin ucuna "*Gömleğini de çıkar*" diye geldi.

Dilini ısırıldı. *Aptal olma, Jenna*. Ceketini yemek odasındaki sandalyenin arkasına ve başka bir şey söylemeden mutfağa döndü.

Onun da kendisini takip edeceğini umuyordu ama onun kılıfının tokasını çözdü ve diplomalarını ve ödülleri sakladığı duvara doğru ilerlemeden önce ceketinin üzerine örttü. Ellerini paltosunun ceplerine soktu. Pantolonunu. Hayatında gördüğü en güzel kıça yapışan deve tüyü pantolon.

"Lisansın için Duke, doktoran için UNC," diye yemek odasından gözlemledi. "Ve yüksek lisans derecen için Maryland. Neden

"Efendin için oraya kadar gittin mi?"

"Babam." Babasının anısı sıcaklığın üzerine bir soğukluk koydu. "Benim babam

Hastaydı ve Maryland'de yaşıyorduk," diyor ve eve dönmesi için arandığı günü hâlâ hatırlıyor. Hayatının en kötü günüydü. O zamanlar. "Ben Duke'a gittikten kısa bir süre sonra felç geçirdi. O zaman eve dönmek istedim ama bunu duymak istemezdi." Omzunun üzerinden baktığında babasının hâlâ diplomaya baktığını gördü, elleri hâlâ cebindeydi. "Bir bursum vardı ve babam bu fırsatı kaybetmemi istemedi. Mezuniyetten hemen önce bir felç daha geçirdi, bu yüzden profesörlerimden biri bazı torpiller yaptı ve son dakikada Maryland'in College Park'taki yüksek lisans programına girebildim."

"Ona ne oldu?" Steven sordu, sesi daha yumuşaktı, sinirliliği gitmişti.

"O yıl Noel'den önce öldü," diye cevap verdi. "Üzgünüm," dedi ve bir süre sonra duvarını kaplayan çerçevelere geri döndü.

Geçmişte şuraya buraya zevkli bir baskı yaptırmayı tercih etmişti ama Adam'ın ölümünden günler sonra bu daireye taşındığında, boş duvarlar onunla alay etmişti. Duvarların dağınıklığı burayı biraz daha az boş göstermişti. Biraz daha az... ölü. En azından yalnızlıktan aklını kaybedeceğini düşündüğü zamanlarda dikkatini dağıtmıştı. "Teşekkür ederim."

"Charlie kim?" diye sordu Steven. Adam'ın hastalandığı ve kimsenin ne diyeceğini bilemediği yıl Charlie'nin onun doğum günü için hazırladığı sertifikaya bakıyordu. Ama o zamanlar sekiz yaşında olan Charlotte Anne tüm yetişkinlerin başaramadığını başarmıştı. *Dünyanın en büyük teyzesine* mor pastel boyayla şunları yazmıştı. *Seni seviyorum.*

"Yeğenim. Aslında Adam'ın yeğeni ama onun ailesiyle hâlâ çok yakınım. On bir yaşında. Adam hastayken bunu benim için yaptı."

"Yani paha biçilemez," dedi ve onun anladığını bildiği için kalbi biraz sıkıştı. Birkaç adım atarak patent ödüllерinin asılı olduğu yere gitti. "Patentleriniz var," dedi şaşkınlıkla, konuyu değiştirerek. İnce yazıları okumak için daha da yaklaştı. "Onları almak için ne yaptın?"

"İlaç araştırması." Fırın eldivenlerini taktı ve pizzayı fırından çıkardı. "Önceki hayatımda," diye ekledi. alt dolabında, hiç kullanmadığı mutfak eşyalarının bulunduğu kutuda bir pizza kesici aradı.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, tencere ve tavaları çınlatarak. "Steven, bu pizzanın yarısı supreme yarısı pepperoni," dedi dolabın içine. "Hangisini istersin?"

Kulaklarına hiçbir cevap gelmedi. Elini pizza tekerleğinin üzerine koydu ve aynı anda dönerek doğruldu. "Stev-?"

Adının ikinci hecesi kadının dilinden uçup gitti. Mutfağın açık kapısında durmuş, mutfağı omuzlarının genişliğiyle dolduruyordu. Göğsü, kolalı beyaz gömleğinin içinde sanki her nefes insanüstü bir çaba gerektiriyormuş gibi kabarıyordu.

Aman Tanrım.

O... ilgiliydi.

Onun bu bakışı katı çeliği eritebilirdi. Bu bakış kalbinin çarpmasına, göğüs uçlarının sertleşmesine ve kalçalarının arasında her bir duyunun birikmesine neden oldu.

Zonklayan, ağrıyan bir his yığını.

Adam öne doğru bir adım attı ve kadın onu yarı yolda karşıladı, bütün akşam istediği sıçramayı yaptı, vücudunu onunkine doğru fırlattı, her inanılmaz santimini ona doğru bastırılmış olarak hissetti.

İnanılmazdı. Ama yeterli değildi.

Sonra onu öpüyordu, sonunda öpüyordu ve kız inledi. Adamın elleri onu kendine doğru çekti. Dudakları kızın ağzına karşı sıcak ve sertti.

İnanılmaz ama yeterli değil.

Tek bir hareketle ağzını onunkinin baskısı altında açtı ve ellerini göğsünden yukarı, boynuna doğru kaydırды. Fırın eldiveni arkasından yere vurdu ve pizza tekerleğinin muşambaya vururken çıkardığı çınlamayı belli belirsiz duydu, dilini ağzının içine soktu, bir eş aradı, buldu ve onunla tekrar yarı yolda buluştu. Parmakları saçlarının arasından geçerek onu daha da yakınına çekti. Dili onunkine karıştı. Keşfetmek. Öğrenmek. Daha zor. Daha derin.

Hala yeterli değil. *Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.* İlahi, çekirdeğindeki ağrıyla aynı anda zonkluyordu ve yaklaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Tatmin vaadini barındıran sert çıkıntıya daha da yaklaştı.

Yeterince yakın değil.

Sonra elleri hızlıca sırtından aŗaęı kayarak poposuna yaslandı ve içine çekti. Kızın boğazından vahŗi bir çığlık kaçtı ve adam aŗaęı bakmak için ağzını ayırdı. Gözleri karanlık ve yoğundu, göz bebekleri bymŗt, nefes almakta zorlanırken burun delikleri řiŗmiŗti.

O beni istiyor.

*Onu
istiyorum.*

"Lütfen." Tek hece paslıydı, boğazından yırtılmıŗtı. Ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu, *daha fazlasından* baŗka bir dŗşncesi yoktu. Daha fazla *bir şey*. *Herhangi bir şey*. Her şey bu korkunç karŗılanmamıŗ ihtiyaçtan, sadece onun doldurabileceği boŗluktan daha iyiydi.

Cevap olarak ağzını tekrar aldı, daha sıcak, daha sert ve iki büyük adımda onu buzdolabına yasladı, uyluklarının arasına sertçe bastırdı. Onun için zonklayan ve ağlayan yere karŗı. Olabildiğince sert bir şekilde geri itti, kaldıraç olarak buzdolabına yaslandı.

Duyguların garip bir şekilde erotik bir karıŗımıydı. Arkasında soğuk, sert bir makine, önünde sıcak, sert bir adam. Sert, iri eller ona doğru uzanıyor, yoğuruyor ve onu kendine doğru çekiyordu. Sonra adamın iri ellerinden biri poposundaki tutuŗunu serbest bıraktı ve kadın protesto etmek için ona karŗı kıpırdandı, adamın inlemesine neden oldu, o kadar derindi ki titreŗimlerin göğüslerine çarptığını hissedebiliyordu. Ama bir an sonra eliyle göğsünü kapattığında inleme ona aitti.

Ama yeterli değil. Neredeyse yeterli değil.

Diğer eli kalçasından ayrıldı ama patlayacakmıŗ gibi duran diğer göğsüne uzanmak yerine elbisesini ekiŗtirerek düğmeleri zorladı. Bazıları serbest kaldı. Diğerleri yere dŗerken takırtılar çıkardı. Adamın ağzı kadının morarmıŗ dudaklarından boğazına doğru ilerlerken ve elleri sütyeninin n kopasını karıŗtırırken kadın baŗını buzdolabına yasladı.

Evet. Lütfen.

Kelimeleri yüksek söylediyse de nefes nefese kalmaktan duymadı. Onun. Onun.

Bir küfür savurarak bir kez daha çekti, narin dantel yırtıldı ve gğsleri serbest kaldı. Adamın ellerine. Ve ağzına.

Emerken, meme ucunu diliyle kırbaçlarken boğuk çığlık . Uyluklarının arasındaki tüm hisler sıkıştı ve vücudunun ihtiyaçla gerildiğini hissetti. Ağgözlölük.

Aman Tanrım.

Kız neredeyse oradaydı ve adam henüz ona dokunmamıştı bile. *Oraya.* Elini kalçasından yukarıya, şimdi onu arzulamaktan sıırsıklam olmuş narin dantel külotunun içine kaydırmamıştı. Başparmağını klitorisine bastırmamış ya da parmağını içine sokmamıştı. Kadın neredeyse oradaydı ve adam bunların yapmamıştı.

Henüz değil. Lütfen.

Lütfen.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Aşağıya baktı, altın başının göğsündeki görüntüsü şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha erotikti. "Lütfen," diye fısıldadı. "Steven."

Yukarı bakabilecek kadar geri çekildi, dudakları ıslak, gözleri neredeyse siyahtı. Tek kelime etmeden diğer göğsünü ağzına aldı ve eli kalçasına düştü, dizini büküp bacaklarını daha da açarak yaklaştırmaya çalışırken uyluğundan aşağı indi.

Daha yakın.

Eli elbisesini itti, çorabından yukarı, jartiyeriyle sıırsıklam külotu arasındaki çıplak kalçasına kadar. Sonra avucu çıplak tenindeydi, kıcını avuçluyordu ve kadın haykırdı.

Adamın eli kızın poposunda dondu ve adam kızın göğsünden geri çekildi, gözleri kızın çıplak göğüslerini gördü, emen ağzından dolayı ıslanmış ve şişmişti.

Sonra gözlerini kaldırdı ve Jenna vücudunun bir anda soğuduğunu hissetti.

Kızgındı.

Çenesi, yanağındaki bir kas kasılana kadar sıkıştı. Elini çekti ve kalçasını iterek bacağına düzeltti, elbisesini tekrar yerine çekti.

"Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve uzaklaştı, buzdolabının karşısında titrer halde bıraktı, bacakları ağırlığını zar zor taşıyordu, göğüsleri ıslak ve soğuktu.

Duyuları donmuştu.

Adam yemek odasına girip sarsak hareketlerle sandalyenin arkasından kılıfını ve ceketini alırken hiçbir şey söylemedi.

Çarpan ön kapının sesiyle irkildi. Sonra jöle gibi hissettiği bacaklarının üzerinde bir an daha duramayarak sırtını soğuk buzdolabına dayadı ve yere kaydı.

ON BEŞ

Çarşamba, 5 Ekim, 12:15

Mike, Steven'in boş jöle kavanozunu papaz evindeki buzdolabından aldığı buzlu çayla doldururken, "ŞİMDİ ŞUNU DÜZELTELİM," dedi. Steven kaşlarını çatarak buzdolabına baktı. Bir daha asla bir buzdolabına aynı şekilde bakamayacaktı.

Lanet olsun.

"Onu öptün," dedi Mike, Steven'in karşısına oturup çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koyarak. Bu çok rahipçe bir duruştu ve Steven'in damarlarında hâlâ zonklayan şehveti tamamen susturması gerekirdi.

Olmalı.

Yapmadım.

"O da seni öptü, belki de senin itiraf etmeyeceğin birkaç şey yaptı." Siyah, gür bir kaşını kaldırdı. "Hedefte miyim?"

Ona dokunmamalıydın, Thatcher, diye düşündü Steven şiddetle.

Ona el sürmemeliydim. Duvardan dönmemeliydi.

Gözlerini diplomalarından, patentlerinden ve "Seni seviyorum Jenna Teyze" sertifikalarından ayırmamalıydın.

Ama hayır. Mutfığa bakmak *zorunda* kaldı. Lanet olası pizza tekerleğini bulmak için eğilmesini izlemek zorundaydı. Siyah elbisesinin inanılmaz yuvarlak üzerinde uzandığını görünce... bir şeyler kopmuş ve bastırılmış tüm hayal kırıklığının dışarı çıkmasına izin vermişti.

Ona dokunmamalıydım. Ama o dokundu.

Ve hayal ettiğinden çok daha inanılmazdı. Kahretsin, o
Hala hayal ediyorum.

Peki, onu öptüğü için kızgın mıydı? Tabii ki evet. Kızın da onu öpmesine
kızmış mıydı?

Onu öpmekten çok daha fazlasını yapmıştı. Ama hata tamamen
kendisindeydi. O başlatmıştı. Ve lanet olsun, bitirmişti de. Hem de onun
duygularına bu kadar duyarlı ve saygılı bir şekilde.

Thatcher, sen bir sik kafalısın.

Kendisine ve Mike'a bu kadar haklı olduğu için öfkelenen Steven bardağını
boşalttı ve masaya geri koydu. Sertçe. Mike bardağı aldı ve kırık olmadığından
emin olmak için altını kontrol etti, bu da Steven'ı daha da kızdırdı. "Evet," diye
tısladı Steven. "Her zamanki gibi tam isabet, Peder Leone."

"Cam eşyalarımı kırma," diye uyardı Mike. "Bayan Hennesey bana bunun
içinde böğürtlen reçeli verdi ve eğer bardağı iade etmezsem, hiçbir şey alamam.
daha fazla reçel."

"Kahretsin Mike," diye homurdandı Steven ve Mike dudaklarını büzdü.
"Bayan Hennesey çok iyi reçel yapar. Ve lütfen küfür etme." Dudakları seğirdi.
"Oğlum."

Steven ters ters baktı ve Mike güldü. "Ben bir sorun görmüyorum, Steven.
Çok güzel bir kadın. Ve sizden hoşlanıyor gibi görünüyor, şahsen bunu
anlamıyorum, ancak kadınlara ilişkin temel bir anlayış ne yazık ki ilahiyat
fakültesinde öğretilmiyor. Doktorası olması için zeki olması lazım, her ne kadar
kitap öğrenimi
bilgelik anlamına gelmiyor, ki bu da sizden neden hoşlandığını anlamadığımı
anlamına geliyor. Şefkatli, açık sözlü ve espri anlayışı olan birine benziyor. Tanrı
aşkına, seninle ilgilenmek istedi.
sake." Omuz silkti. "Yani bu gece işlerin kontrolden çıkmasına izin verdin.
Sanırım anlaşılabilir bir durum. Sadece bir daha olmasına izin verme."

Steven uzaklara baktı, duvarda asılı duran tespihe odaklandı ve tespihin
istediği etkiyi yaratmasını diledi. Bir saat önce Jenna'nın dairesinden hışımla
çıkıp gittiğinden beri taş gibi olmuştu, Jenna'yı şok olmuş ve ağzı açık bir
halde orada bırakmıştı.

Ve çıplak göğüslü. Tanrım, çok güzeldi. Güzel ve tutkulu ve . . . *Benim,
benim, benim.*

Vücudu acı içinde zonkluyordu ve bunun hak ettiğinden daha azı olmadığını biliyordu.

Steven sinirli bir nefes verdi. "Anlamıyorsun işte." Mike ellerini iki yana açıp avuç içlerini öne doğru uzattı. "Öyleyse aydınlat beni. Zeki ve güzel bir kadının seni arzulamasına neden bu kadar üzüldüğünü açıkla bana. Doktoram olmayabilir ama bilgeliğim var, bu da tesadüfen papaz okulunda öğretildi. Gitmemiş olman çok kötü. Görünüşe göre şu anda ihtiyacın olan şey iyi bir doz bilgelik." Ellerin kavuşturdu ve çenesini yeniden yerleştirdi. "Dinliyorum. Devam et. Açıkla."

Açıkla. Nasıl açıklayacak? Kendisi bile anlamamışken nasıl açıklayabilirdi ki? Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamadığı zaman. Neden terk ettiğini Jenna tek kelime açıklama yapmadan tek başına duruyordu. Muhtemelen artık ondan nefret ediyordu ve onu bir daha asla görmeyecekti, bu yüzden sorununu varsayılan olarak çözmüş olabilirdi.

Pek de neşelendirici bir düşünce değil.

"Bilmiyorum, Mike." Steven yığıldı ve gözlerini kapattı. "Bu çok fazla. Çok hızlı."

"Yani Bayan Marshall'la olan ilişkiniz, sizin onun için yarattığınız küçük alana sığmıyor." Mike elleriyle havada bir kutu oluşturacak şekilde işaret etti. "Düzenli bir paket değil. Kapağı takamıyorum çünkü çok kötü oturuyor. Kurdele ya da fiyonk yok." Mike kaşlarını çatı. "Sen, Steven Thatcher, aptal bir kontrol manyağısın."

Steven'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben kontrol manyağı *değilim*." "Ama aptal olduğunu kabul ediyorsun?"

Steven dişlerini sıktı. "Evet."

Mike düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım bu bir ilerleme," dedi. "Benim fikrimi almak ister misin?"

Steven gözlerini kıstı. "Bilmiyorum."

Mike omuz silkti. "Sert fasulye, buraya geldin, beni *Spor Merkezi*, o yüzden söyleyeceklerimi dinleyeceksiniz."

Steven kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam," dedi, anlaşması kendi kulaklarına bile kavgacı geliyordu. Sesi çocuklardan biri gibi çıkıyordu,

Tanrı aşkına.

Mike gözlerini devirdi. "Ve vücut dilinden benim fikrime ne *kadar* değer verdiğini görebiliyorum. Önemli değil. Bayan Marshall'a gelince. Ondan hoşlanıyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun."

Steven gözlerini devirdi ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Teşekkür , Dr. Watson.

Şimdi bana çalışma odasında Profesör Plum'ı kimin öldürdüğünü söyle?"

Mike sırttı. "Bayan Peacock onu çalışma odasında Bayan Scarlet ile aldatırken yakaladığı için iple bağladı ama şimdi bunun bir önemi yok. Dikkatini ver, Steven. Ondan hoşlanıyorsun. Hem de çok. O da senden hoşlanıyor. Hem de çok. Onu daha iyi tanımak istiyorsun, bu yüzden onu yemeğe davet ediyorsun. Sadece akşam yemeği, başka bir şey yok. Her seferinde azar azar fiziksel bir ilişkiye doğru ilerlemeyi planlıyorsunuz, çünkü fiziksel bir ilişki başlar başlamaz, dört yıl geçtiği için kapılar açılıyor ve sonra onunla evlenmek zorunda kalıyorsunuz. Ama onun başka bir Melissa olmadığını kendinize kanıtlayana kadar onunla evlenemezsiniz, ama tüm bu kanıtlama zaman alır. Eminim onu ne zaman öpebileceğine dair bir zaman çizelgesi hazırlamışsındır. Gelecek ay mı? Ayın on beşinde mi?"

"Bu ay," diye mırıldandı Steven, sonra kaçırdı. "Ayın on beşinde."

Mike'ın kahkahası gürlledi. "Kontrol manyağı. Hep zaten." Mike masanın öbür ucuna uzandı ve Steven'in önündeki masayı okşadı. "Bana bak, Steven. Ben senin en iyi arkadaşınım. Sana değer veriyorum." Steven ona baktı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Mike'ın koyu renk gözlerindeki kahkaha gitmiş, yerine çok temel bir şefkat gelmişti.

"Dinliyorum."

Mike başını salladı. "Güzel. Zamanı gelmişti. Zaman çizelgesini bırak, Steven. Bırak hayat nasıl oluyorsa öyle olsun. Her şeyin senin istediğin gibi olmasını sağlamaya çalışmaktan vazgeç. Hayatının tadını çıkar. Çocuklarınızın. Seni tamamlayabilecek bir kadın olma ihtimalinin."

Steven yutkundu. "Sanki bana bu gece onunla evlenmemi söylüyormuşsun gibi geliyor."

Mike iç çekti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Senin sorunun ... yani birçok sorunundan , " diye düzeltti, "hayatı sadece siyah ve beyaz olarak görmek. İyi, kötü. Doğru, yanlış."

"Yapmak zorundayım. Bu benim işim." Steven ters ters baktı. "Ben de senin olduğunu sanıyordum."

Mike başını salladı. "Mesele de bu Steven. Hayat siyah ya da beyaz değildir. Bir ya da iki. Evet ya da hayır. Açık ya da kapalı. Hiçbir şey güvenli değildir. Hiçbir şey garanti değildir. Sadece hayatın özü açık ya da kapalıdır. Sabah uyanırsınız ya da uyanmazsınız. Nefes alıyorsun ya da almıyorsun. Üzülüyorum sen."

Steven midesinin sıkıştığını hissetti. "Neden?"

"Aşkın ne olduğunu unutmuşsun. Kaybetmekten o kadar korkuyorsun ki onu kendinden uzaklaştırıyorsun."

Steven'ın gözleri büyüdü. ". "

"Evet. Biliyorsun. Melissa seni terk etti, egonu incitti, çocuklarına yalan söylemeyi seçmene neden oldu, bu yüzden tekrar incinmemek için mümkün olan her engeli kurdun. Bu anormal değil, Steven. Bu insan doğası. Ama bu seni mutlu etmeyecek."

Steven, Bayan Hennesey'in reşel kavanozunu aldı ve eriyen buzunu kendi etrafında döndürdü. "Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum bile," diye mırıldandı.

Mike sandalyesine geri oturdu. "Ne? Mutlu olmak mı?" Steven onun gözlerine baktı ve başını salladı. "Evet."

Mike dudaklarını inceltti. "O zaman kışını kaldır ve bu konuda bir şeyler yap. Önünde mutluluk için bir şans var."

Steven içini çekti. "istediğin. Bu seferlik."

Mike eğlenmiş görünüyordu. "Her seferinde benim dediğim oluyor ama bazen senin dediğini düşünmene izin veriyorum."

Steven reşel kavanozundan bir buz küpü aldı ve Mike'ın suratına fırlattı. "Çok dolusun." Mike loba karşılık verince eğildi, sonra ayıldı. "Beni bir daha görür mü bilmiyorum. Bu gece aniden ayrıldım."

"Ara onu. Yapabileceği en kötü şey sana duymayı hak ettiğin şeyleri söylemek olur."

Steven'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden ayağa kalktı ve omuzlarını silkerek ceketini giydi. "Seni arayacağım."

Mike onu kapıya kadar geçirdi. "Steven, kızlarımızı çalan canavarı yakalamaya kadar yaklaştın?"

Steven başını salladı. "Bir eş almaya ne kadar yakınsın?"

Mike iç çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Dua edeceğim."

"McDonald's'ı kontrol edeceğiz ama bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Çok uzun zaman oldu."

Mike üzüntüyle, "Keşke Serena daha önce ortaya çıksaydı," dedi.

"Onun için de dua et Mike. Önümüzdeki seksen yıl boyunca önünde zorlu bir yol var."

Çarşamba, 5 Ekim, 0545

Samantha'yla nerede tanıştığını bulmuşlardı. Sevgili, tatlı Samantha. Ne kadar güzeldi.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Kafasını tıraş edene kadar. Kadınlar saçsız kesinlikle çekici değildi. Arabaya servis bölümünden aldığı McDonald's bardağından kahvesini yudumlarken, erkeklerin kadınlardan farklı olduğunu düşündü. Erkekler kel olmaktan kurtulabilirdi.

Kadınlar iğrenç görünüyordu.

Parlak sarı polis şeridinin yanında duran iki üniformalı polisi düşündü. Şeridin üzerine eğilmiş, çimlere bakıyorlardı.

Güneş yeni doğuyordu ve polis arabası bütün gece orada durmuş, "suç mahallini" korumuştur.

Suç mahalli falan değildi. En azından *orada* değildi. Doğru, Samantha Eggleston onunla orada buluşmuştu ama hiçbir suç işlenmemişti. Onunla gönüllü olarak arabaya binmişti.

Küçük sürtük. Başına geleni hak etmişti. Tek pişmanlığı, işi tamamen bitmeden önce süresinin dolmuş olmasıydı.

Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere planladığı her şeyi yapacaktı. Bir sonrakinde.

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. Kahveden nefret ederdi ama sabahın altısında kola içerek dikkat çekmek istememişti. Şimdilik güneş doğarken bir fincan kahvesinin tadını çıkaran başka bir adamdı. Yatağından çekeceği bir sonraki kızı planlayan başka bir adam. Kim olacağına henüz karar vermemişti ama kısa bir listesi vardı.

Başka bir arabanın gelmesini izledi. Dışarı atlayan Dedektif Steven Thatcher, yerleşik Kolumbo. *Hah*. Adam bir kağıdından bile yolunu bulamazdı. Thatcher henüz Samantha'nın cesedini bile bulamamıştı. Yaratıklar zavallı Lorraine'e yaptıklarını Samantha'ya da yapmadan önce polise isimsiz bir telefon daha etmesi gerekecekti.

Yazık oldu. Yaratıklar, kendi yaptığı mükemmel dövmenin yarısını yemişlerdi.

Thatcher iki üniformalı polise doğru yürüdü ve işaret etmeye başladı. Polisler başlarını salladı ve Thatcher geride durup kollarını göğsünde kavuştururken, trençkotlu daha genç bir adam yaklaşıp sarı bant, kolunun altında siyah bir çanta.

O kadar da endişeli değildi. Onu bağlayan hiçbir fiziksel kanıt olmayacaktı. Polisler Samantha'nın saçını ya da benzer bir şeyi bulabilirlerdi ama ondan hiçbir şey çıkmazdı.

Dikkatli davranmıştı.

Akıllı davranmıştı.

Bir dahaki sefere daha akıllı olacaktı.

Çarşamba, 5 Ekim, Sabah 7:40.

"Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Casey, otoparktan okula doğru aceleyle ilerlerken dudakları kaşlarını çatarak. "Ona yemek hazırlıyordun ve o da sıkıcı davranıyordu ve sonra birdenbire Mr.

Çılgın Eller? Sonra da seni yüzüstü mü bıraktı?"

Jenna başını salladı. Hâlâ uyuşmuş hissediyordu. "O sadece ..." Ceketinin içinde omuz silkti. "Yürüyüp gitti."

Casey kapıyı iterek açtı ve içeriye doğru ilerledi. "Ne kadar kaba."

Jenna'nın dudakları bu küçümseme karşısında yukarı kıvrıldı. "Bu da bir kelime olabilir," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Aklımda birkaç tane daha vardı."

Casey kıs kıs güldü. "Yürü be kızım."

"Ama tabii ki o gidene kadar bunları düşünmemiştim." "Tipik," diye onayladı Casey, sonra mırıldandı, "Dikkat et, korkusuz lider saat ikide."

Blackman. Bu sabah Rudy Lutz yüzünden bir kez daha kaşlarını çatmaya dayanamadı. "Belki de beni görmemiştir," diye fısıldadı Jenna. Ama sonra döndü, göz göze geldiler ve ona doğru yürümeye başladı. "Kahretsin. Sanki hayatım zaten çok fazla eğlenceyle dolu değilmiş gibi." Yürümeyi bıraktı, Casey durakladı

Blackman yanına yaklaşırken adımları normalden daha hızlıydı.

"Dr. Marshall," dedi adam sıkıca ve Jenna onun bıyıklarının altından kaşlarının çatıldığını gördü.

"Dr. Blackman," diye karşılık verdi. Bunu onun için kesinlikle kolaylaştırmayacaktı.

"Sınıfınızda başka bir olay daha oldu."

Jenna yanaklarını içine çekti. "Şimdi bu beni neden şaşırtmadı, Dr. Blackman?" diye sordu.

Blackman bir an ters ters baktı. "sefer daha kötü, Dr. Marshall."

Jenna sadece ona baktı. "Nasıl daha kötü olabilir ki? Her kara tahtaya, beyaz tahtaya ve boş duvara grafiti çizdiler, periyodik tablomu ve posterlerimi spreyle boyayla boyadılar ve tüm Erlenmeyer şişelerini laboratuvar masalarımaya süper yapıştırdılar. Lastiklerimi kestiler ve benzin depomdan aşağı su döktüler. Daha ne yapabilirler ki?"

"Benimle gel," dedi topuğunun üzerinde dönüp merdivenlerden yukarı doğru hızla yürümeye başlamadan önce.

Jenna Casey ile bakıştı ve onu takip etti. Beş ya da altı öğrencisi sınıf kapısının etrafında toplanmış, Lucas tarafından geri çekiliyorlardı. Jenna ona baktı, midesi bulanıyordu. Deyim yerindeyse, öldürecek kadar kızgındı.

"Ne oldu Lucas?" diye mırıldandı.

"Hiçbir şeye dokunma," diye Lucas, sonra kolunu kaldırıp kadının geçmesine izin verdi. Sonra da onu dik tutmak için omuzlarından tuttu.

"Oh, Tanrım." Ani bir dehşet kalbini kavradı. "Lucas." Sonuncusu bir iniltiden biraz daha fazlasıydı. Elini ağzına götürdü ve baktı. Yukarıya.

Tavan döşemelerine monte edilmiş bir kancaya bağlı bir ipten sallanan ... bir şey ... leşinin olduğu yere, grotesk bir piñata.

Sallanıyor
um.

Sallanıyor
um.

Neredeyse hipnotize ediciydi.

Kendisini boğmakla tehdit eden kahvaltıyı yutkunarak geri Casey'nin kolunun beline dolandığını hissetti. "Ne oldu?" Jenna fısıldadı, Gözlerini korkunç manzaradan ayıramıyordu. Oda sallandı ve Casey'nin kolu sıkıştı.

"tatlım," diye mırıldandı Casey. "Seni buradan çıkaralım."

Casey'nin vücudunu çevirmesine izin verdi ama gözleri zavallı hayvan her neyse ona sabitlenmişti, vücudu Lucas'ınkiyle karşılaşana kadar başı bir baykuşunki gibi eğikti. Sonra bakışlarını çevirip Lucas'ın tanıdık siyah gözlerine kaldırdı. Sallanan oda yavaş yavaş dururken onlara odaklandı. Çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıca aldı.

"O çocuğu geçemeyeceksin," diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından şiddetle. "Blackman ne derse desin. Kazanmalarına izin vermeyeceksin."

Jenna uyuşmuş bir halde başını salladı. "Hayır, hayır yapmayacağım." Dönerek omzunun üzerinden sallanan leşe baktı. "Lucas-"

Tekrar çenesini kavrayarak kendisine bakmasını sağladı. "Bugün sınıflarınızı konferans salonuna yerleştireceğim. Biz burayı temizleyene kadar çocuklar ders çalışabilir." Kesinlikle suratsız görünen Blackman'a döndü. "Keith, bu sefer polisi ya sen ararsın ya da ben ararım." Gözlerini kısmıştı. "O zaman ben de basını ararım."

"Polisi arayacağım," diye cevap verdi Blackman soğukkanlılıkla. "Tehditlere gerek yok, Lucas."

"Ve Rudy Lutz ve arkadaşlarına karşı disiplin cezası uygulayacaksınız. *arkadaşlar*." Lucas'ın ağzı, sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi bu kelimenin etrafında döndü.

"Eğer polis sorumlular hakkında kanıt bulursa, gerekli tedbirleri alacağım."

Jenna gözünü kırpmadı. "Bu büyük bir ihtimal Dr. Blackman. Bu çocuklar oyunu bir çentik daha yukarı taşırlarsa ne olur?"

Adam irkildi. "O kadar ileri gideceklerini sanmıyorum," dedi ince bir sesle ve Jenna mantarının patladığını hissetti.

Patla ve uç.

Casey'nin sabitleyen kolundan kurtularak ona doğru bir adım attı. "İnanmıyorsun," dedi, sesi kısık bir hırıltıya dönüşmüştü. "*İnanmıyor musun?*" Öfke kabardı, kutsanmış ve çiğ, uyuşukluğu sildi, yerine ateş bıraktı. Bir adım daha ilerledi, yumrukları kalçalarında, topuklarının üstünden ona bakıyordu. Adam meydan okurcasına yukarı baktı. Kadın inanamayarak başını salladı. "Sen geri zekâlı mısın, Blackman?" diye sordu ve adamın ağzının oltaya takılmış bir balık gibi açık kalmasına aldırmadı. Parmağının ucunu adamın cılız göğsüne bastırdı. "Bu *hayvanların* kendiliğinden duracağına gerçekten inanıyor musun?" Parmağını soktu. "Bu kadar mı *aptalsın?*"

Blackman ağzını kapattı, dudaklarını büzdü. "Haddinizi aşıyorsunuz, Dr. Marshall. Bu seferlik affedeceğim çünkü bir şok yaşadığınızı anlıyorum ama-"

Gözlerinin önünde kırmızı ışıklar yanıp söndü. "*Söylediğim* hiçbir şeyi dinlemedin mi? *Durmayacaklarını* söyledim. *Devam edecekler. Bir* dahaki sefere o zavallı hayvan, her neyse, onun yerine *birinin* canı yanacak." Kolunu körlemesine geriye doğru savurarak sallanan leşi işaret etti. "Peki *o zaman* ne diyeceksin Blackman? Özür mü dileyeceksin? Beni affet mi? Ama lanet olası *şampiyonluğu* kazandık mı?" Sesi, son kelime çığlığa yakın bir söylenene kadar yükseldi.

Lucas onun kolunu tuttu ve yanına indirdi. "Şimdi değil Jen. Endişelenme. Doğru şeyi yaptığından emin olacağım."

Blackman de baktı; Jenna yüksek pozisyonundan, Lucas ve Casey de arkasından onu kuşatıyordu. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız. Ben gidip yetkilileri arayacağım."

Jenna sesi titreyerek, "Araştırma Bölümü'nden Al Pullman'ı ara," dedi. "Lastiklerimle ilgili raporu yazan kişi o."

"Eğer müsaitse," dedi Blackman keskin bir sesle ve topuklarının üzerinde döndü. "Blackman." Jenna yine omuzlarında sabitleyici eller hissetti. Lucas'ın. Ve sırtını yumuşatan bir el. Casey'nin. Blackman durdu ama arkasını dönmedi. "Pullman'ı ara. Yapmazsan haberim olur."

Blackman yavaşça vücudunu çevirdi, yüzü kocaman bir kaş çatmaydı. "Bu bir tehdit mi, Dr. Marshall?"

Jenna kıpırdamadan baktı, sonra başparmağını omzunun üzerinden sallanan leşe salladı. "Hayır. Bu."

Gözlerinde bir şey parıldadı ve omzunun üzerinden . . . şey... dönüp odadan çıkmadan önce. Jenna bir nefes aldı ve koridora baktı, bir kez daha öğrencilerin etrafta toplandığını gördü, bu sefer hepsi otuz kişiydi.

Onları tamamen unutmuştu. *Kahretsin.*

Gözlerini kapattı. Müdüre moron dediğini duymuşlardı. Bu büyük ihtimalle öğretmen el kitabındaki kurallara aykırıydı. Ama o lanet bir morondur. Bu çocukların hiçbirisi için sürpriz olmamalıydı.

Ama yine de... Söylemişti. *Yüksek sesle.* Gözlerini açtı ve grubun etrafına baktı. Otuz çift endişeli göz ona baktı. Suçlama yok, neşe yok. Sadece endişe.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra solgun bir Kelly Templeton, "Üzgünüm Dr. Marshall. Geri kalanımız böyle hissetmiyor."

Gruptan onay mırıltıları yükseldi ve Lucas salona geçerek grubu merdivenlere doğru yönlendirdi. "Gidelim millet. Dr. Marshall'a kendini toparlaması için bir şans verelim. Bugün hepiniz biraz ara vereceksiniz. Bayan Ryan, bu ders sizin yerinize bakacak birini bulacağım, böylece polis gelene kadar Dr. Marshall'ın yanında kalabilirsiniz." Rudy önden gitti ve tek kalan Josh Lutz olana kadar her genç teker teker onu takip etti. Josh, Rudy'nin her gün ilk dersinde arka sırada oturan ve titizlikle not tutan sessiz kardeşi. Vandalizm başladığından beri onun gözleriyle buluşamayan Josh. Yüzü Kelly'ninkinden daha soluk Josh. Önce ayakkabılarına baktı, sonra tekrar yukarı. Gözlerinde utançla karışık bir suçluluk duygusu gördü.

"Ben de üzgünüm Dr. Marshall," dedi sessizce. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

Jenna kendini gülümsetti ve Josh gibi nazik bir çocuğun Rudy ve babaları gibi haydutlarla birlikte yaşamasının bir şey olduğunu merak etmemeye çalıştı.

"Teşekkürler Josh. Böyle hissettiğini bilmek bile bir fark yaratıyor."

Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi göründü, sonra fikrini değiştirdi. Sırt çantasını omuzlayarak, sınıfa yetişmek için hızlı bir koşuyla yola koyuldu.

Casey onun belini çekiştirirdi. "Hadi Jen. Gidip Memur Pullman'ı bekleyelim."

Jenna arkasına bir kez baktı ve keşke bakmasaydım dedi, uzun bir süre boyunca gözlerini her kapadığında o zavallı yaratığı göreceğini biliyordu.

Çarşamba, 5 Ekim, Sabah 9:15.

Brad yatak odasından sürünerek çıktı. Sonunda sakinleşmişti. Helen alışverişe gitmişti. Matt ve Nicky okuldaydı. Babası evde değildi ve önceki sabahtan beri de gelmemiştir.

Brad babasının yatak odasının kapısının önünde durup içeri baktı, dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. Babası dün gece eve gelmemiştir. Dudakları inceldi. Babası Dr. Marshall'ı yemeğe götürmüştü.

Akşam yemeği. Ne şaka ama. Babası dün gece eve gelmemiştir. Gelmemiştir. Bunu için doktora yapmak gerekir. Dr. Marshall'ı bundan daha düşünmüştü. Ama babası . . . Bu noktada, bir şey olup olmadığını bilmiyordu.

babasının yapamayacağı bir şeydi. Söyleyemezdi. Öfke ona battı ve o da bunu memnuniyetle karşıladı. Nicky her gece olduğu gibi dün gece de ayaktaydı ama babası ortalıkta görünmüyordu. Küçük bir çocuğu uyutmak için müsait değildi.

Çünkü etrafta dolanıyordu. Çocukları yokluk çekerken bencilce kendi ihtiyaçlarını karşılıyordu. Hayır, para değil, yiyecek değil. O maddi şeylerden hiçbiri. Ama yine de yoksun kaldılar. Özellikle Nicky ve Matt.

Kendisi . . . Özel Ajan Steven Thatcher'a ihtiyacı yoktu. Artık değil. O-

Ön kapı çarptı ve birkaç saniye sonra ikinci kattaki koridor halısının on metrelik genişliği boyunca babasına bakıyordu. Lanet olası bir okyanus da olabilirdi.

Babası gözlerini kısmıştı. "Burada ne işin var?" "Okuldan kaçıyorum," diye cevap verdi. "Burada ne aradığını sormayacağım çünkü dün gece yatağında uyumadığın ve dün giydiğin kıyafetlerin aynısını giydiğin çok açık. Dr. Marshall ile yemeğinizin çok uzun sürdüğünü varsaymak zorundayım."

Babasının gözlerinin parlamışını izledi. "Brad, çizgiyi aşırıyorsun. Bütün gece işteydim."

Brad kıkırdadı. Neşesizce. "Yaşlanıyor olmalısın baba. Hiçbir erkeğin buna 'iş' dediğini sanmıyorum. Yine de Roosevelt'teki yaklaşık beş yüz erkeğin dün gece seninle 'çalışıyor' olmayı çok istediklerini söylemeliyim."

Babası bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha, burun buruna gelene kadar. Babasının gözleri ona dikildi ve yanağında bir kas seğirdi. Brad'in bakışları babasının yumruklarını görmek için aşağıya kaydı ve bir adım fazla ileri gittiğini etti.

"ne cüret?" diye tısladı babası ve Brad sırtından aşağıya doğru cızırdayan küçük alarm titreşimini görmezden geldi. Babası büyük bir adamdı. Ondan daha iriydi. Ama babası ona vurmazdı. Ve eğer vurursa, o da ona vururdu. Yapacağı şey buydu. Ve Tanrı yaşlı adama yardım etsin çünkü çok fazla öfke biriktirmişti. Bu da aradaki farkı kapatmaya yeterdi.

"Onları gördüğüm gibi çağırıyorum," dedi Brad, ilk darbeye hazırlanırken.

Tabii ki bu hiç . Çünkü babası lanet bir yalancı olmanın ötesinde bir korkaktı.

"Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin, Brad. Ama Jenna Marshall gibi bir kadını aşağıladığında, çizgiyi aşırıyorsun. Sana nasıl yardım edebileceğimi anlamaya çalıştım ama sen bana yardım edemeyeceğimi gösterdin. Hiçbir evlat benimki hiçbir kadın hakkında böyle bir şey söylemez."

"O zaman sanırım ben senin oğlun değilim," dedi Brad, sesini soğuk ve kararlı bir şekilde çıkararak. Sabit.

Babasının göğsü kabardı. Bir kez, iki kez. "Kitaplarını al, okula gidiyorsun."

"Hayır, değilim."

Babası bir adım daha atıp üzerine doğru yükselince Brad bir korku mızrağı daha hissetti.

"Evet, . Çünkü ben senin babanım ve okula söylüyorum. Git. Kitaplarını. Kitaplarını."

Brad bir adım geri çekildi. Öfkelendi. Öfkeli. Evet, kitaplarını alacaktı. Okula bile gidecekti. Sonra da bu evden ve onunla birlikte gelen her şeyden defolup gidecekti.

Babasına baktı ve gülümsedi. "Evet, efendim."

ON ALTI

Çarşamba, 5 Ekim, 1030

"BİR ŞEY VAR MI?" LENNIE SORDU.

Steven masasının üzerinde duran ve Brad'le olan kavgasından dolayı hâlâ yırtık olan el değmemiş evraklara baktı. *Bunu kötü idare ettim*, diye düşündü.

"Steven?"

Steven gözlerini Lennie'nin endişeli yüzüne dikti. Steven beynini elindeki konuya çekti. İki kız. Biri ölü, biri kayıp. Lennie endişelenmekte haklıydı. Elllerinde bir bok yoktu.

Steven kalemini masasının üzerine fırlattı. "Samantha'nın bisikletine ait olabilecek bir lastik izi bulduk, ancak çocuklar o bölgeyi dublör parkı olarak kullanıyor, bu yüzden olmama ihtimali bile daha yüksek."

"Yani elimizde hiçbir şey yok."

"Hemen ." Masasından aldığı bir kâğıdı Lennie'ye uzattı. "Bu sabah Serena'nın Sammie'nin sözünü ettiğini duyduğu topçunun kim olabileceği konusunda beyin fırtınası yaptık."

"Bu oyunların hepsi Samantha'nın kaybolduğu gün mü oynandı?" "Dört gün öncesine kadar. Nancy'nin o hafta için daha büyük bir oyun listesi var.

Ama bunun birkaç gün içinde olacağını düşündük."

Lennie taradı, sonra Steven'ı görebilecek kadar aşağı indirdi. "Bu listeye profesyonel oyunları da dahil etmişsiniz."

"Genç kızlara ilgi duyan yetişkin bir spor figürünün onları cezbetmesi kolay olacaktır."

"Profesyonel maçlar, üniversite maçları, lise maçları ... *kilise* ligleri?
Bu çok iğrenç, Steven."

"Ama gerekli."

Lennie iç çekerek kâğıdı masanın üzerine bıraktı. "İşte bu yüzden hasta.
Bu listeyi nasıl daraltacaksınız? Elinizde yüzden fazla oyun var ve her birinde
yirmiden fazla katılımcı olacak."

"Televizyonda yayınlanmayan deplasman oynayan üniversite takımlarını
eledik. Profesyonellere gelince, son dört gün içinde televizyonda yayınlanan ya
da evlerinde oynadıkları tek maç hokeydi. Hurricanes geçen Çarşamba oynadı."

"Biliyorum," dedi Lennie. "Altıncı sırada oturuyordum. Neredeyse dişime bir
disk ."

"Bu da göz kamaştırıcı gülümsemeni mahveder ve modellik kariyerini
bitirirdi," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Steven ve Lennie'nin dudakları
kıvrıldı. "Harry ve Sandra takım hazırlıyorlar," diye devam etti Steven, "Nancy
de geçmişlerini araştırıyor. Önceden sabıkası olan herkesi arayacağız."

Lennie ağır bir sesle, "Bu iş haftalar sürer," dedi.

". " Steven'ın yumrukları masasının üstünde sıkıldı. "Meg yakında tekrar
saldıracağını düşünüyor."

Çarşamba, 5 Ekim, 1030

"Bunu yapmak zorunda mısın?" Jenna öğretmenler odasını yüzüncü kez
arşınlarken Casey sinirli bir şekilde sordu. "Beni deli ediyorsun."

Jenna ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Biraz meşgul olduğum için
bağışlayın. Polis üst katta sınıfımda falan değil. Hiçbir şey olmamış gibi nasıl
oturup kâğıtlara not verebiliyorsun?"

Casey bir tema kâğıdının üstüne bir not karaladı ve zaman içinde azalmamış
gibi görünen yığından bir tane daha kopardı. "Çünkü bu *Suç ve Ceza* temalarını
yarına kadar notlandırmazsam, çeyrek notlarımı erken alamam ve Cuma günü
izin alamam. Cuma günü de izin alamazsam, yeni bikinimle ben evde kalırken
Ned tek başına Myrtle Beach'e gidecek." Yan yan sırtarak başını kaldırdı. "Ve
bu olmayacak."

Cuma günü. Jenna'nın beyni yeniden başladı. Öğretmenlerin karne hazırladığı ve öğrencilerin bir gün izinli olduğu bir hizmet içi eğitim günüydü. Sonuç olarak, yünden çok kötü bir gündü. "Yolculuk için hâlâ arabamı ödünç almak istiyor musun?"

"Tabii ki. Ned'in ağızı sulanmaya başladı bile."

Jenna irkildi. Ned'in Adam'ın arabasını kullanacağı düşüncesi hiç de hoş bir düşünce değildi.

Casey'nin gülümsemesi alaycıydı. "Merak etme Jenna. Ben ." Kaşlarını çattı. "Tabii Adam'ın arabasını almamı istemiyorsan o başka. Ona ne kadar bağlı olduğunu biliyorum."

Her şeyden önce bir arabaya bağlı. Yetişkin bir kadının bir arabaya bağlanması aptalca olmalıydı. Ama Jenna bir gece önce Rudy ve arkadaşları benzin deposunu kurcaladıklarında hissettiği öfkeyi . Elbette bağlıydı. Adam'ın arabasıydı. Yine de, o sadece bir arabaydı, dedi kendi kendine. Eğlenilecek bir yetişkin oyuncağı. Ne de olsa hayat çok kısıydı.

"Saçmalama," dedi ve Casey'nin kaşlarının gevşemesini izledi. "Arabayı al ve eğlenmene bak. Ayrıca, sendeyse Rudy ve arkadaşları ona dokunamaz, değil mi? Zaten bu hafta sonu kamyonetine ihtiyacım var. Steven'in oğlu Nicky'yi çoban köpeğine oturmaya öğretmesi için parka götüreceğime söz verdim."

Casey'nin kaşları çatıldı. "Dün gecedan sonra oğlunu eğlendirecek misin?"

Jenna omuz silkti. Steven gerçekten ne yapmıştı? Buhar temizlendiğinde, ne yapmıştı? Onu öpmüş, ona dokunmuş ve vücudunu ateşe vermişti. Çok güzel bir şekilde, diye eklemeliydi. Sonra durmuştu. Gerçekten de bundan daha fazlası olmamıştı. Hiçbir söz vermemiş, Nicky'nin karşılıksız olarak vermediği hiçbir şeyi almamıştı. Nicky'den vazgeçmek, onun için yüz kat daha iyi olurdu. Daha da kötüsü, çünkü söz vermişti. "Nicky'ye bir söz verdim ve bunun Steven'la hiçbir ilgisi yok."

Casey'nin esprili bir karşılık vermesini bekliyordu ama sessizlik hakimdi. Casey'nin oturduğu masada not verdiği tema ödevine bakıyordu, peri suratı sıkıntılıydı.

"Sorun ne, Case?"

Casey önce başını kaldırdı, sonra tekrar kâğıda baktı. "Bu okuduğum ilk benzersiz tema."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "Ve bu bir sorun... neden?" Casey dudağını . "Çünkü bu öğrenci hikayenin ana karakteriyle biraz fazla özdeşleşmiş gibi görünüyor."

Jenna beynini geri sardı. Lisedeyken o da *Suç ve Ceza*'yı okumaya zorlanmıştı.

"Dur bir dakika. *Suç ve Ceza*'daki ana karakter yaşlı bir kadını öldürmemiş miydi?"

Casey başını salladı, hâlâ sıkıntılı bir kaş çatmayla temaya bakıyordu. "Çünkü onu kızdırıyordu ve başka bir can almanın bir his olduğunu bilmek istiyordu."

Jenna kaşlarını çatarak Casey'nin oturduğu yere doğru yürüdü. "Bu hangi çocuk?"

"Dr. Marshall?" Memur Pullman kapı aralığından sordu ve hem Jenna hem de Casey başlarını çevirip onu gördüler.

"Ne buldun?" Jenna sordu.

Pullman masadan bir sandalye çekti. ", Dr. Marshall." Sinirleri gerildi. "Sakıncası yoksa ayakta durmayı tercih ederim."

"Parlak rozetli iyi adamı dinle, Jen," diye sertçe emretti Casey. "Kıçını kaldırıp sandalyeye otur." Casey yüzünü ekşiterek Pullman'a baktı. "Sen geldiğinden beri volta atarak beni deli ediyor."

Jenna onun sağladığı sandalyeye çökerken Pullman'ın dudakları kıpırdadı. Onun yanındaki sandalyeye oturdu ve küçük not defterini çıkardı. "Tavanınızda asılı duran hayvan bir zamanlar keseli sıçandı. Büyük ihtimalle birinin yol kenarından topladığı bir leşti. Sabah."

bir rahatlama geçti. En azından kimse zavallı hayvana bilerek işkence etmemişti. "Bunu kimin yaptığına dair bir kanıt bulabildiniz mi?"

Pullman, Jenna'nın ondan beklediği gibi başını salladı. "Görünüşe göre bunu kim yaptıysa eldiven giymiş. Ama görünüşe bu sadece

lastikleriniz kesildiğinden beri yaşadığınız sıkıntılar. Duvarlarındaki resimlere dikkat etmeden edemedim. Anladığım kadarıyla oyun kurucu notunu yükseltmemiş?"

Jenna kaşlarını çatı. "Oyun kurucu benim pas geçmemi bekliyor."

Casey karanlık bir ifadeyle, "Oyun uzun bir süre bekleyecek," diye ekledi.

Pullman not defterini kapattı. "Parmak izi aradık ama somut bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Sınıfınıza girip çıkan çok fazla insan var." Ayağa kalktı ve yere baktı. "Sana Cuma gecesi söylediğimin aynısını söyleyeceğim. Arkanı kolla."

Çarşamba, 5 Ekim, 1545

Harry elindeki not defterini konferans salonundaki masanın üzerine fırlattı ve Steven'ın tam karşısındaki sandalyeye , yüzünden tiksinti okunuyordu. Sandra Harry'nin yanındaki sandalyeye oturdu, yorgun görünüyordu.

Harry, "Bütün gün seks sabıkası olan suçluları kontrol ettik," diye yakındı. "Yıkanmam gerek."

Sandra ona eğlenen bir sempatiyle baktı. Seks suçluları onun uzmanlık alanıydı. *Çok iyi bir uzmanlık alanı*, diye düşündü Steven. Haftanın herhangi bir günü ona katilleri ver. "Merak etme Harry," dedi, "bir süre sonra teflon kaplamaya . Bütün o çamur akıp gidecek."

Nancy bir eliyle alnını ovuştururken diğer eliyle yarım gözlüğünü burnundan kaydırdı. "Bu ne kadar sürer? Teflon kaplamayı geliştirmek için yani."

Sandra omuz silkti. "Beş ya da altı yıl."

Steven kendi hepsini izledi. "Peki ya kurbanlar Sandra? Aklından çıkmamaları için teflon bir kaplama geliştirmen ne kadar sürer?"

Sandra'nın yüzü asıldı. "Asla."

Steven iç çekti. "Ben de öyle." Etrafına bakındı. "Kent ya da Meg'i gören oldu mu?"

"Meg bir randevusu olduğunu söyledi," dedi Nancy. "Kent'i bu sabahtan beri görmedim."

"İşte " dedi Kent biraz oflayarak. Bir sandalyeye oturdu. "Kusura bakmayın geciktim."

"Pekala, başlayalım millet. Bu öğleden sonra geldiğiniz için teşekkürler. Haberlerimiz var."

"Bu sabah McDonald's'ta yapılan aramadan mı?" Sandra öne doğru eğilerek sordu.

"Keşke," diye cevap verdi Steven suratsızca. Masanın ortasına bir kâğıt koydu. "Bak."

Ekibi, Salı gününe kadar altı farklı şekilde analiz ettirdiği kâğıdın etrafında toplandı. "Parmak izi yok, tanımlayıcı işaret yok," dedi onlara. "Sadece Samantha Eggleston'ı nerede bulabileceğimize dair genel talimatlar var. Bu öğleden sonra postayla birlikte . Bir saat önce aldım."

"Postayla mı?" Harry sertçe sordu.

Steven başını salladı. "Hayır, sadece onunla. ABD Posta Servisi'ni kullanmak yok."

"Güzel," dedi Harry.

"Katılıyorum," dedi Steven. Eğer katilleri ABD Posta Servisi'ni ya da bir faksı kullanmış olsaydı, kendilerini kıçlarına kadar Federallerin içinde bulacaklardı. "Bu basılı bir sayfa - standart bir lazer jet yazıcıdan çıkmış, tıpkı ofisimizdeki gibi."

"Ve yüzlerce başka ofis," diye mırıldandı Sandra. "Çok geç olmadan onu bulun. Tabii ," diye okudu Nancy ve Steven'a baktı. "Ne için çok geç, merak ediyorum."

"Ben de aynı şeyi merak ettim," dedi Steven. "Ya hâlâ hayatta, ya da-" "Ya da öldü ve onu hayvanlardan önce bulmamızı istiyor," Harry acımasızca sözlerini bitirdi.

Sandra, "Burası diğer iki açıklığın yakınında bile değil," diye yorumladı. "Bir düzen mi var? Haritada mutlu bir yüz oluşturan şehirleri seçerek posta kutularını bombalayan o kaçık gibi mi?"

Steven irkildi. Bunu hiç düşünmemişti. Meg'e böyle bir harita deseninin katillerinin oluşturduğu profile uyup uymadığını soracaktı. "Onları harita üzerinde işaretledim. Görebildiğim kadarıyla henüz bir iz yok."

"Ama sadece üç puanımız var," dedi Harry.

"Dua edelim de dört kişi olmasın," diye karşılık verdi Steven. "Bölgenin güvenliğini sağlamaları için bazı devlet üniformalılarını gönderdim ve yerel kasaba şerifini bilgilendirdim. Bizimle orada buluşacak. Belirtilen alanın çok büyük olduğunu söylüyor, yani önümüzde uzun bir gece var. Harry, benimle gelmeni istiyorum."

Harry iç çekti. "Ben birkaç kustumuk torbası getireyim."

Steven neredeyse gülümsüyordu. "Sandra ve Nancy, beyzbol oyuncuları listesiyle devam edin."

Sandra, "Şimdiye kadar sabıkasız olan on oyuncuyla temasa geçtik," dedi. "Hepsinin Perşembe gecesi ve Lorraine'in kaybolduğu gece için mazeretleri var."

"Devam edin. Öncüllerin listesini tükettiğinizde, bir öncülden başlayın. nazik insanlar." Steven gözlerini nottan ayırmayan Kent'e baktı. "Ne var Kent?"

Kent başını kaldırıp baktı, sonra gözlerini yeniden kâğıda dikti. "Bu, tam burada." Sayfanın sol alt köşesindeki küçük bir işareti gösterdi.

"Bunu gördüm," dedi Steven. "Bir çeşit tasarım. Neden, senin için bir anlamı var mı?"

Kent başını salladı ve tasarımı farklı bir açıdan görmek için başını bir tarafa eğdi. "Bu tarafı, tam burası. Bu eşleşebilir gibi görünüyor Lorraine Rush'ın kafa derisindeki dövme."

"Çoğunlukla gitmiş olan," dedi Harry ince bir sesle ve Kent başını sallayarak başını kaldırdı.

"İşte bu."

Steven ayağa kalktı ve Kent'in arkasında durarak genç adamın omzunun üzerinden baktı. Gözlerini kısarak odaklanmaya çalıştı. "Nasıl anladın Kent? O dövmeden geriye pek bir şey kalmamıştı."

"ME'ye bazı fotoğraflar çektirdim ve onları büyüttüm. Masamın üzerine astım ve her onlara bakıyorum. Oldukça eminim, Steven. İşaret bu." Kent, Steven'in gözleriyle buluşabilmek için sandalyesinde döndü ve Steven bir kez daha

Orada şefkatle karışık bir zekâ gördü. "Ve bulduğunda

Samantha'nın cesedini -eğer parçalanmadan önce bulursanız- kafa derisinde de bu işareti bulacağınıza bahse girerim."

Steven bir nefes verdi. "Yakında hava kararacak. Kent, Harry ve benimle gel. Eğer bir şey bulursak, olay yerini araştırmaya başlayabilmenizi istiyorum. Hava kararmadan önce. Nancy, o işareti veritabanında araştır. geldiğini bilmek istiyorum. Sandra, sanırım sorgulayacağın yeterince fail var, böylece Nancy bu tasarımı yapmak için ara verirse, parmaklarını oynatmayacaksın."

"Ne yazık ki yapacak çok işim var," dedi Sandra kuru bir sesle ve Steven yine neredeyse gülümsedi.

"O zaman gidelim millet. Herkes hazır olsun."

Oturmaya devam eden Sandra dışında herkes hareket etti. Oda boşalırken yüzü bulutlandı ve Steven içinin burkulduğunu hissetti. En azından daha fazla. Ekibin geri kalanının bilmesini istemediği bir şey söyleyecekti. Henüz. Steven onun kendisinden başka her yere bakmasını izledi. O halde Sandra'nın söyleyecekleri kişisel olacaktı.

Aklı Brad'e gitti, Tanrı yardımcısı olsun ve ilk kez oğlunu rahatsız eden şeyin duygusal olmaktan öte bir şey olabileceğini kabul etti. Yasadışı olabilirdi.

Ama bu şekilde değil. Lorraine Rush'ın cesedinin fotoğrafını il ilan panosuna baktı. Brad'i rahatsız eden şeyin böyle bir şey olabileceğine inanmayı reddetti.

Baş başa kaldıklarında Sandra not defterini aldı ve onun hemen yanındaki koltuğa geçti. "Şeker kaplı mı istersin yoksa düz mü?" diye sordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı Sandra," dedi, sesi niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Tamam. Hafta içinde oynanan tüm maçlara baktığımda Kaybolmadan önce her iki kurbanda da erişimi olan kişilerle görüştüğümde bir olasılık ortaya çıktı."

Steven yutkundu. Brad iki kızı da tanımıyordu. Tanıyor ? Steven bu soruyu kendisine bile sormadığını fark etti. *Ama neden sorsun ki?* Kendini savunurcasına sordu. "Kimi?"

Sandra iç çekti. "Peder Mike Leone." Şoke olan Steven sadece bakabildi. "Hayır."

Sandra omuz silkti. "Üzgünüm, Steven, ama bu doğru. İki kız da onun cemaatinin bir parçasıydı. Ve bir çeşit kilise ligi futbol takımı vardı. bir önceki hafta sonu. Anna Eggleston'a Samantha'nın bu işe dahil olup olmadığını sordum ve o da Samantha'nın normalde bu tür maçlara gitmediğini ama geçen hafta sonu özel bir maç olduğu için gittiğini söyledi. Peder Leone de oradaydı."

Steven'in midesindeki burkulma tam bir mide bulantısına dönüştü. *"Oradaydı. İyi bir oyun oynamadı."*

Sandra da en az onun kadar üzgün görünüyordu. "Bu o özel oyunlardan biriydi Steven. Yaşlılar gençlere karşı. Rahipler ve kilise öğretmenleri kilisenin genç takımıyla oynadı. Peder Leone oynadı. Ve orada bulunan diğer birkaç gençten anladığım kadarıyla oldukça iyi bir maç çıkarmış."

Steven gözlerini kaçırdı, bu son stresle nasıl başa çıkacağından emin değildi. "Harry senin Peder Leone'ye baktığını biliyor mu?"

Sandra başını salladı. "Hayır. Önce senin bilmen gerektiğini düşündüm. Gerçekte ne sorduğumu kimse bilmesin diye herkese sordum. Eğer o masum-"

"Gelmiş en iyi adamlardan birini mahvedebilirsin," diye acı bir şekilde sözlerini tamamladı Steven.

Sandra elini onun koluna koydu. "Biliyorum Steven," dedi sessizce. "Ama eğer suçluysa..."

"O değil," diye ısrar etti Steven. "Bu adamı tanıyorum. Bunu yapabilecek biri değil."

"Ama araştırmama izin , değil mi?" Sandra aynı sessizlikle sordu.

Steven gözlerini Lorraine Rush'ın fotoğraflarına dikti. Öncesi, güzel ve canlı. Sonra... Biri ona bunu yapmış, hayat dolu bir kızın hayatını elinden almıştı. Şiddetle. Mike değildi. Steven bunu içten içe biliyordu. Ama Lorraine, Samantha ve ailelerine karşı bir sorumluluğu olduğunu da biliyordu. Kulağa çılgınca gelse de Mike da aynı fikirdeydi.

"Evet," diye fısıldadı, sonra boğazını temizledi. "Önce bana gelmeden hiçbir şey yapma."

Çarşamba, 5 Ekim, 17:30.

Helen güveç kabını masaya koydu. Ton balıklı güveç. Çocukların en sevdiği ve yapması en kolay şeylerden biriydi. Ciğerden daha çok nefret ederdi ama üçte ikisi fena sayılmazdı.

"Çocuklar!" diye bağırdı merdivenlerden yukarı. "Akşam yemeği!"

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Matt ortaya çıkıp sandalyesine oturdu.

"Açlıktan ölüyorum, Bea Teyze."

"Hep açlıktan ölüyorsun, Matthew. Bu dünyayı sarsacak bir haber değil." Açık kapıya doğru döndü. "Brad! Nicholas!"

"Buradayım," dedi Nicky ve sandalyesine kayd. "Bağırmana gerek yok."

"Özür dilerim," dedi Helen, uygun bir şekilde azarlanmıştı. "Brad nerede?"

Matt neşeyle, "Herhalde odasında somurtuyordur," dedi. "O cezalı. yaşam için, sonuçta."

Helen kaşlarını çatı. "Kardeşin ömür boyu cezalı değil. Sadece bir haftalığına."

"Ömür boyu da olabilir," dedi Matt, tabağına güveç tıktırırken. "Ve sen bunu bilirsin," dedi Helen kuru bir sesle. "Sen ki, daha önce haftalar boyunca topraklanmanın sevinçlerini ve acılarını yaşayacaksınız."

"Evet," dedi Matt aynı neşeyle, çatalını tabağına batırarak. "Ama bu hafta değil. Ben altınım," diye ekledi, ağzı doluydu.

"Çatalı bırak ve gidip kardeşine yemek vaktinin geldiğini söyle." Matt,

"Vay canına, Bea Teyze," diye mızızlanınca Helen kontrolünü kaybetti. ve gülümsedi.

"Git," dedi, fırın eldiveniyle kafasına vurarak. "Şimdi."

Matt mırıldanarak razı oldu ve Helen Nicky'ye döndü. "Ee, günün nasıl geçti Nicky?"

Nicky omuz silkti. "Tamam, sanırım."

"Özel bir şey oldu mu?"

"Hayır, hanımefendi." Başını kaldırdı, yüzü aydınlandı ve Helen kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bu hafta sonu Jenna beni ve Cindy Lou'yu ona oturmaya öğretmek için parka götüreceğini söyledi."

"Hatırlıyorum," dedi Helen ve kendi kendine Jenna'yı arayıp ona verdiği sözü hatırlatmasını söyledi. Elinden gelse Nicky'nin hayal kırıklığına uğramasına izin vermeyecekti. "Kardeşlerin nerede?" diye sordu, köşeyi görebilmek için boynunu bükerek.

Merdivenlerde bu kez daha ağır ayak sesleri duydu ve Matt yeniden belirdi, çilleri solgun yüzünde göze çarpıyordu. "Bunu Brad'in yatağında buldum," dedi ve sessizce bir not uzattı.

Helen onu taradı ve kalbinin durduğunu hissetti. "Oh, Tanrım. Kardeşin kaçmış."

YEDİ

Çarşamba, 5 Ekim, 18:00

HAVA ÇOK ERKEN KARARDI. Aslında teknik olarak bir önceki geceyle aynı saatte hava kararmıştı, diye düşündü Steven, ama bir önceki gece yirmi polis, kırk küsur gönüllü ve bir köpekli kadavra birimini büyük olasılıkla ölü bir genç kızı aramak için seferber etmemişlerdi.

Rogers adında iri yarı bir adam olan yerel şerif, "Çizdiğiniz dairenin içinde iki yüz dönümlük ormanlık bir arazi var," dedi. Rogers, Steven'ın arabasının kaputunun üzerine yerleştirdikleri haritaya dokundu. "Köpeklerle bile o kadar yolu kat etmemiz üç günümüzü alır. Emin misiniz çocuklar alanı biraz daraltır mısın?"

Harry alaycı bir tavırla, "Katili arayıp, lütfen bize daha iyi bir yol tarif edebilir misiniz, diyebiliriz," dedi. Şerif Rogers ters ters baktı ve şüphesiz moral verici bir şeyler söylemek için ağzını açtı.

"Harry," diye uyardı Steven.

Harry yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bütün gün seks sapıklarıyla röportaj yapıyorum ve düzgün insanlara arkadaşlık edemiyorum."

Şerif Rogers rahatladı. "Benim iyi insanlar olduğumu kim söyledi?" diye sordu nazikçe. "Buraya bir helikopter getirebilerseniz çok yardımı olur. Açıklıkları görebilirsiniz, onu oraya koyduğunu varsayıyorum."

Harry, "Sonuncusunu oraya koymuştu, muhtemelen bunu da geçen Cuma oraya koymayı planlıyordu," dedi. "Ama yaşlı adamın köpeği araya girdi." Gözlerini haritaya dikmiş olan Kent'e baktı. "Köpek nasıl bu arada?"

Kent başını kaldırdı ve gözlüklerini burnuna doğru itti.
"Üstesinden gelecektir."

"Köpeği takip mi ediyordun?" Steven şaşırarak sordu. "Köpeği diken kadın veterineri takip ediyordu," dedi Harry.
sırıtarak düzeltti ve Steven Kent'in yanaklarının kızarmasını izledi. Harry sinsi bir kırpışla, "Sevimli küçük şey, öyle," diye ekledi ve Kent'in yanakları daha da karardı.

"Geri çekil, Harry," dedi Steven yumuşak bir sesle, ama sesinin tonu içindeki çalkantıyı gizliyordu. Harry'nin dikkatsiz yorumu beynini Jenna'nın silemediği resmine uçurdu. O iyi miydi? Bu akşam onu aramayı planlamıştı, uğrayıp uğrayamayacağını sormak için.
ve önceki geceyi tartışmak... Havadaki rağmen içine bir sıcaklık yayıldı. Tıpkı onun adını her düşündüğünde içine yayılan sıcaklık gibi. Bu çok saçmaydı.

Peki neden konsantre ? İşine mi? Brad'e?
Ona hissettirdiği duyguların kaleydoskopundan başka bir şey üzerinde? İnkâr edilemez bir arzudan, dün gece çekip gittiğinde yüzündeki incinmiş ifadeyi her hatırladığında içini kemiren bir suçluluğa kadar.

Bunu düzeltmek zorundaydı. Onun şaşkın ve incinmiş bakışlarını yok etmeliydi. Aklına bu sabah Brad'in gözlerinde gördüğü kavgacı küçümseme geldi. Onu da ortadan kaldırması gerekiyordu.

Kahretsin, hayatında *bir şeyleri* düzeltmesi gerekiyordu.

Kendini arabasının kaputuna yayılmış haritaya odaklanmaya zorladı. Rogers gerçekten de haklıydı. Tüm bölgeyi yaya olarak üç günden daha kısa bir sürede aramalarına imkân yoktu. "İlk ışıktaki bir helikopter çağıracağım.
Yarın sabah," dedi Steven. "Şimdilik" -haritadaki dairenin sol alt köşesini işaret etti- "burada aramaya devam ediyoruz. Herkesin el feneri var. Bagajımda bir spot ışığı var, böylece onu bulduğumuzda bölgeyi aydınlatabiliriz. En azından hayvanları sabaha kadar uzak tutabiliriz." Çenesini ayarladı. "Eğer buradaysa, onu bulmamız gerek."

"Ormandaki her vahşi hayvan bunu yapmadan önce," dedi Kent. Harry yüzünü buruşturdu. "I-"

Steven'in cep telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp arayanın kimliğine baktı, aynı Harry'ye ormana doğru işaret etti. "Şu gönüllüleri kontrol et, Harry. Hiçbir şeyi çiğnemelerini istemiyorum.

önemli." Telefonu kulağına götürdü. "Hey, Helen. Şu an gerçekten iyi bir zaman değil. Seni daha sonra arayabilir miyim?"

"Hayır, Steven," dedi Helen, sesi titreyerek. "Bu çok önemli." Dehşet onu daha dik durmaya zorladı. "Ne oldu? Ne oldu?" "Brad kaçtı."

Steven arabasına yaslandı. "Nereden biliyorsun?" "Bir not bırakmış."

Anne gibi, oğul gibi. Lanet olası bir not daha. "Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, hayır yapmadı." Sesi titriyordu ve Steven onun ağladığını biliyordu. "Steven, sana burada ihtiyacım var."

Etrafına bakındı ve bir karar verdi. Harry sorumluluklarını artırmaya hazırdı. Ve Harry hazır olmasa bile, oldukça hızlı bir şekilde hazır olması gerekiyordu. "Yarım saat içinde evde olurum."

Çarşamba, 5 Ekim, 18:30.

Çarşamba günü Llewellyn'lerin evinde köfte gecesiydi. Allison'ın köfte tarifi annesine aitti. Rahmetli Bayan Llewellyn de berbat bir aşçı olmalıydı.

Jenna ketçapla süslenmiş cömert köfte porsiyonuna baktı ve midesinin yuvarlandığını hissetti. Biraz fazla ölü keseli sıçan leşine benziyordu. Sertçe yutkundu ve sağ tarafında bir kıkırdama duydu.

Charlie onu dürttü. "Sıçan turtası," diye fısıldadı sırtarak.

Jenna tekrar yutkundu ve kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Okuldaki çocuklardan duydum." Bir omzunu kaldırdı felsefi olarak. "Dedikodunun nasıl olduğunu bilirsiniz. Bütün konuşmalar kafeterya." Tekrar sırtı, bu sefer daha geniş sırtı, avizeden gelen ışık

diş tellerinden parlıyordu. "Özellikle de bugün kafeteryadaki hanımlar gulaş yaptığından beri."

Jenna yüzünü buruşturdu ve tabağını itti. "Bu kadar. Benden bu kadar."

Allison masanın öbür ucundan kaşlarını çattı. "Daha başlamadın bile." "Özür dilerim Allison. Bugün pek iştahım yok." Jenna Küçük kız yine kıs kıs gülünce Charlie'yi pek de nazik olmayan bir şekilde dürttü. "Kapa çeneni Kalk, Charlie," diye sıkılmış dişlerini gıcırdattı.

Allison Jenna'dan kızına şüpheyile baktı, sonra da kendi köftesini hararetle yemeye koyuldu. "Sanırım bu anlaşılabilir bir durum. koşullar."

Jenna başını sallayıp omuz silkmiş olan Charlie'ye baktı. "Hangi koşullar?"

Allison sabırsızca, "Cumartesi, tabii ki," dedi, sonra Jenna hiçbir anlayış göstermeyince yüzünü gerçek bir dehşet kapladı. "*Adam'ı* unuttun mu? Jenna, bunu nasıl yaparsın?"

Cumartesi. Sekiz Ekim. Adam'ın "vefat" ettiği gün. Jenna suçluluk duygusu içinde çalkalanan diğer tüm duyguların üzerine katlanırken gözlerini kapattı. Gerçekten nasıl yapabilirdi? Ama her nasılsa, tavanda sallanan hediyeden duyduğu tiksinti ile Rudy ve arkadaşlarının tüm maskaralıklarından duyduğu hayal kırıklığı arasında arkadaşları ve Blackman'ın onları durdurma konusundaki isteksizliği, Steven'a karşı duyduğu cinsel hayal kırıklığıyla birleşince ... unutmıştı.

Allison'ın çatalının tabağına çarpma sesini duydu.

"Bence bu utanç verici," dedi Allison, sesini öfke kaplamıştı. Seth, "Allie,"

diye söze başladı ama Allison onun sözünü kesti. "Utanç verici, baba," Allison tiksintiyle tekrarladi. "Sadece bir tanıdığı o adamın, o polis, bir hafta bile olmadı! Dairesine geldi, dün yarısına kadar kaldı. kendisine evleneceği adamı unutturmasına izin verdi! Ben buna utanç verici diyorum."

Jenna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen Seth'in yüzüne sabitlendi. Çok suçlu görünüyordu.

"Bayan Kasselbaum," dedi Jenna karanlık bir sesle. Birbirlerine bağlanan zincirleri görebiliyordu. ve bu onu çok . Öfke alevlendi ve o sadece çok

çok yoruludum.

Seth zayıf bir sesle, "Onun ne kadar dedikoducu olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ne kadar dedikoducu olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Jenna, öfke dilini çözmüştü, adamın irkilmesini ve gözlerinin acıyla dolmasını umursamadan. Allison'a döndü, öfke vücudunu titretiyordu. "Ve, Allison, hatta Sizi hiç ilgilendirmese de, dün gece adama yemek hazırladım."

Allison'ın dudakları onaylamaz bir şekilde inceldi. "Gece yarısı mı?" Jenna ayağa fırladı, avuçlarını masaya vururken etli ekmek tabağını kıl payı kaçırdı. "Evet, gece yarısı. Sizin de belirttiğiniz gibi, o bir polis. Bir davaya çağrıldı, ben de aç kalmasın diye ona daha sonra yemek hazırladım. Gerçi, eğer Bayan Catherine'le gelincik gibi sevişseydik.

Kasselbaum'un karşılama paspası seni hiç ilgilendirmezdi."

Allison'ın ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Charlie'nin gözleri büyüdü. Garrett çatalını yutmuş gibi görünüyordu.

"Jenna," diye başladı Seth ve Jenna onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Daha bitirmedim. Hayatıma devam etmemi istediğini söylüyorsun. Ama ilk fırsatta *rezil* oluyorum," diye sonra parmağıyla Seth'i işaret . "Dedikodularından ve her şeye burnunu sokmandan *bıktım*." Parmağını Allison'a çevirdi. "Senin patronluğundan bıktım." Göğsünde bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve sonuçsuz bir şekilde onunla savaştı. "*Ve senin lanet Çarşamba günüünden bıktım.*

köfte." Masayı şaşkın bir sessizlik içinde terk ederek dışarı fırladı, ön kapıdan hızla geçip dik araba yolundan aşağı inerken çantasını almayı başardı. Adam'ın arabasına varana kadar gözyaşlarını tuttu.

Hayır, Adam'ın arabası *değil*. Adam ölmüştü. D-e-a-d, ölmüştü. İki yıl önce bu cumartesi. Bu Adam'ın arabası değildi. *Bu benim arabam*. "Benim arabam," diye yüksek sesle homurdandı. *Benim arabam. Benim hayatım*. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken elleri titredi ve hıçkırık serbest kaldı. Alnını arabaya yasladı ve duygu dalgalarının kafasına çarptığını ve gözyaşlarının geldiğini hissetti. Ve geldi. Ve geldi.

Benim . Tamamen kontrolden çıkmış hayatım.

Bir el yavaşça anahtarı avucundan çekip aldı ve bedenini onunkine çevirdi. Jenna, Seth'in kollarının omuzlarına dolandığını ve başının yanağını omzuna bastırıldığını hissetti. Ve ağladı.

Seth o ağlarken ona sarıldı, onu salladı, kendi babasının yapacağı gibi saçlarını okşadı. Adam için, okuldaki çocuklar için, Steven için ağladı. Aptal köfte için bile ağladı. Gözyaşları bittiğinde Seth ona biraz daha sarıldı, hâlâ saçlarını okşuyordu.

"Anladığımı kadarıyla oldukça yorucu bir hafta geçirmişsiniz, genç bayan," dedi adam nazikçe ve genç kız başını salladı, yanağı hâlâ adamın omzundaydı.

"Hayatım berbat," diye inledi ve adam kıkırdadı. Nedense bu onu daha iyi hissettirdi.

"Biliyor musun, bu hafta beni oldukça zorladın," dedi ve ona bakmak için geri çekildi. Adam cebinden pamuklu bir mendil çıkardı ve kadın ıslak yüzünü silerek mendili aldı.

Burnunu çekti. "Sen neden ?"

"Bana lastiklerden ve bileğinizden bahsettiniz. Ama geri kalanını Bayan Kasselbaum'dan ve-" Ağzını kapattı. "Ve diğerleri," diye ekledi.

Gözleri kısıldı. "Hangi diğerleri?" diye sordu kuşkuyla.

Beyaz kaşları kalktı. "Kaynaklarımı açıklamam," dedi büyük bir edayla, sonra ayıldı. "Neden bize okuldaki sorunlardan bahsetmedin? Jenna?" diye sordu. "Sınıfına yapılan vandalizm. Benzin deposundaki su. Keseli sıçan. Biz senin aileniz. Neden bize söylemedin?"

Jenna gözlerini kaçırdı. "Seni endişelendirmek istemedim." "Yani bunun yerine Allison'ın köftesinin üzerinde patlayana kadar her şeyi içinde mi tutuyorsun?" diye sordu.

Sesinde gülümseme vardı ve dudakları titredi.

"Benim hatamdı," diye itiraf etti. "Sen *her* şeye burnunu sokan bir dedikoducusun ve Allison da patronluk taslıyor, ama bu şekilde ortaya çıkmasına izin vermemeliydim. Özür dilerim baba."

"Kabul edildi." Sonra sırtıttı. "Ama köfte bir özür duymadım."

"Bunu yüzüm kızarmadan yapamazdım," diye karşılık verdi Jenna, kendi sırtışı da titrekti.

"Geri dön Jenna. Senin için endişelenen bir ailen var." Allison, Garrett ve Charlie'nin dikkatle izledikleri araba yoluna bakması için çenesini kaldırdı.

Böylece onu önemseyen insanlara giden yolu tırmandı. Onlar onun ailesiydi. Tuhaflıklarına ve berbat yemeklerine rağmen.

"Özür dilerim Jenna," dedi Allison ve Jenna gözyaşlarının yeniden dolduğunu hissetti. Allison da ağlıyordu.

"Sana otoriter dediğim için özür dilerim," dedi Jenna ve Allison'a sıkıca sarıldı. "Peki ya köfte?" Charlie sordu ve Jenna hıçkırarak güldü.

"Kapa çenenin Charlotte Anne," dedi Jenna ve Allison hep bir ağızdan, sonra ikisi de güldü ve Jenna günlerdir ilk kez gerçek bir huzur hissetti.

Ve sonra, tabii ki, telefon çaldı. Garrett açtı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Evet, o burada." Telefonu eline aldı. "Jenna, telefon sana. Peder Leone arıyor ve acil olduğunu söylüyor."

Peder Mike'ın kendisiyle kilisede buluşma dinlediğinde huzuru aniden kaçtı.

Çarşamba, 5 Ekim, 19:30.

"Nereye gidiyoruz?" Jenna kendini Peder Mike'ın arabasına bağladıktan sonra sordu.

"Shotwell Crossing'i geçtikten sonra," diye cevap verdi, papaz evinin önünden dönerken. "Steven ve Brad'i orada yenmeliyiz."

Jenna elini kaldırarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Brad kaçıyor." Bir parmağını işaretledi. "Helen Steven'ı aradı, Neyse ki işini bırakıp eve gelmeyi kabul etti." Bir parmağını daha işaretledi.

"Demek Steven'ın çalışma eğilimini fark ettiniz," dedi Peder Mike, dosdoğru önüne bakarak.

"Steven'ın çocuklarından saklandığını fark ettim. Nedenini bilmiyorum."
Jenna Peder Mike'ın profilini inceledi. Mükemmel poker suratını. "Ve bana söylemeyeceksin, değil mi? Bildiğin halde."

"Hayır."

Jenna içini çekti. "Peki, tamam. Steven eve doğru yola çıkar, ama yolda Helen onu arar ve anne tarafından Brad'in büyükannesinin aradığını ve Brad'in orada olduğunu söyler." Üçüncü parmağını da işaretledi.

"Şimdiye kadar doğru."

"Böylece Steven sinirlenir, sürpriz, sürpriz ve Brad'i yakalayıp ona bir ders vermeye karar verir, onu kayıp genci aramak için gönüllü olmaya zorlar."
Dördüncü parmağını da işaretledi ve kaşlarını çattı. "Bu adam ne düşünüyor?"

Peder Mike, "Brad'in büyümesi ve çocukça öfke nöbetleri geçirmeyi bırakması gerekiyor," diye karşılık verdi.

"Büyümek için harika bir yol," dedi Jenna ve sonra dilini ısırıldı. "Üzgünüm baba. Muhtemelen bir ceset olan bir kızı aramanın olgunlaşmayı etkilemenin en iyi yolu olduğuna inanmıyorum."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Peder Mike, arabasıyla otoyola doğru manevra yaparken.

"Her şeyi toparlayacak olursak" -başparmağıyla işaret etti- "Helen sinirleniyor ve seni arıyor. Steven'ı yola getirmek için elimde sihirli bir değnek olduğunu düşünerek beni aramaya çalışıyor ve ben evde olmadığım halde bir şekilde nerede bulmayı başardı. Hâlâ beni nasıl bulduğunu bilmek istiyorum. Ve beni dinleyeceğine inanmasına sebep olan şey neydi? söylemek zorundayım."

"O mu Steven, yoksa Brad mi?"

"İkisi de. İkisi de."

Peder Mike şöyle baktı. "Doktoranızı aldığınızda saymaktan daha fazlasını mı ?"

Jenna gülümsedi. "Bana pek çok şey öğrettiler ama açıkçası son zamanlarda hiçbir işe yaramadı."

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "Eğer geçmişimi sorgulama yöntemin buysa, bu kadar zeki olmana gerek yok. Helen'in izimi nasıl bulduğunu söylersen bilmek istediklerini anlatırım."

Peder Mike sırtıttı. "Yeterince adil. Nerede büyüdüünüz?" "ın dışındaki Maryland banliyöleri. Alt orta sınıf. Babam çalışıyordu. hükümet için."

"Ne yapıyorsun?" "Bilmiyorum."

Peder Mike şaşkınlıkla baktı. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Yani bilmiyorum. Babam Savunma Bakanlığı için çalışıyordu. Sessizlik yemini gibi bir şey etti. Hangi binada çalıştığını biliyorum ama hepsi bu."

"İlginç bir çocukluk geçirmiş olmalısınız." Jenna dudaklarını . "Öyle de denebilir."

"Peki ya annen?"

Jenna vereceği cevabı dikkatle düşündü. Ne de adam bir rahipti. "Sessizlik yemini etmedi," diye cevap verdi sonunda.

"Hmm, anlıyorum," dedi Peder Mike. "Biraz baskın mı? Talepkâr?"

Jenna kuru bir sesle, "Biraz," dedi.

"Seni aşırı başarılı biri mi yaptı?"

Jenna'nın geçmişi düşünmesine gerek yoktu. Annesinin sesini zihninde Peder Mike'ınki kadar net duyabiliyordu. A almasını istiyordu.

Eve mükemmel karneler getirdiğinde dersler çok kolaydı. Eleştirel. Her zaman eleştirel. "Lisede okul birincisiydim, Duke'ten ilk yüzde iki, Maryland'den magna cum laude ve UNC'den onur derecesiyle mezun oldum."

"Ve annen seninle gurur duyduğunu hiç söylemedi." Jenna boğazında bir yumru hissetmekten rahatsız oldu. Annesini düşünmekten hoşlanmıyordu, hele annesinin onayını hiç kazanamadığı için hayıflanmaktan hiç hoşlanmıyordu. "Hayır."

"Ve sen babanın kıızıydın?"

"Mary Janes'ime kadar."

"İçinde yüzünü görebileceğin."

Jenna pişmanlıkla gülümsedi. "Eğer rahmetli olmasaydı, annemle tanıştığınıza yemin edebilirdim."

"Onun gibi yeterince anne tanıdım. Ve babalarla da. Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Jenna neşeyle, "kadarıyla yok," diye cevap verdi. "Sadece küçük yaşlı ben."

"Bir sürü diploma aldıktan sonra lise çocuklarına öğretmenlik giden küçük yaşlı sen." Düşünceli görünüyordu. "Bunu henüz çözemediğimi itiraf etmeliyim."

Jenna omuz silkti. "Sır değil. UNC'de doktora programında bir adamla tanıştım. Aşık oldum, nişanlandık. İkimiz ilaç araştırmaları yapmak için çalışmaya başladık. Sonra hastalandı ve öldü. Ona bakmak için izin almıştım ama daha sonra araştırmaya geri dönmek istemedim. Bana onu çok fazla hatırlatıyordu. En iyi arkadaşım Roosevelt Lisesi'nde İngilizce öğretmeni ve başka bir fen ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Presto, chango ve voilà! Artık bir fen öğretmeniyim."

"Oyun kuruculardan kim kaçır?"

Jenna'nın dudakları inceldi. "Evet, o benim."

"Ve kimyadan sınıfta kalan parlak çocuklara ulaşıyor." Jenna yumuşadı. "Evet, o da benim."

"Helen'in Brad'in seni düşünmesinin nedeni buydu diyebilirim. Bence Steven'ın seni neden dinleyeceğini düşündüğünü biliyorsun."

Jenna, Steven'ın bir gece önce uzaklaşırkenki yüzünü düşündü, çok kızgındı. Ve nedenini sadece Tanrı biliyordu. Gözleri kısıldı. Ya da belki Steven'ın rahibinin. "Ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor," diye mırıldandı. "Tam olarak ne kadarını biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Peder Mike. Ama onun çenesinin gerildiğini gördü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jenna, sonra omuz silkti. "Peki Helen beni nasıl buldu?"

"Bir cep telefonunuz olsaydı sizi bulmak çok daha kolay olurdu," diye yanıtladı Peder Mike.

"Yalan yok, baba. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Beni nasıl buldu?"

"Parmaklarınla tekrar saymaya hazır mısın?" diye sordu sırtarak. "Tamam. Matt'in futbol takımındaki en iyi arkadaşının Roosevelt'te bir ağabeyi var. . . seni fark ettim. Uzaktan tabii ki."

Jenna yanaklarının ısındığını hissetti. Ergen erkeklerin bakışlarının farkındaydı, bu da her zaman iş kıyafeti giymesinin nedenlerinden biriydi - mümkün olduğunca seksi olmamak. Gerçi bu iç çamaşırına kadar uzanmıyordu, gerçekten kadınsı olabildiği tek yer orasıydı. Bunu da kimse bilmiyordu. Steven hariç. Boğazını temizledi. "Tabii ki."

"Matt'in arkadaşının ağabeyi Helen'e en iyi arkadaşınızın İngilizce öğretmeni Bayan Ryan olduğunu söylemiş."

"Ama Casey listede yok."

"Bu doğru. Ama Steven'ın güvenilir asistanı Nancy'yi de işin içine katın, Motorlu Taşıtlar Bürosu'nda basit bir arama yapın ve presto, chango, voilà! Bayan Ryan bize eski nişanlınızın ailesiyle düzenli olarak Çarşamba günleri köfte yediğinizi söyledi, bu arada onları 'tamamen tuhaf' buluyor." Havayı noktaladı. "Onun sözleri, benim değil."

"Adil bir polis," dedi Jenna. "Bu akşam köfte yememiş olmam dışında." "Sen ne yedin?"

"Hiçbir şey." Şaşkınlıkla midesi guruldadı. "Ve açlıktan ölüyorum."

"Çıkışımıza yaklaşıyoruz ve ne kadar fast-food restoranı varsa hepsinden birer tane var. Ne arzu edersiniz, Dr. Marshall?"

Cevap basitti. "Keseli sıçan ölüsüne benzemeyen her şey."

Peder Mike kahkahalara boğuldu. "Bilmek istemiyorum. Gerçekten bilmek istemiyorum. Farkında mısınız, az önce cadde üzerindeki fast-food mekanlarının onda elediniz."

Jenna yaklaşmakta olan neon kemer ve taç kalabalığına baktı. "Bu noktada somun ve balıklarla tatmin olurdum."

Peder Mike sırttı. "Senden hoşlanıyorum Jenna. Steven'da ne bulduğunu bilmiyorum ama onun sende ne bulduğunu biliyorum. Bir mil ötede bir balıkçı var."

Buradan çöplüğe benzeyen ama iyi balık ve ayranlı bisküvileri olan bir yer var."

"O zaman yolu gösterin, sevgili Peder. Ben ısmarlıyorum."

Çarşamba, 5 Ekim, 20:00.

Eğer bakışlar , ikisi de ölmüş olurdu, diye düşündü Steven, Volvo'yu Harry'nin Toyota'sının yanına çekerken acımasızca. Brad somurtkan bir şekilde oturmuş, önüne bakıyordu.

"Kemerini çöz ve dışarı çık," dedi Steven, kendi emniyet kemerini sallayarak.

"Yoksa ne olur?" Brad sordu, sesi bıçak gibi keskindi. "Yoksa beni hapse mi atarsın?"

Steven Brad'in profilini incelemek için koltuğunda iki büküm oldu. Tamamen yabancı birinin profilini. "mıyım? Tekrar kaçmanı önlemek için seni kilitlemek zorunda mıyım?"

Brad dönüp ona baktı, gözlerinde meydan okuma vardı. "Dört ay sonra on sekiz yaşında olacağım."

Steven dişlerini sıktı. "Doğum gününün ne zaman olduğunu biliyorum Brad."

Brad başka tarafa baktı. "Evet, sanırım öyle," diye mırıldandı. "Bu da ne demek şimdi?" Steven sertçe sordu. Oğlu bir kez daha göz göze geldi ve bu kez Steven meydan okumayla karışık bir küçümseme gördü. "Sadece doğum günümü bilmen gerektiğini. Mezuniyet balona dokuz ay var."

Steven yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Annen ve ben senin... hamile kalma koşullarını asla gizlemedik. Toplama ve çıkarma yapmayı öğrendiğin günden itibaren bunu çözmekte özgürdün."

Brad'in gülümsemesi çarpıtıldı. "Gebe kaldığım koşullar. Bu hoşuma gitti. Çok iyi, baba." Pencereden dışarı baktı. "Tam bir ikiyüzlüsün."

"Benimle bu tonda konuşma Brad." Steven bir nefes aldı ve ona kadar saydı. Latince. Geriye doğru. "Son bir aydır sorununun ne olduğunu ya da kim olduğunu sandığınızı bilmiyorum ama sana haberlerim var evlat. Ben senin babanım. Ve sen kutsal on sekiz yaşına ulaşana kadar dört ay boyunca baban olmaya devam edeceğim. Ve *baban olmamdan* başka hiçbir nedenle saygı talep etmiyorum."

Brad acı bir sesle, "Evet, beni bu dünyaya sen getirdin, sen götürebilirsin," dedi.

"Sana asla ama *asla* böyle bir şey söylemedim," diye homurdandı Steven. "On yedi yıl boyunca sana asla ama asla elimi sürmedim. Gerçi şu anda bu fikir oldukça çekici geliyor." Brad'e doğru uzandı, kapı kolunu çekti ve kapıyı iterek açıp serin gece havasını içeri aldı.

"Şimdi o meydan okuyan *kıçını* bu arabadan çıkar yoksa seni kırbaçlama arzuma boyun eğebilirim."

"Neden, aile işine katılabileyim diye mi?" Brad alaycı bir tavırla sordu ve Steven kıpkırmızı kesildi.

"Hayır, evlat. Yardımına ihtiyacım yok. Yardımını istemiyorum bile. Senden tek istediğim şuraya bir bakman." Steven uzakta sallanan yirmi ışığı işaret etti. "O gönüllülerin ne yaptığını biliyor musun?"

"Bir ceset arıyorum."

"Kahretsin Brad, *hayır*. Onlar sadece bir *ceset* aramıyorlar. Bir *insan* arıyorlar. Kendilerini veriyorlar. Ve bu haftalardır yaptığını görmediğim bir şey. Kimi aradıklarını biliyor musun? *Umurunda* mı?"

Brad'in meydan okuması duraksadı ve Steven oğlunun sertçe yutkunmasını izledi. "On altı yaşında bir kız."

"Evet. Ailesinin onu sevdiği bir kız. Kimsenin bilemeyeceği bir nedenden ötürü bir şey bulmak için gecenin bir yarısı yatağının güvenliğini terk eden bir kız. Heyecan belki. Kim bilir? Onun yerine, onu kadavra köpekleriyle arıyoruz, Brad. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Brad tekrar yutkundu. "Muhtemelen ölmüştür." Steven kalbi boğazında, salladı. "Yani Kewpie bebeğini alıyorsun. Etrafta surat asmanı izlemekten bıktım usandım. Banyo yapmandan, tıraş olmandan ya da ders bıktım usandım ama en çok da ailemize yaptıklarından bıktım usandım."

Brad'in çenesi sıkıştı. "Ailemize ne yaptım *ben*?" diye sordu usulca, sonra güldü ve bu ses Steven'in tüylerini diken diken etti. "Çok sinirlisin baba." Arabadan indi. "O adamların aramasına yardım edeceğim, çünkü bunu istiyorum. Seni umursadığım için değil."

Steven direksiyonu tutarak, uzun boylu ve ince yapılı büyük oğlunun uzaklaşmasını izledi. Fiziksel olarak iki ay önceki haliyle tamamen aynıydı. Diğer her yönden ise tamamen yabancıydı. Brad, Şerif Rogers'a haber verdi, o da Steven'a bir göz attıktan sonra ona bir el feneri ve telsiz vererek ormanlık alanı işaret etti.

Steven gözlerini kapadı ve ürpererek bir nefes verdi. Sonra tekrar nefes aldı ve halüsinasyon gördüğünü anladı. Onun parfümü. Sanki yanında oturuyormuş gibi gerçektir.

"Steven."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun yanında oturuyordu. Bir elbise giymişti. Saçları omuzlarına dökülmüş, muhafazakâr bir takım elbise giyiyordu. Anında onu en son yirmi dört saat önce gördüğünü hatırladı. Sıcaklık, hırs henüz yatışmamıştı. Bütün gün halindeydi, şimdi tam teşekküllü bir aleve dönüşmüştü. Vücudu tepki verdi. Tabii ki.

Elleri, onu oturduğu yerde yakalamamak için direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu yavaşça, dikkatlice. Kadın gözlerini kırptırdı.

o menekşe gözleri, dolgun kırmızı dudaklarını nemlendirdi, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, pek emin değilim. Ama teyzeniz ve rahibiniz, şu anda çok kusurlu görünen mantığınız üzerinde bir etkim olduğuna inanıyor."

Teyzesi. Bunu bilmeliydi.

Rahibi. Sandra'nın şu anda olası bir cinayet için soruşturduğu kişi.

Tanrım, hayatı gerçekten berbattı.

Yer değiştirdi ve yüzünü görebilmek için kolunu direksiyonun üst kısmına doğru uzattı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, Sesinin yumuşaklığı içinde kaynadığını hissettiği öfkeyle çelişiyordu, "ama beni bilgilendireceğinize güvenim tam."

Jenna iç çekti. "Steven, ilk cesedini ne zaman gördün? İştayken yani?"

Göz kırpma sırası ondaydı. Beklediği soru bu değildi. "İkinci günüm. Bir intihardı. Adam silahını yedi."

Yüzünü buruşturdu. "Ve hala zihnindeki resmi görebiliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Sanki o anda önündeymiş gibi net bir şekilde görebiliyordu. Onu görebiliyor, koklayabiliyor ve tadabiliyordu. Ölümü. Ölümün korkunç görüntüsü, kokusu, tadı. Haftalardır soğuk terler içinde uyanıyordu.

"Oğlunu nasıl terbiye ettiğin senden başka kimseyi ilgilendirmez," dedi ve parmak uçlarını usulca adamın koluna koydu. Adamın kasları onun dokunuşuyla sıkıştı ve titredi. "Ama Brad gerçekten o genç kızın cesedine ne olur? İlk kız bıçaklanmıştı, değil mi?"

Steven başını salladı, yaptıklarının aptalca olduğunu anlamıştı. "Acımasızca."

Jenna zorlukla yutkundu. "Bu kızı da bıçaklanmış olarak bulmayı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"O zaman bu, oğlunuzun hayatının geri kalanında zihninde olmasını istediğiniz bir imaj mı?"

Steven başka tarafa baktı. Kahretsin, kız haklıydı. Tamamen yanılmıştı. Yanılmaktan nefret ederdi.

"Şimdi gideceğim," diye mırıldandı. "Brad'i de yangötüreyim mi?"

Adam başını salladı ve kadının zarıfçe koltuktan kayışını ve gölgede duran Mike'a başıyla selam verişini izledi. Tereddüt etti, sonra kapının açıklığına doğru eğildi. Tavan lambası yüzünü ama sönük ışıkta bile onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Özür dilerim Steven."

Bir zamanlar endişesini memnuniyetle karşılamıştı ama bu gece acı bir hap gibiydi. "Sadece git," dedi sesi titreyerek. "Lütfen, beni yalnız bırak."

Gittiğinde, Mike'la birlikte arabaya bindiğinde ve Brad, kendini Volvo'dan dışarı çekti ve Harry'ye yaklaştı. sessizce tüm bu alışverişı izliyordu. "Pekâlâ," diye sordu Steven, Harry'nin komik ya da kişisel bir şey söylemesine sessizce meydan okuyarak, "neredeyiz?"

Harry durgun görünüyordu. "Öncekiyle aynı yer. Hiçbir şey yok. Bir muhabiri kovaladık."

Steven'ın tüyleri diken diken oldu. "İri adam mı? Siyah saçlı, otuzlarının sonunda, kot ceketli, deniz mavisi Dodge Neon?"

Harry'nin gözleri büyüdü. "Bu o."

"Ehliyet numarasını aldığınızı sanmıyorum."

"Aslında ben yaptım." Harry . "Nancy'ye bir kontrol ettireyim. Kimmiş o?"

"Bilmiyorum," dedi Steven. "Ama er ya da geç  ğreneceğime dair bir his var içimde."

SEKİZ

Perşembe, 6 Ekim, 1330

HAVA SOĞUYORDU. Buradaki kışlardan nefret ederdi. Çok soğuktu. Arabasının kaloriferini yükseltti. Saati bir buçuk olduğunu gösteriyordu. Her an burada olabilirdi. Küçük bayan rah-rah.

Adı Alev Rahrooh'du. Hintliydi, Hindistan'dan. Normalde beyaz kızlardan hoşlanırdı ama uzun, siyah saçları onu cezbetmişti. Koleksiyonunda güzel duracaktı. Ayrıca, bu gece müsait olan tek kişi oydu. Müsaitti ve evinden gizlice çıkıp onunla buluşmaya istekliydi.

Buraya. Caddenin , gecenin içinde parıldayan altın kemerlere baktı. Thatcher McDonald's'ın arkasında hiçbir şey bulamamıştı, tıpkı bildiği gibi. Dikkatli davranmıştı. Akıllı davranmıştı.

İşte burada, güzel Samantha'yı yakaladığı yerden yüz metre uzakta oturuyordu. Thatcher bunu fark ederse kendini tekmeleyecekti. Hem de burnunun dibinde.

Yaklaşan gölge nabzını hızlandırdı. Oh, güzel. İşte geldi. Alev yürüdü. Bisiklet yok. Bu iyiydi. Yani yürümek zorunda değildi. Daha sonra bisikleti atacaktı. düzeltti ve yakasını yüzüne doğru çekti, sonra eğilip kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi. "Atla bakalım."

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. "Uzun süre kalamam," dedi. Utangaçça. Ne kadar şirin. "Annem ve babam gittiğimi bilmemeli."

Bir inekleri olabilir, diye düşündü, sonra kendi şakasına içinden güldü. Hindular. İnek. İyiymiş. Yine de dışarıdan sessizdi. Bekliyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece anı bekliyordu.

En iyi kısımlardan biriydi. zaman. Ve sonra, tabii ki, çok geç oldu.

Alev, Sammie'ye göre çok daha yavaş hareket ediyordu. Sonunda arabanın onun tarafındaki karanlığa daha yakından baktı. "Ne-?"

Bingo! Gözleri büyüdü ve adam gözlerinin akını rahatlıkla görebildi. gözleri teninin karanlığına karşı. "Hayır! Sen-" Ona vermek zorunda kaldı. Mücadele etmeye çalıştı. Aslında tırnaklarıyla yüzünü tırmalamaya çalıştı ama küçük Alev onun gücüyle boy ölçüşemezdi. Bir eliyle bileklerini kavradı, diğer eliyle de büyük bir özenle hazırladığı cerrahi maskeyle burnunu ve ağzını kapattı.

Kadın çırpınmaya devam etti, başı öne arkaya savruluyor, maskeden kurtulmaya çalışıyordu. Adam sadece yüzüne daha sert bastırdı ve çaresiz bir nefes alana kadar sabırla bekledi.

On, dokuz, sekiz, yedi, altı . . .

Sonra soluk soluğa yere yığıldı. Sonra hareketsiz kaldı.

Ameliyat maskesini çekip aldı ve solumadığı tozun araba koltuğuna bulaşmasını önlemek için dikkatlice katladı. Ne de olsa ortalığı dağıtmak istemezdi.

Arabayla uzaklaştı. Gece hâlâ çok ama çok gençti. Alev'in yanağını okşadı. O da öyleydi.

Perşembe, 6 Ekim, 545

Şerif Rogers, Steven'in arabasının kaputuna büyük bir kahverengi torba ve bir termos koydu. "Karım fındıklı ekmek yaptı," dedi. "Ve kahve. Keyfinize bakın."

Steven iri yarı adama bir gece önce aldığı on beş dakikalık uykuyla toplayabildiği gülümseyerek baktı. "Teşekkürler Şerif," dedi. "Harika kokuyor."

Rogers arabaya yaslandı ve ufka doğru baktı. Önümüzdeki on beş dakika içinde güneş doğmaya başlayacaktı. "Oğlun dün gece eve iyi döndü mü?"

Steven yüzünün ısındığını hissetti ve düşünceli Bayan Rogers tarafından sağlanan köpük bardaklardan birine kahve doldurmakla meşgul oldu. "Evet. Teşekkürler."

"Benim de o yaşıta bir çocuğum var," dedi Rogers, hâlâ dikkatle ufku inceleyerek. "Tam bir baş belası."

Steven kuru bir sesle, "O duyguyu bilirim," diye karşılık verdi.

"Karım bana onun geleceğini söyleyip duruyor." Rogers'ın ses tonundan ikna olmadığı anlaşılıyordu.

"Kadınlar iyimser ruhlardır," dedi Steven.

Rogers yüzünü buruşturarak ona baktı. "İyi ki iyi fındıklı ekmek yapıyorlar."

Steven'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Siz ikiniz ne zamandır evlisiniz?"

"Gelecek yaz yirmi beş yıl olacak. Ya sen?"

Steven kahveden büyük bir yudum aldı ve boğazını yaktığı için irkildi. "Ben evli değilim."

Rogers'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "O zaman kim-" Başka tarafa baktı. "Üzgünüm, beni ilgilendirmez."

Gerçekten de değildi ama nedense Steven aldırıyor gibiydi. "Sorun değil. Doğrusu ben de pek emin değilim."

Rogers sanki bu bilgiyi fındıklı ekmeğiyle birlikte sindiriyormuş gibi görünüyordu. "İyi bir kadına benziyordu."

Steven kahveden bir yudum daha aldı, bu kez aşağı inerken ne kadar yakacağını çok iyi biliyordu. Belki Mike'ın saç gömleği ve kırbaç kayışı gibi bir tür kendini cezalandırma yöntemi. "Evet, öyle. Gerçekten öyle."

Rogers düşünceli bir şekilde fındıklı ekmeğini çiğnedi. "Wall Street takım elbiseleri içinde bu kadar iyi görünen hoş kadınlar her gün karşınıza çıkmıyor."

Şerif Rogers yetersizlik konusunda bir usta gibi görünüyordu. "Hayır, bildiklerini sanmıyorum."

Rogers kendini arabadan uzaklaştırdı ve geniş fiçı göğsündeki kırıntıları fırçaladı. "Adamlarım her an buraya gelebilir. Ben telsizleri hazırlayayım."

"Teşekkürler Şerif," diye mırıldandı Steven, gün ağarır ağarmaz helikopterin havadan fotoğraf çekmek için görüneceği henüz karanlık gökyüzüne bakarak

Böylece Samantha Eggleston'ı aramaya devam edebileceklerdi. Jenna'nın endişeli yüzünü, Wall Street'teki iş kıyafetini ve "Cesur ol," diye fısıldayan sesini zihninden silmeye çalışıyordu. Sonunda başarısız olacağını biliyordu. Jenna Marshall kalmak için aklındaydı.

Peki ya kalbi? Kendini oraya da sokmuştu. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Başka hangi kadın bu kadar duygusuzca muamele gördükten sonra Brad'e onun adına aracılık edecek kadar önemserdi ki? Salı gecesi tek kelime etmeden onu terk etmişti. Ve o hâlâ umursuyordu. Steven bir iç çekti.

O da öyle yaptı.

Perşembe, 6 Ekim, 6:15.

Neil vücudunu küçük Dodge Neon'un içine sığacak şekilde yeniden ayarladı.

Bu kadar küçük bir çorba tenekesi kiralarken ne düşünüyordu? Bütçesini esnetmeye çalışıyordu, düşündüğü buydu. Maaşı Tracey'nin maaşıyla birleşince yeterli olmuştu. Ama Tracey'nin maaşı ve nafaka olmadan... Başını iki yana salladı ve bardak tutucusunda soğumaya başlayan kahve fincanına elini uzattı. Nafaka çok can sıkıcıydı.

Ama tıpkı eski karısını her düşündüğünde olduğu gibi, pişmanlıktan başka bir duygu uyandıramıyordu. Kötü niyet yok, nefret yok. O bir Kocasının dört genç kıza ve onların ailesine mal olan bir hataya takıntılı bir pislik olduğu gerçeğiyle başa çıkamayan iyi bir kadın. ailelerin adaleti. Onun uykusuzluğuyla, uyumayı başardığında gördüğü rüyalarla baş edemiyordu. Evlendiği adamın gözlerinin önünde değişiyor olması gerçeğiyle başa çıkamıyordu.

O da gitti. Gerçekten çok basitti. Onu suçladığını söyleyemezdi. Onu gerçekten özlediğini bile söyleyemezdi ve sanırım bu yüzden nefret ya da öfke hissetmiyordu. Sadece pişmanlık.

Barrow bunu hiç anlamamıştı. Sadık bir dost olan Barrow'un genellikle Tracey'nin sadakatsizliği hakkında söyleyecek birkaç sözü olurdu ama Neil hiçbir zaman aynı fikirde olmayı başaramazdı. O zaman da Barrow, "En azından ikinizin çocuğu yok," derdi.

Neil her zaman "Evet, haklısın." derdi. O da buna inanırdı. Çalışma saatleri ve Tracey'nin "Parker saplantısı" yüzünden berbat bir baba olurdu. Bu yüzden çocuk sahibi olmaması iyi olmuştu. Bu konuda hiç pişmanlık duymamıştı. Pek sayılmazdı.

Belki bazen. Çocuğunu beyzbol oynarken izlemekten keyif alırdı. Ya da futbol. Akli Pazartesi gecesine, oğlu o golü attığında Thatcher'ın yüzündeki ifadeye gitti. Thatcher iyi bir babaydı.

Çocuklarının futbol maçlarına gitti. Saha kenarından tezahürat yaptı.

Ama bu Thatcher'ın dikkatini işinden uzaklaştırdı. Neil dün geceyi düşündü, ağaçların saklandığı yerden Thatcher'ın çocuğunu almak için arama alanından ayrılışını, çocuğu uzun siyah saçlı kadına teslim edişini izlemişti. Farklı bir çocuk. Başka bir dikkat dağıtıcı. Thatcher'ı düşündü.

Thatcher'ın küçük oğlunun kaçırılmasıyla ilgili okuduğu makaleleri hatırladı ve Thatcher'ın bunun tekrarlanmasından endişe edip etmediğini merak etti. Neil bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu, her zaman çocuklarının risk altında olup olmadığından endişe ediyordu. Bu, dikkatini dağıtan en büyük şey olurdu. O yüzden Tracey ile çocuklarının olmaması iyi olmuştu. Thatcher'ın da çocuğu olmasaydı muhtemelen daha iyi bir polis olurdu.

Parker'ların üst kat penceresinde bir ışık yandı. Bu Bayan Parker'ın yatak odası olmalı. Tazına sadık kalarak, tıpkı Seattle'da olduğu gibi kendine ait bir odası vardı. Bay Parker'ın da tarzına sadık kalıp kalmadığını merak etti. Seattle'dayken, Parker şehir merkezindeki ofis binasının köşesindeki lüks dairede bir metres tutuyordu. Orospu çocuğu için uygun.

Ev halkı güne hazırlanırken bir ışık daha yandı, sonra bir başkası.

Neil küçük koltuğunda kıpırdandı ve beklemeye hazırlandı. William çıkana kadar bekleyecek, sonra tekrar onu takip edecekti. Er ya da geç William bir sonraki kurbanını seçecekti. Onunla buluşmak için evinden ayrılmak zorunda kalacaktı. Ve Neil hazır olacaktı.

O noktada Thatcher'ı arar ve ona katili nerede bulacağını gösteren yol haritasını verirdi. Tutuklama olur, medya haber yapar ve tantana kopar. Thatcher terfi bile alabilir.

Neil zerre kadar neşe hissetmeden gülümsedi. Kim bilebilirdi ki? Belki de bu şekilde almıştır. Belki Thatcher'ı masa başı bir işe terfi ettirirlerdi.

Her akşam saat beşte çocuklarının ve uzun siyah saçlı kadının yanına gidebileceği bir yer.

Ve gerçek soruşturmayı, dikkati bu kadar dağınık olmayan adamlara bıraktı.

Neil artık buz gibi olan kahvesini yudumladı. Yine de, diye düşündü, Parker'ların alt kattaki ışıklarının teker teker yanmasını izlerken Thatcher'ın kadınının dikkatini dağıtmasına aldırılmazdı. Kaşlarını çatı. Dürbünüyle onun yüzünü görmüştü. Klasik bir güzelliği vardı, bir şekilde akıldan çıkmıyordu. Bir an için büyülenmişti. Ve o gece otel odasının mahremiyetinde gözlerini kapadığında gördüğü onun yüzüydü. Bu bir rahatlama, bir huzurdu, çünkü çok uzun zamandır ilk kez William Parker'ın hayatını çaldığı genç kızlardan başka birini hayal etmişti.

Onun yerine Thatcher'ın kadınını hayal etmişti. Şu anda oturmuş, tamamen uyanmış ve Parker'ı beklerken bile onun yüzünü zihninde görebiliyordu.

Ön kapı açıldığında Neil aniden doğruldu, sonra Bayan Parker verandadan gazeteyi almak için yıpranmış bir bornozla belirdiğinde arkasına yaslandı. Eğer bugün de diğer günler gibiyse, William sabah koşusu için her an dışarı çıkabilirdi.

Neil kahve fincanını bir kenara koydu. Kendisi de koşabilirdi. Bu çorba tenekesinin içinde oturmak kışına kramp girmesine neden oluyordu. O-

Yüzüne vuran parlak ışıkla sıçradı ve ardından arabanın camı çalındı.

"Efendim, lütfen arabadan çıkın. Ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun."

Ve daha arkasını dönmeden güne böyle başlamayacağını biliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Perşembe, 6 Ekim, Sabah 7:45.

Jenna durakladı, eli sınıf kapısında titriyordu. "Bakmaya ," dedi.

"Ben bakarım," dedi Lucas ve kapıyı iterek açtı. "En azından piñata yok," dedi ve Jenna etrafına göz gezdirdi.

"Yeni grafiti yok," diye ekledi Jenna.

Casey arkadan yaklaşarak, "Masanı kontrol et," diye uyardı. "Belki çekmeceye bubi tuzağı falan kurmuşlardır."

Ancak kapsamlı bir kontrol, gece boyunca yeni bir faaliyet olmadığını gösterdi.

Jenna rahat bir nefes alarak kapıda toplanmış öğrencilere işaret etti. "İçeri gelin çocuklar. Biraz kimya öğrenelim."

İçeri girdiler, her biri kendilerini habersiz yakalayacak kötü bir sürpriz bekliyormuş gibi görünüyordu.

Sandalyelerin sürtünmesi ve bedenlerin yerleşmesiyle çıkan sesler Kelly Templeton tarafından kesildi. "Dr. Marshall, Salı günkü sınavın ekstra kredi puanları hakkında konuşabilir miyiz?"

Jenna kızın gözlerindeki bastırılmış mizah ifadesi karşısında devirdi. En azından bu sefer şantaj değildi. "Evet, Kelly, yapabiliriz. Kâğıdını yukarı getir de bir bakalım."

Lucas ve Casey ayrılırken öğrencilerinin yüzlerini izledi. Sırıtan Kelly dışında çocukların çoğunun yüzünde hâlâ temkinli bir ifade vardı.

Ve Josh Lutz çok sorunlu görünüyordu. Sorunlu ve parçalanmış. Bir yandan içini dökmek üzereymiş gibi görünürken, diğer yandan ilk fırsatta kaçmaya hazır görünüyordu.

Jenna gözünü Josh'tan ayırmıyordu, ders bittiğinde onunla konuşmak niyetindeydi ama zil çaldığında Josh sıvışıp gitti. Ne bildiğini merak ediyordu. Ne anlatacağını merak. Lutz'ların evinin kapalı kapıları ardında neler olup bittiğini ilk kez merak etmiyordu.

Perşembe, 6 Ekim, Sabah 9:45.

Steven, Raleigh'in birinci bölgesinin resepsiyon alanına girerken Savcı Yardımcısı Liz Johnson'a ters ters baktı. "Bu önemli olsa iyi olur." Kadın arar aramaz gelmiş ve Harry'yi bir kez daha arama mahallinde bırakmıştı.

"Ne yani, gerçekten hız sınırını mı aşıyordun?" Liz ekşiyerek sordu.

Steven ona sırtıttı. "Polis maaşıyla bilet parasını karşılayamam."

Liz eski bir dost gibi sırtarak karşılık verdi. "Sanki benim param yetiyor da?" Ayıldı. "Đkinci Sorgulama'ya gidiyoruz," dedi. "Teğmen Chambers adamı getirir getirmez beni aradı. Görünüşe göre Chambers görmemiz gerektiğini düşündüğü bazı büyüleyici okuma materyalleri."

"Henüz bir şey söylemedi mi?" Steven onun yanına gelerek sordu.

Liz başını salladı. "Hayır. Seninle konuşmakta ısrar ediyor. Kim bu adam?"

"Buralarda takılıyordu," diye cevap verdi Steven. "Onu Pazartesi gecesi oğlumun futbol maçında gördüm ve Harry dün gece arama mahallinde olduğunu söyledi. Beni arıyormuş. Harry'ye muhabir olduğunu söylemiş. Harry bu sabah Nancy'den onun plakasını araştırmasını isteyecekti."

İkinci Görüşme'nin önünde durdular ve burada Teğmen Chambers kaşlarını çatarak cama baktı. Diğer tarafta Matt'in oyunundaki siyah saçlı adam oturuyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Chambers başını sallayarak onları onayladı ve Liz'e ince bir dosya uzattı.

"Devriye ekiplerimden biri bu sabah onu yakaladı. Hook Caddesi'nde ikamet eden bir kişi aradı ve bu adamın birkaç gündür orada dolaştığını söyledi."

Liz yabancıya düşünceli bir bakış attı. "Böylece ışıklarını parlatıyorlar arabasının içinde ve fotoğraf koleksiyonunu buldum." Klasörü Steven'a uzattı. "Dört parçalanmış ceset."

Steven fotoğraflara göz gezdirdi. "Öncesi ve sonrası," diye mırıldandı, kızların parçalanmış cesetlere dönüşmeden önceki resimlerine bakarak. "Güzel kızlar." Her birinin arkasına özenle basılmış isimlere bakmak için resimleri ters çevirdi. "Bu isimleri araştırdınız mı?" diye sordu.

Chambers başıyla onayladı. "Hepsi üç yıl önce Seattle'da öldürüldü. Hepsi on altı yaşındaydı. Hepsi amigo kız."

Steven iç çekti. "Vay be. Saçı da geçen Cuma açıklıkta bulduğumuz saçla hemen hemen aynı tonda."

"Benimki de öyle," dedi Liz, ses tonu sivriydi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Mike'inki de öyle, diye düşündü Steven, sonra da kendine lanet etti. Ama bu da hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Mike'ın bu işe karışmış olmasına kesinlikle imkân yoktu. Mike oğlunu olaysız bir şekilde eve bırakmıştı. Steven suçluluk duygusuna kapıldı. Biliyordu çünkü Brad'in iyi olduğundan emin olmak için Helen'i aramıştı. Mike Jenna'nın eve sağ salim dönmesini sağlamıştı. Suçluluk duygusu daha da derine battı.

Steven bunu biliyordu çünkü dün gece yarısından çok sonra Jenna'nın ev numarasını aramış ve uykulu bir şekilde cevap verdiğini duymuştu. Eve sağ salim döndüğünü bilmek için. *Çok iyi bir arkadaşsın, Thatcher.*

Boğazını temizledi. "Teğmen, Seattle davası hakkında bilgi aldınız mı? Bu cinayetlerden dolayı tutuklanan oldu mu?"

"Olayla ilgilenen karakolun komutanını aradım ama Seattle için henüz erken. Bu arada yerel Seattle gazetelerinin internet arşivlerini kontrol ettik. William Parker adında birini tutukladıklarını söylüyorlar ama mahkumiyet kaydı yok. Sorgulama için eşlik etmek dışında bu adama dokunmadık. Açıkta bir kiralık araba sözleşmesi ve ona baktık. Kira sözleşmesine göre adı Seattle, Washington'dan Neil Davies."

"Sözleşmeyi ne zaman imzaladı?" Liz sordu.

"Pazartesi sabahı."

"Bu haftanın mı?" Steven sordu.

"Evet. Yani iki kız da kaçırıldığında burada değildi. Ya da o sırada arabasını kiralamamıştı," diye düzeltti Chambers.

Steven görüşme odasındaki sandalyede oturan adama baktı. Yüzü sertti, sanki kızgın gibiydi. Ama kızgın olmaktan da öte. Daha çok her an patlamaya hazır gibiydi. "Başka bir kimlik taşıyor muydu, Teğmen?"

"Hayır. Cüzdanının arka koltuktaki spor çantasında olduğunu söyledi." "miydi peki?" Liz sordu.

"Henüz bakmadım. Henüz duymadığımız yeni arama ve el koyma yasalarını ihlal etmediğimizden emin olmak için sizi beklemek istedik." Chambers homurdandı ve Liz kaşlarını çatı.

Steven Chambers'ın alaycılığına gülümsedi. "Arabasında başka bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Chambers, "Sadece spor çantası," diye cevap verdi. "Bagajı kontrol etmeden önce Liz'i beklemek istedik. Çocuklarım ileride sorun çıksın istemediler."

Steven, "Bay Davies'le konuştuktan sonra bir göz atarız," dedi ve Liz'e işaret etti. "Bakalım mı?"

Steven ve Liz odaya girdiğinde adam başını kaldırdı ama ayağa kalkmak için bir hareket yapmadı.

Steven başını abartılı bir şekilde eğerek ona baktı. "Beni mi arıyordun?"

Adamın kara gözleri kısıldı. "Yetkili dedektifi arıyordum, evet."

Steven adamın sesindeki meydan okuma karşısında sinirlenmeyi reddetti. "O halde beni arıyordunuz. Ben Özel Ajan Steven Thatcher."

"Umm," dedi adam alaycı bir tavırla. "Kuzey Carolina Eyaleti Soruşturma Bürosu. Futbol ve kaçak avına ara verip bu davayla ilgilenebilmenize sevindim."

"Golf ve balık tutma arasında bir ya da iki saat sıkıştırmaya çalışıyorum," dedi Steven kuru bir sesle, öfkesini bastırarak. Liz'i işaret etti. "Kendisi Yardımcısı Johnson. Sosyal nezaket kurallarını yerine getirdiğimize ve kim olduğumuzu bildiğinize göre, neden bize kim olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Kimliğim sende var."

"Kiralık araba kontratınız ve fotoğraf albümünüz elimizde." Steven dosyayı masanın üzerine bıraktı. Resimler kayarak çıktı, "sonraki" resimler en üstteydi. Davies irkilmedi. En ufak bir şey bile.

Soğuk piç, diye düşündü Steven. O resimlere bakınca irkilmemek elde değildi. "Kiralık araba kontratınızda Neil Davies olduğunuz yazıyor. Seattle'dan. Tıpkı" -parmağıyla resimlere dikkatsizce işaret etti- "şaşırtıcı bir şekilde bu kızlar da öyleydi. Peki ne zamandır Raleigh'desiniz Bay Davies?"

"Davis" diye telaffuz ediliyor. Galce bir isim. Sessiz *e*. Pazartesi sabahından beri." "Kiralık araba bağlantınız da öyle diyor."

"Uçuş programım öyle diyor."

Steven masadan bir sandalye çekti ve . "Ne iş yapıyorsunuz Bay Davies?"

Davies alay etti. "Gerçekten de görüldüğün kadar büyük bir aptal mısınız?"

Steven gözlerini kırptırdı. Bu adamın sorunu her neyse, bunu çok kişisel bir hale getirmişti. "Bugün Wheaties'inize kim işedi bilmiyorum ama sizden hoşlandığımı sanmıyorum efendim."

Davies gülümseme taklidi yaparak dişlerini gösterdi. "Hisler karşılıklı. Kimliğimi kontrol ettin mi?"

Steven omuz silkti. "Bilmiyorum. Buraya yeni geldim. Çiftler oyunumu kısa kesmek zorunda kaldım." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve vurdu. "Çantaya bir göz atalım, Teğmen."

Chambers onu getirdi ve ucuz boyalı duvarlarda yankılanan bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı. "Al bakalım."

Steven çantanın fermuarını içine uzanmadan önce bir çift plastik eldiven giydi. "Bir çift çorap. Bir çift koşu ayakkabısı." Kaşları yukarı kalktı. "Bir silah."

"Kayıtlı," diye tersledi Davies. "Eğer bilgisayarlarınız kontrol edebilecek kadar modernse."

"Öyleler," dedi Steven usulca. Bu adamdan gerçekten ama gerçekten hoşlanmamıştı. "Ve bir cüzdan." Liz omzunun üzerinden bakarken cüzdanı açtı. "Neil Davies. İyi bir ehliyet resmi." Liz'e baktı. "Benimki beni bir motorcu ya da seri katil gibi gösteriyor." Liz

gülümsedi.

Davies gözlerini devirdi. "Orada başka bir cüzdan daha var." "Tamam," dedi Steven, oyun oynar gibi. Elini içeri soktu ve başka bir cüzdan çıkardı ve ... gözlerini kırptırdı.

Liz, "Müthiş," diye mırıldandı.

Chambers, "Lanetleneyeceğim," dedi.

Steven yavaşça cüzdanı açtı ve Davies'in parlak dedektif kalkanını ortaya çıkardı. Seattle Polis Departmanı. Kızgınlık kabardı ve onu geri itmeye zahmet etmedi, özellikle de Davies'in yüzündeki sırtışı görünce.

"Peki bundan ne zaman bahsetmeyi planlıyordunuz?" Steven, Davies'in kalkanını masaya fırlatarak sordu.

"Sen istediğinde," dedi Davies yumuşak bir sesle. "Pazartesi gecesi seninle konuşmaya çalıştım ama ev sahibi takıma tezahürat yapmakla meşguldün."

Steven tekrar oturdu ve bacaklarını önünde uzattı, yanaklarının ısındığını ve öfkesinin kabardığını hissetti. Söylemek istediği kelimeleri ısırarak geri çekti. "Yetki alanınızın biraz dışında olduğunuzu fark etmeden edemedim, neydi o Dedektif?" Davies başıyla onayladı ve Steven da başıyla onayladı. "Ayrıca bir klasörde başkalarının çocuklarının resimlerini taşıdığınızı fark ettik, ama normalde gülümseyen çocuk resimleri taşımıyorsunuz. portreler cüzdanınızda."

"Benim çocuğum yok," dedi Davies, aynı yumuşaklıkla, ama Steven kızgınlık sezmişti.

"Şey, bu utanç verici. Ben benimkini seviyorum. Futbol maçları ve kaçak avlanmalara rağmen. Şimdi bu fotoğraflar ve güzel şehrimizi ziyaretinizin amacı hakkında konuşalım. Anladığım kadarıyla amigo kızlarınızla bizimkiler arasında bir bağlantı olduğundan şüpheleniyorsunuz."

Davies başını eğdi, tam bir baş sallama sayılmazdı.

"Anlıyorum." "Peki William Parker kimdi?"

Davies sırtıttı. "Demek bir bilgisayarınız var."

"Var."

Davies, Steven ve Liz geldiğinden beri ilk kez kollarını kavuşturdu. Öne doğru eğildi ve tek parmağıyla fotoğrafları birbirinden ayırarak "sonra" resimlerini uç uca dizdi. "Bunu William Parker yaptı."

"O zaman neden Washington eyalet hapisanesinde değil?" Liz sordu ve Steven Davies'in yüzünde öfke ya da alay dışında ilk gerçek duyguyu gördü. Bu acıydı.

"Çünkü SPD çuvalladı," dedi Davies, resimlere sanki hafızasına kazınmış gibi bakarken, Steven zaten öyle olduklarından şüpheleniyordu. "Kanıtlar doğru kullanılmadı ve savunma avukatı davanın düşürülmesi için dilekçe verdi." Umursamazca omuz silkti. "Bir yargıç kabul etti."

"Sen birincil miydin?" Steven sessizce sordu, sorusundaki tüm kibir kaybolmuştu.

Davies resimlere dönmeden önce ona doğru bir bakış fırlattı. "Evet, öyleydim."

"Ve bu kez adalet istiyorsun," diye bitirdi Liz. "Evet, istiyorum."

Steven resimlerden birini saygıyla köşesinden tutup kaldırdı. "Bende bunlardan bir tane var. Öğlene kadar muhtemelen iki tane olacak. Ekibimdeki psikolog hafta sonundan önce üçüncüye ulaşacağına inanıyor."

Neil, "Olayı tırmandırdı," diye mırıldandı.

"Peki ilan tahtamın bu tür resimlerle kaplanmasını nasıl önleyebilirim?" diye sordu Steven. "William Parker'ın burada olduğuna inanmasaydın ülkenin öbür ucundan gelmezdin. Nerede o?"

Davies aynı saygıyla fotoğrafı Steven'ın elinden aldı. "Burnunuzun dibinde."

"Hiç William Parker tanımıyorum." Chambers'a baktı. "Bir liste hazırladığınızı sanıyordum."

Chambers başını salladı. ". Raleigh-Durham bölgesinde on tane William Parker var. Onun hakkında biraz daha fazla şey bilmenin büyük yardımı olur," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Davies neşesiz bir kahkaha attı. "Onu tanıyorsun, , ama William Rudolf Parker olarak değil." Kazağının altına giydiği gömleğin cebine uzandı ve başka bir resim çıkardı, bu seferki bir anlık fotoğrafı. " burada." Fotoğrafı masanın üzerine fırlattı ve dört parçalanmış cesedin fotoğraflarının düştü.

Fotoğraftaki yüz kaydedildiğinde Steven'ın kalbi durdu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Chambers. "Lanet olası bir şeker dükkanındaki çocuk."

"Kim o?" Liz kaşlarını çatarak sordu.

"Onu tanıyorsun," dedi Davies Steven'a. "Sen tanımıyor musun?" Steven'ın kalbi yeniden harekete geçti. Aşırı hızda. Elleri titreyerek resmi eline aldı. Fotoğraftaki yüz daha gençti ama karanlık yüzü tanıdı.

gözleri, o zaman bile kendini beğenmiş bir gülümseme taşıyan asık suratlı ağzı. Başını kaldırıp Davies'e baktı ve yutkundu. "Evet, tanıyorum. Ve haklısın, onu William Parker olarak tanımıyorum." Başını kaldırıp Liz'e baktı. "Bu Rudy Lutz. lisesinde oyun kurucu." Ve Jenna'ya karşı tüm kötülükleri yönlendiren kişi, diye ekledi kendi kendine, omurgasından aşağıya doğru bir korku titremesiyle.

Liz sertçe yere oturdu. "Kahretsin," dedi.

Perşembe, 6 Ekim, 1100

Bir saat sonra Rudy Lutz'un, nam-ı diğer William Rudolf Parker'ın karmakarışık geçmişini büyük ölçüde bir araya getirmeyi başardılar. SPD'nin topladığı kanıtlar çok güçlüydü. Davies hiçbir hata yapılmadığına yemin ediyordu. Ama yine de bir şeyler ters gitti.

Liz düşünceli bir ifadeyle, "Demek ilk kurbanı kız arkadaşıydı," dedi.

Chambers fotoğrafa tiksintiyle bakarak, "Yavru köpek sevgisi buraya kadarmış," dedi. Kız boğulmuş, cinsel saldırıya uğramış ve ardından bıçaklanmıştı.

Tekrar tekrar. "Ne hasta bir piç. Ve o zaman sadece on beş yaşında mıydı?"

Davies kuru bir sesle, "O yaşlı kadınları severdi," dedi. "Ve görünüşe göre onun için gitmişler. Öldürdüğü her kız onunla evinden uzakta buluşmuş. zorla girildiğine dair hiçbir kanıt yoktu."

Liz dosyayı . "Onu nasıl yakaladın, Neil?" Davies'in Sakalının siyah kirli sakalının altında yanakları kararmıştı. "Son kurbanı bulduktan sonra bir çocuk aradı ve Parker'ın bir hafta önce soyunma odasında onu becermekle övündüğünü duyduğunu söyledi."

"Gina Capetti," dedi Liz sessizce.

Davies'in dudağı kıvrıldı ve Steven adamın gözlerinde yine acı gördü. "İlk kurbanı Laura Resnick'ten adli kanıtlar aldık. Sperm örneği. Parker'ı buraya getirdik, bir mazereti vardı ama sağlam değildi. Onu Gina Capetti'yle gören ve ifade vermeye hazır tanıklar bulduk. Yargıç kan örneği vermesini emretti. DNA, Laura Resnick'in vücudunda bulunan spermle eşleşti. Onu tutukladık ama on beş yaşında olduğu için aile mahkemesinde yargılanmasına izin verdiler."

Steven kaşlarını çatı. "Önceden planlanmış dört vahşî cinayet o aile mahkemesine mi gidiyor?"

Davies omuz silkti. "Çok hoşgörölü bir yargıcı vardı."

"Peki aile mahkemesine giderseniz ne olur?" Teğmen Chambers sordu.

"Her şey , sonra savunma meni kanıtının çıkarılması için harekete geçti."

"Çünkü mü?" Liz sordu.

Davies'in dudakları inceldi. "Çünkü kanıtların uygunsuz bir şekilde saklandığını söylediler."

Kimse nasıl ya da kim tarafından yapıldığını sormadı. Bu aşamada bunun gerçekten bir önemi yoktu. "Ve meni kanıtı olmadan davanız da olmazdı," diye bitirdi Liz.

"Onu ilk kurban Laura Resnick ile ilişkilendiremedik, bu yüzden tüm dava iskambil kağıdı gibi dağıldı. Parker bir kuş gibi özgürce uzaklaştı. Tüm sicili mühürlendi. Ama toplum onun ne yaptığını biliyordu. Onun Ebeveynler onun adını basından uzak tutmaya çalışmışlardı ama bu mümkün değildi. Kalabalıklar toplandı, bazıları şişe fırlattı, çoğu sadece protesto etti. Parker Senior'un ithalat işi zarar gördü. Kimse William gibi bir canavarın babasıyla iş yapmak istemiyordu. Senior 11. Bölüm'ü ilan etmek ve evi satmak zorunda kaldı. Taşındılar, sonra da ortadan kayboldular."

Liz, "Bütün bir ailenin ortadan kaybolması çok zor," diye

gözlemledi. "Bayan Parker'ın babası bir multimilyoner."

Hepsi başını salladı, soğuk ve sert Amerikan parasının gücünün farkındaydılar.

"Lutz, Bayan Parker'ın baba tarafından büyükannesinin kızlık soyadı." Davies hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bir an için ülkeyi terk etmiş olabileceklerini düşündüm. İsviçre ya da Fransa'ya gitmiş olabilirler."

"Oğullarının futbol oynamasını istiyorlarsa hayır," diye karşılık verdi Steven ve Davies başını salladı.

"Hatırladığım kadarıyla, Parker Senior'un en çok çıldırdığı şey buydu," diye düşündü Davies. "Dört kızın ölmüş olması umurunda değildi. Bütün kanıtlar oğlunu işaret ediyordu. William'ın lisede futbol oynayamayacak ve üniversite gözlemcileri tarafından seçilemeyecek olmasını önemsiyordu."

Steven içini çekti. "Yani ailesi onu Seattle'dan alıyor, sonra Raleigh-Durham'ın yeni sakinleri olarak ortaya çıkıyor, Rudy'nin yaşından bir yılı siliyor ve 'on dört' yaşındaki Rudy'nin yepyeni bir dizi kız arasından seçim yaparak liseye yeniden başlamasını sağlıyor," dedi ve kelimeyi havada noktaladı.

Teğmen Chambers onaylamadığını belli etti. "Dediğim gibi, şekerci dükkanındaki çocuk."

Liz alnını ovuşturdu. "Bunların hiçbirinin Rudy'nin Lorraine ya da Samantha ile bir ilgisi olduğunu kanıtlamadığının farkındasınız değil mi?"

"Henüz değil," dedi Steven acımasızca. "Ama şimdi bakacak bir yerimiz var." O anda üniformalı bir memur elinde bir notla içeri girdi. "Ajan Thatcher? Yönetici asistanınız sabahtan beri size ulaşmaya çalışıyor. Acil olduğunu söylüyor."

Steven kaşlarını çatarak cep telefonuna baktı. Açıktı ama sinyal çubukları bire kadar düşmüştü.

Chambers, "Binanın bu kadar derininde sinyal alamazsınız," dedi. "Tam bir baş belası."

Steven odanın köşesindeki bir telefonu işaret etti. "Ama bu çalışıyor."

Chambers alaycı bir tavırla, "Faturayı ödemeyi hatırlasaydım," dedi.

Steven aramayı yaptı, Nancy'yi dinledi ve sonra acımasız bir umutsuzluk duygusuyla gruba döndü. "Samantha'yı bulmuşlar."

"Lorraine'den daha iyi durumda mısınız?" Liz sordu.

Kimse onun hâlâ hayatta olduğunu düşünmüyordu. Doğru. "Marjinal olarak." Steven ensesini ovuşturdu. "Ama bu iyi haberdi."

Kimse bir şey söylemedi, yüzlerin her biri ne olacağını bildiklerini söylüyordu.

"Kötü haber şu ki, artık üç numaralı kurbanımız var." "Oh, Tanrım," diye mırıldandı Liz.

"Kim?" Chambers sordu. Davies suratsız görünüyordu.

"Adı Alev Rahrooh," dedi Steven. "On altı yaşında. Amigo kız. Başka bir liseye gitmiş. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Davies, hikâyeni Seattle'daki teğmeninden teyit etmek istiyorum. Prosedür tabii ki."

Davies kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

"O zaman önce hangi bölgeyi göreceğimizi seçmemiz gerekecek. İki numaralı kapı mı yoksa üç numaralı kapı mı?"

NINETEEN

Perşembe, 6 Ekim, 1615

CASEY bir gecelik çantasını XK 150'nin küçük bagajına yerleştirdi ve kapağını kapattı. "Şu anda senden ayrılmak konusunda gergin hissediyorum. Eğer kalmamı istersen seyahatimi iptal edebilirim."

Jenna bir parmağından arabasının anahtarlarını sarkıttı. "Ben iyiyim. Söyle ona, Lucas. Ben iyi olacağım."

Lucas itaatkâr bir , "O iyi olacak," diye yineleyince Casey dilini ona doğru uzattı

"Polly Parrott sen ne dersen onu söyleyecektir. Bu konuda içimde kötü bir his var."

Jenna omuz silkti. "Gördüğüm , eğer araban varsa, sana zarar veremezler. o."

Casey kaputu işaret etti. "Jaguar şeyiniz kayıp."

Kaput süsü. Adam uzun süre tam aradığını bulmak için restorasyonunu tamamlamak için doğru olanı. "Dün sabah gitmişti. okula gitmeden önce. Bunu da bildirmek için Memur Pullman'ı aradım." Okul haydutlarının evinin otoparkını işgal etmiş olması hâlâ kanını donduruyordu. "Casey, şimdi git yoksa trafiğin en yoğun olduğu saatlerde sıkışıp kalacaksın."

Casey tiksintiyle iç çekene kadar kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. "Oh, tamam." Anahtarları değiştirdiler ve Casey arabaya bindi, hâlâ endişeli görünüyordu. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Arabayla uzaklaşırken Lucas sessizce sordu, "Nasılsın Jen? Dünün bir şok olduğunu biliyorum."

"Ben iyiyim. Gerçekten," diye ısrar etti adam ikna olmamış görüldüğünde. "Yine de neden bir gün izin aldıklarını merak ediyorum. Bugün bütün gün sınıfımda hiçbir sorun olmadı."

"Belki de güvenlik kamerası onları caydırmıştır."

Jenna'nın gözleri büyüdü. "Kamera mı koydun? Nereye? Ne zaman?"

"Sınıfınızın en uzak köşesinde, kapıdan giren herkesi yakalayabileceğiniz bir yerde. Dün, senin pinyatandan kurtulduktan sonra. Bir tane sipariş ettim. Dışarıdaki birkaç modeli ışık direklerine monte edebiliriz." Sinirlenmiş görünüyordu. "Bir şey değil."

Jenna gözlerini devirdi. "Teşekkür , ama bana söyleyebilirdin. Şimdi biri beni burnumu karıştırırken ya da saçımı düzeltirken görürse naylon çoraplar."

Lucas'ın dişleri sırtarak parladı. "İkisini de videoya çekip satabilir ve kısa yoldan zengin olabilirim."

Onun koluna bir şaplak attı. "Sözünü geri al yoksa Marianne'e söylerim." "Sadece alamadığı için kızacak. Ne olduğunu biliyorsun Marianne teşhirci."

"Hayır, " diye cevapladı Jenna ilkel bir tavırla, sonra ayılarak onun gözlerine baktı. "Teşekkürler, Lucas."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir değil. Yarın sabah görüşürüz. Okula tek gitme. Beni bekle, sana sınıfına kadar eşlik edeyim."

Sertçe yutkundu. "Sence duracaklar mı?"

Yüzü karardı. "Rudy bu hafta sonu oynuyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak.

"O zaman durmayacaklar. Kamerası bu yüzden koydum. Bu çocuk suçluları okuldan atmak için kullanabileceğimiz sağlam kanıtlar istiyorum ve Blackman'ın bir erkek olup bunu kendisinin yapmasını beklemekten yoruldum."

"Teşekkürler, Lucas. Eve git ve karınla müstehcen videolar çek. Bugün Perşembe, bu yüzden bu gece antrenman partnerim olacak kadar şanssız kim varsa ağzını burnunu kıracağım."

"Umarım antrenman partneriniz olacak kadar şanssız olan kişi ağır hizmet tipi bir kupa giyiyordur."

"Hatta paslanmaz çelik." Ve onun tahmin edilebileceği gibi yüzünü buruşturmasına kahkahalarla güldü. "İyi geceler, Lucas."

Perşembe, 6 Ekim, 18:25.

Steven konferans odasında tek başına oturmuş, tahtaya bakıyordu. Bir haritada Lorraine ve Samantha'nın cesetlerinin bulunduğu açıklıkları, kayıp üç kızın yaşadığı evleri, kayıp kızların yaşadıkları yerleri gösteren raptiyeler vardı. gittikleri okullar. İbadet ettikleri kiliseler.

Mike'ın cemaatinde sadece iki iğne vardı. Steven, Rahrooh'ların diğer Hindu arkadaşlarıyla birlikte ibadet etmek için toplandıkları küçük bir evin yerini gösteren üçüncü bir iğneyi itince rahatlamıştı. Davies Parker'ın fotoğrafıyla ortaya çıkmasaydı bile Sandra'nın teorisi düşmüş olacaktı. Mike Alev Rahrooh'u tanıımıyordu. *Tanrı'ya şükür*, diye düşündü. panoya üç yeni fotoğraf.

Samantha Eggleston'ın vücudu. On beş kez bıçaklanmış, bıçak yerleri kel kafa derisindeki yeni dövmeyle çok benzer bir desen oluşturmuş. Kent bunu bulacaklarını tahmin etmişti.

Alev Rahrooh, amigo fotoğrafında parlak ve gülümsüyor. Aslında resminin bir kopyası. Ailesi orijinalini Steven'a vermek istememişti. Ellerindeki tek yeni fotoğraf buydu ve bunu karşılayabiliyorlardı. Steven bizzat vereceğine söz verdikten sonra vermişlerdi.

güvenliğini sağlamak için. Orijinali masasının üzerinde bir zarfın içinde duruyordu. Bu gece Rahrooh'lara iade edecekti.

Ve son olarak, üçüncü fotoğraf, Rudy Lutz, nam-ı diğer William Rudolf Parker.

Sandra kapı aralığından, "Saç rengi Clary açıklığındaki örneğe benziyor," dedi.

"Liz'e göre yeterince iyi değil," dedi Steven dönüp ona bakarak. "Onu buraya getirmeyi destekleyebilmemiz için çok daha fazlasına ihtiyacımız var, özellikle de mühürlü sicilin varlığından bile haberimiz olmadığı düşünülürse. Ne var ne yok Sandra?"

Sandra kapı aralığından daha fazla yaklaşmadı. "Çok değil. Yeni arkadaşın nerede?"

"Davies mi? Ziyaretçi kabininde, Batı Yakası'na birkaç telefon görüşmesi yapıyor." Durakladı ve tekrar sordu, "Ee, ne var ne yok Sandra?"

Başını kaldırıp tavana baktı. "Dün konuştuğumuz ... bireyi kontrol ettim."
"Ve?"

Onun gözleriyle karşılaştı. "Ve sen haklıydın. Lorraine'in kaybolduğu gece yirmi beş rahiple birlikte kilise finansmanı üzerine bir seminerdeydi."

"Peki Samantha Eggleston'ın kaçırıldığı gece?"

"Wake Tıp Merkezi'nde son ayinleri yapıyorum. Özür dilerim, Steven. Kontrol etmem gerekiyordu."

"Sanırım ölüm ve vergiler için minnettar olmalıyım," dedi Mike kuru bir Sandra'nın arkasından ve Sandra sıçradı, saç çizgisine kadar kızardı. Garip bir şekilde ona doğru döndü.

"Peder Leone. Özür dilerim. Sizi sorduğumu bildiğinizi bilmiyordum."

Mike masayı işaret etti. "Bu şeyler dışarı çıkmaya meyillidir. Sizden sonra mı?"

Sandra başını salladı. "Ben de tam . Eve, çocuklarıma gitmeliyim." Sandra hâlâ dehşete düşmüş bir halde Steven'dan Mike'a baktı. "Baba, tedbirli olmaya çalıştım. Umarım başınıza dert açmamışımdır."

Mike . "Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi ama gözleri sözlerini desteklemiyordu.

Sandra sertçe salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı. O gittikten sonra Mike usulca, ", " dedi. "Umarım ben davetsiz misafir."

"Hayır. Tabii ki hayır." Steven Rudy'nin resmindeki raptiyeyi çıkardı ve fotoğrafı bir dosyaya yerleştirdi. Mike masumdu ama Steven'ın yine de temiz bir soruşturma yürütmesi gerekiyordu, bu da tüm ipuçlarını ekibiyle sınırlı tutmak anlamına geliyordu. "Seni benim mahalleme getiren nedir?"

Mike ona ciddiyle baktı. "Egglestonlar benden Samantha'nın cesedini kutsamamı istediler ama Adli Tabip henüz onunla işinin bitmediğini söyledi. Cesedi serbest bırakılana kadar beklememiz gerekecek."

Yorgunluk Steven'ın göğsüne çarptı ve beraberinde elle tutulur bir acı veren bir hüzün getirdi. "Ailesinin neler yaşadığını hayal etmek bile istemiyorum. "dedi Mike'a masada katılarak. "Ama ben öyleyim."

"İçin , değil mi? Şu anda gözlerinde gördüğüm üzüntü."

Steven burun kemiğini sıktı. Bütün gün başı ağrımişti. "İstiyorum. İstemiyorum. çalışıyorum. Ancak masama gelen her dosyadaki her isim, birilerinin ailesine ait bir kişidir. Hiçbir zaman bitecek gibi görünüyor. Ne kadar kötü Mike?"

Mike başka tarafa baktı. "Ne ne kadar kötü?"

Steven öne doğru eğilerek Mike'la göz göze geldi. "İtibarınızı ne kadar zedeledik?"

"Yaşayacağım. Doğru olup olmadığını sormak için beni arayan birkaç kişi var. Daha fazlası piskoposun ofisini arayıp doğru olup olmadığını soruyor. Seni suçlamıyorum Steven."

Steven iç çekti. "Güzel. Ama yine de yapacağımı biliyorsun." "Biliyorum. Seni iyi bir polis yapan da bu."

Steven, bu övgü karşısında bir an için yüreği hafıflemiş bir halde, "Bu senin için özel ajan," dedi.

"Ben de bu yüzden geldim," dedi Mike sessizce. "Beni kontrol sana kızacağımı söylemek için. O kızları öldüren adamı istiyorum, Steven. Onun ..." Mike'ın sesi titredi ve durdu.

Boğazını temizledi. "Yaptığı şey için acı çekmesini istiyorum." Gözlerini kapattı. "Lorraine'in cesedini hiç görmedim ama Samantha'nın cesedini adli tıp masasında gördüm. Yaşadığım sürece o görüntüyü asla unutmayacağım." Gözlerini açtı ve Steven gözlerinde ıstırabı gördü. "Hiç böyle bir nefret hissetmemiştim," diye fısıldadı. "Bunu her kim yaptıysa Sammie'nin çektiği gibi acı çekmesini istiyorum. Daha beterini."

Alev'in şu anda çektiği acı gibi, diye düşündü Steven, sonra bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. "Daha kötüsü var mı bilmiyorum Mike."

"Buna nasıl dayanıyorsun?"

"Gördüğünüz tüm acılara katlandığınız gibi. Her seferinde bir gün. Bazen her seferinde bir saat."

Mike ayağa kalktı ve cüppesini çekti. "Şey, gitmem gerek. Bugün Perşembe. Sal's Pizza'da yiyebildiğin kadar ye gecesi. Bir ya da iki dilim ya da on iki dilim için bana katılmak ister misin? Bira soğuk."

Steven en iyi arkadaşına yorgunca gülümsedi, ona sahip olduğu için minnettardı. "Daha iyi bir şey istemediğimi söylesem bana inanır mısın? Ama bu gece eve gitmek istiyorum. Nicky'yi Pazartesi gecesinden beri görmedim ve Brad'le aramızdaki sorunları hâlâ çözemedim."

Brad'den söz edilince Mike'ın gözlerinde bir şey parladı.

"Ne?" Steven kafasında alarm zillerinin çaldığını duyarak sordu. "Ne biliyorsun ki?"

Mike başını salladı. "Git oğlunla konuş Steven. Sana ihtiyacı var."

Steven onun odadan çıkışını izledi, sonra Samantha Eggleston'ın parçalanmış bedeninin fotoğrafına bakmak için panoya döndü. Onun da ona ihtiyacı vardı. Tıpkı Alev'in şimdi ona ihtiyacı olduğu gibi. Çok yakında şarküteri tezgâhındaki gibi bir numara makinesi kurması gerekecekti.

Bunu durdurmak zorundaydı. Bunu her kim yapıyorsa yakalamalıydı. İnşallah Rudy Lutz'du ve onun nereye gittiğini, ne yaptığını bildiklerinden emin olmalıydılar. Alev'i kurtarmalarının tek yolu buydu. Ve Rudy Lutz'un henüz kurban etmediği sayısız diğer kızı.

Ve kendi çocukları da vardı, diye düşündü Steven. *Çocuklarımı düzeltmeliyim. Çocuklarını görmek zorundaydı.*

Bir de Jenna Marshall meselesi vardı. Bu noktada, sonunda özür dilemek için zamanı olduğunda Jenna'nın hâlâ kendisiyle konuşacağını umuyordu. Ne zaman olursa olsun.

Perşembe, 6 Ekim, 19:30.

"Bu gece konsantre olamıyorsun, Jen."

Jenna kendini yerden kaldırdı ve giysisini çekti. Başını kaldırıp kendisine onaylamaz gözlerle bakan *sensei*'sine baktı. "Özür dilerim Mark. Aklımda çok şey var."

"Peki, dışarıda bırakın. Endişelerinizin antrenman minderinde yeri yok. Yaralanacaksınız."

Jenna ağrıyan kalçasını ovuşturdu. "Zaten öyleyim. Beni iyi yakaladın." "Seni uyuklarken yakaladım," diye tersledi Mark. "Senin uyuyor olman gerekiyordu. tekniği göstermek, ilk yardım mankeni olmaya gönüllü olmak değil."

Jenna sıralanan diğer öğrencilere baktı. Mark haklıydı. Öğrencilere bu gece verdiğinden daha fazlasını borçluydu. Sınıf vandalizmi, çocuk suçlular, Brad ve Steven Thatcher bir yana. "Anlaşıldı." Kendini sert bir şekilde tuttu. "Artık hazırım."

Mark başını iki yana salladı, kaşları sinirli bir ifadeden endişeli bir ifadeye dönüştü. "Hayır, değilsin. Daha sonra tekrar deneyeceğiz." Sıranın sonunda duran bir çocuğu işaret etti. "Bill, sıra sende. Beş dakika ara Jen."

Azarlanan Jenna su soğutucusuna doğru yürüdü ve bir tanesi park yerine girene kadar amaçsızca arabaların geçişini izledi. Midesi sıkıştı. Lucas'ın arabası. *Hayır*. O her neyse. Sadece, *hayır*.

Dehşet onu hareketsiz bırakmıştı. Sadece ayakta durup Lucas'ı izleyebiliyordu. doğru ilerledi, normalde bronz olan yüzü *onunkinden* daha beyazdı. Kapıyı iterek açtı ve sessizce önünde durdu, boğazı çılgınca çalışıyordu.

"Casey," diye fısıldadı ve Jenna odanın eğildiğini hissetti. Körü körüne kendini bir sandalyeye bıraktı.

Lucas boğazını temizledi. "Arabanızın kontrolünü kaybetti ve bir setten aşağı uçtu."

Boğazında yükselen safra onu boğuyordu. "Yaşıyor mu?" Başını salladı. "Zar zor. Benimle gel."

Perşembe, 6 Ekim, 20:45

Steven ve Davies'in Rahrooh'lara yaptıkları ziyaretten yeni bir şey çıkmadı. Telefon kayıtları bir gece önce akşam dokuzda bir telefon görüşmesi yapıldığını gösteriyordu. Bay Rahrooh aramayı hatırlıyordu. Neredeyse çocuğa, hayır, kızıyla konuşmak için çok geç olduğunu söyleyeceğini anlatırken gözyaşları yüzünden akıyordu.

Telefon görüşmeleri için geçmiş ev kuralları. Ama çok hevesli görünüyordu. "Yani

Çok güzel," diye hıçkırarak ağladı ve Steven ile Davies oradan ayrıldılar.

Steven kendini Volvo'nun içine attı. "bu kadar," dedi, tamamen bitkin bir halde.

Davies gözlerini arabanın penceresinin dışındaki bir noktaya dikti. "Ben de öyle. Motele dönmek için bir araca ihtiyacım olacak. Kiralık arabam hâlâ otoparkta duruyor."

Steven kıkırdadı. Çok yorgun bir kıkırdama. "Bunun için üzgünüm."

"En azından aynanın diğer tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu söyleyebilirim. Sanırım Parker'ların komşusunun vatandaşlık görevini bu kadar sorumlu bir şekilde yerine getirmesine sevindim. Keşke bunu Parker için de yapsaydı."

Steven, Davies'in moteline doğru yöneldi. "Bu arada Rudy dün gece Alev'le buluşmak için evden nasıl çıktı? Annesi saat on birde onu kontrol ettiğinde yataktaydı. Lutz'es'lerin evini saat kaçta izliyordun?"

"Dün gece arama alanından ayrıldıktan sonra birkaç saat uyumak için otel odama geri döndüm. Saat on bir gibi Parker'ın evine vardım. William on bir buçuk gibi arkadaşları tarafından bırakılmıştı, yani Alev hâlâ yatağında güvendeyken onun evde olduğunu biliyorum. Saat bir gibi kahve termosumu doldurmak ve bütün gece açık olan marketten dürüm almak için mola verdim. Saat bir buçuk gibi döndüm."

"Yani evden çıkmak için yarım saati vardı."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Lanet olası kahve bağımlılığı," dedi Davies acı acı. "Eğer yerimde kalsaydım belki de o kız bu gece Parker'ın onu götürdüğü yerde değil kendi yatağında olurdu."

"Ve belki de Bayan Hitler doğru gecede başının ağrıdığını iddia etseydi, Adolf asla doğmayacaktı," diye karşılık verdi Steven. "Bunu değiştiremezsiniz."

"Evet, sanırım haklısın," diye mırıldandı Davies. "Yine de işleri kolaylaştırmıyor."

"Hayır, değil." Steven günün nasıl geçtiğini düşünürken araba sessizleşti. Neredeyse Nicky'nin yatma vakti gelmişti. Cep telefonuna numaraları tuşladı ve Nicky cevap verdiğinde gülümsedi.

"Hey, baba."

"Selam bebeğim. ?"

"İyi." Bir süre sessizlik oldu, sonra neşeli bir sesle "Helen Teyze tatlı olarak puding yaptı" dedi.

"Çikolata mı?"

"Tapyoka."

"Mmmm. Bana da ayırdın mı?"

Nicky usulca kıkırdadı. "Hayır, şişmanladığın için." Steven gülümsedi. Eğer Nicky'nin üzerinde durmak istediği şey buysa, o da kabul edecekti. Yeter ki bebeğinin kıkırdamasını duyabilsin. "*Şişmanlamıyorum.*"

"Helen Teyze Jenna'yı yakalayabilmen için seni formda tutmamız gerektiğini söylüyor."

Steven öksürdü. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet. Peki onu ne zaman yakalayacaksın?"

Steven'ın nutku tutulmuştu. "Tatlım, bunu sanmıyorum." Konuşmayı ustalıkla başka bir yere yönlendirdi. "Yine de seni sevdiğimi biliyorum ve keşke evde olsaydım da sana iyi geceler öpücüğü verebilseydim."

"Bu gece Jenna'yı göreceğ misin baba?"

Yeteneği için çok fazla. Hem de birden fazla şekilde. Onu son iki görüşünü düşündü. Onu bir daha görmek isterse şanslı sayılırdı. "Muhtemelen hayır, tatlım. İyi geceler, bebeğim."

"İyi geceler, baba."

Steven END'i yumrukladı ve gözlerini devirdi. Helen'in ağzını bantlayacaktı. Ama muhtemelen karışmak için başka bir yol bulacaktır. İşaret dil ya da semafor gibi bir şey. Telefonu çaldığında cebine koymuştu. "Thatcher," diye cevap verdi.

"Thatcher, ben Al Pullman. Araştırma Bölümü mü?" Steven daha dik oturdu. "Evet, tabii, Dr. Marshall'ın kesik lastiklerle ilgili ifadesini aldınız. Bunu yapan çocukları yakaladınız mı?" Sadece umut edebilirdi. Rudy tutuklanırsa DNA örneği almak için onlara bir yol verecekti.

Hey. Bu bir açıydı.

"Hayır," dedi Pullman, onu geri getirerek. "Ama Dr. Marshall'ın arabasıyla ilgili başka bir olay oldu. Bilmek isteyebileceğinizi düşündüm çünkü ... şey, çünkü siz ikiniz ...ilgili görünüyordunuz."

Steven'ın ensesindeki tüyler çoktan diken olmaya başlamıştı. "Ne oldu?"

"Arabası yine tahrip edilmiş ama bu sefer fren borusunu kesmişler."

Steven'ın kalbi yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Sonra da hızlandı. "Yaralandı mı?"

"Hayır, ama arkadaşı öyle. Hafta sonu gezisi için arkadaşına arabayı ödünç vermiş. Arkadaşı virajı dönerken kontrolü kaybetmiş ve setten aşağı uçmuş. Kızın durumu kritik."

Steven kendini düşündürmek zorundaydı. Konuş. Sür.

Düşün. O . Jenna iyiydi. Yaşıyordu. "Arkadaşı nerede?"

"Wake Tıp Merkezi," dedi Pullman. "Dr. Marshall onunla birlikte orada. Dr. Marshall'a henüz frenlerden bahsetmedim. Sizin isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkürler, Al. Geleceğim. Acil bir durum var," dedi Davies'e.

"Hastanedeki işim bitince seni moteline bırakırım."

YİRMİ

Perşembe, 6 Ekim, 21:10.

LUCAS cerrahi bekleme odasındaki koltuğa geri yaslandı. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye mırıldandı. "Ailesi ne zaman gelecek?"

Jenna odanın öbür ucunda, köşedeki televizyonun önünde duran ve yüzünde tamamen boş bir ifade olan Casey'nin erkek arkadaşı Ned'e baktı. "Ned uçaklarının on bir gibi ineceğini söyledi. Onları havaalanından almayı teklif ettim ama kendisi almakta ısrar etti."

Jenna daha önce ergen ve duyarsız olduğunu düşündüğü adama baktı. Geçmişte öyle olabilirdi ama bu gece değildi. Ned durumun sorumluluğunu üstlenmiş, formları imzalamış, Casey'nin ondan istediği her şeyi yapmıştı. Ama şu anda Ned'in yüzü bomboştu.

"Sanırım ekran koruyucu moduna geçti," diye mırıldandı, Adam'la ilgili anıları canlandı. Tıpkı bunun gibi hastanelerde beklediği onca saat. Bazen zihin stresten daha fazla işlev göremiyordu. "Ben de o yollardan geçtim."

Lucas onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine doladı. "Sanırım öyle tatlım."

Bir gerçeklik dalgası beklenmedik bir şekilde üzerine çöktü ve onu titrer halde bıraktı.

Gözyaşlarını kırıştırtarak başını Lucas'ın omzuna yasladı. "O ölebilir, Lucas."

Lucas kolunu ona doladı. "Sshh. Böyle düşünme, Jen." "Elimde değil," diye fısıldadı. *Elimde kalan tek şey o.* "Ben de onu kaybetmeye dayanamazdım."

Lucas hiçbir şey söylemedi, sadece onu kendine çekti ve yanağını başının koydu.

Yeşil önlüklü bir kadın kapıda belirdi. "Casey Ryan'ın ailesi mi? Ben Dr. Neuss."

Jenna ve Lucas ayağa fırladılar. Ned yavaşça televizyona döndü ve Jenna onun gözlerinde hemen tanıdığı bakışı gördü. *Onu gerçekten seviyordu, düşündü. Ve onun öleceğine inanıyor.*

Lucas bir adım öne çıktı. "Biz onun arkadaşlarıyız. Ailesi eyalet dışından geliyor."

Ned onlara doğru tökezledi, midesi bulanmış gibiydi. "O... ?"

Kadın kibarca gülümsedi ama yorgun bir şekilde. "O yaşıyor." Jenna vücudunun sarktığını hissetti ve Lucas'ın güçlü koluna minnettar oldu. "Tanrı'ya şükür."

Kadının ifadesi daha işveli bir hal aldı. "Şu anda hayatta. Ameliyatı atlattı ama iyi değil. Çok kan kaybetti. Kafatası direksiyona çarptığı için kafasında travma var. darbe." Jenna'dan Ned'e baktı. "Arabasındaki hava yastığı açılmadı mı?"

Jenna'nın midesi kalktı. "Klasik bir arabaydı," diye fısıldadığını duydu. "Hava yastığı yoktu." *Tanrım*, diye düşündü mantıksız ama bir o da gerçekçi bir şekilde. *Bu benim hatamdı.*

Dr. Neuss filozofça baktı. "Hasarın bir kısmını engellemiş olabilir ama yine de kim bilir? Araba bir setten aşağı yuvarlandı, bu yüzden hava yastığının onu koruyamayacağı pek çok şey var. Ameliyat sırasında onu entübe etmek zorunda kaldık. Bu da şu anda kendi başına nefes alamadığı anlamına geliyor," diye ekledi yine nazıkçe. "O bir savaşçı, arkadaşın. Onu iki kez hayata döndürmek zorunda kaldık ama o bir savaşçı gibi..."

"Anne bir kaplan gibi," diye fısıldadı Jenna. Gözyaşları akmaya ve onları durdurmaya çalışmadı bile. "Ah, Casey."

"Anne bir kaplan gibi," diye tekrarladı Dr. Neuss, sonra Jenna'nın kolunu sıktı. "İyi olacak mısın?"

Jenna başını salladı. "Ben . İyi olacağım." Kelimeler ezberlenmişti. Onlara inanmış bile olabilirdi.

Dr. Neuss ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Şimdilik durumu stabil. Önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat kritik olacak."

"Onu görebilir miyiz?" Ned mırıldandı.

Dr. Neuss başını salladı. "Birkaç saat daha iyileşme sürecinde olacak. Ona yoğun bakımda bir yatak bulduğumuzda, hemşirelerden biri onu çok sınırlı bir şekilde görmenize izin verecek."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Ned, ama yüzüne bakınca Jenna onun gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti.

"Bu gece nöbetçiyim," diye bitirdi Dr. Neuss. "Herhangi bir sorunuz olursa arayın. Ve biraz uyumaya çalışın. Önümüzdeki birkaç gün hepinizin güçlü olmasını gerektirecek."

Doktor onları sessizlik içinde bırakarak uzaklaştı.

Sonra bir hıçkırık koptu. Ned'in. Ayakta dimdik duran adamın içi parçalanıyor gibiydi. Jenna hiç düşünmeden kollarını Ned'e doladı ve Adam'ın hastalığının dayanılamayacak kadar ağırlaştığı her seferinde Casey'nin ona sarıldığı gibi sarıldı. Şimdi Ned'i desteklemesi daha doğru görünüyordu. Onu tuttu, salladı, saçlarını düzeltti ve ağlamasına izin verdi. Bir başkasına teselli vermek yardımcı oluyordu. Ona yapacak bir şey veriyor, kendi korkusunun onu boğarak öldürmesini engelliyordu.

"Jenna," dedi Lucas aceleyle.

Jenna başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. Orada, on adım kadar ötede, daha önce hiç görmediği bir adamın yanında solgun bir Steven Thatcher duruyordu. İçinden bir rahatlama duygusu geçti. Neden? Sadece burada olduğu için mi?

Evet, sadece

Çünkü o burada. Geldi.

Sonra Steven onun kollarındaki Ned'e baktı ve kahverengi gözleri parladı-ne? Öfke mi? *Öyle olmasa iyi olur*, diye düşündü. Bu sefer hiçbir şey yapmamıştı. Acı mı? Haksız yere. Kıskançlık mı? Steven'ın arkadaşı olmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığı düşünülürse kabul edilemezdi.

Ya da daha fazlası.

Adam uzaklaşmak için döndüğünde boğazını temizledi, gizemli adam ise yerinde sabit duruyordu, koyu renk gözleri kısılmış ve tetikteydi.

"Steven, bekle," diye seslendi ve onun durmasını izledi. "Sadece bekle." Ned'i sandalyelere doğru çevirdi ve nazikçe bir tanesinin içine itti ve harap olmuş yüzüne baktı. "Hemen döneceğim. Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Hiç viskiniz var mı?" Ned yaslanıp gözlerini kapatarak sordu. "Onu boş ver, bir saat içinde ailesini almak için havaalanına gitmem gerekiyor. Su iyi olur."

"Bir şey yedin mi?" diye sordu ve yüzünü buruşturdu. "Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sadece su." Ned gözlerini açtı ve Jenna'nın düzgün bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkürler, Jen. Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ve sanırım çoğu doğrudu, ama-"

Jenna parmaklarını onun ağzının üzerine koydu. "Hayır Ned. Casey için buradasın ve bu benim için yeterli. Gidip suyunu getireyim. Lucas, sen burada onunla kalacak mısın?"

Ve Lucas'ın başını sallamasıyla döndüğünde Steven'hâlâ beklediğini gördü, yüz ifadesi daha mütevazıydı.

Jenna başını kaldırıp ona bakarak, "Casey'nin erkek arkadaşı," dedi. "O nasıl?" Steven mırıldandı. Elleri ona dokunmak ister gibi açılıp kapanıyordu. Jenna dokunmasını diledi. Gerçekten, gerçekten dokunmasını diledi.

Jenna omuz silkti. "Dokun ve git. Önümüzdeki kırk sekiz saat gösterecek." Gözlerini kapattı. "Keşke kendi arabasında olsaydı. Hava yastığı açılırdı ve şu anda iyi olurdu."

Steven ona baktı ve burada kendi ayakları üzerinde durduğu için bir rahatlama hissetti. Hayattaydı. Şu anda durumu kritik olan o olabilirdi. Ama değildi. Hayattaydı. Karate *kıyafeti* ve bir çift sandalet giyiyordu, yüzü endişeden yıpranmıştı ama yaşıyordu. Ona dokunması, onun etten kemikten olduğunu kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Sadece ona dokunması gerekiyordu. Ama son seferden sonra, ona izin verir miydi?

Önemli değildi. Eli kendi kendine yanağına doğru kalkıyordu. Sonra yüzünü avucunun içine çevirdi ve tek ihtiyacı olan buydu. Adam onu kollarına çekti ve kadın kendi isteğiyle boşaldı, kollarını ceketinin altından adamın beline doladı. Adam kızın şakağına bir öpücük kondurdu ve kız ürperdi.

Onunla birlikte ürperdi, ama çok farklı bir nedenden dolayı. En iyi arkadaşı hayata tutunmaya çalışıyordu çünkü biri onu öldürmeye çalışmıştı. Lanet bir futbol maçı yüzünden. Hayatının Lutz ve serseri arkadaşları için lanet bir futbol maçından daha değersiz olduğunu öğrendiğinde ne hissedecekti? Peki ya Davies haklıysa ve Lutz çok daha fazlasını yapabilirse? Öfke

ama sesini ve dokunuşunu nazik tuttu. Bir eliyle kızın parlak saçlarını düzeltti ve yüzünü görebilmek için çenesini kaldırdı. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Duyar duymaz geldim."

Kara kaşları birbirine çarptı ve alnında öpüp uzaklaştırmak istediği endişe çizgileri oluştu. "Nereden biliyorsun?"

Steven, ona hedef olduğunu söylemenin zamanı değil, diye düşündü. Onu yalnız yakaladığında söyleyecekti. Küfredebileceği ve özel olarak ağlayabileceği bir yerde. "Polis beni aradı," dedi usulca, hâlâ yüzüne dokunuyor, hâlâ iyi olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Dedikodu değirmeninin nasıl döndüğünü bilirsin. Beni bir arama alanında ziyaret ediyorsun ve polis yarısı bizim ... olduğumuzu biliyor." Omuz silkti. "Her neyse artık."

Kadın adamın yüzünü aradı ve kalbi . "Neyiz biz?" diye fısıldadı.

Sen benimsin, diye cevapladı zihni. *Benim, benim, benim*. Ama bir nefes aldı ve onun yerine : "Hâlâ istekli olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Menekşe rengi gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Öyleyim."

Yeni bir rahatlama dalgası neredeyse dizlerini kesecekti. "O zaman beni burada bekler misin? Seni eve götürmek istiyorum ama önce birini bırakmam gerekiyor. Bir saat içinde seni almak için döneceğim. En fazla bir buçuk saat."

Jenna omzunun üzerinden Davies'in hâlâ durduğu yere baktı. "Kim o?"

Davies öne çıktı, elini uzattı. "Ben Dedektif Neil Davies. Bir dava üzerinde Ajan Thatcher'la birlikte çalışıyorum."

Steven Davies'e baktı ve kaşlarını çatmak istedi. Davies'in gözlerinde bir ışık vardı, Steven'ın tanıdığı ve zerre kadar hoşlanmadığı bir ışık. Bu, bir erkeğin istediği bir kadını gördüğünde gözlerinde yanan ışıktı.

Steven, Jenna'yı ilk gördüğünde onun da gözlerinde aynı ifadenin belirlediğinden emindi.

Jenna, Davies'in elini sıkmak için kollarını onun belinden çekince Steven kendini boşlukta hissetti. Ve Davies'e kızgın. Davies'in profesyonel bölgesine girmesine izin vermişti çünkü katilin aklından geçenleri biliyordu ama... *Ama kal.*

kadınımдан uzakta.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dedektif," dedi Jenna ve ona o güzel gülümsemelerinden birini etti. "Ben Jenna. Steven'ın bu davada destek bulmasına sevindim. Bu davanın onu çok yorduduğunu biliyorum. zaman." İç çekerek Steven'a döndü. "Bu gece beni eve götürmeyi teklif ettiğin için teşekkürler ama sanırım burada kalacağım."

"Hayır, yapmayacak."

Yüzündeki şaşkınlıkla, kararlı görünen yaşlı bir adamın durduğu yere döndü. Ona kaşlarını çatarak baktı. "Evet, yapacağım, Lucas."

Lucas adındaki adam inatla başını salladı. "Doktorun ne dediğini duydun. Durumu düzelene kadar onu göremeyiz. Biraz dinlensen iyi olur, böylece yarın daha güçlü olursun."

Steven sessizce, "Mantıklı Jenna," dedi.

Jenna içini çekti. "Bu sefer mantığı çok sağlam. Seni burada bekleyeceğim, Steven."

Neil, *dürbünle bakıldığında olduğu kadar yakından da çok güzel*, diye düşündü.

Rüyalarında olduğu kadar güzeldi. Ve şimdi, onu yakından gördüğünde, sesinin yumuşaklığını duyduğunda, Jenna Marshall'ı aklından asla biliyordu.

"Peki kim bu kız?" Neil, Thatcher'la birlikte on dakika sonra garajdan çıktıklarında, lafı dolandırmadan sordu. Jenna onu bekleyeceğine söz verdiğinden beri Thatcher'ın yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı ve Neil onu şok eden bir şiddetle bu gülümsemeyi Thatcher'ın yüzünden silmek istedi.

Thatcher ona baktı, gülümsemesi sert bir kaş çatmaya dönüştü. "O benim oğlumun öğretmeni." Thatcher aptal değildi, diye düşündü Neil. Ava çıkan başka bir adam daha tanıyordu.

"Sadece oğlunuzun öğretmeni mi?"

Thatcher dişlerini sıktı. "Ve benim ..."

Eğer Thatcher bilmiyorsa, Neil Jenna Marshall'ın onun kadını olmadığını düşündü. "Arkadaş mı, kız arkadaş mı, sevgili mi, nişanlı mı?" diye sordu.

alaycı bir şekilde.

Thatcher'ın çenesinde bir kas seğırdi. "Bir ve ikiye evet, üç ve dörde henüz hayır."

"Anlıyorum."

Steven sahte bir yumuşaklıkla, "Emin ol," dedi. Güneyli erkeklerin duruş şekli olmalı, diye düşündü Neil ve hiç etkilenmedi.

Thatcher sert bir şekilde "O kaza kaza değildi" diyene kadar birkaç mil boyunca sessiz kaldılar.

Neil koltuğunda dönerek Thatcher'a tüm dikkatini verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Jenna geçen hafta futbolculardan birini sınıfta bırakarak takımdan uzaklaştırdı. Futbolcu ve arkadaşları son bir haftadır Jenna'nın hayatını cehenneme çeviriyor, lastiklerini kesiyor, sınıfına zarar veriyorlar. Az önceki telefon Raleigh polisinden geldi. Frenleri kesilmiş."

İçinde yeni bir öfke yandı. " zaman hedef Jenna'ydı ve arkadaşı sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Evet." Bu kelimeyi söylerken Thatcher'ın sesi titriyordu. "Onu daha sonra aldığımda söylerim. Oh, ve futbolcunun kim olduğuna dair üç tahmin."

Neil koltukta dikleşti. " olmaz." "Evet, kesinlikle.

Kendi Rudy Lutz'umuz."

Kalbi çarpmaya başladı. Yakındılar. Çok yaklaşmışlardı. "Vandalizmi onun yaptığını kanıtlayabilir misiniz?"

"Şimdilik hiçbirisi yok," dedi Thatcher sert bir sesle. "Onu sorgulamak için getirebiliriz ama elimizde tutmaya yetecek kadar kanıt yok. Bu noktada onu tutuklamak için de yeterli değil. Babasının havalı avukatları topladığımız her şeyi mahkemeden geri çevirecektir."

"Ama eğer onu tutuklayabilirsek-"

"Açıklıkta bulduğumuz saçla karşılaştırmak için kendi DNA örneğimizi alabiliriz." Thatcher başını salladı. "Evet, bunu zaten düşünmüştüm."

"Peki ne olacak?" Neil neredeyse titreyerek, şarj olmuş ve saldırmaya hazır bir şekilde sordu.

"Bakalım Rudy'yi sorunla ya da Jenna'nın arabasıyla daha yakından ilişkilendirebilecek miyiz? Şimdilik geride dur, Davies. Bırakalım da yerel halk yapsın, bakalım ne çıkacak."

Neil yanağını ısırdı. "Şimdilik geride duracağım." *Parker'dan*, diye düşündü, *ama Jenna'dan değil*.

Perşembe, 6 Ekim, 11:30.

"Bana söylemediğin ne biliyorsun?" Jenna dairesinin önünde durduklarında sordu. "Çok sessizsin. Fazla bir şey. Bilmiyorum. Bana ne bildiğini söyle."

Steven kendini destekledi. "Frenlerin patlamış Jenna. Casey'nin kazası kaza değildi."

Yüzünün tüm rengi soldu, bembeyaz kesildi ve titremeye başladı. "Hayır," fısıldadı. "Yapmazlar." Adam hiçbir şey söylemedi ama kadının elini tuttu ve onun elini sıkmasına izin verdi. Kadın arkasına yaslandı, gözleri kapalıydı, dudakları otopark ışıklarının parıltısında garip bir floresan moruna bürünmüştü. "Bekleme odasında bunu düşündüm ama doğru olduğuna inanmak istemedim," dedi, sesi sertti. "Ama öyle." Dişlerini sıktı. "Steven, bir işim var. Beni bırakır mısın?"

"Nereye?" Steven temkinli bir şekilde sordu.

"Sadece sür, lütfen. Sana yerini söyleyeceğim."

Perşembe, 6 Ekim, 11:50

Yirmi dakika sonra Steven durdu, inançsızlık ve garip bir karma duygusunun birleşimiyle hedeflerine baktı. "Bu iyi bir fikir değil Jenna."

Dudakları isyankâr bir kararlılık içindeydi. "İçeri girmek zorunda değilsin. Ancak ben girmek zorundayım."

Öyle olduğunu tahmin etti. Bir an kadının Volvo'dan inip evin ön kapısına doğru yürüyüşünü izledi.

Karate *kıyafeti* onu karanlıkta parlıyormuş gibi gösteriyordu. Kapı zilini çalarken ona yetişti.

Kimse cevap vermedi. Ev karanlıktı.

"Sanırım hepsi uyuyor," dedi hafifçe.

"O zaman bırak *uyansınlar*," diye homurdandı ve kapı ziline doğru eğilerek pahalı vitraylı kapıdan duyabilecekleri kesintisiz bir zil sesi yarattı.

Sonunda bir ışık yandı. Kapı açıldı ve pazen gecelik giymiş yorgun görünümlü bir kadın ortaya çıktı. Berbat, çirkin bir pazen gecelik. "Konu nedir?" diye sordu buyurgan bir tavırla.

Jenna kapıyı iterek açtı ve kadını ağzı açık bırakarak içeri girdi. "Bayan Lutz, ben Dr. Marshall, sizinle ve kocanızla konuşmak istiyorum. Polisi aramak istemiyorsanız işbirliği yapsanız iyi olur. O zaman ne kadar aziz bir oğlunuz olduğu hakkında güzel bir sohbet yaparız."

Bayan Lutz'un yüzü soldu. "Çık dışarı."

Jenna, Bayan Lutz'la burun buruna, olduğu yerde durdu. ". Sizinle ve kocanızla konuşacağım. Şimdi."

"Nora, oluyor?"

Steven başını kaldırdığında Bay Lutz'un merdivenlerden indiğini ve gömleğini pantolonunun içine soktuğunu gördü. Jenna konuşmadan önce onun merdivenlerin dibine gelmesini bekledi.

"Senin terör taktiklerinden bıktım artık," dedi soğuk bir sesle ve Lutz sıkılmış gibi bakmaya cüret etti. *Büyük hata*, diye düşündü Steven.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. *Bayan Marshall*." Jenna iri yarı adamla burun buruna gelene kadar ilerledi ve Steven iş fiziksel bir çatışmaya dönüşmeden önce onu uzaklaştırmak için kendini hazırladı. "Ben *Dr. Marshall*, seni sümüklü küçük adam," dedi Jenna ve Steven sırtıtmaktan kendini alamadı.

Lutz sakince, "Nora, polisi ara," dedi.

"Devam et, polisi ara," diye karşılık verdi Jenna, şimdi Lutz kadar sakindi. Steven sadece yüzeysel olarak biliyordu. "Soruşturma Bölümü'nden Al Pullman'ı ara. Eminim seninle konuşmak isteyecektir."

Lutz kaşlarını çatı. "Çık dışarı. *Bayan Marshall*."

"Söyleyeceğim," dedi sertçe, "ama söylemeye geldiğim şeyi söyleyene kadar değil. Kendini zeki sanıyorsun. Oğlunuza hak etmediği bir not vereceğimi sanıyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Oğlunuzun okulumdan asla mezun olmamasını sağlamakla kalmayacağım, yaptıkları yüzünden parmaklıklar ardına girene kadar da rahat etmeyeceğim."

Steven Lutz'u izledi ama tek bir korku belirtisi bile görmedi. Ya da Davies yanılıyordu ve Rudy kötü şöhretli William Parker değildi ya da Lutz iyiydi. Steven o orospu çocuğunun iyi olduğuna inanmayı tercih etti. Gerçekten iyi. Ama sonuçta yeterince iyi değildi.

Lutz hiçbir şey söylemedi ve Jenna inanamayarak başını salladı. "Sprey boyayla yazılmış birkaç hakarete katlanabilirim. Yarılmış lastikleri ve benzin depomdaki suyu kaldırabilirim. Oğlunuzun dün sabah sınıfıma astığı ölü keseli sıçanı bile kaldırabilirim."

Steven doğruldu. Bunu hiç duymamıştı. Hayvan sakatlama seri katillerle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı. Neredeyse hepsi bir zamanlar hayvanları öldürmüştü.

"Ama," diye devam ediyordu Jenna, "cinayete teşebbüsü . Polis de kaldıramaz."

Lutz kaşlarını kaldırdı. "Hayal görüyorsun."

Jenna'nın çenesi kaskatı kesildi. "Hayır, hayal görmüyorum. Hayattayım. Ama olmayabilirdim ve şimdi en iyi arkadaşım yoğun bakımda yatıyor çünkü bu öğleden sonra arabamı o kullandı. Bugün frenlerim kesildi Bay Lutz. *Bu* ergen vandalizmi değil. *Bu* artık bir kabahat değil. *Bu* bir ağır suç."

Lutz'un beti benzi attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oğlunuza sormanızı öneririm." Jenna arkasını döndü, sonra tekrar bir takas daha. "Bir şey daha var Bay Lutz. Arkadaşımın kurtulması için dua etseniz iyi olur yoksa cinayetle suçlanacaksınız. *Bu* da üniversite izcilerinin hoşuna gitmez."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı. Steven sessizce onu takip etti, hâlâ Lutz'un yüzündeki şok ifadesini düşünüyordu. Steven iki şeyden oldukça emindi. Lutz ne frenlerden haberdardı ne de oğlunun cinayetle suçlanması fikri umurundaydı. Hayret bir şey.

YİRMİ BİR

7 Ekim Cuma, 1230

JENNA, dairesine girip kapıyı kapatana kadar tek kelime etmedi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanarak *giysisinin* kemerini salladı. Parmakları hareketsiz kaldı ve omuzları çöktü. "Kahretsin," diye fısıldadı ve adamın kalbi de sarktı. İçini bir şefkat dalgası kapladı ve bununla birlikte onu korumak için şiddetli bir ihtiyaç duydu.

Steven yumuşak bir sesle, "Bırak ben yapayım," dedi ve kahverengi kemerindeki düğümü çözmeye koyuldu. Kemerini belinden çıkardı ve kanepenin yumuşak kolunun üzerine örttü. Sonra *gi'yi* omuzlarından kaydırıp ve kemerin üstüne koydu, onu tişört ve *gi* altlarıyla bıraktı.

Ve bir sutyen, diye düşündü, şefkat yerini şehvete bırakıyordu. Bunu düşünmemeye çalıştı. "Arkanı dön," diye emretti, sesi dairenin sessizliğinde boğuklaşıyordu. Kadın itaat etti ve adam, kadının yumuşak iniltisinin dikkatini nispeten masum görevinden uzaklaştırmasına izin vermemeye çalışarak omuzlarına masaj yaptı.

Onu iyi hissettirmek için. Stresini almak için. *Dürüst olmak için. Onu tekrar ellerine almak için.*

"Bu iyi hissettiriyor," dedi kalın bir sesle, çenesini göğsüne indirerek. At kuyruğunu bir tarafa itti ve boynunda çalışmaya başladı. Denedi öpme isteğini görmezden geldi. Vücudunun zonklamasını görmezden gelmeye çalıştı. Ereksiyonu yeni bir şey değildi. Lutz'a aklından geçenleri söylediğinden beri kesilmişti. Muhteşemdi. Ama bu farklıydı. Bu daha fazlasıydı.

Teslim oldu ve başını eğerek dudaklarını kadının ensesinde gezdirdi, kadının iç çekişi kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Sol kolunu ona doladı, sağ eliyle omurganın uzun, zayıf çizgisine masaj yaparken göğüslerinin alt tarafını kavradı. Kalbinin koluna karşı sertçe attığını hissetti. İnanılmaz kıcımlı kasıklarına yasladığını hissetti. İtme, kendini onun derinliklerine gömmeye dürtüsüyle savaştı. Kolunu hareket ettirdi, böylece göğsü elinin içine düştü.

Kadın bir nefes çekti ama adam . Jenna da . "Jenna," diye fısıldadı.

"Ne?" diye fısıldadı.

Seni istiyorum, diye bağırды beyni. İçine boşalmak ve evrendeki diğer her şey yok olana kadar sana vurmak istiyorum. "Seni öpmek istiyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra derin bir nefes daha aldı, göğsünü adamın eline bastırdı, meme ucu adamın avucunda bir elmas kadar sertti. "Bir şartla."

"Hangisi?" diye nefes aldı, ona her şeyi vermeye hazırды. "Bir daha kaçmayacağın," diye fısıldadı ve adam inledi.

Onu etrafında döndürdü, kollarına çekti ve ağzını onunkine sürttü. Arzuları daha sıcak ve daha yüksek olsa bile öpücükte rahatlama buluyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve göğsünü adamın göğsüne bastırdı. Kalçaları adamın kalçalarına değiyordu. Yumuşak tümseği adamın sikinin sert çıkıntısına değiyordu.

O mükemmeldi. *Ve benim. Benim, benim, benim.* Elleri sırtından aşağıya, elbisesinin *kemerinin* altına kaydı. Dantele dokunana kadar. Kıcımlı kaplayana kadar. Çekerek onu daha yukarıya, daha yakına çekti, yumuşaklığının daha derinlerine götürdü. Adını inletiyordu.

Onun adını. Adam geri çekildi ve kadının yüzüne baktı. Gözleri büyümüş ve tahrik olmuştu. Dudakları, öpüşmelerinden dolayı dolgun ve kabarıkty. Sakalının çiziklerinden hafifçe kızarmış yanakları. "Tekrar söyle."

"Steven," diye fısıldadı yine, ama farklı bir şekilde. Şakacı bir şekilde.

Çapkınca.

Parmakları gömleğine, göğsünün ortasındaki düğmeye gitti. Kılıfına ulaşana kadar düğmeleri çevik bir hareketle yukarı kaldırdı ve aşağı indirdi.

pantolonunun beline ulaştı. Sonra elleri gömleğinin içindeydi, tenine yaslanmıştı, zeki parmakları göğüs kaslarını kaplayan kıllara dolanıyordu. Adam zevkten titriyordu. elleri çok iyi hissettiriyordu. "Steven," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Yutkunma sırası ondaydı. "Ne?"

Parmakları adamın omuz kılıfının bariyerine değdi. " ıkar şunu."

Ceketini omuz silkerek çıkarmaya başlamıştı bile. "Neden?" diye sordu, onun şakacılığından bir parça yakalamıştı.

"      yoluma çıkıyor." Parmak uçlarıyla gömleğinin altından kılıfı tekrar itti. Koyu renk kirpiklerinin arasından yukarı baktı ve adamın onu bir lokmada yutmak istemesine neden oldu. "Yoluma istediğini sanmıyorum."

Tokayı çözdü ve kılıfı gözünü kırpmadan yere bıraktı. "Hayır, bildiğimi sanmıyorum." Elleri tekrar hareket etmeye başladığında, parmak uçları meme uçlarına s rt nd ğ nde irkilerek nefes aldı. Aleti ona karşı zıpladı ve gözleri büyüdü. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken boğazı düğümlendi. Herhangi bir kelime yeterliydi. Tercihen ona "evet" dedirtecek kelimeler.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı. Doğrudan. Noktasına kadar. Cehennem kadar dürüst.

Gözleri onunkilerde, parmak uçları hâlâ acı verecek kadar hassas olan meme uçlarını okşarken, "Evet," dedi.

Steven gözlerini kırpıştırdı. "Evet, ne?"

"Evet, biliyorum." Elleri adamın omuzlarına gitti ve gömleğini çıkarmaya başladı. "Evet, ben de seni istiyorum."

Evet. Evet demişti. Bekle. Steven başını salladı ve hafif  bileklerini .
"Bekle."

Elleri hareketsiz kalan Jenna ayak parmaklarının üzerine eğildi ve adamın çenesini ısırđı. "Ne için?"

Kokusu kafasının içindeydi. Nefes alamıyordu. D ş nemiyordu. Başını tekrar salladı, kadının bileklerini bıraktı ve geriye doğru adım attı. "Bekle."

Büzülmüş dudakları kaşlarını çattı. "Yine kaçmayı mı planlıyorsun?" "Evet. Hayır. Kahretsin, bilmiyorum."

"Hayır cevabını daha çok seviyorum."

"Sen ." Steven parmaklarını saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığına uğramıştı. Kendisine, ona. Ama en çok da kendisine. "Üzgünüm Jenna, bu çok hızlı oldu."

Nefes nefese kaldı ve tavana baktı. "İnanmıyorum Bu oluyor." Döndü ve yemek odasına doğru yürüdü, sandalyelerden birinin arkalığını o kadar sıkı kavramıştı ki Steven on adım öteden parmak eklemlerinin beyazladığını görebiliyordu. "Sorun ne Steven? Sorun bende mi?"

Bir saniyeden kısa bir süre içinde odanın öbür varmış ve onu kendine doğru çekmişti. "Hayır, sen değilsin. En azından sorduğun şekilde değil."

"O zaman ne şekilde?" diye sordu ve gözlerindeki yaşları görünce dehşete kapıldı.

Panik, birkaç dakika önce şehvetin olduğu yerde karnını sıktı. "Tanrım, Jenna, ağlama. Lütfen." Kollarından kurtulup tekrar arkasını döndü ve kollarını sıkıca göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. *Bu gece çok şey yaşadı*, diye düşündü. Bunu daha da kötüleştirmiş olması içini burktı. "Lütfen tatlım, ağlama."

Burnunu çekti ve adam artık çok geç olduğunu anladı. "İstersem ağlarım," dedi, onun tanıdığı güçlü kadın yerine küçük bir kız gibi konuşuyordu. "Ve sen beni durduramazsın."

Gülümsedi, kendi duyguları yeniden şefkate dönüşmüştü. "Nicky gibi ."

Omuzları çöktü ve gülümsemesi kayboldu. "Biliyorum," mırıldandı. "Bu berbat bir şey."

"Berbat olan ne?" diye dikkatle sordu.

"Tüm hayatım. Ben evlenene kadar rahat etmeyen arkadaşlar ve aile. Beni öldürmeye çalışan çılgın gençler ve şimdi de en iyi arkadaşım yoğun bakımda." Yüzünü gözyaşları kaplamış bir halde dönüp duruyordu, ama yine de hayatında gördüğü en güzel kadındı. "Ve bir de sen varsın."

Steven başını öne eğdi. Dikkatlice. "Ben mi?"

Jenna ona doğru bir adım attı, parmak ucu göğsüne saplandı. "Evet, sen. Hayatımdan memnunum. Köpeklerim var. Spor yapıyorum. Arkadaşlarım var." O

daha sert batırdı ve yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey söylemedi. "Seni istemedim," diye devam etti, sesi güçlenerek. "Evde kalmış bir kız kurusu olarak kedilerle mutlu olabilirdim. Ama şimdi kedilerle evde kalmış bir kız olarak mutlu olabilir miyim?"

Steven cevap vermedi. Cevap gerektiğini düşünmüyordu. Haklıydı. "Hayır," dedi, bariz bir şekilde yuvarlanarak. "Peki neden? Çünkü *sen* uyandın hormonlarımı yükseltti ve şimdi tek düşündüğüm seni öpmek! Tabii ki çılgın gençler hakkında endişelenmediğim zamanlarda."

"Tabii ki."

Ona ters ters baktı. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Şu anda tek istediğimin seni yere atmak ve seninle seks yapmak olmasının komik olduğunu düşünüyorsun. Hemen şimdi."

Steven yutkundu. Sesli bir şekilde. "Hayır, bunun komik olduğunu hiç sanmıyorum. İnanın bana."

Biraz görünüyordu. "Pekala, tamam o zaman. Şimdi ne yapacağız?"

Steven dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Eminim hiçbir fikrim yok."

"Köpekleri gezdirmem gerek," dedi bitkin bir halde. "İstersen sen gidebilirsin."

Steven onun omuzlarını sıkıca kavradı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Köpekleri . Neden yiyecek bir şeyler almıyorsun?"

"Tamam," diye mırıldandı.

Köpekleri teker teker gezdirdikten sonra geri döndüğünde, onu masada oturmuş, büyük boy bir tişört giymiş ve büyük bir kaşıkla kaptan dondurma yerken buldu.

"Aslında aklımda daha besleyici bir şey vardı," dedi Jim'in başını okşayarak. Ya da Jean-Luc'un.

Jenna felsefi bir havayla kaşığa baktı. "Bu Häagen-Dazs Rocky Road," dedi.

"Pardon, Häagen-Dazs Rocky Road'un dört ana gıda grubundan birine yükseltildiğini fark etmemiştim." Bir sandalye çekti ve oturdu

onun masasına. "Jenna, sanırım konuşmamız gerek."

Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Konuş öyleyse," dedi ve ağzına bir kaşık daha dondurma tıktırdı. Kaşığı ona doğru salladı. "Devam et. Bekliyorum."

Boğazını temizledi. "İşin aslı, gururum okşandı." "Oh, Tanrım," diye inledi. "Gururum okşandı konuşması olmaz." Steven kaşlarını kaldırdı. "Bunu daha önce duymuş muydun?"

Başını salladı ve tiksintiyle dondurma kabını daha da derinlere daldırdı. "Hayır, ama okuyorum."

Steven gülümsemek istedi. "Daha önce bu şekilde duyduğunu sanmıyorum."

Jenna çılgılık atmak istedi. Saçını çekip çılgılık atmak istedi. Onun yerine biraz daha dondurma yedi. "Her neyse," diye mırıldandı, zihinsel olarak kendini daha fazla aşağılanmaya hazırlıyordu. "Bitir artık şu işi. Ben iyi bir kadını ve benden hoşlanıyorsun ama sen sadece arkadaş olmak istiyorsun. Yadayadayada."

Kaşığı kızın elinden aldı ve tekrar kabın içine soktu. "Bana bak. Lütfen."

Jenna ona baktı. Onun güzel kahverengi gözlerine. Hâlâ istediği vücuda. "Dinliyorum," dedi.

Adam gözlerini kapattı ve kadın onun yanaklarının ısındığını gördü. Onun da kendisi gibi utandığını düşündü. Kendini bir erkeğin önüne atmak yeterince kötüydü, ama reddedilmek Bu aşağılayıcıydı.

"Gerçek şu ki, seni nefes almak istediğimden daha çok istiyorum," dedi sessizce. Kızın gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Gözlerini açtı ve ters ters baktı. "Yaptım dedim."

Bir nefes aldı. "Tamam, hâlâ dinliyorum."

"İyi, çünkü bunu bir kereden fazla yapabileceğimi sanmıyorum," dedi huysuzca, bu da onun gülümsemesine neden oldu. O zaman o da gülümsedi ve Jenna'nın elini tuttu. "Sorumluluklarım var Jenna. Hem de üç tane. Çocuklarımın bağlandığı kız arkadaşları peş peşe eve getiremem. Bir kadınla ilişkiye girdiğimde, onun tek kadın olmasına ihtiyacım var."

Jenna boğazının kapandığını hissetti. O kişi. ...o. Bunu daha açık ifade edemezdi. Ve o... o... o değildi. "Tamam, anlıyorum. Özür dilerim."

Başını salladı, kahverengi gözleri deliciydi. "Anladığını sanmıyorum. Jenna, seni bir haftadır tanıyorum. Bu senin hakkında ya da senin benim hakkımda bir şey bilmen için yeterli bir süre değil. Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Çocuklarım sana aşık olabilir. Bu." Parmaklarını şıklattı. "Nicky zaten biliyor. Ama şu an ikimiz için de iyi bir zaman değil." Derin bir nefes aldı. "Bu gece teklif ettiğin her şeyi kabul etmeye çok yaklaşmıştım."

"Öyle miydin?"

Adam ciddiyetle onu inceledi ve kızın kalbi bir anda başladı. ". Hâlâ öyleyim." Elini hafifçe sıktı. "Sanırım sana aşık olabilirim, Jenna Marshall. Güzelsin, iyisin ve nazıksın. Her erkeğin rüyasısın. Ama bu gece teklif ettiğin şeyi kabul etseydim, bu bir avantaj elde etmek olurdu. Bir şok geçirdin. Ölümle burun buruna geldin.

bir tecrübe edinmeni diliyorum. Gözlerimin içine bakıp bu gece seni etkileyen şeyin bir kısmının bu olmadığını söyleyebilir misin?"

Yapamazdı. Çünkü o haklıydı. "Hayır," diye fısıldadı. "Ben öyle düşünmedim. Beni istemeni istiyorum. Benim için. Ve bilmeni isterim ki, eğer devam , bunun çok ama çok ciddi olması gerektiğini anlayarak devam edeceğiz."

Jenna birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve onun güzel kahverengi gözlerinin kararmasını izledi. Onu gerçekten istiyordu ama kendi arzularını kontrol etmeye devam ediyordu. Onun için. Ondan faydalanmamak için. *Bana aşık olabileceğini düşünüyor.* Hiç beklenmedik bir şeydi. Hiç beklenmedik biriydi. Hayatını alt üst etmişti. Sertçe yutkundu ama sesi yine de boğuk bir fısıltı olarak çıktı. "Sanırım ben de sana aşık olabilirim, Steven Thatcher. Sen iyi bir adamsın. Güçlü ve nazık." Adamın tek hareketi olan çenesindeki kasın seğirmesini izledi. Onunla birlikte olmanın, onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olacağını düşündü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonra çocuklarını düşünmeye, Nicky'yi geceleri yatırdığını ve onun kendisine "Anne" dediğini duyduğunu hayal etmeye izin verdi. Ve kalbi iç çekti. "Ve eğer devam edersek senin çocuklarını istiyorum."

Gözlerinin önünde rahatlamış gibiydi. "Güzel. Sanırım şimdi yatma vaktin geldi. Seni yatırayım."

Ve yaptı, tıpkı babasının eskiden gibi. Sonra ışıkları söndürdü ve yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Saniyeler içinde göz kapakları

On altı tonluk ağırlıklar.

"Steven?" diye esnedi.

"Evet, Jenna." Sesi karanlığın içinde gürledi.

"Kalmak zorunda değilsin. Ben iyi olacağım."

"Biliyorum. Kendim için kalmak istiyorum." Eli onun saçlarını okşadı. "Bu gece seni neredeyse kaybediyordum," diye mırıldandı. "Sana sahip olamadan önce."

"Umm." Saçlarındaki eli harika hissettiriyordu. "Steven, Casey'nin iyi olup olmadığını öğrenmek için hastaneyi arayabilir misin?" Steven'ın aramasını dinledi, dinledi, sonra telefonu kapattı.

Eli tekrar kızın saçlarını okşadı. "Durumu stabil, Jenna. Şimdi uyu."

Cuma, 7 Ekim, saat 600.

Steven, Jenna'nın yatağının sandalyede uyuduğu için boynu tutulmuş bir halde uyanmayı bekliyordu. Bunun yerine günlerdir olmadığı kadar dinç hissediyordu. Peki neden boynu tutulmamıştı ve neden sırtı ağrıyordu? Ve neden Jenna'nın yatağının yanındaki sandalye? Hızla doğruldu, köpüklü battaniyeyi beline kadar sıyrarak gömleksiz göğsünü ortaya çıkardı. Çünkü Jenna'nın yatağındaydı.

Kalbi sıkışmıştı. Kadın sandalyede uyuyordu. Onu sarsarak uyandırmak için uzandı. "Jenna."

Gözleri açıldı. "Ah." Gözlerini kırıştırdı ve dik oturmak için çabaladı. "Uyanmışsın."

"Öyleyim. Neden ben buradayım ve sen oradasın?"

Dudakları kıvrıldı. "Gece Casey'yi kontrol etmek için uyandım ve sandalyede çok rahatsız görünüyordun. Uyuyacağını düşünerek seni yatağa çektim. Ama tekrar uyandığımda ellerin . . . meşguldü. Ben aldırmadım ama senin aldıracağını düşündüm ve sandalyede yattım." Yüzü ısınınca gözleri gülümsedi ve eğilip ellerinin arkasını izledi. Parmaklarını yanağına dayadı. "İşe saat kaçta gitmen gerekiyor?"

Onun parmaklarını yakaladı ve yanağına bastırdı, gitmesine izin vermek istemiyordu. Koruyuculuk derinlerden geliyordu ve buna izin vermek istemiyordu.

onu gözünün önünden uzaklaştırdı. Bir grup çılgın, öfkeli genç onu öldürmeye çalışmıştı. Öfkesini sesinden uzak tutmak zordu. "Yedi buçuk."

"O zaman sana kahvaltı hazırlamalıyım."

"Ve kahve?"

"Eğer istersen, deneyeceğim."

Gözleri sabah ışığında buğulanmaya başlamıştı. "Kahve hakkında mı konuşuyoruz, Jenna?"

Parmaklarını nazikçe adamın yüzünden çekti. "Sen ne istersen onu konuşuyoruz. Ama şu anda konu kahve." Ayağa kalktı ve onun ağzını kendi ağzıyla kapattı ve bu o kadar doğru hissettirdi ki canı acıdı.

Onun yatak odasından çıkışını izledi ve sonra karnına doğru yuvarlandı. Yastıktan onun kokusunu alabiliyordu ve hayatının geri kalanında her sabah onun yüzünü görmenin nasıl bir şey olacağını düşündü.

Cennet gibi olurdu. Tam bir cennet.

Onun parfümünü bir kez soluyarak, oğullarını ona emanet etmeden önce daha ne bilmesi gerektiğini merak etti. *Hiçbir şey*, diye karar verdi. Kesinlikle hiçbir şey.

YİRMİ İKİ

Cuma, 7 Ekim, sabah 8:00.

"HERKESE GÜNAYDIN." STEVEN ekibine baktı.

Neşeli yanıtlar yoktu. "Lütfen panodaki yeni resimlere bir göz atın."

Ekibi baktı, yüzleri sessizce düşünceliydi. "Alev Rahrooh kayıp. Kızın elinde olduğunu ve onu öldüreceğini varsayabiliriz, tabii önce biz onu bulmazsak. Pekâlâ Harry, Samantha'nın cesedinin bıraktığı işaret hakkında ne buldun?"

Harry burnunu sümkürdü. Çam ağaçlarına alerjisi vardı. "İyi kalite kontrplak, herhangi bir bulunabilecek boya. Dothing, Steven." Başını salladı. "Doh parmak izleri, doh dothing."

"İşte." Meg masanın üzerinden beyaz bir hap uzattı. "Bunlar alerjilerime iyi geliyor."

"İtiyor musun Meg?" Sandra gülümseyerek sordu. "Ve kolluk kuvvetlerinin önünde mi?"

Meg kuru bir sesle, "Bağlantılarım var," dedi. "Sanırım güvendeyim. Yani, bizim oğlan Samantha'yı öldürüyor, sonra da cesedin yanına üzerinde bir ok ve 'Ceset' yazan bir tabela dikeyor."

Harry, "Ölümcül bir şekilde çizilmiş," dedi. "Bu uykumu getirir mi?" diye sordu hapa bakarak.

"Hayır," dedi Meg. "Sadece al. Elimizde seninle alay eden bir not var Steven ve şimdi de bir işaret. Görünüşe göre bizim oğlan seni pek düşünmüyor."

"Bunu ," dedi Steven. "Ben de onun hakkında çok fazla şey düşünmüyorum. Bugün bir basın toplantısı daha yapacağım. Karşılık vereyim mi?"

Meg alt dudağını çiğnedi. "Sanırım öyle, ama dikkatli ol. Zeki olduğunu sanıyor ve öyle de. Bence onu yakalamamızın tek yolu onu özensiz bir hata yapmak."

"Güzel. Umarım hepiniz Davies'in Parker için hazırladığı dosyayı okumuşsunuzdur. Liz'in mahkeme kararı almasına yardımcı olacak bir şey bulmalıyız ki Rudy'nin DNA örneği." Ekip üyelerinin her birine sert bir bakış attı. "Dikkatli olmamız gerekiyor. William Parker'ın çocukluk kaydı mühürlü. Varlığından bile haberimiz olmamalı. O küçük piçi yakaladığımızda davayı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız. Elimde iki tane Lutz'ın evini nöbetleşe izleyen plakasız arabalar. Rudy'nin ne zaman ayrıldığını, nereye gittiğini, ne zaman döndüğünü bileceğiz.

"Sandra, tüm liseli erkeklere gerçekten bakmaya başlamanı istiyorum. Öncesi olan herkese. Kızlarla hızlı olanları. Bu çocukları konuştur. Büyük golcülerin kim olduğunu bilecekler."

"Lise soyunma odaları." Sandra ürperdi. "Sabırsızlanıyorum."

Steven gülümsedi. "Biliyorum. Şimdi evdeki banyomun nasıl koktuğunu anlayacaksın. Sadece Rudy'yi doğal olarak ağa düşürecek kadar büyük bir grup bul. Kimsenin ona sadece baktığımızı söylemesini istemiyorum. Kent, olay yeri analizinde ne durumdasın?"

Kent, Samantha Eggleston'ın cesedinin fotoğraflarını çıkardı. "Adli tabip dün gece bana ön raporu getirdi. Ölüm nedeni bıçak yaraları. Kalp, böbrekler, akciğerler. Onu on beş kez bıçaklamış."

Davies, "Seattle'daki kızları bu kadar çok bıçakladı," dedi. "Daha önce on beş yaşında olduğu için böyle olduğunu düşündük. O bir yaratık alışkanlık."

"Yaratık kısmını kabul ediyorum," diye mırıldandı Kent. "Lorraine'e karşı önemli bir fark vardı. Samantha açıklıkta öldürülmedi. Başka bir yerde öldürüldü ve nakledildi." Durakladı ve notlarına baktı. Sertçe yutkundu ve Steven bunun Kent'in ilk cinsel cinayeti olduğunu hatırladı. "Samantha cinsel saldırıya uğramış. Meni bulunamadı.

Kollarının iç kısmında çok sayıda yeni iğne deliği var. Adli tabip ketamin testi yapıyor ama sonuçları bugün geç saatlere kadar alamayacağız."

Harry cebinden bir zarf çıkararak, "Ketamin üzerinde çiy var," dedi. "Bunu bu sabah kutumda buldum. Ketamin satışları hakkında bilgi aldığım veteriner tedarik evlerinden birinden. Son bir yıl içinde şehrin elli mil yarıçapı içinde yüzden fazla veteriner ve çiftçiye fatura kesmişler.

üç ay. Bana geri dönmeleri biraz uzun sürdü çünkü müşterilerinden biriyle ilgili bir sorun bulmuşlar." Mektubu masanın üzerinden Steven' fırlattı. "George Richards geçen Ağustos ayında on iki şişelik bir kutu sipariş etti. O Geçen hafta on iki şişelik bir kutu daha sipariş ettim." Harry burnunu çekti. "Tedarik şirketi ödenmemiş faturaları denetlediğinde onun durumu ortaya çıktı. Bay Richards Ağustos faturasını ödememişti, ama hesabı iyi durumda olduğu için yeni siparişi doldurdular ve dostça bir hatırlatma eklediler. İki gün önce kızgın bir telefon aldılar."

"Nereden?" Steven sordu.

Öfkeli bir Bayan Richards'tan," dedi Harry. Kocasını altı ay önce vefat etmiş."

"İlginç." Steven mektubu aldı ve taradı. "Ketamin nereye teslim edildi?"

"Richards'ların çiftlik evine. Bayan Richards onu hiç görmediğinde ısrar etti." Steven düşünceli bir tavırla, "Bugün onu bir ziyaret edin," dedi. "Kimin bildiğini öğren

Kocasının veteriner tedarik şirketinde bir hesabı varmış. Ve gizlice, kocasının Rudy Lutz'u tanıyıp tanımadığını öğren."

"Tamam." Harry tekrar burnunu sümküdü. "Çam ağaçlarından uzak durmak için her şeyi yaparım."

"İyi iş, Harry," dedi Steven. "Başka bir şey var mı Kent?" Kent Samantha Eggleston'ın cesedinin fotoğrafına bakıyordu. "Sadece Lorraine gibi kel olduğunu. Ve aynı dövme onda da vardı, tıpkı düşündüğüm gibi."

Davies ayağa kalkıp ilan panosuna doğru yürüdü ve Kent'in elindeki aynısı olan Eggleston fotoğrafına kaşlarını çatarak . "Bu dövmeyi daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum."

"Bunu daha önce gördün mü?" Steven biraz sinirli bir şekilde sordu. "Cesede bakarken neden bir şey söylemedin?"

dün?"

"Çünkü o zaman da hatırlayamıyordum, şimdi de hatırlayamıyorum," diye tersledi Davies. "Kızlarımıza dövme yapmadı - bu yeni bir numara. Ama daha önce görmüştüm. Gördüğümü biliyorum. Elinizde bir iz var mı?"

Nancy dosyasından bir kâğıt çıkardı, üzerinde sembolün büyütülmüş bir resmi vardı. "Bunu elimdeki tüm veri tabanlarında arattım," dedi. "Hiçbir şey."

Davies kibarca başını sallayarak kâğıdı aldı. "Bunu eski ortağıma göndereceğim. Etrafa dağıtabilir, bakalım diğer adamlardan tanıyan var mı?"

Steven kaşlarını kaldırdı. "Tedbirli bir şekilde."

Davies kaşlarını çattı. ", Thatcher. Sağduyunun ruhu olacağım." "Güzel. Yola çıkın çocuklar ve günün sözünü unutmayın. Herkes, hep birlikte."

"Sağduyu," diye mırıldandılar, homurdandılar ve mırıldandılar.

7 Ekim Cuma, 1315

Basın toplantısı başladığında Jenna yoğun bakım bekleme odasındaydı. Ayağa fırlayarak mırıldanan televizyonun önüne koştu ve Steven'ın söyleyeceklerini duymak için gerindi.

Güçlü görünüyordu. Kendinden emin. Ve çok yorgun.

"Üçüncü bir kayıp kıza ilişkin haberleri teyit etmeliyiz," dedi. medya sessizleşmişti. "Kurbanın ismini saklı tutuyoruz. Tek söyleyebileceğim on altı yaşında bir kız olduğu."

Bir muhabir "Bütün kızlar ponpon kız ?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Steven. "Ama tüm genç kadınlar dikkatli olmalı. Tehlike çok gerçek."

Jenna'nın midesi . Zavallı kızlar. Zavallı Steven, tüm olanları izlemek zorunda .

Başka bir muhabir "Şüphelendiğiniz kimse var mı?" diye bağırdı. Steven, "Soruşturma devam ediyor," diye cevap verdi. "Tek bir şey söyleyeceğim. Bu aşâğılık fail zeki olduğuna inanıyor. Bence biraz fazla kendini beğenmiş olmaya başladı.

Bir hata yapacak ve biz de onu yakalayacağız." Kameraya baktı. "Biz onu yakalayacaktır." Medyaya geri döndü. "Hepsi bu kadar."

Bir şeyler yapmak isteyen Jenna Casey'nin odasına gitti, Ned orada oturmuş Casey'nin solgun yüzüne bakıyordu. "Git bir şeyler ye Ned. Ben bir süre onunla kalacağım."

Ned başını salladı. "Aç değilim. Ama bir arkadaş işime yarayabilir."

Jenna onun yanındaki sandalyeye oturdu ve birlikte Casey'yi korurken Jenna Steven'ın o genç kızları nasıl koruduğunu düşündü. Ve dünyanın nasıl bu kadar berbat bir hale geldiğini merak etti.

Cuma, 7 Ekim, 17:30.

Neil, Thatcher'ı ilan panosunun önünde durmuş, kızların bakarken buldu. İstemeyerek de olsa adamın gerçekten önemseydiğini kabul etti. "Şimdiye kadar evde olursun sanıyordum," dedi Neil.

"Birazdan gideceğim. Sadece bizim oğlanın basın toplantısını görüp görmediğini merak ediyordum."

"Ve yaptığında ne yapacak?" Neil sordu. Thatcher başını salladı. "Evet. Onu zorlamak istiyorum ama başka bir 'sonra' fotoğrafı istemiyorum."

Buna söylenecek pek bir şey yoktu, bu yüzden Neil konuyu kendi haline bıraktı. "Jenna için koruma ayarladın mı?" diye sordu ve Thatcher'ın omurgasının sertleşmesini izledi.

"Bu gece gerek yok," dedi. "Casey ile birlikte hastanede kalıyor."

"Biliyorum ama yarın gece ne olacak? Rudy'nin Parker olduğunu varsayarsak, Jenna tehlikede olabilir."

Biliyor muyum? Steven döndü, gözleri kısılmıştı ve nabızı hızla atıyordu. "Bunu düşünmüştüm," dedi sertçe. "Bilmek istediğim, onun bu gece Casey ile kalacağını nereden bildiğin."

Davies başka tarafa bakmadı. Kendini beğenmiş piç. "Bugün hastaneye uğradım, sadece arkadaşının nasıl görmek için." Kaşlarını kaldırdı. "Profesyonel nezaket."

Steven dişlerini sıktı. Profesyonel nezaket. üzerinden. "Şimdi mi yaptın?"

Davies başını salladı. "Evet. Nasıl dayandığı konusunda endişeliydim."

Orospu çocuğu. Steven, Davies'in gözlerindeki parıltıyı tanıdı. Aynaya her baktığında bunu görüyordu. "Yani sen sadece sağduyunun değil, aynı zamanda *iyiliğin* de *ruhusun* öyle mi?"

Davies'in çenesi hızla gerildi. "Sanırım bu benim aileme yönelik bir eleştiriydi."

Steven omuz silkti. "Nasıl istersen öyle yap. Sadece Jenna'yı bir daha ziyaret etme."

Davies'in gözleri kısıldı ve Steven'ın aklına, sürü lideri hakları için kafa tokuşturan dağ keçileri gibi savaşa hazırlandıkları geldi. "Bu bir emir mi?" Davies yumuşak bir sesle söyledi.

"Nasıl istersen öyle al. Sadece onu rahat bırak."

"Peki ya yarın gece? Onu nasıl güvende tutacaksın?" Davies ısrar edince Steven yumruk yaptığı ellerini ceplerine soktu.

Steven sessizce, "Jenna konusunda kendinizi üzmeyin, Dedektif," diye mırıldandı. "Ona Rudy Lutz'dan bahsetmeden güvende kalmasını sağlayacağım, böylece aynı zamanda *bu* davada topladığım kanıtların elimizi erken açarak herhangi bir şekilde lekelenmemesini sağlayabilirim."

Davies'in kara gözleri kontrollü bir öfkeyle parladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

7 Ekim Cuma, 18:10.

Bir hırıltıyla televizyonu kapattı. Öğleden sonra güzel Alev'den uzakta, ahırda geçirdiği değerli dakikaları eve gelip basın toplantısını televizyondan izledi. Az önce, o aptal Thatcher'ın yeni bir şey söyleyip söylemediğini görmek için saat altı haberlerini izlemek üzere geri dönmüştü. Onun yerine, o aptal Thatcher'ın kendini akıllı göstermeye çalıştığını görmüştü. Biliyordu ki Polis duruşunu bozmuyor, onu etmeye, kızdırmaya çalışıyordu ama kelimeler yine de canını yakıyordu.

Kendini beğenmiş. Thatcher ona kendini beğenmiş demişti. "Kendini beğenmiş olan Thatcher," diye mırıldandı. "Kibirli piç." Sanki gerçekten bir fikri varmış gibi etrafta dolanıyordu. Sanki her şey kontrol altındaymış gibi.

Dolabının kapısını açtı ve uzun, siyah saçlarla çevrili düzinelerce yüz ona gülümsedi.

Kaşlarını çatarak *onun* resmine odaklandı. Onun farklı olduğunu düşünmüştü. Diğerlerinden daha değerli. Akıllı bir adamın bile yeterince yetenekli bir aktris tarafından kandırılabilceğini göstermişti. Elini ceketinin cebine attı ve salı gecesinden beri taşıdığı gümüş Jaguar'ı parmakladı. Dairesinin önündeki otoparkta oturup pencereden Thatcher'ı artık bildiği bir sürtük gibi öpmesini izlediğinden beri. Çok sinirlenmişti. Bir dakika önce kaput süsü onun arabasındaydı, bir dakika sonra ise elindeydi.

Sıcak metali parmaklarının arasında döndürdü ve parmaklarının arasında onun sıcak teni olduğunda nasıl hissedeceğini merak etti. Saçlarını ellerinde tuttuğunda. Ve Thatcher'ın son ödülü aldığı anda ne kadar kendini beğenmiş olacağını merak etti.

YİRMİ ÜÇ

Cumartesi, 8 Ekim, 12:55.

"NICKY, PENCEREDEN UZAKLAŞ," dedi Helen. "Geldiğinde burada olacak."

Nicky küçük çocuk kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Geç kaldı." Matt Nicky'nin kızıl saçlarını karıştırdı. "Geç kalmadı. Saat 1'de burada olacağını söylemişti. Saat beş. kadar."

Nicky ağlamaklı bir ifadeyle Helen'e baktı. "Ama o burada olacak, değil mi Helen Teyze?"

olsa iyi olur, diye düşündü Helen acımasızca. "Burada olacak, tatlım. Git Cindy Lou'yu hazırla."

"Tamam." Nicky, Cindy Lou'yu almak için acele etti ve Helen onun yerini almak için pencereye doğru yürüdü.

Matt bir paket cipsi mideye indirirken, "Helen Teyze burada olacak," dedi. Sokağı işaret etti. "Bak, işte burada. Tam dakik."

Helen, Jenna'nın sözüne inanmadığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Nicky son zamanlarda böyle bir heyecan göstermemiştir. Geçen bahardan beri.

Jenna kapıyı çalmak için elini kaldırdı kapı parmaklarının altında açıldığında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Helen orada duruyordu, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Jenna, Jenna, içeri gel."

Jenna Steven'ın fuayesine götürülürken neredeyse tökezliyordu.

"Geleceğini söylemiştim," diye mırıldandı Matt yanlarından geçerken ve Helen'e anlamlı bir bakış attı. Helen Matt'e ters ters baktı ve Jenna onun gelmeyeceğini düşündüklerini biliyordu.

"Nicky son iki saattir burnunu cama dayamış durumda."

Jenna saatine baktı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Geceyi hastanede bir arkadaşım ile geçirdim ve eve koşup duş almam gerekti." Matt'in elindeki cips paketine özlemle baktı. "Son bir gündür hastane kafeteryasında yiyorum," dedi, sonra Matt çantayı Jenna'ya doğru itince sırttı tek kelime etmeden. "Teşekkürler."

"Bayan Ryan'a olanları duyunca çok üzüldük," dedi Helen. "Evet, iyi olacak mı?" Matt sordu.

Jenna başını salladı. "Evet, Tanrı'ya şükür. Doktorlar tehlikeyi atlattığını söylüyorlar." Açıklama bu sabah gelmişti. "O iyi olacak."

"Bu iyi haber." Helen, Nicky büyüklüğünde bir ceket çıkardı. "Nicky! Jenna geldi."

Nicky bir bağıışı ile mutfığa doğru koşarak geldi, zavallı Cindy Lou'yu tasmaından tutup sürükleyerek Jenna'nın ayaklarının dibinde durdu. Bir an için ona sarılmayı planlıyormuş gibi göründü ama son anda geri çekildi. "Gelmişsin." Gözleri parlıyordu. "Gerçekten geldin."

Jenna onun çilli burnunun ucuna dokundu. "Yapacağımı , değil mi? Sence Cindy Lou ilk itaat dersine hazır mı?"

Nicky omuz silkti. Sonra sırttı. "Sanırım ." Jenna güldü. "Sanırım öğreneceğiz. Hadi tatlım. Hadi gidelim."

Cumartesi, 8 Ekim, 18:15.

Steven günlerden beri ilk kez eve zamanında geldi, gürültülü bir ve gülümseyen bir karşılama. Bunun yerine, ön kapısını kapattığında kulaklarını karanlık ve sessizlik karşıladı.

Antrenin ışıklarını yaktı. "Evde kimse var mı?"

Bir süre sessizlik oldu, sonra Brad'in ofisinden gelen sesini duydu. "Sadece ben, baba. Buradayım."

Steven ofisinin kapısında durdu. Brad karanlıkta oturmuş, köşedeki televizyonda bir ev videosu izliyordu. Aileleri plajda tatildeydi. Brad ve Matt kıyıda balık tutuyorlardı.

Melissa, gölgede uyuklayan Nicky'nin yanında bir battaniyenin üzerinde uzanıyordu

Plaj şemsiyesinin altında, üzerinde bebek bezinden başka bir şey yoktu. Nicky yaklaşık bir yaşındaydı. Filmi çeken kendisi olmalıydı çünkü Melissa ona kötü kötü bakıyor ve fotoğrafını çekmemesini söylüyordu. O günü hatırladı. Canlı bir şekilde. Otel odasından çıkmayı neredeyse reddediyor, aynanın önünde durup "bebeklik yağlarına" lanet okuyordu. Vücudunu mahvettiği için bebeği de lanetleyip lanetlemediğini merak ettiğini hatırlıyordu. O zaman onu kendinden uzaklaştırmaya başlamıştı. Baş ağrılarını ya da havasında olmadığını iddia ediyordu. Şimdi videoyu izlerken, onu iki yıl daha terk etmeyecek olmasına rağmen o zaman da aldatıp aldatmadığını merak ediyordu.

Gerçi artık bunun pek bir önemi yoktu. Önemli olan sandalyede oturan genç adamın gözlerini sahneye dikmiş olmasıydı. "Herkes nerede?" Steven sordu.

"Helen kanasta kulübünde. Nicky ve Matt de Dr. Marshall'la parka gittiler," diye yanıtladı Brad, gözlerini videodan ayırmadan. "O gün lüferler koşuyordu," dedi usulca.

Steven Brad'in yanına oturdu. "Hatırlıyorum. En büyük balığı sen yakaladın diye Matt çok kızmıştı."

"Ve üç tane fazla yakaladığı için kızdım." Steven sessiz bir kahkaha attı. "Siz çocuklar her zaman çok rekabetçiydiniz."

"Sanırım bunu senden almış olmalıyız," dedi Brad, kırılcı olmayan bir sesle.

Steven karanlıkta aradı, videonun titrek ışığı tek aydınlatmayı sağlıyordu. Brad tıraş olmuştu. Saçını yıkamıştı. Temiz kıyafetler giymişti. Bir şeyler farklıydı. Perşembe akşamı Mike'ın ona eve, oğlunun yanına gitmesini, Brad'in ona ihtiyacı olduğunu söylediği zamanki bakışını hatırladı. En iyi arkadaşı Çarşamba gecesi en büyük oğlunu arama yerinden alıp eve getirdiğinde bir şeyler olmuştu.

Steven boğazını temizledi. "Bir ebeveyn için özür dilemek zordur," dedi.

Brad başını çevirdi ve ikisi ayık bir bakış attılar. "Ne için?" Brad sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Tüm başlatmak için ne yaptım bilmiyorum Brad ve özür dilemem gerekir mi onu da bilmiyorum ama Çarşamba gecesi seni incittim. Bunun için üzgünüm evlat. Hatalıydım."

Oğlu yutkunmak için mücadele ederken Brad'in boēazının çalışmasını izledi. Brad'in nasıl hissettiēini biliyordu. Kendi boēazındaki yumrudan neredeyse boēulacaktı. "Ben de öyle baba. Ben ... anlamadım."

Steven kaşlarını çattı. "Neyi anlamadın evlat?" Brad omuz silkti. "Her şeyi, sanırım."

Steven daha fazla bastırmak için aēzını açmıştı ki n kapı hızla açıldı. Nicky'nin tiz azarlaması eřliēinde havlama sesleri evi doldurdu. "Hayır, Cindy Lou. Ařaēı, Cindy Lou!"

Sonra bütün gün duymayı beklediēi ses geldi. Jenna yatıştırıcı bir sesle, "Nicky, sanırım Cindy Lou bir gün için yeterince itaat eēitimi aldı," dedi. "Neden onu koşması için arka bahçeye ıkarmıyorsun? Bence biraz dinlenmeye ihtiyaı var."

Steven Jenna'yı giriş katında diz çökmüş, Nicky'nin ceketinin fermuarını açarken buldu. Nicky ona hayranlıkla bakıyordu. En küçük oēlu çok zeki bir genç adamdı.

"Jim de mi?" Nicky hevesle sordu ve Jenna gülümsedi. Ve Steven kalbinin eridiēini hissetti.

"Elbette." Nicky hızla uzaklaşırken ayaēa kalktı ve seslendi, "Akşam yemeēi için ellerini yıka!"

"Akşam yemeēinde ne var?" Steven sordu ve onun parlak gülümsemesi karşısında eriyen kalbi hızlandı.

"Kızarmış tavuk," diye yanıtladı dudaklarını yalayarak.

Steven'ın vücudu da kalbiyle birlikte hızlandı ve tek umudu oēulları fark etmedi. Bu gece kuşlar ve arılar hakkında konuşacak havada deēildi. Jenna'yla olmadıēı sürece. Ve bu konuşma biraz ders dışı özel ders içermedikçe. "Yemek mi yapıyorsun?" Steven sordu ve Jenna'nın gülümsemesi parlaktan çok yaramaza dnřtēnde sırtıtmak zorunda kaldı.

"Kimin sorduēuna baēlı," dedi alayı bir şekilde.

"Soruyorum," dedi Brad kuru bir sesle, yanında belirerek ve Steven, Jenna'nın yüzündeki suçlu ifade karşısında kahaahasını bastırdı. Sanki eli kurabiye kavanozundayken yakalanmıştı.

Ağzını açtı, sonra Matt elinde Albay'ın sakallı yüzünü taçlayan dört plastik torbayla ön kapıdan içeri girince tekrar kapattı. "Hayır, Albay öyle," dedi takdire değer bir Çekilde toparlanarak. "En iyisi bu, gerçekten. Ben pek aşçı sayılmam."

Matt başını salladı. "O zaman ben de buradan gitmeni söylüyorum. Uygun mutfak becerisine sahip olmayan hiçbir potansiyel üvey annenin bu eve girmesine izin vermeyeceğim."

Steven Jenna'nın yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü ve kendisinin de aynı şeyi yaptığını anladı.

"O zaman onunla çıkmaman iyi bir Çey," dedi Brad ve Steven'in yanından geçerek Matt'in kolundaki iki plastik torbayı aldı. "Burada kemiklerden başka bir şey mi?"

Matt bir ifadeyle doğruldu. "Ben hiçbir şeye dokunmadım." Brad hâlâ felç geçirmenin eşiğinde görünen Jenna'ya . "Ona izin vermezdim, huh?"

Jenna başını salladı. "Onu oyun salonu ayrıcalıklarını kaybetmekle tehdit etti."

Brad eğlenmiş görünüyordu. "Onun için fazla zeki olduğunu biliyordum," mırıldandı. "Haydi Matt."

Steven oğullarının uzaklaşmasını izledi. "Acaba benden mi yoksa Matt'ten mi ?"

Jenna ona baktı, gözleri gülümsüyordu. "Fark eder mi? Brad döndü. Ne oldu?"

Steven başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Tereddüt etti, sonra içgüdüleriyle hareket etti ve başının arkasını avucunun içine alarak parmaklarını ipeksi saçlarında gezdirdi. Gözlerinin önünde gevşiyor gibiydi. "Casey nasıl?" diye sordu ve gülümsediğinde rahatladı.

"İyileşecek. Bu sabah solunum tüpünü çıkardılar, bu yüzden boğazı hala konuşamayacak kadar ağrıyordu. Ona bir defter ve kalem verdim ve tırnaklarının yeniden uzamasının ne kadar zaman alacağına dair el yazısıyla mavi bir çizgi çizerek yanından ayrıldım. Normal bir odaya gidecek. yarın."

"Güzel." Yüzünü birkaç santim indirdi. "Jenna," diye mırıldandı. Kızın gözleri gülümsedi. "Evet?"

Bir santim daha yaklaştı. "Seni öpebilir miyim?" "Yine eve kaçmayı mı planlıyorsun?" "Yapamam," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Ben burada yaşıyorum." "O zaman bu durumda . . ." Adam onu ciddiyetle öptüğünde sözleri uçup gitti ve adam başını kaldırdığında o da onu takip ederek ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve teması bir an daha uzattı.

Hassas bir "öhöm" sesi ikisinin de dönmesine neden oldu. Matt yüzünde geniş bir sırıtışla arkalarında duruyordu. "Tavuğun neredeyse bitmek üzere olduğunu size bildirmem istendi. Eğer katılmak istiyorsanız, kışınızı kaldırmanız gerekecek. Hayır. "Jenna'yı kastetmiştim."

Kıkırdadı. "Alınmadım."

Steven kolunu kızın beline doladı, kızın hayatına bu kadar kolay girmesine şaşırıyordu. "Yemek yiyelim derim."

Cumartesi, 8 Ekim, 21:30.

Steven koltukta huzursuzca kıpırdandı ve Jenna'nın arkasına uzattığı kolunu yeniden ayarlarken Jenna' kafasına çarptı. "Davies'e on beş dakika daha vereceğim, sonra gidebiliriz."

Jenna rahatlamış, bir spor barının kabininde otururlarken Steven'ın boynunun arkasındaki güçlü kolunun keyfini çıkarıyordu. Dedektif Davies'in gelmesini bekliyorlardı.

Steven'ın sadece 'önemli' diyeceği bir şeyle ortaya çıktı. "Ben iyiyim, Steven. Aslında normal insanlar gibi oturup rahatlamak iyi hissettiriyor."

Adam ona gülümsedi ve kadın yapış yapış olduğunu hissetti. "Yani artık normal insanlar mıyız?" diye sordu, bir altın kaşını alaycı bir soruyla kaldırarak.

Jenna daha da yaklaşarak yanağını adamın göğsündeki sert kaslara sürttü. Çok güzel kokuyordu. Çok iyi, çok sağlıklı hissettiriyordu. "Evet. Şu an için biz bira ve sıcak kanat yiyen iki kişiyiz. Casey güvende, biz güvendeyiz, Helen evde çocuklarla birlikte ve onlar da güvende. Şu an için ne çılgın gençler ne de seri katiller var. Sadece normal bir hayat süren normal insanlarız. tarih."

Normal insanlar. Tanrı biliyordu ki ona inanmak istiyordu. Ama aynı zamanda çılgın bir seri katil olduğunu da biliyordu.

Genç. İşle ilgili sorun buydu. Hiç geçmiyordu. Ama şimdilik ona inanıyormuş gibi davranabilirdi. "Normal insan" olmaya en çok bu kadar yaklaşabilirdi. Dudaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Yani çıkıyor muyuz?"

Ona baktı, birden ciddileşti. "Evet. Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Duygu onu göğsünün tam ortasından vurdu ve o anda olmayı tercih edeceği başka bir yer olmadığını biliyordu. Ve bu yerin kendisinin bir önemi yoktu. Önemli olan onunla birlikte olmaktı. Her nerede olursa olsun. "Hayır," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Tek bir tane bile."

"Güzel. Çünkü randevulaşmaya karar verdim."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Tarihler mi? Çoğul mu? Yani yine şu bira ve sıcak kanat olayını mı yapacağız?"

Sertçe başını salladı. "Birçok kez. Çünkü artık hayatıma devam etme zamanının geldiğine karar verdim."

Kızın alay etmediğini fark etti. "Peki bu önemli kararı ne zaman verdin?"

"Bu öğleden sonra saat beşte. Saatime baktım ve tarihi gördüm. Sonra Adam'ın ölümünün üzerinden iki yıl geçtiğini ve onu bir kez bile düşünmediğimi fark ettim. Bir an için kendimi suçlu hissettim. Sonra Cindy Lou Nicky'yi yaprakların arasına düşürdü ve yüzünü yalamaya başladı. Nicky kıkırdamaya başladı, ben de gülmeye başladım ve sonra ..." Sesi kesildi.

Parmak eklemlerini kadının çene çizgisi boyunca sıyırdı. "Peki sonra?"

Karşı çıkmasına meydan okurcasına gözlerinin içine . "Ve sonra takvimleri izlemekten ve zamanı ölçmekten yorulduğuma karar verdim."

Onun yaşadığı çile hakkında gerçekten çok az şey bildiğini fark etti. "Jenna, Adam'a ne oldu?"

Omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin. Senin de karın öldü. Yas tutuyorsun. Ağlıyorsun. Tanrı'ya küfredersin. Sevdiğin başka kimseyi almasın diye Tanrı'dan özür diliyorsun." İç çekti. "Sanırım en zor kısmı o gittikten sonra evimize geri dönmekti. Eşyalarını karıştırmak. Onları bir daha asla kullanmayacağını bilerek."

"Şu anda yaşadığınız daire bu muydu?"

"Hayır, onun her şeyini hallettikten sonra şu anda bulunduğum yere taşındım." Bir ağız dolusu bira içti. "Adam'ın kız kardeşi onun yanına taşınmamı istedi." Ürperdi. "Bu iyi bir fikir değildi."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. "Adam hastanede mi öldü?"

"Hayır, bakımevinde öldü."

"Pazar günleri ziyaret ettiğin mi? Nicky bana Jim'in bir terapi köpeği olduğunu söyledi. Çok etkilendi."

"Ayda sadece bir kez gidiyorum. Yemin ederim yaptığım en zor şeylerden biri bu."

Ama . İşte zorluklar karşısında geri atmayan bir kadın. Kızın çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Ben de çok etkilendiğimi söylemeliyim."

Gülümsemesi alaycıydı. "O zaman sen de Nicky kadar kolay kandırılabilirsin," dedi. "Ben o kadar özel değilim, sadece yapmam gerekeni yaptım. Tıpkı karın seni üç çocukla terk ettiğinde senin yaptığın gibi. Bu zor olmalı."

Öyleydi ama düşündüğü gibi değil. En zor kısmı, nefret etmeye başladığı bir kadının yasını tutuyormuş gibi davranmaktı. Oğullarına bakıp Melissa ölmemiş olsaydı, neden hiçbirini yeterince sevmediğini açıklıyor olacağını bilmek. Mike çoğu konuda haklıydı ama çocuklarına gerçeği söyleme konusunda yanılmıştı. Bunun kimseye bir faydası olmazdı. "Evet," dedi sonunda. "Bu zordu." Kendi birasından bir yudum aldı. "Peki bana bu randevulardan bahset " dedi, konuyu değiştirmek istercesine. "Nereye gitmek istersiniz?"

Jenna onun yüzündeki gölgeleri izledi ve onları yok edebilmeyi diledi. Sonsuza dek. "Bilmiyorum," dedi şakacı bir tavırla. "Hawaii fena olmazdı." Adamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sadece şaka yapıyorum," diye ekledi aceleyle. "Ben aslında oldukça ucuz bir randevuyum. Bira ve sıcak kanat iyidir."

"Hawaii'ye hiç gitmedim," dedi düşünceli bir şekilde.

Jenna gözlerini devirdi. "Hawaii'ye gitmek istemiyorum. Kimse böyle bir geziyi karşılayamaz."

Steven birasını yudumladı. "Yapabilirim."

Ona Ő         baktı. "Ne demek istiyorsun? Polisler o kadar para kazanmıyor."

Adam ona , g  zlerinin kenarları kırıştı ve kadının kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Ben sıradan bir polis değilim," dedi. "Ben   zel bir ajanım."

Jenna bir pe  eteyi toparlayıp adamın kafasına fırlattı. "Peki bu kadar fazla parayı nereden buldun,   zel Ajan Adam?"

Omuz silkti. "Karım sarhoş bir s  r  c   tarafından   ld  r  ld  . Sigorta şirketi mahkeme dışında anlaşmaya   ok istekliydi. Her , muhtemelen Hawaii'ye gitmek i  in yeterince zaman ayıramazdım."

"En son ne zaman tatil yaptınız?"

Dudakları ger  ekte g  l  mseme olmayan bir yukarı kıvrıldı. "Nicky bebekken   ocukları sahile g  t  rm  ő t  k."

Jenna kaşlarını   attı. "Beş yıldır hiç tatil yapmadın mı?" "Daha   ok altı yıl kadar."

Jenna g  zlerini tavana dikti. "Ve sen de neden stresli olduğunu merak ediyorsun." Ona tekrar baktı ve karar verdi. "Randevularımızdan biri tatil olacak."

G  zleri g  l  msedi. "  yle mi olacak?"

"Evet, olacak. Arkadaşım Mark'tan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Karate ustan."

"Evet. O ve karısının Outer Banks'te k    k bir sahil evi var." Ona kirpiklerini kırpıőtırdı. "El ele tutuőma ve iyi geceler   p  c  ğ   aőamasını ge  tiğimize karar verdiğinde oraya gideriz."

G  zleri bir anda deęiőt  , sıcaklaőt  , y  z   onu yutmak istemesine neden olan bir bakıőa b  r  nd  . "Belki de   oktan yutmuőumdur."

Yutkundu, cinsel tansiyonun y  kseldiğini hissetti ve bununla birlikte meme u  larını sıkılaőtıran ve k  lotunu ıslatan tenini karıncalandıran bir sıcaklık dalgası hissetti. Dilini dudaklarına değdirdi, adamın g  zlerinin her hareketini izlediğini fark etti ve bu onu daha da tahrik etti. "Fikrini deęiőtirmene ne sebep oldu?"

Başını eğdi, ağzını kapattı ve nazik olmasına rağmen   p  c  ğ   daha fazlasını vaat ediyordu.

Daha fazlası iyiydi.

Uzaklaştı ve alnını onunkine yasladı, kahverengi gözleri o kadar yakındı ki, genişlemiş göz bebeklerini çevreleyen altın rengi benekleri görebiliyordu. "Bebeğimi güldürdün," dedi.

İyi bir cevaptı. O kadar iyi bir cevaptı ki ciğerlerindeki tüm havayı emdi. "On beş dakika oldu mu?" Jenna sordu, sesi paslıydı. "Çünkü eğer öyleyse, Dedektif Davies'i ekelim ve benim yer."

"On beş dakika oldu," dedi Steven.

Dairesine dönmelerinin ne kadar süreceğini çabucak hesapladı. Çok uzun. Ama oraya vardıklarında, nihayet bu korkunç özlemden kurtulacaklardı. Sonunda.

Ama sonra, tabii ki, kulübelerinin kapısı çalındı. "Üzgünüm geciktim," dedi Dedektif Davies. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Steven gözlerini sıkıca kapattı. Yanağında bir kas spazm geçirdi. "Kahretsin."

Jenna şaşkınlık içinde gözlerini kaldırdığında Davies'in gülümsediğini gördü. bir şey" olduğunu ve bundan hoşlanmadığını söyledi.

Neil bacaklarını Jenna'nın Thatcher'la paylaştığı masanın altına uzattı. Kiralık araba dedikleri o lanet çorba tenekesinin içinde geçirdiği onca saatten sonra bacaklarını esnetmek iyi geldi. Birkaç dakikanın tadını çıkarmak daha iyi hissettiriyordu.

Jenna Marshall'la yalnız dakikalar. Günlerce düşüncelerine ve rüyalarına musallat olmuştu. Günlerce son dört yılın kâbuslarından kurtulmuştu. Üç yıl boyunca hayaletleri ve iblisleri rüyasında görmüştü. Son dört gündür ise onu rüyasında görüyordu. Dört gece boyunca huzur bulmuştu. Huzurun, korumak için savaşıacağı bir şey olduğuna karar vermişti.

Onun, elinde tutmak için savaşıacağı biri olduğuna karar vermişti. Elbette bir seçimi olacaktı. Bu yüzden kadının doğru seçimi yapabilmesi için tüm gerçeklere sahip olduğundan emin olmalıydı.

"Bana biraz kendinden bahset Jenna," dedi Jenna, Thatcher'ın cep telefonu ile birlikte ortadan kaybolduğu ön kapıya doğru bakarken.

Neil Seattle'daki Barrow'dan faks almıştı. Thatcher'ın hakkını teslim etmeliydi. Adam tamamen beceriksiz değildi. Faksa bir kez bakmış ve önemini hemen anlamıştı. İşte bu yüzden Thatcher şu anda arabasında cep telefonu ile savcı Liz Johnson'la konuşuyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok, Dedektif Davies," dedi gülümseyerek. A Neil, onun dilediğini söyleyen bir gülümseme, diye düşündü ve kendini gülümsemeye zorladı. Neyi böldüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Bana Neil de. Casey nasıl?" diye sordu ve kadının gözlerinde beliren ışık neredeyse nefesini . Güzel bir kadındı ama yüzü aydınlandığında unutulmaz oluyordu. Ve Thatcher'a bir kez daha lanet okudu.

"O iyi olacak," dedi. "Sorduğun için teşekkür ederim." "Bir şey değil. Öğretmen olduğunuzu duydum. Ne öğretiyorsunuz?"

"Lise kimyası ve genel bilim." Kadın tekrar kapıya baktı ve Neil kendini sinirlenirken buldu.

"Yakında dönecek," dedi sinirli bir şekilde. "Anladığım kadarıyla arabanız kazada hurdaya dönmüş." Ve onun yüz ifadesinin aynı anda hem kızgın hem de üzgün hale gelişini izledi.

"Öyleydi."

"Sigortanız yenisini ."

Gözleri kısıldı. "1960 model bir Jaguar XK 150'ydı."

Neil yüzünü buruşturdu. "Ahh."

İç çekti. "İki yıl önce vefat eden nişanlıma aitti." "Özür dilerim."

Yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle. Hâlâ ailesine arabasını mahvettiğimi söylemem gerekiyor."

"Ama onu sen mahvetmedin. Bu bir sabotajdı."

"Kesilen frenlerden bahsedeceğimi sanmıyorum," dedi. "Zaten benim için yeterince endişeleniyorlar."

"Onlar mı?"

"Nişanlımın ailesi. Oldukça aşırı korumacılar."

"Peki onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu ve Thatcher'ın arabasında on dakika daha kalması için dua etti. Jenna ile on dakika daha. "Sanmıyorum. Bu, birkaç kozmetik rötuşla gizleyebileceğin bir şey." Acı acı gülümsedi.

"Bilemiyorum. Bir fikrin var mı?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Onlara arabanın çalıntı olduğunu söyleyebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, o zaman Raleigh'deki her ağaca 'kayıp' posterleri yapıştırırlar ve bir süt kutusuna ilan verirler."

Neil başını geriye attı ve güldü. "Peki, bunu yoldan geçen çingenelere üç sihirli fasulye karşılığında sattığını söylemeye ne dersin?"

Ona ilgi çekici bir şekilde gülümsedi. "Hiçbir çingene Llewellyn Klanı'na karşı güvende olamaz."

Neil kaşlarını kaldırdı. "Llewellyn onların adı mı? Anne tarafımdan büyükannem bir Llewellyn'di. Ailem yaklaşık altmış yıl önce Galler'den gelmiş."

"Seth'le konuşmalısın. Nişanlının babasıyla ." Kaşlarını çatı. "Eski nişanlım."

"Anlıyorum," dedi Neil.

Dudakları gülümsedi ama gözleri, sözel sürçmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi hala kaşlarını çatıyordu. Ve sağ elinin başparmağında endişeyle taşıdığı erkek yüzüğünü fark etmek için çok dikkatli bir adam olmak gerekmiyordu. Yüzüğün ölen nişanlısına ait olduğundan emindi. Onun olduğunda yüzüğü bir kenara koymuştu. Onu saklayabilirdi ama parmağında değil.

"Her neyse," dedi, "Seth çocukken Swansea'den gelmişti." Ona doğru eğildi ve komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Salonuna adım atacak kadar aptal olan herkese saatlerce Galler'i anlatır. Eğer slayt projektörünü getirirse, hemen kaç."

Neil gülümseyerek karşılık verdi. "Gitmeden önce zamanım olursa onunla tanışmayı çok isterim. Büyükannem ve büyükbabamın doğum yeri hakkında pek çok sorum var, ki buranın Swansea'dan çok uzakta olduğunu sanmıyorum. I-" Kızın yüz ifadesi değişince durdu. dondu ve onun baktığı yere doğru baktı.

Thatcher on adım ötede durmuş, çivi çiğneyecek kadar kızgın görünüyordu.

Neil kabinden kayarak ona yaklaştı. "Planlar hazır mı?" diye sordu ama Thatcher ona dönmedi, öfkeli bir ifadeyle Jenna'ya bakmaya devam etti. Thatcher kıskançtı, Neil'in çok iyi anladığı bir duyguydu bu.

Thatcher, "Liz bunun yeterli olmadığını söylüyor," diye homurdandı.

Neil kaşlarını çatarak göz ucuyla Jenna'ya baktı. Solgundu ve onu koyduğu yer için endişeleniyordu. Ama Thatcher'ın şiddet yanlısı bir adam olmadığına eminim, diye düşündü ve koruyucu içgüdülerinin yükseldiğini fark etti. Tedirginlikle Jenna'ya sırtını dönerek Thatcher'a baktı. "Ne demek yeterli değil? Parker'ın öğretmenlerinden biri, onu sınıftan çıkarmazsa kendisini yaralamakla tehdit ettiğini söyleyen bir yeminli ifade mi imzalıyor? Jenna'nın sınıfındaki vandalizmle doğrudan bir bağlantısı var. Savcı yardımcınız Parker'ı sorgulamaya getirmek için daha ne istiyor?"

"Belki de gidip ona sormalısın. Şimdi iyi olur," diye karşılık verdi Thatcher dişlerinin arasından.

"Thatcher," diye başladı ama Thatcher çenesini öyle bir ki, adamın kafasındaki bütün dişlerin kırılmamış olması mucizeydi.

"Yarın görüşürüz, Davies."

Neil, Jenna'nın alt dudağını çiğneyerek oturduğu masaya baktı, gözleri şimdi sıkıntılıydı. Korkmuyordu, sadece sıkıntılıydı. Ve büyük olasılıkla biraz kızgından da fazlasıydı. Perşembe gecesi onunla tanıştığında beline taktığı kahverengi kemeri hatırladı ve onun kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedeydi. Öyle olsa bile, onu kontrol ederdi.

Yarın. Sadece iyi olduğundan emin olmak için. Profesyonel bir nezaketti bu. Thatcher'a "O zaman yarın," dedi ve daha iyi bir karar vermesine rağmen arkasına bakmadan bardan ayrıldı.

YİRMİ DÖRT

Cumartesi, 8 Ekim, saat 10:15.

Adam anahtarları kontakta çıkardığında JENNA VOLVO'DAN İNMIŞ ve dairesinin merdivenlerini yarılarmıştı. Bir küfür mırıldanarak onu takip etti ve ön kapıda ona yetişti.

Çantasını karıştırırken başını kaldırdı, gözleri suçlayıcıydı. "Bence eve gitsen ikimiz için de daha iyi olur Steven," dedi usulca, sonra kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Ben *iyiyim* Bayan Kasselbaum.

Az önce kavga ettik. Saç maşalarını takip dışarı çıkarsan sana her şeyi anlatmaktan memnuniyet duyarım."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Jenna dişlerini sıkarak gözlerini tekrar çantasını aramak için yere indirdi. Onu reddetmek.

"Jenna, konuşmamız gerek."

"Sanırım bir akşam için yeterince konuştunuz, öyle değil mi?"

Nefesini dışarı üfledi. "Üzgün olduğumu söyledim. Sadece kapıyı aç ki bunu özel olarak konuşabilelim, tamam mı?"

Hayal kırıklığı içinde çantasını salladı. "Lanet anahtarlarımı bulabilseydim kapıyı açardım."

Arkalarındaki kapı açıldı ve huysuz, yaşlı bir el elinde ekmek bağlı iki anahtarla görüldü. "Teşekkür ederim, Bayan Kasselbaum," diye homurdandı Steven ve Jenna'nın ön kapısının sürgüsünü hâlâ değiştirmedini hatırlayarak anahtarları aldı. Jenna'nın uzattığı avucunu görmezden gelerek kapının kilidini kendisi açtı ve Jenna ona ters ters bakarak yanından geçerken kapıyı açık tuttu.

Kapıyı kapattı ve ona yaslandı. Ceketini asmasını ve köpeği köşedeki yatağına geri göndermeden önce Jean-Luc'un sırtında rahatlatıcı bir el gezdirmesini izledi. Köpek ona ters ters baktı, Jenna'nın ruh halini okuyabiliyordu.

Steven da öyle. Kızgındı. Olmaya hakkı vardı. Steven ve Davies'in önünde onu utandırmıştı. "Üzgün olduğumu söyledim."

Başını salladı, sırtı ona dönüktü. "Evet, söyledin. Şimdi bana nedenini söylemek ister misin?"

"Neden özür dilerim?"

"Hayır, barda neden o küçük öfke nöbetini geçirdin." Bu önemsizleştirme karşısında dişlerini sıktı. "O bir öfke nöbeti değildi."

Yüzünde küçümseme ifadesiyle arkasını döndü. "O zaman tam olarak neydi, Çünkü kafam karıştı. Beni başka bir adamla konuşurken gördüğünüzde ikinci kez yanlış sonuca vardığınızı biliyorum. Siciliniz arzulanan çok şey bırakıyor, Ajan Thatcher."

Başını iki yana salladı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Perşembe gecesi hastanede -sen Neil'le geldiğinde ben Ned ve Lucas'la birlikteydim. O zaman da kızgındın."

Steven kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu başka bir adamın kollarında gördüğünde neler hissettiğini hatırladı. Kızgın değildi. İncinmişti. Ama şimdi bunu ona itiraf etmeden önce lanetlenmiş olacaktı. "Kızgın değildim. Şaşırmıştım belki ama kızgın değildim."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Peki." Kadın onu hafifçe iterek ön kapıdan uzaklaştırdı ve adam da buna izin verdi. Ön kapının açılması Gitmesi için eliyle işaret etti. "Benimle konuşmaya istekli olduğunuzda buna devam etmek isterim," dedi, öğretmen sesi olduğunu hayal ettiği bir sesle. Bu onu rahatsız etti. "Ama geç oldu, yorgunum ve şimdi gitmeni istiyorum."

Tam bir dakika boyunca ona baktı. Kadın ciddiydi. Onu dışarı atıyordu. "Davies seni kendisi için istiyor," dediğini duydu, sonra bekledi.

Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle büküldü. "Steven, istediğimiz her şeyi elde edemeyeceğimizi en iyi senin bilmen gerekir. Gerçekten de benim ..." Düşüncenin uzaklaşmasına izin verdi ve başını salladı. "Eğer düşünebildiysen bile

Seninle sevişmekten bahsettikten yirmi dakika sonra onunla gidebilir miyim?" Sertçe yutkundu. "O zaman sevişmekten bahsetmiyorduk. Sadece seks yapmaktan bahsediyorduk. Ve klişe bir deyimi ödünç almak gerekirse, ben o tür bir kız değilim." Bir hareketle koridoru işaret etti. "İyi geceler, Steven."

Kararsızca koridora çıktı ve bir saniye sonra Jenna'nın sessizce yüzüne kapattığı kapıya . Yavaşça merdivenlerden indi ve arabasına doğru yürüdü, orada Jenna'yı kartal bakışıyla gördü. pencereden ona bakıyordu.

Adam yukarı bakarken o da aşağı baktı, yüz ifadesi hayal kırıklığına uğramış ve ciddiye. Melissa'nın yapacağı gibi ne histerikti ne de çanak çömlek fırlatmıştı. Ve kafasının içinde Mike'ın sesini duydu. "Bütün kadınlar Melissa değildir." Steven bunu biliyordu. Jenna'nın Melissa'ya hiç benzemediğini biliyordu. Bunu en başından beri biliyordu. Yine de ilk fırsatta en kötüsüne inanmasına izin vermişti. O kendisini yaralamadan önce o onu yaralamıştı.

Ve çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Kadının mutfığa gidişini ve Casey'nin yaralandığı gece teselli bulduğu dondurma kabıyla izledi. Ona aşık olabileceğini söylediği gece. Çünkü o güzel ve nazikti. Her erkeğin rüyasıydı.

Onun rüyası. O *yüzden kışını kaldır ve özür dile*, dedi benliği ona sertçe. O da öyle yaptı.

Jenna cevap vermeyince, "Jenna, kapıyı aç," diye yalvardı. "Lütfen." Alnını kapıya yaslamıştı ki arkasından kocaman bir iç çekiş duydu ve döndüğünde Bayan Kasselbaum'un bornozu ve saç maşasıyla sanki gerçekten onun derisine bir şalter indirmek istiyormuş gibi baktığını gördü.

"Sizin için her şeyi yapmak zorunda mıyım?" diye sordu kızgın bir sesle. "Size anahtarları vereli daha on dakika olmadı. Şimdiden kaybettiniz mi?"

Steven cebini karıştırdı ve bükülmüş bağın parmağına battığını hissetti. "Hayır, Hanımefendi." Anahtarları çıkardı ve ona gösterdi. "İşte "

Gözlerini devirdi. "Ve işte kapı. Sana harita mı gerekiyor? Anahtar, kapı. Yemin ederim genç adam, güvenliğim senin ellerindeyse

silah alacağım."

Steven dudaklarının titrediğini hissetti. "Hayır, hanımefendi, bunu yapmayın. Sizi uyandırdığımız için özür dilerim."

"Bunun her gece yaşanan bir olay olmasına izin verme," diye tersledi ve dairesine geri adım attı.

Jenna, kapısı açılıp Steven sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdiğinde irkilerek başını . Ona ters ters baktı, keşke kalbine girmesine hiç izin vermeseydim diye düşündü. Keşke ona kendisini bu kadar kötü incitecek gücü hiç vermemiş olsaydı. Keşke Bayan Kasselbaum'da dairesinin yedek anahtarları olmasaydı. "Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

"Ben ." Jean-Luc onun ruh halini hissederek ayaklarının dibine kıvrıldı ve Jean-Luc'un vücudunda alçak bir hırıltının titreştiğini hissetti.

"Özür dilerim."

"Evet, doğru," dedi acı acı. "Bu konuşmayı daha önce yapmış gibiyiz."

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın onun kolonyasının kokusunu alabildi. Çok güzel kokuyordu. "Ben bir aptalım," dedi, çok iyi görünüyordu. Hem de çok iyi. Kalbi bir çentik attı ve teninin cızırdadığını hissetti. Ve konu ona geldiğinde bu kadar kolay davrandığı gerçeğine lanet okudu.

Dondurmaya baktı, öfke nöbetini unutup kendini onun kollarına atma, Davies her şeyi mahvetmeden önce kaldıkları yerden devam etme isteğiyle savaştı. Hayır, diye düzeltti kendini. Steven onun için en kötüsünü düşünmeden önce. "Bunu ilk tanıştığımız gün anlamıştım."

"O zaman haklıydın." Eli kızın elinin üzerine kapanıncaya kadar yaklaştı, kaşığı dondurmanın içine geri gönderdi ve vücudunun ortasına doğru bir akım gönderdi. "Bu gece haklıydın. Kıskanç bir pisliktim. Özür dilerim."

Ona baktı ve bir süre daha dayanabilirse şanslı olacağını biliyordu. Makul bir açıklama. O bitmiş bir ördekti. "Neden kıskanç bir pisliksin?"

Adam onun elini çekti ve kadın da kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Çünkü bana hiç senin baktığın gibi bakan bir kadın olmadı," dedi usulca.

Lanet olsun. Kurnaz kelimeler. "Provasını yaptığın replikleri kendine sakla Steven," demeyi başardı. "İlgilenmiyorum."

"Bunlar prova edilmiş replikler değil," dedi sertçe. "Bunlar gerçek." Adam gözlerini kapattı ve kadın onun ondan geriye doğru sayarken dudaklarının hareketini izledi.

Gözleri açıldığında sakindi. Ve savunmasızdı. "İncindim," dedi. "Davies'e nasıl baktığını gördüm ve ben ..." Omuz silkti. "Sanırım sadece farklı olmak istedim." Dudağı bilinçsizce büküldü. "Özel." Gözlerini devirdi. "yüksek sesle söylediğimde kulağa gerçekten aptalca geliyor."

Kalbine dokunan Jenna başını salladı. "Hayır Steven, değil. Sen farklısın." Uzandı ve parmak uçlarını adamın çenesine dayadı. "Özel," diye fısıldadı.

Kahverengi gözleri parladı. "Nasıl?" Fısıltısı şiddetliydi. "Bana nasıl farklı olduğumu söyle."

Jenna o an Capitol'deki İtalyan restoranını ve garson kız Steven'ın yanına fazla yaklaştığında hissettiği kıskançlık duygusunu hatırladı. Ve Steven'ın ona bakmaya devam edişini, Jenna, sanki garson bile yoktu. Neil hakkında yanıliyordu ama şimdi onun acısını anlıyordu. Boğazına bir şey takıldı ve sesi titremeye başladı. "Bana bakış şeklin yüzünden," dedi ona. "Sanki odadaki tek kadın benmişim gibi."

Yüzünü nazikçe çerçeveleyen elleri titriyordu. "Öylesin," diye fısıldadı, sonra yaklaşırken gördüğü tek şey onun kahverengi gözleriydi.

Sonra gözlerini kapattı ve hiçbir şey görmedi. Sadece adamın ağzını üzerinde hissetti, önce nazikçe. Sonra adam inledi, o da inledi ve öpüşme vahşileşti ve adamın elleri kazağının üzerinden göğüslerine, sonra kazağının altına, sütyeninin altına ve en sonunda çıplak tenine uzandı. Parmak uçları meme uçlarını okşadı ve dudaklarını onunkilerden ayırırken kendi nefesinin keskin bir şekilde çekildiğini duydu. Başını kaldırıp ona baktı, nefes nefese kalmıştı.

gözlerinin de onunkiler kadar tahrik olduğundan emindi. Ama hâlâ tutuyordu. Bunu hissedebiliyordu.

"Ne istiyorsun Steven?"

Hiç gözünü kırpmadı. "Her şeyi."

"Öyleyse al," diye fısıldayarak meydan okudu ve bu onun kontrolünü nihayet kırmış gibi görünüyordu. Kazağının eteklerinden tutarak başının üzerinden çekti ve sütyenini de beraberinde götürdü. Adam ceketini, omuz kılıfını ve gömleğini çıkarırken çıplak göğüslerinde adamın gözlerinin yanıklığını hissedebiliyordu. Ta ki belden yukarısı çıplak bir şekilde karşısında durana kadar.

Göğsü daha önce sadece hissettiği ama hiç görmediği kaba kıllarla kaplıydı. Altın rengi, ışıpta parıltıyor ve dokunması için onu çağırıyordu. Sonra onu tekrar öpüyordu, ellerini göğsünde düzleştirip avuçlarını ileri geri hareket ettirirken bile nefesini kesen sıcak, ağzı açık öpücükler Neredeyse altın rengi saçların arasında gizlenmiş meme uçları.

Adamın göğsündeki tüyleri kendi meme uçlarında hissetmek istiyordu, bu yüzden kollarını adamın boynuna doladı ve daha da yaklaştı, vücudu bir o yana bir bu yana savruluyor, sürtünmeyi hissediyordu. Bu harikaydı. Kesinlikle harikaydı. Ama yeterli değildi. Ama o bunu da halletti, kalçasından tutup bacaklarını beline dolayınca ve ona karşı nabzının attığını hissedene kadar onu yukarı çekti. Ağzını açıp onun gözlerinin içine baktı ve adını haykırdı. "Steven."

"Hangi oda?" diye sordu kısık sesle, bacaklarını beline dolayarak. "Soldaki arka taraf. Steven," dedi adam koridordan geri dönerken. Odasını neredeyse koşarak terk etti.

"Ne?" dedi, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Prezervatif aldım." Yanakları kızarmıştı ama umurunda değildi. "Koca bir kutu."

"Güzel," diye mırıldandı ve yatak odasının kapısını iterek açtı. Yatağının ayak ucuna kadar üç adım atarak onu yere bıraktı, böylece önünde yayılmış yatıyordu. "Sadece bir tane getirdim."

"Yani bunu bir kereden fazla mı yapacağız?" diye sordu, alay etmek istiyordu ama sorunun seksi bir ön sevişme olarak ortaya çıktığını duydu.

Kabaca kot pantolonunun çitçitini çekti ve üç saniye içinde onu derisine kadar soydu. Gözleri yüzünden başlayıp vücudunun her santimini keşfederken, yanağındaki kaslar sarsıldı ve kasıldı ve kadın hissetti hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar erotikti.

"Tanrım, evet. Bana izin verdiğin kadar çok." Adamın gözleri kızın yüzüne döndü ve kız bacaklarının arasında bir kez daha nemli bir sıcaklık hissetti. "İ İpek çoraplarını ve jartiyerlerini hayal ettim," dedi yumuşak bir sesle, sesi arzuyla dumanlanmıştı. "Bir dahaki sefere benim için onları giymeni istiyorum. Sadece onları." Körü körüne kemerini çekti, pantolonunu indirdi, ayakkabılarını tekmeledi. Ardından boxer'ını da çıkarıp onu gözlerinin önünde çırılçıplak bıraktı. Adamın ereksiyonu sarsıldı ve kadın onun ne kadar dolgun olduğunu görebildi. Adam hazırды. Onun için.

Körü körüne komodindeki prezervatif kutusuna uzandı ve çok geç olmadan plastik ambalajı çıkarmış olmayı diledi. O kutuyla uğraşırken, Steven bacaklarının arasına kaydı, vücudunu onunkinin üzerinde kaydırды, sonra öne eğildi, bir elini başının iki yanına koydu. Ve onu öptü. Ateşli ve erotik bir şekilde, dili kızın ağzına girip çıkıyor ve olacakların habercisi oluyordu. Kutuyu yırttı ve plastik ile karton bir anda parçalanarak yatağın üzerine bir prezervatif yağmuru gönderdi. Kadın eline aldı bir tane ve folyoyu yırttı.

"İşte," dedi hırıltılı bir şekilde dudaklarına ve inanılmaz bir şekilde onun gülümsediğini hissetti.

"Şimdi mi?" Bir dirseğinin üzerinde geriye yaslandı ve elini vücudunda gezdirdi, göğsünün, karnının üzerinde, parmak uçları bacaklarının arasındaki birleşme noktasına dokundu ve kadın ayağa kalktı, bir ürperti onu aynı anda hem sıcak hem de soğuk yaptı. "Peki ya ön sevişme?" Adam bir parmağını kızın içine doğru kaydırды ve kız çığlık atmak istedi. Çünkü çok yakındı, çok yakın. Ve onu istediği için

Boşaldığında içindeydi ama vücudu kendi iradesiyle adamın eline karşı hareket etti. Kadın inledi ve adam ürperdi.

"Şimdi," diye sordu, vücudundaki ve kafasındaki zonklamayı hissederek. Her yerde. "*Şimdi.*"

Hıçkırarak dizlerinin üzerinde doğruldu, ona doğru yaklaştı ve kadın onun prezervatifi boyundan aşağı kaydırmasını izledi. Yavaşça. Çok uzun aşağıya.

"Steven!"

Sonra yavaşça vücudunu onunkiyle hizaladı ve "Şimdi," diye fısıldadı ve daldı, bir vuruşta tamamen içine girdi. Kadın haykırdı ve adam onun adını inledi ve sonra hareket ediyordu, içeri ve dışarı, daha sert ve daha sert. Onu daha derinlere çekmek için dizlerini kaldırdı, vücudunun sıkılaştığını ve daha yükseğe tırmandığını hissetti, bir dakika daha dayanamayana kadar ona karşı sallandı.

Ta ki kadın kamburunu çıkarıp parçalanana, uçana, gerçekten uçana, boğazından bir ses çıkmasa da adamın adı dudaklarından dökülene kadar. Nefes nefese, titreyerek yatağa yaslandı, gözleri adamın tükenmemiş bir tutkuyla gerilmiş yüzüne, sayısız duyguyla dolu gözlerine odaklandı. Onun peşinden gitti Parmak uçlarını sırtından aşağı doğru indirdi, yapabileceği tek hareket buydu. Vahşi bir hırıltıyla onun yolunu izledi, vücudu gerildi, kasları titredi, yüzü serbest bırakıldığında güzel bir şey oldu.

Yüzünü yastığa gömerken titreyerek ona doğru yığıldı. Ona sarıldı, saçlarını okşadı, bu sırada ince bilenmiş vücudu artçı şoklardan dolayı sarsılıyordu. Buna afterglow dendiğini duymuştu ama böylesine sarsıcı bir deneyimden sonra artçı şok daha uygun bir terim gibi görünüyordu. Sonunda başını kaldırıp onu öptü ve ikisinin de yeniden titremesine neden oldu.

"Geldin," diye mırıldandı, sanki geleceğinden emin değilmiş gibi ve birlikte yaptıkları onca şeyden sonra bile Jenna hâlâ kızarabildiğini fark etti.

"Yaptım," diye karşılık verdi, daha önce gerçekten yapıp yapmadığından emin değildi. Kesinlikle bu geceki gibi değildi. Ve eğer ilk gerçek orgazmı o gece olduysa

Adam'ın ölümünün ikinci yıldönümü ... Bu düşünceyi zihninin en gerisine itti ve suçluluk duygusuyla daha sonra başa çıkmaya karar verdi.

Dudaklarını onun boynunda gezdirdi ve kadın ona daha iyi erişebilmek için bir tarafa doğru uzandı. "Sevindim," diye mırıldandı adam tenine karşı ve kadın gülümsedi.

"Ben de."

Başını kaldırdı ve onun gülümseyen ağzının kenarından öptü. "Saniyeler hakkında ne hissediyorsun?"

Ellerini adamın sırtında gezdirerek kışının gergin yanaklarını avuçladı. Adamın inanılmaz bir vücudu vardı. "Bilmiyorum," dedi ve onun gözlerindeki hayal kırıklığına neredeyse gülecekti.

"Tamam," dedi, ancak bunun başka bir şey olduğu açıktı.

"Sadece daha fazla korumayı nerede bulacağımızı bilmiyorum."

Gözleri parladı ve uzanıp bir avuç dolusu folyo paketi alarak kadının kafasına boşalttı. "Sanırım bunu hallettik, Jenna."

"O zaman evet, lütfen. İkincisi çok olur. Ama sanırım tatlı için de yer bırakmalıyız. Ne de olsa bana borçlusun."

Kaşları birbirine çarptı. "Nasıl yani?"

"Rocky Road'umu masanın üzerinde erimeye bıraktın." Gözleri kenarlarından kıışı. "Sana bir bira daha alacağım."

"Bir galon olsun, üçte bir ve dörtte bir konuşuruz." "Jenna, dondurmadan mı bahsediyoruz?"

Ona gülümsedi. "İstediğin her şey hakkında konuşabiliriz."

YİRMİ BES

9 Ekim Pazar, 6:30.

STEVEN'İN EVİNE ÇAMAŞIR ODASINDAN GİRDİLER, sokağa çıkma yasağına geç kalmış gençler gibi el ele tutuşuyorlardı. Paylaştıkları geceden sonra İkisinin de hâlâ yürüyebilmesine şaşmamalı. Gece iki kez daha sevişmişler, sabah dörde kadar . Duş alıp Steven'in evine dönmeyi planlıyorlardı, böylece Jenna Jim ve Casey'nin kamyonetini alıp güneş doğmadan çok önce gitmiş.

Jenna yarı karanlıkta gözlerini kısıtı. Güneş yeni doğmaya başlamıştı. Eve planladıklarından daha geç varacaklardı, Jenna'nın hiçbir suçu yoktu. Duştaki gecikme Steven'in kışkırtmasıyla olmuştu. Kendi kendine sırttı. O sadece yardım etti. Hem de çok. Yardım etmekten vücudu hâlâ karıncalanıyordu. Bütün gece boyunca yardım etmişti. Fedakârlığın kesinlikle faydaları vardı.

"Neye sırtıyorsun?" Steven, kalbinin göğsünde çılgınca şeyler yapmasına neden olan şefkatli bir gülümsemeyle ona bakarak mırıldandı.

Kadın kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi, bu da adamın sırtmasına neden oldu. "Siz bir sapıksınız, Dr. Marshall."

Ona ilkel bakışını attı. "Peki bu nasıl bir sorun?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Sorun olduğunu kim söyledi? Hadi, çocuklardan biri bizi fark etmeden önce köpeğinizi bulup sizi buradan çıkaralım. Ya da daha kötüsü Helen."

"Şimdiden benden kurtulmaya çalışıyorsun," diye şakacı bir şekilde homurdandı ve onu kapıdan mutfığa kadar takip ederek aniden sırtına . Çünkü adam aniden durmuştu. Jenna omzunun üzerinden baktı ve nedenini hemen anladı.

"Ah, küçük oğlum," diye mırıldandı, içinde annelik duygusu uyandıran bir şeyler hissediyordu. Nicky mutfak masasında oturuyordu, gözleri kapalıydı, çilli yanaklarından biri ahşap kaplamaya yapışmış, yumruğuyla yanağının yanında bir şey tutuyordu. Ayaklarının dibinde Cindy Lou ve sandalyesinin arkasında Jim olmak üzere iki kıllı asker tarafından korunuyordu. Jim başını kaldırdı ve Jenna köpeğin gülümsediğine yemin etti.

Jenna Nicky'nin elinde tuttuğu şeyi görmek için parmak ucunda bir adım daha yaklaştı ve kaşlarını çatı. Kauçuk bir solucandı. Bir balık yemi. Arkasını döndüğünde Steven'in şaşkın şaşkın baktığını gördü.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Geçen Cuma günü onu bu hafta sonu balığa götüreceğime söz verdim," diye cevap verdi Steven, gözleri küçük oğluna takılmıştı. Sertçe yutkundu. "Ama yapamam. Saat sekizde bir personel toplantım var."

Jenna ondan gelen gerilime neredeyse dokunabiliyordu ve başının üzerindeki tüm sorumlulukları düşündü. Üç genç kız, ikisi sonsuza dek gitmiş, biri kayıp. Dışarıda bir yerlerde hâlâ kurbanlarını takip eden bir seri katil.

Öte yandan, kendi küçük oğlu altı ay önce yaşadığı travmatik deneyimden sonra yeniden yaşam göstermeye başlamıştı. Hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağı kendi küçük oğlu. Kendini biraz Solomon gibi hissediyordu, Jenna kollarını Steven'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Personel toplantına git, Steven. Kızlarımızı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yap. Ben sana yardım edeceğim. Nicky'yi balığa götür. İşin bittiğinde gelip bizimle buluşabilirsin. göl." Geri çekildiğinde adamın yüzünde bir şüphe ifadesi gördü. "Merak etme, ben çok yetenekli bir balıkçıyım." Ona gülümsedi. "Bir şeyler bile yakalayabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Bundan hiç yok. Yapamayacağın pek bir şey yok, Jenna. Ama aktif bir çocuğu balığa götürmek istediğinden emin misin? Buna mecbur değilsin."

Jenna dönüp Nicky'nin uyuduğu yere baktı. "zorunda olmadığımı biliyorum. Ama istiyorum." Sonra rahatsız edici bir düşünce onu yakaladı. "Ama eğer yapmamı istemiyorsan, bunu anlarım. Çok çabuk bağlanacağından endişelendiğini biliyorum."

Steven parmağını Jen'in çenesinin altından ve Jen ona bakana kadar çekti; Jen'in rahatsız edici düşünceleri onun sıcak kahverengi gözlerindeki bakışla bastırıldı. "O zaten öyle Jen. Ben de öyleyim." Adam kızın ağzını kendi ağzıyla öyle nazıkçe, öyle... sevgiyle kapattı ki kızın kalbi sıkıştı. Bir istek dalgası onu vurdu, o kadar yoğundu ki izlerinde felç olduğunu hissetti. Cinsel istek değil. Adam

onu bu şekilde tatmin etmekten daha fazlasıydı. Bu daha fazlasıydı, bu onun temsil ettiği her şeyi istemektir. Adam, çocuklar, anlık aile.

Kendisinin onlara ihtiyacı olduğu kadar ona da ihtiyacı olacak bir aile. Sevebileceği bir aile. Kendine ait gerçek bir aile. Bunu istiyordu, her şeyi istiyordu.

O kadar yoğundu ki, sanki oraya aitmiş gibi onu mutfağında öperken kalbi çarparak durabildi. Başını kaldırdığında gözleri endişeyle hafifçe kısıldı. "Sen iyi misin?"

Jenna titreyen bir nefes aldı ve ayaklarının altındaki gerçek toprağın hareket ettiğini hissetti. "Ben iyiyim. İyi olacağım." Kendini ona gülümsemeye zorladı. "Git iş için hazırlan. Ben sana kahvaltı hazırlayayım."

9 Ekim Pazar, Sabah 8:05.

Yorgun olması gerekirdi, diye düşündü Steven, ama değildi. Aslında, veda öpücüğünden dolayı teni hâlâ karıncalanıyordu. Seksin gençleştirici gücü için kesinlikle söylenecek bir şey vardı. Kendini hiç hissetmediği gibi hissediyordu... hiç. Ama oyun zamanı sona ermişti. Ekibi bir Pazar sabahı erkenden bir katili bulmak ve onun ölü genç sayısını üçe çıkarmasını engellemek için bir araya gelmişti. Steven ikisini de yapmaya ne kadar yakın olduklarından emin değildi. "Günaydın," dedi ve mırıltılar kesildi. "Ne biliyoruz?"

Harry bir esnemeyle defterini açtı. Bütün gece Rudy'yi takip etmekten o sorumluydu. "Rudy iyi bir akşam geçirdi. Üç parti, hiçbirisi fıçı bira değil." Başını kaldırıp kötü kötü baktı. "Onu gerçekten de reşit olmadan alkol aldığı için tutuklamak istedim."

Steven kuru bir sesle, "Bu çok basit olurdu," dedi.

Harry ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Son partiden çok daha büyük görünen bir kızla ayrıldı. Onun evine gittiler ve Rudy

Gece üçe kadar dışarı çıktığını ve çok dinlenmiş görüldüğünü eklemeliyim. Kız onu saat dörtten hemen önce evine bıraktı ve bir daha ayrılmadı."

Steven sinirli görünen ama hiçbir şey söylemeyen Davies'e baktı. Steven düşünceli bir ifadeyle, "Alev Rahrooh iki gündür elinde," dedi. "Hem Lorraine'i hem de Samantha'yı bir haftadan az bir süre tuttu. Alev'çoktan öldüğünden şüpheliyim, bu yüzden er ya da geç ona gitmek zorunda kalacak. Yine de Rudy'nin adamımız olduğunu varsayıyorum. Sandra, sabıkalı sporcular listesinde ne kadar ilerledin?"

Davies şimdi hem tedirgin hem de sinirli görünüyordu ama yine de bir şey söylemedi. "Yolun dörtte üçü kadar," diye yanıtladı Sandra. "Belli bir şey yok. bağlantılar. Ama kurbanların liselerinin amigoluk programlarını kontrol ettim. Üçü de kızların kaybolmasından sonraki bir hafta içinde Roosevelt Lisesi'nde oynamış. Bu da Lutz için oldukça güçlü bir kanıt oluşturuyor."

Davies'in gülümsemesi birazcık kendini beğenmiş gibiydi. "Bu o. Bunu biliyorum."

Steven sandalyesinden geriye doğru itti ve ona bakmak için yürüdü. Bülten tahtasındaki fotoğraflar kendi hayal kırıklığının büyüdüğünü hissetti. "Davies, dövme tasarımında bir gelişme var mı?"

Davies'in kendini beğenmiş gülümsemesi soldu. "Hayır. Tanıdığım her polise sordum. Ama o olduğunu biliyorum."

Steven dişlerini sıktı. "Baş şüphelimiz var ve ona dokunamayız. Lanet olsun. Sanırım hepimizin bu davaya biraz ara vermesi gerekiyor," dedi. "Bugün olmayı tercih edeceğim bir yer olduğunu biliyorum. Yarın görüşürüz. Sabah." Herkes dışarı çıktı, Davies en arkada kaldı ve cebindeki bozuk paralarla oynadı.

Davies, "Dün gecedan sonra iyi olduğundan emin olmak için bu sabah Jenna'yı aradım," dedi.

Steven'in savunması hemen yükseldi. "Peki ya dün gece?"

"Bardan ayrılırken oldukça sinirliydin. Onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Bir şey olmadığından. Ama evde değildi."

Steven dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti ve Davies'in siyah gözlerinin öfkeyle parlamasını izledi. "Her ne olursa ya da olmasaydı seni ilgilendirmez," dedi Steven, "ama bilmen gerekiyorsa, evde değil çünkü çocuklarımı balığa götürdü. Ben de tam oraya gitmeyi planlıyordum." Davies konuştuğunda kapıya kadar gelmişti. Acı bir şekilde.

"Sen bunu yaparken o da nişanlısının yüzüğünü çıkardı mı?" Steven dondu kaldı. Çıkarmamıştı. Fark etmişti. Ayrıca kendine Adam'ın yüzüğünü kendi zamanında çıkaracağını da söylemişti. Steven Davies'i kıskanıyor olabilirdi ama ölü bir adamı kıskanmak için oldukça alçak olmak gerekirdi. Ayaklarını hareket ettirerek Davies'e bir cevap vermeye tenezzül etmeden oradan uzaklaştı.

Otoparka varmıştı ve birinin boğazını temizlediğini duyduğunda uzaklaşmasına saniyeler kalmıştı. Döndüğünde yüzünde çok endişeli bir ifade olan kutsal bir adamla karşılaştı.

"Ajan Thatcher? Ben Raleigh Piskoposluğundan Rahip Monsenyör Brennan. Peder Mike Leone hakkında konuşmak için birkaç dakikanızı alabilir miyim diye merak ediyordum."

Steven iç çekti. Bunun er ya da geç geleceğini tahmin etmişti. "Elbette, Monsenyör Brennan. Hadi ofisime çıkalım." Saatine bakma zahmetine girmede. Mike'ın adını temize çıkarana kadar öğlenin geçeceğini düşündü. Balık avı beklemek zorunda kalacaktı.

9 Ekim Pazar, :25.

Ölçülemeyecek kadar yorgun olan Steven eve girdiğinde Helen, Matt ve Brad parmaklarını dudaklarına götürerek onu susturdular. Üçü merdivenlerin dibinde durdu ve Helen yukarı doğru işaret etti. "Jenna Nicky'yi yatırıyor. Sshh."

"Ama ben yorgun değilim," diye mızımlandı Nicky üst kattan ve Steven'ın kalbi durdu. Çoğu ebeveyn bu sızlanma sesinden nefret ederdi ama Steven kaçırılmasından bu yana Nicky'den böyle bir ses duymamıştı. Bebeği o kadar uzun zamandır otomatik olarak itaat etmişti ki, yatma vaktiyle ilgili bir mızımlanma sesi bir meleğin korusu gibi geliyordu.

"Evet, öyleyim." Jenna gülüyordu. "Bütün o balıkları oltandan çekerek beni meşgul ettin."

"Bunu kendim de yapabilirdim." Nicky'nin sesi çok eğlenmiş gibiydi. "O konuda iyiyimdir."

"Peki, *şimdi* sen söyle. O sert zeminde uyumak istediğine emin misin? Pek rahat görünmüyor." Uzun bir duraklama oldu ve Steven Helen'ın gözleriyle karşılaştı ve ikisinin de küçük bir şey için dua ettiklerini fark etti

Nicky'nin altı ay sonra ilk kez kendi yatağında uyuması için bir mucize. "Sen bilirsin," dedi Jenna ve Steven tuttuğu nefesini bıraktı. Roma bir günde inşa edilmedi, diye düşündü. Nicky'yle birlikte oraya varacaklardı. Başaracaklardı. "En azından örtebilir miyim?" Jenna sordu. Bir sessizlik oldu ve sonra Nicky'nin sesi duyuldu.

"Şarkı söyleyebilir misin?"

"Ben mi?" Jenna'nın dehşetle verdiği yanıt hepsini gülümsetti. "*Sana* şarkı söylememi mi istiyorsun?"

"değilsin." Steven, Nicky'nin dramatik ve kederli ses tonuna gülümseyen Helen'a baktı.

Jenna, "Madem zorunda değilim, söylemeyeceğim," diye cevap verince Matt hafifçe kıs kıs güldü. "Ayrıca," diye ekledi Jenna, "bizim evde ninni pek sevilmezdi. Babamın annem yokken söylediği eski bir içki Çarkısı vardı, ama sanırım senin babanın bununla bir sorunu olabilir."

Nicky düşünceli bir tavırla, "Evet, muhtemelen öyle," diye onayladı. "Ama o değil
Şu anda burada," diye parlak bir sesle ekledi ve Steven kahkahasını bastırdı. "İyi geceler Nicky," dedi Jenna sert bir sesle.

"Yarın uyandığımda burada olacak mısınız?" Nicky sordu, çok yumuşak bir sesle
Hepsi onu duymak için zorlandı ve Steven boğazında oluşan yumruyu atmaya çalışarak yutkundu.

"Hayır tatlım, eve gitmeliyim. Yarın okulum var ve Jean-Luc, Jim'i özleyecek. Sanırım birkaç gün sonra görüşeceğiz. Şimdi uyu."

Jenna merdivenlerin başında belirdi, Steven'ın eski eşofmanlarından birini giymişti, ayakları çıplaktı ve ıslak saçları tek bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Steven onu görünce ruhunun dinginleştiğini hissetti, Jenna şaşkınlıkla başlasa bile. "Seyircim olduğumu bilmiyordum," dedi alçak bir sesle, bekledikleri yere vardığında. "Şimdi bunu yapmadığıma iki kat memnunum. şarkı söyle."

Matt sırtarak, "Biz de öyle," deyince kadın Matt'e bir tokat attı. "Git bir duş al, Matt. Hâlâ *pislik* içindesin." Steven, sırtışı çatık kaşlara dönüşmüş olan ortanca oğluna baktı. Matt'in kot pantolonu siyah lekelerle kaplıydı. baldırının ortasına kadar balçık. "Evet, . Neyin içine düştün Matthew?"

Jenna onun yerine, "Bilmek istemezsin," diye cevap verdi ve Matt merdivenlerden çıkarken kıs kıs gülme sırası Brad'e geldi. "Yine başlama," dedi Jenna Brad'e dönerek. "Ayrıca, gereken bazı ödevlerin olduğunu biliyorum." En büyüklerinin gözlerinin içine bakarak sessizce meydan okudu.

Brad herkesin nefesini tuttuğu uzun bir dakika boyunca onun bakışlarına baktı, sonra başını salladı. "Anladığım kadarıyla okul sonrası özel ders veren çok iyi bir kimya öğretmeni varmış."

Jenna onun isteğini düşünerek yanaklarını içine çekti. "Bu sana pahalıya patlayacak. Standart özel ders ücretleri."

Brad omuz silkti. "değil. Babam bu konuda iyidir."

Jenna başını hızla salladı. "Uh-uh. Ya para senden gelir ya da anlaşma olmaz."

Brad onun çok ciddi olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. "Baba!"

Steven ellerini kaldırdı. "Ben bu pazarlığa dahil değilim. Ayrıca, onunla aynı fikirdeyim."

Brad tiksinişmiş bir ses tonuyla, ", " dedi. "Nakitim yok."

Jenna kaşlarını kaldırdı. "O zaman bir iş bulsan iyi olur." Helen'e . "Akşam yemeğinden hiç rosto kaldı mı?"

Helen'in yüz ifadesi sakindi. "Sana çoktan bir tabak hazırladım."

Steven birinden diğerine baktı. "Neden diğerleriyle birlikte yemedin?"

"Bilmek istemezsin!" Matt merdivenlerden bağırdı. Jenna kıkırdadı. "Hayır, gerçekten . Umarım Nicky'yle üzerimizdeki bütün pislikleri temizledikten sonra Matt'e biraz sıcak su bırakmışımdır."

"Eğlenceyi kaçırdığım için üzgünüm," dedi Steven bir pişmanlık duygusuyla.

Jenna onun kolunu okşadı. "Bir dahaki sefere sen de gelebilirsin. Sadece farklı bir balık tutma yeri seçeriz."

"Brad, gel," diye talimat verdi Helen. "Özel derslerin ödemen için yapman gereken işler var."

"Ama-" Brad itiraz edince Helen bir bakışla onun sözünü kesti. "Tamam," mırıldandı ve Helen'i takip ederek Steven'ı Jenna ile baş başa bıraktı. açık fuayesinin göreceli mahremiyeti.

"Bugün hepiniz bir macera yaşamışsınız gibi görünüyor," diye mırıldandı, ellerini giydiği eşofmanın altına kaydırarak sırtının sıcak, sert etine dokundu. Keşke daha yalnız olsalardı da ön tarafının sıcak ve sert etine dokunabilseydi.

"Öyleydi." Ellerini onun boynuna doladı. "Peki ya sen? Herhangi bir gelişme var mı?"

Monsenyörle geçirdiği dört saatlik "ifade verme" sürecini düşündü. Mike'ın kariyerini düşündü ve büyük bir adamın ismine verdikleri zararı tam olarak onarıp onaramayacaklarını bir kez daha merak etti. Victor Lutz'un sonunda sokağındaki plakasız arabaların varlığını fark edip belediye başkanına şikâyetle bulunmasını ve Steven'in belediye başkanına okul vandallarını izlediklerini çünkü Rudy Lutz'un gerçekte William Parker olduğunu bilmemesi gerektiğini söylemek zorunda kalmasını düşündü. İlçe kaynaklarını kötüye kullandığı için bir okul çocuğu gibi azarlanmanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu düşündü. Ve emirlere nasıl karşı geldiğini ve devriye gözetimini bir gün daha uzattığını.

Basından gelen son soru yağmurunu düşündü, ekibinin kendilerine ayrılan bir saatlik prime time süresinde bu suçu çözememesine öfkelenmişti. Ve tırmandığı evrak dağını düşündü, yarın sabaha kadar tekrar eski yüksekliğine ulaşacağını biliyordu. Peki herhangi bir ilerleme kaydetmiş miydi? "Hayır, pek bir şey değil," diye cevap verdi.

"Yapma bunu," dedi usulca. "Neyi yapmayayım?"

"Benimle çek git. Sanki başka bir yere gidiyorsun ve beni geride bırakıyorsun."

Sertleşti. Melissa'ya çok benzeyen bir yorumdu ama zehirsiz bir şekilde söylenmişti. Bugün. Beş yıl sonra nerede olacaklarını kim bilebilirdi? On mu? "Bu da

iş, Jen. Bu benim kim olduğumun bir parçası."

Bunu sessizlik içinde sindirdi, göz temasını hiç kesmedi. Sonra nihayet, "Pekâlâ," dedi. "Tamam mı? Sadece iyi mi?"

Kadın gülümsedi ve adam karnındaki düğümün yavaş yavaş çözüldüğünü hissetti. "Pekâlâ. Sanırım benim tarafımdaki püf noktası, sen tıkladığında incinmemek olacak.

kapalı." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve adamın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama senin yapacağın şey sık sık tıklamamak olacak. Ya da tekrar açmak için çok uzun süre beklememek."

Bu bir tür teklifti. "Bununla yaşayabilirim. Eğer ." ", " fısıldadı, hâlâ adamın ağzından bir santim uzaktaydı.

Ama ne kadar için? Sormak istedi. Ama sormadı. Bu noktada sormaya hakkı . Birbirlerini neredeyse iki haftadır tanıyorlardı. Ertesi günden daha uzun vadeli hiçbir şey konuşmamışlardı. Kesinlikle "aşk" kelimesini telaffuz etmeye yaklaşmamışlardı.

Evet, Thatcher, benliği ona söyledi. *Ona aşık olabileceğini söyledin.*

Evet, yaptım. Ve belki de yaptım, diye düşündü. *Belki de.* "Steven, tamamen bitkin görünüyorsun. Git yemeğini ye ve yat."

Kadının sözleri beynine gerçekten ne kadar yorgun olduğunu hatırlattı. "Özür dilerim Jenna. Bu gece pek misafirim yok."

Bir elini adamın ensesinden çekerek ağzına hafifçe bastırdı. "Biraz dinlen, Steven. Yarın beni ara ve biraz daha konuşalım. Ben şimdi eve gidiyorum."

Evine. Onun dairesine. Beyni tekrar tam gaz çalışmaya başladı. Rudy Lutz ve arkadaşlarını yakalayana kadar onun geceleri yalnız kalmasını istemiyordu. "Jenna, ben de bunu düşünüyordum. Eğer burada kalırsan kendimi daha iyi hissederim. bu gece burada."

Dudakları kıvrıldı. "Eminim yapardınız ama bunu inanmıyorum, Özel Ajan Man."

Yorgunluğuna rağmen kıkırdadı. "Eğer bu bir meydan okumaysa, seni hemen şimdi kazanan ilan edeceğim. Hayır, Lutz ve arkadaşlarından bahsediyorum. Pullman henüz hiçbirini arabanıza bağlayan bir şey bulamadı ve ben sadece güvende olmanızı istiyorum. Liseyi geçemeyen aptal sporcular için bu adamlar inanılmaz miktarda planlama ve özen gösterdiler."

Jenna alt dudağını çiğnedi. "O haydutların beni kendi dairemde yaşamaktan alıkoymasını istemiyorum. Dikkatli olacağım ve köpeklerim var. Bana bir şey olmaz."

9 Ekim Pazar, saat 10:25.

Evindeydi. Sonunda. Arkadaşının arabasını sürüyordu. Jaguar'ına yazık oldu. Birileri o bebeği restore etmek için çok zaman harcamış. *Ölebilirdi*, diye düşündü ve bir kahkaha attı. Onunla işi bittiğinde, o arabanın direksiyonunda arkadaşı yerine kendisinin olmasını dileyecekti.

Dairesine çıkan iki kat merdiveni koşarak çıkmasını izledi. Binadan çıkıntı yapan balkonların yapısını inceledi. Kendi ağırlığını ve çantasının ağırlığını rahatlıkla taşıyabilirlerdi. Biraz kaşlarını çatı.

Bu gece hantal olacaktı ama ev ziyaretinin bedeli buydu. Onu ahıra sürüklemeyi gerçekten istemiyordu. Diğerlerinden çok daha iriydi, minyon Lorraine ve Alev'e kıyasla gerçek bir Amazon'du. Samantha daha uzun boyluydu ama salkım söğüt gibiydi. Onun ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Hepsinin ne kadar güzel olduğunu.

Hayır, ev ziyaretleri o kadar eğlenceli değildi. Ahırın sunduğu uzun oyun fırsatlarını özlüyordu. Bayan Marshall'la geçireceği bu tek geceyi değerlendirmek zorundaydı. Günlerdir bu fırsatı kolluyor ve bekliyordu, hatta Alev'i bu gece bırakmıştı ama Alev neredeyse bitmek üzereydi. Hepsi . Kalbi beklentiyle hızlandı. ve gücüyle Bayan Marshall epey mücadele edecekti, bu yüzden bir gece yeterli olabilirdi.

Kadın köpeğini gezdirirken sabırla oturdu. Dürbününü kaldırdı ve onun mutfağında dolaşmasını izledi. Akşam yemeğini mikrodalgada pişirmesini ve yemek masasında yemesini. Buradan sadece diplomalarını örten camdan yansıyan ışığı ve otoparktaki görüş noktasından hem onu hem de dairesini sadece belden yukarısını görebildiği gerçeğine lanet okuyordu. Pek çok güzel şey belden aşağıda gerçekleşirdi. Bunu düşünmek bile içini ürpertiordu.

Ve akıllı bir kadını öldürmenin aptal bir kadını öldürmekten farklı bir his olup olmadığını merak etti.

Bu gece öğrenecekti.

YİRMİ ALTI

10 Ekim Pazartesi, 1300

GÖZLERİNDE PARLAYAN PARLAK IŞIK Jenna'yı derin bir uykudan anlık bir farkındalığa sürükledi. Boğazındaki bıçağın keskin ısırığı irkilmesine ve hırıltılı sözlere itaat etmesine neden oldu.

."

Derin uykunun zihinsel karmaşasını çabucak atlattı. "Kim-" "Kapa çeneni."

Ve bandın yırtılma sesini duydu. Sonra onun Ağzı kapalıydı ve bu her kimse ya iki elini de kullandığını ya da yalnız olmadığını fark etti. Ama ışık hiç dalgalanmadığında, onun bağımsız olduğunu anladı. İki elini de kullanabiliyordu. Yalnız olduğunu. Ayrıca böyle bir ışığa sahip olmadığını da biliyordu, bu da onun hazırlıklı geldiği anlamına geliyordu. Ve bu bilgi onu adamın yalnız olmamasından daha çok korkuttu.

Onun dairesine girmiş. Ve köpekleri geçmiş. Jim ve Jean-Luc. Köpekler neredeydi? Çılgınca merak etti, sonra kendini sakinleşmeye zorladı. Burnundan derin ve eşit nefesler almaya zorladı kendini. Kendini savunmak için öğrendiği her şeyi hatırlamaya zorladı.

Yumruklarını battaniyenin altında sıkı.

Bir sihirbaz gibi masa örtüsünü yırtıp attı. "Şimdi ödeyeceksiniz, *Bayan Marshall.*"

Bayan Marshall. Sadece bir kişi ona *Bayan Marshall* diye hitap etmişti.

Victor Lutz. Adamın görüntüsü gözünün önünden geçti, yarı vücudu, kocaman elleri. Soğuk, karanlık, tehditkâr gözler.

Aman Tanrım. Panik kabardı. *Beni öldürecek. Casey konusunda onunla asla bu şekilde yüzleşmemeliyim. Şimdi beni öldürecek.*

Jenna, dur. Nefes al. Düşün.

Durdu. Nefes aldı. Düşünmeye çalıştı.

Fiziksel kapasitesini biliyordu. Tüm dövüş sanatları eğitimine rağmen Victor Lutz'un cüssesinde ve gücünde bir adamı asla alt edemezdi. Ama onu kaçacak kadar uzun süre şaşırtabilirdi. Yardım almak için.

Jenna vücudunu sertleştirdi, kendisine dokunmasını bekledi, boğazındaki bıçağın basıncında en ufak bir azalma, dikkatinin dağıldığına dair en ufak bir işaret bekledi, sadece tek bir şansı olduğunu biliyordu onu şaşırtmak ve kaçmak.

Bunun yerine, bıçağın üzerindeki baskı biraz daha arttı. Acıdı. Hem de çok. Boğazında bir inilti ve onunla birlikte panik oluştu.

Beni öldürecek. Steven beni bulacak, ama çok geç olacak. Ölmüş olacağım.

Jenna, dur. Nefes al. Düşün.

Ağır bir el, yatarken giydiği yıpranmış tişörtün üzerinden göğsünü örttü. Meme ucunu sertçe çimdikledi. Burnundan bir nefes çekti. Bu sefer sızlanmayı engelleyemedi.

"Hoşuna gitti mi?" diye hırladı. Geceliğini karnına kadar itti ve külotunu parmakladı. Adamın nefes alışının sertleştiğini duyabiliyordu. Daha hızlı. "Güzel."

Bacaklarını kapatma isteğini kontrol edemedi ama adam sadece usulca güldü. Eli kayboldu ve kız derinin yumuşak sıyrıklarını mı duydu? Hayır. Plastik mi? Muhtemelen. Bir çanta mı? Belki. Hayır, bir çıt, çıt, çıt, çıt sesi duyduğunu düşündü. Metal tokalar açılıyor ve plastik bir çantaya çarpıyordu. Her ayrıntıyı yakaladı, eğer kaçarsa polise anlatabileceği her şeyi anlatması gerekeceğini biliyordu.

Sonra başka bir ses duydu, onu neredeyse rahatlatan bir ses. Yumuşak bir hırıltı, bu bir köpek hırıltısıydı. *Köpekler.*

Sonra bir havlama, hırlama furyası.

Küfür. Şiddetli küfürler. Keskin bir acı çığılığı. İnsan. Daha fazla küfrü bir köpek havlaması izledi, sonra hiçbir şey olmadı. "Orospu çocuğu," diye hırladı.

Sonra her şey bir anda oldu.

Ön kapısı çalındı ve Bayan Kasselbaum'un acil İyi olup olmadığını, yardıma ihtiyacı olup olmadığını soran bir ses. Bıçağın boğazına dayandığını hissetti, daha sert bastırdı, sonra geri çekti. Ve içgüdüsel olarak bıçak yatağa saplanırken yuvarlandı. Bir saniye önce yattığı yerde.

Bir küfür daha duydu, sonra kumaşın yırtılma sesini. Sonra adamın eşyalarını toplama ve ışığı geride bırakarak koşarken çıkardığı ayak seslerini.

Parlak ışıktan gözlerini kırıştıran Jenna bir an yattı. Elini boğazına götürdü ve kendi kanıyla yapış yapış olan elini çekti.

Eline, kana baktı. İnanamıyordu. Kanıyordu. Onu keserdi.

Sonra ön kapının açılma sesini ve bir başka irkilmiş acı çığlığı duydu. Bayan Kasselbaum. *Oh, Tanrım.*

Ona ulaşmalıyım. Yardım çağırmalıyım. Jenna ağzındaki bandı yırtıp attı ve derin bir nefes aldı. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, ayakları sert ve tüylü bir şeye çarptığında irkildi.

Köpek. Hangisi?

Köpeği öldürmüş. ? Oh, Tanrım.

Telefonu kaptı ve 911'i tuşlarken bir yandan da tökezleyerek, düşerek, sürünerek dairesinin önüne doğru koştu. Yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine çıkmaya çalıştı ama sandalye sallanıp düşerek onu tekrar yere yuvarladı. Dizlerinin üzerinde doğrulup birkaç metre daha sürünmüştü ki 911'in sesi duyuldu. Jenna kadının sorusunu bitirmesini beklemedi, sadece geveledi. "Yardım edin. Lütfen. Bir adam... sadece geldi."

"Hâlâ orada mı hanımefendi?"

Sakin sesi duymak nefes almasına yardımcı oldu. Düşün. Konuşmasına. "Hayır. Hayır, o gitti." Ürperdi, sürünerek açık ön kapısına yaklaştı, orada başka bir

Kürklü beden hemen içeride yatıyordu.

"Yaralandınız mı hanımefendi?"

Jenna histerik bir kahkahanın boğazında düğümlendiğini hissetti. "Kanıyor. Beni kesti. Yaralı başka bir kadın daha var. Komşum." Sürünerek köpeğin yanından geçti ve başka bir komşunun belirdiği koridora çıktı, kulağında telsiz bir telefon vardı. O da 911'i arıyordu.

Böylece telefonu kapatabilirdi. Kendini Bayan'ın yanında dizlerinin üzerine çöktürdü.

Kasselbaum'un hareketsiz formu. "Bayan Kasselbaum." Yaşlı kadının ilk adını bile bilmediğini fark ettiğinde gözyaşları sel olmuştu. İnce, cılız bir omuzu kavradı ve sarstı. "Bayan Kasselbaum, lütfen."

Diğer komşu onun yanına diz çöktü ve elini yaşlı kadından çekti. "Ona dokunma," dedi, kendi sesinde panik vardı. "Bekle. sağlık görevlileri. Yoldalar." Adı Stan'di. Karısı Terri'ydi ve Bella adında yeni bir bebekleri olmuştu. Tüm bunları biliyordu ama çok fazla önemseydiği için ölmüş olabilecek yaşlı kadının ilk adını bilmiyordu.

Jenna şimdi hıçkırarak Bayan Kasselbaum'un kapalı kapısına yaslandı, kendi telefonuna uzandı ve beynindeki diğer tek numarayı aradı.

"Steven, lütfen, gel."

10 Ekim Pazartesi, 01:43

Steven apartmanın merdivenlerini hızla çıktı ve sağlık görevlileri sedyeyi aşağı taşıırken rozetini gösterdi. Bayan Kasselbaum'un gri yüzüne baktı, saçları hâlâ bigudiler içindeydi, sonra sağlık görevlisinin yüzüne baktı. Omuz silkti. "Elli elli," dedi. "Seksen iki yaşında."

"Onu nereye götürüyorsun?" Steven, Jenna'nın bilmek isteyeceğini bildiği için sordu.

"Uyan. Gitmeliyiz." Onu iterek geçtiler ve ambulansın yanıp sönen ışıklarının yanında korkmuş, şaşkın bir komşu kalabalığının toplandığı apartmanın ön kapısından çıktılar.

Steven merdivenlerin geri kalanını üçer üçer çıktı ve Jenna'nın eşiğinde kısa bir durdu.

İki üniformalı polis, bir sandalyenin yan yattığı yemek masasının yanında duruyordu. Akşam yemeğinin kalıntıları hâlâ masanın üzerinde duruyordu ve Steven kendi tabaklarından birini tanıdı. Ayaklarına baktı ve köpeklerden birinin hareketsiz yattığı yere. Sonra da camında yumruk büyüklüğünde bir dairenin düzgünce kesilmiş olduğu sürgülü cam kapısına gitti.

Jenna kanepede yatıyordu, bir sağlık görevlisi de yanında yere diz çökmüştü. Yüzü, siyah saçlarının aksine bembeyazdı. Boğazında bir bandaj vardı.

Kutsal olmayan öfke derinden başladı ve taştı. Orospu çocuğu. Onun evine geliyor. *Ona zarar vermek.*

Sertçe yutkundu, kızın yüzüne, boğazındaki bandaja baktı. Biri ona zarar vermişti.

Ama yaşıyordu. Ve *onu* aramıştı.

Eşiği geçtikten sonra üniformalılar tarafından durduruldu. Rozetini gösterdi.

Üniformalılardan biri şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Sizin yetki alanınızda değil, Özel Ajan Thatcher," dedi kibarca.

Steven öfkesini bastırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "O benim yetki alanımda," dedi. *"O benim."*

Üniformalılar birbirlerine baktılar, sonra da tek kelime etmeden geri çekildiler.

Sağlık görevlisinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Jenna." Jenna'nın gözleri açıldı ve içinde şok, gözyaşları ve suçluluk duygusu gördü. Dudakları titredi ve gözlerini kırıştıtırarak gözyaşlarını beyaz yüzünden aşağı gönderdi. "Çok üzgünüm Steven. Seni dinlemeliydim."

Sağlık görevlisi ona sertçe baktı. "Şokta ama iyileşecek."

Arkasından üniformalılardan biri, "Bunu kez söyledi. Üzgün olduğunu ve seni dinlemesi gerektiğini. O ne yapıyor? ne demek?"

Steven onun eline uzandı ve imalarındaki şüpheyi görmezden geldi. "Öğretmenlik yaptığı okuldaki bazı çocuklarla başı dertteymiş.

Birkaç gün önce arabasının frenlerini kestiler. Yalnız kalmasından korkuyordum. Al Pullman, Soruşturma Bölümü, tüm detaylara sahip."

Sağlık görevlisi eşyalarını toplarken, "Jim ve Jean-Luc'u da sordu," diye ekledi. "Onların köpekler olduğunu düşündük."

Steven önce ön kapının yanında yatan köpeğe, sonra da arkasında duran üniformalılara baktı. "Evet. Yaşıyorlar mı?"

"Zar zor," dedi Üniformalı Bir. "Bunun için zehirden şüpheleniyorum. Arkadaki saldırganla boğuşmuş. Oldukça kötü yaralanmış ama nefes alıyor."

Steven'in zihni açıklığa, Pal ve yaşlı Bud Clary'ye geri döndü. Yüz yıl öncesine benzeyen bir güne. "Bir veteriner çağıracağım ama onlara dokunmayın. Adli Tıp'ın onları kanıt için kontrol etmesini isteyeceğiz." Daha Kent'in numarasını cep telefonuna tuşlamıştı ki adam Jenna'nın kapısında belirdi, yanında Steven'in Kent'in "bayan veterineri" olarak tanıdığı bir kadın vardı.

"Pullman beni aradı," dedi Kent, "Nancy onu aradıktan sonra, sen de aradıktan sonra. Nancy ona olay yerini ve köpekleri kontrol etmemi isteyeceğini söylemiş. Wendy de yanımdaydı ve benimle gelmeyi teklif etti."

Steven, "bayan veteriner" Wendy'nin gecenin bir yarısı kendisiyle birlikte olması konusunda yorum yapmamayı tercih etti. "Teşekkürler, Kent. Wendy, arkadaki köpek bıçaklandı."

Başını salladı. "Anlaşıldı. Çantamda bir dijital fotoğraf makinesi var. Onu dikmeden önce fotoğraflarını çekeriz."

Jenna sağlık görevlisinin iyi niyetli ellerini bir kenara iterek çalıştı. "Jim orada, kapının yanında. Jean-Luc arkada. Lütfen onlara yardım edin. Onlar benim hayatımı kurtardı."

Steven yutkundu. Ve bunun için köpekler hayatlarının geri kalanında biftek yediler. Tabii yaşarlarsa.

Wendy Jenna'ya gülümsedi. "Sen kendin için endişelen. Ben senin çocukların için endişelenirim."

Steven dikkatini tekrar Jenna'ya çevirdi ve yıpranmış Duke tişörtündeki kan lekelerini fark etti. "Başka yarası var mı?" diye sordu sağlık görevlisine.

Sağlık görevlisi başını salladı ve çantasını kapattı. "Sadece boğazı. Gömleğindeki kan kendisine ait gibi görünüyor."

"Yatak odasından sürünerek çıktığı yerde, halının üzerinde kanlı el izleri bulduk," dedi üniformalı İki.

Onu korkmuş, incinmiş ve yaralı bir hayvan gibi kendi evinde sürünürken hayal eden Steven'ın sızladı. Sırf bu yüzden, bunu ona kim yaptıysa cezasını çekecekti.

Kent yeniden ortaya çıktı, yüzünde bir soru vardı. "Jenna, yatağında battaniye var mıydı?"

Kız ona donuk donuk baktı ve Steven bir an için cevap veremeyeceğini düşündü. Sonra dudaklarını yaladı, alt dudağını ığnedi. "zerimden çekti. Yere düştü."

Steven'ın gözleri panik içinde sağlık görevlisine kaydı. "O-"

Sağlık görevlisi başını salladı. "Hayır diyor ve ben de aksine bir şey görmedim."

"Başladı," dedi Jenna düzensiz bir sesle. "O... bana dokundu. Eldiven giyiyordu. Sonra durdu ve bir çanta açtı." Durakladı ve gözleri odaklandı. "Tıpkı seninkine benziyordu," dedi sağlık görevlisinin çantasını göstererek. "Tokayı oturtma şeklin, sonra kapatma şeklin. Ama o kendininkini açıyordu. Sonra Jean-Luc geldi. Kavga ettiler ve o çığlık attı. Sonra Jean-Luc ..." Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

"Eğer kurtarılabilecekse, bunu yapabilecek kişi Wendy'dir," dedi Kent kesin bir ifadeyle ve Jenna gözlerinde minnettarlıkla ona baktı.

"Teşekkür ederim."

Kent sesini alçaltarak, "Artık orada battaniye yok, Steven," dedi. "Sanırım köpek onu kan akıtacak kadar iyi yakalamış olabilir. Muhtemelen akıntıyı durdurmak için battaniyeyi kullanmıştır. Wendy köpeğin kanını kontrol ediyor. dişler."

İnanılmaz bir şekilde Steven dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Telif haklarını ödeyeceksin

Law and Order tüm bunlar bitmeden önce."

Kent onun omzunu kavradı ve sıktı. "O iyi, Steven." şu anda ayakta durmuş olan sağlık görevlisine baktı.

İlgi. "Hastaneye gitmesi gerekiyor mu?"

"Hayır. Yarayı kapattım ve antibiyotik iğnesi yaptım. Doktoruna görünmesi gerekiyor ama bunu yarın sabah yapabilir."

Kent tekrar Steven'a baktı. "O zaman onu eve götür ve sinirlerini yatıştırmak için bir içki iç. Biraz uyu. Sabahki toplantıda sensiz de idare edebiliriz."

Steven Jenna'nın elini sıktı. "Sana bir çanta hazırlayayım."

Pazartesi, 10 Ekim, sabah 8:00.

Ertesi sabah geldiğinde ekibi kaşlarını çatı. Hemen konuşmaya başladılar, patronu grubun başını çekiyordu. "Bugün evde kalacağını sanıyorduk Steven," dedi Lennie sitemle.

"Burada ne halt ediyorsun Steven?" Sandra sordu. "Ste-ven," diye iç geçirdi Nancy.

Kent biraz incinmiş görünerek, "Sana idare edebileceğimizi söylemiştim," dedi. "Sen bir aptalsın, Steven," diye mırıldandı Harry.

Liz, "Senin evde olman gerekiyor," diye açıkladı.

Meg bıkkın ama şaşırmamış bir halde ona baktı. Davies masanın ucunda oturmuş onu izliyordu.

Steven yerine oturdu ve ekibine, patronuna, misafir "ortağına" baktı.

Ve önceki geceyi düşündü. Jenna'nın dehşet yüzünü, gömleğindeki kanı. İki yaralı hayvanı. Yatağındaki kan. Yatağının yanındaki şiltede acımasız bir yırtık. Gözlerini kapadı ve ürperdi. Bu yırtık kolaylıkla onun içinde de olabilirdi. Onu kaybedebilirdi.

Gözlerini açtığında herkesin onu endişeyle izlediğini gördü. "Onu istiyorum," dedi basitçe. "Onu hapse atmak istiyorum. Anahtarı okyanusun ortasına atmak istiyorum ki bir daha gün yüzü görmesin." Liz'e baktı. "Yasal olarak, elbette."

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

"Peki," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak, "neredeyiz millet?"

Pazartesi, 10 Ekim, sabah 8:00.

Kendini ahırdaki tek sandalyeye bıraktı. "Lanet köpekler."

Suyu bacağından çekerken yüzünü buruşturdu ve Virginia sınırındaki bir eczaneden aldığı doksan dokuz sentlik peroksit şişesiyle uyluğundaki yırtık eti sildi. Böyle bir ısırıkla hastaneye elini kolunu sallayarak giremezdi. Thatcher'a bu kadar büyük bir handikap vermek istemiyordu.

Tecrübelerine dayanarak bir hafta içinde iyileşeceğini biliyordu. Yıllar önce bir keresinde, karnında bir kesik açmadan önce yeterince hareketsiz hale getiremediği bir köpek tarafından ısırılmıştı. O ısırığı da kendi başına halletmişti, yani ne yapması gerektiğini biliyordu. O deneyimden öğrendiği en önemli şeyler yarayı temiz tutmak, kuru tutmak ve bol miktarda antibiyotik krem kullanmaktı. Ve bağlarının gücünü iyice test etmemişse asla ama asla bir köpeği kesip açmamasıydı.

Bu gecedен sonra listeye iki bilgelik mücevheri daha ekleyebilir. Sadece bir köpek gördünüz diye asla tek bir köpek olduğunu varsaymayın. Ve asla ama asla ev ziyareti yapmayın.

Bir dahaki sefere Bayan Marshall'ı buraya getirecekti. Her şeyinin yanında olduğu yere.

Topallaya topallaya güzel Alev'in masanın üzerinde cenin pozisyonunda yattığı yere gitti. Susuz kalmaya başlamıştı ve birkaç gündür bir şey yememişti. Daha fazla dayanamazdı, o yüzden kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı.

Bayan Marshall'ın dairesindeki olaylardan arta kalan öfkeyi bir kenara itti.

Endişelenme, dedi kendi kendine. *Bunu bir olarak düşün. Her zaman bir sonraki sefer vardır.*

10 Ekim Pazartesi, saat 815.

Steven zonklayan şakaklarına masaj yaptı. "Hem Rudy'nin *hem* de babasının dün gece için mazeretleri mi var?"

"Kendi plakasız arabalarımızdan başkası tarafından değil," dedi Lennie kuru bir sesle. "Bu nasıl bir ironi?"

"Berbat bir durum," dedi Steven. "Peki bu bizi nereye götürüyor?" "Dün gece Jenna'nın dairesinde başka biri daha vardı," dedi Harry. "Lutz'un futbol takımından biri
Büyük arkadaşlar. Pullman'ın frenlerin kesilmesiyle ilgili sorguladığı isimler elimizde. Hepsini sorguya çekeceğiz."

Kent memnuniyetle, "Her kim yaptıysa kötü bir köpek ısırığı olacak," dedi.

Steven ona baktı. "*Lütfen* bana Jean-Luc'un dişlerinde şey bulunduğunu söyle."

Kalın lenslerinin arkasından gözleri parlayan Kent başını salladı. "Wendy örnek aldı ve mükemmel. DNA laboratuvarı iyi bir parmak izi alacağımızı söylüyor."

Teşekkür, Steven sessizce cennete dua etti. Kent'e dedi ki, "İyi işti. Wendy'ye de aynısını söylediğimi ilet."

Lennie, "Ama Lutz'u her iki açıdan da sorguya çekmek için yeterli bilgiye sahip değiliz," dedi ve hepsini eldeki konuya geri getirdi.

Steven iç çekti. "Hayır."

"Ve şimdi Lutz onu izlediğimizi biliyor," diye ekledi Lennie.

Steven bir gün önce belediye başkanıyla yaptığı tatsız konuşmayı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Yine de gözetleme görevini verdiği için minnettardı. En azından yedi saat önce Jenna'yı kimin öldürmeye çalışmadığını biliyorlardı. "Ama kesik frenler için, diye düşünüyor," dedi Steven.

Meg düşünceli bir ifadeyle, "Ve eğer Rudy Lutz kılığına girmiş William Parker isem, birinin peşimde olduğunu düşüneceğim," dedi. "Bu onun çalışma şeklini değiştirecektir."

"Nasıl?" Davies günün ilk sözcüğünü söyledi. "Kendinden ne kadar emin olduğuna . Ya duracak ya da ateşi bir kademe daha yükseltecek."

Davies gözlerini devirdi. "Bu çok yardımcı oldu."

Meg kıstı. "O senin oğlun Neil, neden bazı fikirler sunmuyorsun?"

Davies ayağa kalkıp ilan panosuna doğru yürüdü ve Samantha Eggleston'ın fotoğrafına baktı. "Seattle'da, on beş yaşındayken

farklıydı. Amigo kızları seçer, kafalarını kazıtır, on beş kez bıçaklardı ama aynı stil anlayışına sahip değildi."

"Stil." Lennie sinirli bir şaşkınlıkla sözcüğü tekrarladı.

"Evet, tarz. Yani, onu nasıl yatırdığına baksana. Ellerini dua eder gibi birbirine bağlamış. Dövme." Fotoğrafın yanındaki ilan tahtasına vurdu. "İşaret, Tanrı aşkına. Lanet bir oyun oynuyor. Seattle'da onları saklamadı. Onları kaybolduktan sonra kırk sekiz saat içinde bulduk. Bulmak için hava fotoğraflarına ihtiyaç duyacağınız yerler orman açıklıkları değildi. Alışveriş merkezi otoparkları ve futbol sahalarıydı."

"Ama yine de kurbanların bulunmasını istiyordu," diye gözlemledi Meg. "Yine de herkesin onları birinin öldürdüğünü bilmesini istiyordu. Ama ne demek istediğini anlıyorum.

Sadece hızını kalmıyor, gösterişini de artırıyor. Sadece Onların bulunmasını istiyor ama nasıl ve ne zaman bulunacaklarına kendisi karar verecek. Bir mektup gönderecek, bir işaret bırakacak. Harry, işareti bulduğunda ne hissettin?"

"Kızgın," diye cevap verdi Harry. "Sanki bize burun kıvrıyormuş gibi." "Ya da bana," dedi Steven. "Bana karşı bir şeyler hissediyor gibi. Muhtemelen basın toplantıları yüzünden."

"O zaman biz de buna göre hareket etmeliyiz," dedi Liz. "Bu adamı açığa çıkarmalıyız yoksa öldürmeye devam edecek."

Steven saatini kontrol etti. "Nancy, öğleden sonra iki için bir basın toplantısı daha ayarla. Meg, bana bir senaryo yaz. O kadar kızsın ki *peşimden* gelsin. O zaman küçük kızlardan başka biriyle uğraşabilecek mi göreceğiz."

"Küçük kızlar acı çekebilir, Steven," dedi Meg, kuşkulu bir ifadeyle. "O zaman iki namluyu da ateşleyelim. Nancy, bütün liseleri ara ve tüm öğrenciler için toplantılar. Zorunlu toplantılar yarın sabah başlıyor. İlçedeki her genç kıza mesajı ulaştırmak için her birimiz sahip olduğumuz kadar çok okula gideceğiz."

Davies ilan panosunu incelerken arkasını döndü. "Peki mesaj ne?"

"Yabancıların arabalarına binmeyin ve canavarlar her zaman dişler." Steven Meg'e baktı. "Bunu basın toplantısı metnine ekle."

"Hangi kısmı?" Meg gülümseyerek sordu. "Toplantılar hakkında mı yoksa tüm canavarların dişleri olmadığı hakkında mı?"

Steven'ın karşılık gülümsemesi acımasızdı. "İkisi de. Rudy'nin okulunda konuşma yapacağımdan emin ol. Küçük orospu çocuğunun kim olduğumu tam olarak bilmesini istiyorum ki kimi hedef alacağını bilsin."

11 Ekim Pazartesi, 1350

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Jenna Casey'ye yeni kazağını göstererek konuştu. "Normalde boğazlı kazaklardan hoşlanmam ama Çarşamba günü Allison'lara yemeğe gittiğimde bandajı saklamak istedim." Jim ve Jean-Luc'un henüz kurtulamadığı hayvan hastanesinden insan hastanesine giderken alışveriş merkezinde durmuş ve kazağını almıştı.

Kasselbaum'un durumu stabildi ve Casey tamamen iyileşmişti.

Casey hastane yatağında kaşlarını çattı. "Yani Llewellyn'lere haneye tecavüzden bahsetmedin mi?" diye sordu, solunum tüpü çıkarıldığı sesi hâlâ pürüzlüydü.

Jenna dudağını ısırıldı. "Onlara birinin daireme girdiğini söyledim. Sadece onlara bıçaktan bahsetmedim. Peki ya kazak?"

"Konuyu değiştiriyorsun. Her neyse." Casey yatağı okşadı. "Gel, otur, bana sen ve Özel Ajan Thatcher hakkında her şeyi anlat." Sonra güldü, garip, çakıllı bir sesle. "Düşündüğün kadar iyi mi?"

Jenna dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Oh, evet."

Casey sırtıttı ve ellerini çırpıttı. "Ayrıntılar, Jen, ." Sonra Jenna'nın evet, tamam ifadesine kaşlarını çattı. "Bana hiçbir şey anlatmayacaksın, değil mi?"

Jenna sırtıttı. "Hayır."

Casey yüzünü buruşturdu. "Kaltak." Sonra parladı. "Baş nedimen olabilir miyim?"

Jenna gözlerini devirdi. "Casey, sen imkansızsın."

"Ama şimdi bunu düşüneceksin." Mavi gözleri büyüdü. "Zaten ."

Jenna yüzünün da alev aldığını hissetti. Bu düşünce aklından sadece *kısa bir süreliğine* geçmişti. Birçok, birçok kez, ama her biri

Kısaca. "Bak Casey, bu çeyrekteki son notlarınla ilgili. Blackman sana başka ne yapılması gerektiğini sormamı istedi."

"Hiçbir şey. Konularımı bitirdim ve notlarımı bir zarf içinde Blackman'ın masasına bıraktım."

"*Suç ve Ceza* temalarını ." Casey'nin kaşları kitabın adından söz edilince çatıldı. "Ne?" Jenna sordu.

Casey sıkıntılı görünüyordu. "Bunlarla ilgili önemli bir şey var. temalar ve ne olduğunu hatırlayamıyorum." Dudağını ısırды, sonra da düşünce. "gelecektir. Her neyse, sanırım mavi bana yakışır. Saten. Ve eğer poposunda fiyonk olan bir elbise seçersen, yandın demektir."

Jenna tehdidi zar zor duydu, dikkati televizyona takılmıştı. Daha önce sadece sessiz mırıltılar duyduğu yerde Steven'ın sesini duydu. Başka bir basın toplantısı düzenliyordu. Başka kız kaçırılmadığını fark edene kadar nefesini tuttu. Steven'ın bütün gece uyumadığını, titremeleri durana kadar ona sarıldığını, sonra da duş alıp farklı türden canavarları yakalamaya gittiğini düşündü. "Yorgun görünüyor Casey. Onun için endişeleniyorum."

Casey onun elini okşadı ve hiçbir şey söylemedi.

10 Ekim Pazartesi, 1420

Kaşlarını çattı ve peroksit şişesini karanlık odasındaki diğer kimyasallarla birlikte dolaba kaldırdı. Karanlık odasını kimse kontrol etmezdi ve etseler bile tüm kahverengi şişeler karanlıkta aynı görünürdü. Thatcher çıtayı yükseltiyordu. Ve biraz da kişiselleşiyordu. Dolabın kapağındaki aynada dişlerini gösterdi, dişlerinin olmadığını görünce sinirlendi.

Gözlerini devirdi. Demek canavarların her zaman dişleri yoktu, ha? Ne kadar saçma bir laf sokma çabası. Gerçekten de Thatcher'ı daha çok düşünmüştü.

Kendi yansımasına tatlı tatlı gülümsedi. Dişleri yoktu. Daha da iyi çalışan çok ama çok keskin bıçakları vardı.

10 Ekim Pazartesi, saat 15:00.

İlk adı Evelyn'di. "Kasselbaum, Evelyn" Bayan Kasselbaum'un hâlâ bilinci kapalı ama stabil bir şekilde yattığı odanın dışındaki tabelada yazıyordu. Jenna bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı. Ve durdu. Küçük pencerenin yanında duran Seth'in omuzları kamburlaşmıştı.

Döndü ve bakışları boğazlı kazağın örttüğü boğazına odaklandı. Ve Jenna onun gözlerinde endişe ve korku gördü. Ve acı. O biliyordu. Bıçağı. *Ona kendim söylemeliydim*, diye düşündü.

"Ben iyiyim baba," diye fısıldadı. "Gerçekten."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durdu ve Jenna kendini bir yılanın karnından daha aşağıda hissetti.

"Özür dilerim. Seni endişelendirmek istemedim."

Yine de bir şey söylemedi. Ama boğazı ağlamak ister gibi çalışıyordu ve Jenna birden onu yaraladığını anladı. Ve tüm hikâyeyi itiraf etme zamanının biliyordu.

"Adam'ın arabası hurdaya döndü, baba. Hurdaya döndü. Geçen Perşembe." Adam irkildi, daha da solgunlaştı. Kararsız bir nefes aldı. "Casey kullanıyordu ve bir setten aşağı uçtu. Neredeyse ölüyordu." Sırtını sert bir şekilde tuttu. "Frenler patlamıştı. Yaralanması gereken bendim."

Seth kendini Bayan Kasselbaum'un yatağının yanındaki sandalyeye bıraktı. Gözle görülür şekilde titriyor.

Jenna odayı geçip sandalyenin yanında diz çöktü. "Sana söylemeliydim. Özür dilerim. İstemedim-"

"Beni endişelendirmek için mi?" Seth sözlerini bitirdi, gülümsemesi acı ve çarpıktı. "Bunu geçen hafta hallettiğimizi sanıyordum Jenna. Başın derde girdiğinde bana söyleyecek kadar güvendiğini sanıyordum."

Jenna ağzını açtı. Kapadı. Ne diyeceğini bilemedi.

Seth içini çekti. "Çok bağımsızsın. Her şeyi ve herkesi kendi başına halledebileceğini sanıyorsun. İnsanlar adına kararlar veriyorsun, Jen. Ve buna hakkın yok. Kendini süper kadın sanıyorsun, her şeyi istediğin gibi yönlendirsin." Gözlerini kapattı. "Ve soy geri kalanımıza seni önemseme ayrıcalığını yaşıyorsun."

Yine de ne diyeceğini bilemedi.

"Adam'a bir söz verdim," diye devam etti Seth, boğazı sarsılarak yutkunurken gözleri hâlâ kapalıydı. "Sana göz kulak olmam için bana söz verdirdi. Kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olmak için. Sana asla söylemeyeceğime, bir yolunu bulacağına dair bana söz verdirdi..." Bocaladı. "Beni atlatacağını söyledi. Her şeyi kendin için yapmaya çok alışkın olduğunu söyledi. Kimsenin senin için bir şey yapacağına güvenmiyormuşsun. Seninle ilgilenmekten. Neden? Jenna?"

Jenna başını salladı. Adam elbette haklıydı. "Bilmiyorum."

Seth gözlerini açtı ve Jenna acıyla karışık bir yorgunluk gördü. "Bunun sebebinin ailenin sevgisi ve güveniyle büyümemiş olman olduğunu söyledi. Aslında küçüklüğünden beri tek başınaymışsın. Gerçekten nasıl aile olunacağını bilmiyormuşsun."

Jenna'nın tüyleri diken diken oldu. "Babam beni severdi."

"Ama annenin seni eleştirmeyi bırakmasına yetecek kadar değil. Seninle ilgilenecek kadar değil. Her şeyi tek başına yapmak zorunda olmadığını bilmeni sağlayacak kadar değil." Elini havada salladı. "Nedenini boş ver. Gerçek şu ki o haklıydı. Oğluma verdiğim sözü yerine getiremem Jenna. Sana bakmama izin vermiyorsun. Dün gece neredeyse öldürülüydün ve tüm ayrıntıları Evelyn'in hemşiresinden öğrenmek zorunda kaldım."

Jenna onun sözlerinin içine işlemesine izin verdi ve tıpkı Adam'ın haklı olduğu gibi onun da olduğunu anladı. Titreyerek yanağını Seth'in dizine yasladı. Ve onun kendisini önemsemesine izin verdi. Hissettiklerini paylaşmasına izin verdi. "Çok korkmuştum baba. Beni öldüreceğini sandım."

Onun saçlarını okşadı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bıçağı boğazıma dayadı. Beni kesip açmaya çalıştı ama kaçtım ve onun yerine yatağı kesti. Jean-Luc onu ısırды ve kaçtı. Çıkarken de Evelyn'i yere düşürdü."

Başındaki eli titredi, sonra okşamaya devam etti. "Jenna, benimle eve geliyorsun."

Jenna başını kaldırdı, bir sonraki sözlerini nasıl karşılayacağından emin değildi. "Dün gece Steven'la kaldım. Onunla kalmamı istiyor."

Seth uzun bir süre onu inceledi. "Seni önemsiyor mu?" Steven'ın önceki gece ona nasıl sarıldığını hatırladı. Nadide bir porselen gibi. "Evet."

Seth'in gözleri kısıldı. "Ve boş bir yatak odası mı var?" Jenna yanaklarının ısındığını hissetti. "Baba!"

"Peki, mi?"

Jenna başını salladı. "Evet." Sonra gülümsedi. "Ve Çarşamba günleri köfte yapmayan bir teyze."

Seth ona gülümsedi ve o da affedildiğini anladı. "Ben de gelebilir miyim?"

YİRMİ YEDİ

11 Ekim Salı, 1300

JENNA UYUYAMIYORDU. BİR KISMI da uyku düzeninin bozulmasıydı. Bir kısmı da bir gece önce tam bu saatlerde boğazında bir bıçakla uyandığını ve polisin elinde hiçbir şüpheli olmadığını bilmesiydi.

çünkü Victor Lutz'un bir mazereti vardı. Ve kesinlikle bunun bir parçası Steven'in yan odada uyuduğunu bilmektir. Kendine *bunun çoğunun* Steven'in yan odada uyuduğunu bilmek olduğunu ve yirmi dört saatlik mantıksız bir yıldönümü korkusu olmadığını söyledi.

Yirmi dört saat hizmet veren acil servis veterinerini aramayı düşündü. Klinikte hâlâ Jim ve Jean-Luc vardı ama durumlarının son bir saat içinde değişmediğini anladılar. Jim iyileşiyordu ama Jean-Luc hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu. Kent'in arkadaşı Wendy mükemmel bir iş çıkarmış olsa da, Jean-Luc'un bıçak yaraları derin ve kötüydü. Onları onun için aldığını bilmek onu hâlâ hasta ediyordu.

"Her iki köpek de strikninle zehirlenmiş," demişti Wendy bu akşam Kent'le birlikte son durumu bildirmek için ona ve Steven'a. "Muhtemelen midelerini yıkadığımda bulduğum biftek yoluyla sistemlerine girmiş."

Jenna teninin soğuduğunu hissederek, "Demek davetsiz misafirim gerçekten de çok iyi hazırlanmış," dedi. Kendi lambasını, kendi plastik çantasını getirmişti. Köpekleri için zehir. Bıçaklar.

Wendy, "Yalnız," diye karşılık vermişti, "iki köpeğin de vücudunda onu tamamen öldürecek kadar zehir yoktu, yani o *kadar* da iyi hazırlanmamıştı." Sonra Jenna'nın istediği zaman kliniği arayabileceğini söyledi.

Jenna da yapmıştı ama bu kadar erken bir zamanda tekrar yapmak mantıklı gelmiyordu. Klinik çalışanlarının onun mantıksız gece korkularını yatıştırmaktan başka yapacak işleri olduğunu düşündü.

Bu yüzden bornozunu giydi ve bir şeyler atıştırmak için yola koyuldu, keşke eve dönerken Rocky Road almak için duracak kadar akılsız olsaydı diye düşünürken Nicky'nin odasından gelen bir ses dikkatini çekti. İçeri baktığında onu yerde uyku tulumunun içinde oturmuş çizgi roman okurken buldu.

"Senin uyuyor olman gerekmiyor muydu?" diye fısıldadı. "Değil mi?" fısıldadı.

Touché, küçük adam, diye düşündü Jenna gülümseyerek. "İçeri girebilir miyim?" Omuz silkti ve kitabı bir kenara bıraktı. "Tamam." Onun uyku tulumunun yanına, yere bağdaş kurarak yerleşti. "Kitap iyi mi?" "Yok."

Uyuması gerekirken kaç gece oturup kitap okuduğunu merak etti. "Uyuyamıyorum," diye alçak sesle itiraf etti. "Nasıl uyuyabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Helen Teyze ılık süt diyor."

Jenna yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm ama bu kulağa iğrenç geliyor." "Öyle. Matt koyunları saydığını söylüyor."

Jenna kaşlarını çatı. "U'lar mı? Harfleri saymanın ne faydası olacak?" "Hayır, ewes."

Brad *koyunları* saydığını, Matt de *koyunları* saydığını. Onlar *kız* koyun."

Jenna dudaklarını büzerek başını salladı. "Oh."

"Seksle ilgili bir şeydi çünkü Brad bunu söylerken Matt'in kafasına."

Jenna öksürdü. "Affedersiniz?"

Nicky gözlerini kıstı. "Bilirsin işte. Seks. Seks hakkında bilgi sahibi olmalısın."

Jenna zorlukla yutkundu. "Duymuştum, evet. Sadece duymuş olmana şaşırdım."

"Ben yedi yaşındayım," dedi.

"Tamam." Jenna çılgınca söyleyecek başka bir şey aradı. "Tamam. Ne sıklıkla burada oturup kitap okuyorsun-" Adamın bir kenara bıraktığı kitabı aldı. "*Kaptan Düşükdön'un Maceraları* mı?"

"Yaklaşık her gece."

Şaşkınlıkla kitabı yere bıraktı. "Her gece mi? Neden, Nicky?"

Ona sertçe baktı. "Çünkü ben de uyuyamıyorum. O olaydan beri uyuyamıyorum." Sonra ifadesi yumuşadı. "Babamla Helen Teyze'nin senin olayın hakkında konuşuyoruz. Merak etme," dedi elini okşayarak. "Buna alışacaksın."

Jenna gözlerini kırptırdı, onun bu kesin tavrına nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu.

kaçırılmasına atıfta bulundu. Parmakları boynundaki bandaja gitti. "Ama buna alışmak istemiyorum. Uyumayı seviyorum."

"O zaman ben olsam koyunları saymayı denerdim," dedi bilgece.

Ya da belki seks, diye düşündü Jenna ama bunu kendine saklamaya karar verdi.

"Şey, küçük bir kızken uyuyamadığımda babamla bir oyun oynardık."

İlgilenmiş görünüyordu. "Futbol mu?"

Jenna, babasıyla evde futbol oynamış olsalardı annesinin ne diyeceğini düşünerek kıkırdadı. de gecenin bir yarısı. "Hayır, bu bir hikâye anlatma oyunuydu. Babam hikâyeye başladığı, sonra ben biraz anlatırdım, sonra o biraz anlatırdı, ta ki bitene kadar."

"Hangi hikaye?"

". Denemek ister misin?" Omuz silkti. "Tabii, neden olmasın."

Jenna ona gülümsedi. "Çok komiksin, Nicky."

Bunun üzerine neşelendi. "Gerçekten mi? Herkes Matt'in komik olduğunu söyler ama ben asla."

"Evet, . Neden komik bir hikaye uydurmuyoruz? Ben başlayayım. Bir zamanlar Walla Walla, Washington adında bir kasabada bir adam yaşamış." Ona doğru eğildi. "Orası gerçek bir yer, biliyorsun."

Nicky başını salladı. "Hayır, değil."

"Öyle." Kadın ona baktı, aniden ilham gelmişti. "Ne kadarına bahse girmek istersin?"

"Bahis oynayamam. Hiç param yok."

"Para hakkında kim bir şey söyledi? Yarın internetten bakacağız. Eğer haklıysam -ki haklı olacağım- yarın gece yatağına uzanacaksın. Yanılıyorsam, ben de seninle yerde yatarım."

Bunu düşündü. "Bu adil," diye karar verdi. "Yani adamın bir laması vardı. İki tane / harfi var, biliyorsun."

"Biliyorum. Bir gün laması hastalandı ve doktora gitmek zorunda kaldı."

"Doktor da bir çalar saat yuttuğunu söyledi," Nicky, Yastığına sarılıyordu.

"Her gün öğle vakti korkunç bir gürültü çıkarırdı. Lama hiçbir yerde hoş karşılanmazdı. . ."

On dakika sonra Nicky lamayı sirkte öpücük satar hale getirmişti. Ve mışıl mışıl uyuyordu. Kendini toparlayarak Nicky'nin odasından çıktı ama Steven'in sert göğsüyle karşılaştı.

Yutkundu. Onun sert, çıplak, kıllı, çıplak, altın göğsünü. "Uyuyor," diye fısıldadı.

"Anlıyorum." Gözleri parıldadı ve köşeleri kırıştı ve onu yakalayıp halının üzerinde güreştirmek ve onunla birlikte olmak istedi. "Lamalarla öpüşmek, ha?"

Omuz silkti. "O senin çocuğun." Sonra kaşlarını çattı. "Oğlunuz seksi biliyor."

Steven sırtıttı. "Şey, o yedi yaşında."

Yumruklarını kalçalarına dayadı. "Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?"

"Odandan çıktığını duyduğum andan itibaren. İçeride uyuduğunu bildiğim ve sana dokunamadığım için bütün gece gözüme uyku girmedi. Sen." Alnı onunkine değene kadar yaklaştı. "Ben de seks diye bir şey duydum."

Gülümsememek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. "Peki, sen kaç yaşındasın?"

"Otuz altı." Elini çekiştirirdi. "Seksi ve nasıl yapılacağını bilecek kadar yaşlı."

Yatak odasının kapısını kapatırken Jenna hafifçe gülüyordu. "Söylemiyorsun."

"Oh, biliyorum. Ve eve dönerken bir yerde durdum." Adam omzunun üzerinden başını uzattı ve kızın gözleri üç büyük kutuyu görünce açıldı. yatağında prezervatifler. "Sence yeterli olacak mı?"

"Göreceğiz bakalım, Özel Ajan Thatcher." Onu nazikçe öptü. "Ve hisset. Ve tadına bak."

"Belki de bu seks olayını biliyorsundur."

11 Ekim Salı, saat 800.

"Bir yanıt aldık." Steven katilden aldığı son notun kopyalarını konferans salonundaki masanın üzerine fırlattı. "Sorumlu Özel Ajan Steven Thatcher'a özel teslimat."

Liz bir kopyasını aldı ve inceledi. "Seni terfi ettirdi." "Evet, Lennie'ye söyleme." Steven oturdu ve şakaklarını ovuşturdu. "Harry, senin arama çalışmalarına başlaman gerekiyor. Roosevelt'teki toplantıyı bitirdiğimde sana katılacağım."

Meg yüzünde şaşkın bir ifadeyle sayfaya baktı. "Bunun onu zorlayacağını biliyordum ama ..."

"Ne yaparsak yapalım onu öldürecekti Meg," dedi Steven bıkkın bir ifadeyle. "Başka bir helikopterin havadan çekim yapmasını ayarladım. Nottaki koordinatlar. Bu sefer bize daha spesifik bir aralık verdi. Alev'i Samantha'yı bulduğumuzdan daha hızlı bulabiliriz."

"Ve bir kez sahip olduk mu?" Harry sordu.

Steven parmak izi olmayan nota baktı. Tanımlayıcı tek bir unsur bile yoktu. "O halde onu planladığından daha hızlı hareket etmeye zorladığımızı ve bir hata yaptığını umuyoruz."

11 Ekim Salı, 19:30

Steven ön kapıyı iterek kapattı, Jenna'nın yüzünü görme arzusu onu ayakta tutan tek şeydi. Bu sabah Roosevelt Lisesi'ndeki toplantıdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Harry'den Alev Rahrooh'un cesedini bulduklarına dair bir haber almıştı. Tam da katilin notunda söylediği yerde.

Hazırlıklı olmadığı şey ise onu bekleyen manzaraydı. Meg, katilin ya duracağını ya da bir çentik atacağını düşünmüştü.

Bu ikincisiydi.

Ve bu sefer kahvaltısını kaybeden tek kişi Harry de değildi. Steven on uzun saat sonra hâlâ bir lokma yiyebileceğinden emin değildi. Ama işin en kötü yanı açıklıktaki ceset değildi. En kötüsü de Rahrooh'ları ziyaret edip kızlarının öldüğünü söylemek zorunda . Denemek için Kızlarının cesedini teşhis etmek için morga geldiklerinde görecekleri şeye onları hazırlamak. Canavar sadece değerli çocuklarına tecavüz edip öldürmekle kalmamış, aynı zamanda onu parçalara ayırmıştı.

Harry bu kez bir değil, altı işarete rastlamıştı. Baş, Kol Bir, Kol İki, Gövde, Bacak Bir ve Bacak İki. Lorraine Rush Steven'in tanık olduğu en korkunç sahne değildi ama Alev Rahrooh Dürüstçe söyleyebilirdi ki kariyerinin en kötüsüydü.

Ve katili böylesine alçakça bir eyleme ittiğini bilmek. Meg bu akşam ona o sabah söylediği sözleri hatırlattı; ne yaparlarsa yapsınlar hayvanın Alev'i öldüreceğini söylemişti. Ama o genç kızın cesedini görmeden önce bu sözlerle inanmak daha kolaydı.

Duygusal olarak tükenmiş bir halde ön kapısına yaslandı. Ofisinden Jenna'nın sesini duyduğunda gözlerini kapattı, ruhuna damgalanmış gibi görünen katliamın üzerine onun yüzünü yeniden yazmaya çalıştı.

"Şimdi bahsimizi hatırlıyorsun," diyordu. "Ne yazdığını söyle bana." "Walla Walla, Washington," diye okudu Nicky huysuz bir sesle. "Sen kazandın."

"Peki nerede uyuyacaksın?"

"Kendi yatağında," dediğini duydu oğlunun suratsızca.

Jenna sert bir sesle, "O zaman işine bak," diye emretti. "Git dişlerini fırçala, ben de seni yatırayım."

"Ve hikaye oyunu oynayacağız?"

"Elbette, neden olmasın?"

ve Steven, tek istediği onu kollarına alıp vücudunu onunkine gömmek ve kısa bir süreliğine dünya yokmuş gibi davranmak olmasına rağmen kendini gülümsemeye zorladı.

Normal insanlar olduklarını.

Boğazında hasta bir genç haydut çetesinin kanıtlarını taşımadığını ve masum bir hayatın vahşice sona erdirildiğini, ölümden sonra bile harap edildiğini görmediğini.

"Hey, Nicky, oğlum nasıl?" sordu, sesine mutlu bir hava katarak, ama oğlunun bunu yutmadığını hemen anlamıştı. Nicky başını kaldırıp ona baktı, sonra da onu orada görür görmez ayılan Jenna'ya baktı. Nicky'nin çilli burnunun ucuna dokundu.

"Sanırım baban kötü bir gün geçirdi. Belki biraz gevşeme fırsatı bulduğunda gelip bize hikayemizde yardımcı olabilir. Sen yatağına git ve dişlerini fırçala. Bir iki dakika içinde orada olacağım." Nicky yukarı çıktığında Jenna Steven'a döndü ve kollarını açtı.

Tek kelime etmeden onu kendine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. "Bana hep kumsal ve hindistancevizi gibi kokuyorsun," diye fısıldadı.

Giysilerinin katmanları arasından onun omzunu öptü. "Onu bulmuşsun. Üçüncü kızı."

Adam ürperdi ve kadının kolları adamın beline dolandı. "Çok üzgünüm Steven," diye mırıldandı yüzünü kaldırarak. "Çok üzgünüm."

Yüzünü aradı, henüz tanımlayamadığı bir şey arıyordu ama onu gözlerinde buldu. Onu öptü, sağlayabileceği türlü rahatlığı ondan aldı, kuyuyu yeterince derin buldu. Öpücüğü büyüdü. Ellerini onun saçlarının arasına sokup başını geriye çekene kadar çaresizdi.

"Steven, ne oldu?"

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Jenna. Yapamam işte."
konuda konuşamıyorum. Düşünmeden duramıyorum. Kendimi suçlamayı bırakamıyorum.

Daha yumuşak bir öpücük için onu kendine çekti. "O zaman burada kal. Nicky'yi yatırayım, sonra dönerim."

Onun merdivenleri çıkmasını izlerken, Jenna ve Nicky'nin uydurabileceği lama öpme ve diğer aptalca hikâyeleri duymayı dünyadaki her şeyden çok istediğini fark etti. Onu takip etti ve Nicky'nin yatak odasının kapısının önünde bekledi.

"Ya gece uyanıp yatakta olmak istemediğime karar verirsem?" Nicky soruyordu.

Steven köşeden bakınca Jenna'nın battaniyeyi Nicky'nin küçük bedeninin üzerine çektiğini gördü.

"Sonra yataktan çıkarsın ve uyku tulumunda uyursun," dedi basitçe.

Nicky yastığa sarıldı ve gözlerini kapadı. "Bir zamanlar Kalamazoo'da yaşayan bir adam vardı." Tek gözünü açtı. "Helen Teyze'nin orada bir arkadaşı var. Michigan'da, biliyorsun."

Jenna Nicky'nin yatağının kenarına oturdu ve elini Nicky'nin saçlarının üzerinde gezdirdi. "Biliyorum. Ve bu adamın bir kangurusu vardı."

Nicky uzun süre bir şey söylemedi, o kadar uzun süre ki Jenna, "Uyudun mu?" diye fısıldadı.

Nicky başını salladı. "Hayır. Jenna, artık yataktan kalkmaya hazırım."

Steven iç çekmek istedi ama Jenna ayağa kalktı ve battaniyesini geri çekti. "Tamam."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Kızgın değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin. O yüzden tulumun içine gir." Nicky uyku tulumunun içine girdi ve Jenna da onun yanına, yere bağdaş kurarak oturdu. "Demek bir kangurumuz var."

"Kalamazoo'dan."

"Ayakkabıları yeniydi." "Kim tutkal yemeyi severdi."

Jenna'nın dudakları seğirdi. "Grip olana kadar."

Nicky tekerlemeyi bırakarak, "Grip yüzünden yatakta kalmak zorundaydı," dedi. "Ama bir gün kötü bir avcı geldi ve onu yatağından çaldı."

Jenna hareketsiz kaldı. "Bu artık Kalamazoo'daki kanguru ile ilgili değil, değil mi Nicky?"

Nicky hareketsiz yatıyordu. Sonra başını salladı.

Jenna onun sırtını okşadı, dokunuşu küçük sırtını yumuşattı. "Pazar gecesi o adam daireme girdiğinde çok korkmuştum," diye fısıldadı. "Yaşayacağımdan ya da öleceğimden emin değildim. Seni ve babanı bir daha görebilecek miydim? Jim'i ya da Jean-Luc'u bir daha görebilecek miydim?"

Nicky gözlerini açmadı. "Ama iyi , değil mi? Jim ve Jean-Luc?"

Okşamalarını yumuşak tutarak sırtını ovmaya devam etti. "Umarım öyledir. Veteriner çok fazla zehir yediklerini ve Jean-Luc'un bıçaklandığını söyledi." Sesi titredi ve sonra sakinleşti. "Benim için."

Nicky fısıltıyla, "Benim için yaralanan bir kadın vardı," dedi. "Adı Caroline'dı."

Jenna hikâyeyi altı ay önce gazetede okuduğunu hatırlıyordu. Steven bir cinayetle ilgili soruşturmayı yürütüyordu ama kurbanın kendisine şiddet uygulayan eşinden gerçekten kaçmış olduğunu öğrenmişti. Kadın küçük oğluyla birlikte cesurca yeni bir hayata başlamıştı ama kocası tarafından bulunmuş ve sürüklenerek . Kocası, Tanrı bilir hangi nedenle, küçük Nicky'yi rehin alarak Steven'ın geri çekilmesini sağlamaya karar vermişti. "Kadın kaçıyordu, değil mi?"

Başını neredeyse belli belirsiz salladı. "Kötü adamdan. Winters," diye ekledi sert bir mırıltıyla. "Bizi bağladı ve pis bir kulübeye koydu. Onu öldüreceğini söyledi. Beni öldüreceğini söyledi."

Sırtındaki eli bir an duraksadı, sonra yatıştırıcı vuruşlarına devam etti. "Ve sen korkuyordun."

"Evet," diye zar zor duyulabilen bir yanıt verdi.

Jenna yutkundu ve bilgelik için dua etti. "Nasıl hissettiğini biliyorum." Cümlelerin içine işlemesine izin verdi ve sonra, "Sanırım bu odada uyumaya geri dönmek zordu. Senin yatağında."

Dudakları titredi. "Herkes benim koca bir bebek olduğumu düşünüyordu." Kalbi kırıldı. "Eminim öyle düşünmemişlerdir tatlım, o zamanlar öyle görünse bile."

"Hâlâ geliyorlar. Geceleri uyuduğumu düşündüklerinde herkes beni kontrol etmeye geliyor," diye devam etti, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi. "Orada durup bana bakıyorlar."

"Sence bunu neden yapıyorlar?" Jenna, Steven'ın tam da o anda aynı şeyi yaptığının farkında olarak sordu. Nicky'nin duvarındaki aynada onun kederli yüzünün görebiliyordu.

"Çünkü benim bir bebek olduğumu düşünüyorlar."

"*Ben* bir bebek *değilim* ve yatağında uyumaya da pek hevesli olacağımı sanmıyorum," dedi Jenna, sesine pratik bir ton katarak. Bu bebeğin hissettiği ve şu anda hissettiği her şeyin son derece normal olduğunu bilmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Nicky tek gözünü açtı. "Yapamazsın," diye cevap verdi, aynı pratiklikle. "Adam bıçağıyla yatağını kesmiş."

Jenna irkildi, boğazına dayanan bıçağı ve yatağın parçalanma sesini hatırlayınca kanı dondu. Boğazını temizledi. "İyi bir noktaya değindin. Ama öyle olmasaydı bile, aynı yatakta uyumakta güçlük çekerdim. yatak."

Adam bir şey söylemedi ve kadın zihinsel olarak yeni bir bakış açısı bulmaya çalıştı. "Babanla tanışmadan önce bir nişanlım olduğunu biliyor muydun?"

Başını yastığa doğru salladı.

"Adı Adam'dı. Çok hastalandı ve öldü." Nicky sırt üstü kıvrıldı ve gözleri açıldı. "Çok mu yaşlıydı?"

"Hayır, o hala çok genç bir adamdı. Her neyse, o ... yatağında uyuyamadım. Hastayken orada yatmıştı ve ben... sadece... yatamadım."

"Peki sen ne yaptın?"

"Yeni bir yatak aldım. Yeni bir yatağa ne dersin?" Steven dışarıda, bunu aylar önce önermediği için kendini tekmeledi. Tanrı aşkına, Melissa öldükten sonra kendi yatağını değiştirmişti. Hepsine ihanet eden kadınla paylaştığı aynı yatakta uyumayı bile. Nicky'nin cevabını dinlemek için daha yakına eğildi.

"Arkadaşım Jon mu? *Araba* şeklinde bir yatağı var."

Jenna Nicky'ye gülümsedi ve göz ucuyla Steven'ın aynadaki yüzünü izledi. Kendini tekmelediğini biliyordu. "Kulağa hoş geliyor. Eminim babana sorsan bunu kabul ederdi."

Nicky düşünceli görünüyordu. "Belki de yaparım."

"Şimdi *herkesin* seni kontrol etmesine gelemim." Sesini aşırı dramatikleştirince Nicky gülümsedi. "Kimsenin senin bir bebek olduğunu düşündüğüne bir an bile inanmıyorum. Geçen bahar yaptığın gibi kaçmak inanılmaz bir cesaret isterdi. Brad'in yaşındaki pek çok çocuk bu kadar cesur olamazdı."

Gülümsemesi soldu. "O zaman neden her gece beni kontrol ediyorlar?"

Jenna cevabını dikkatle düşündü. "Peki, nişanlımı tanıyor musun?"

Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Adam."

"Evet, Adam. Her gece onu kontrol ederdim. Bebek olduğunu ya da aptalca bir şey yapacağını *düşündüğüm* için değil, buna ihtiyacım olduğu için. Kendim için."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

İçini çekti, doğru kelimeleri arıyordu. "Nicky, sevdiğin biri tehlikede olduğunda endişelenirsin. Ve o kişiyi geri aldığında, hala Endişelen." Seth'in yüzündeki acıyı düşündü ve sonunda onun acısını anladı. "Parmağını kestiğin zamanki gibi. Kanama durduktan sonra bile birkaç gün ağrımaya devam eder. Bu yüzden herkesin seni kontrol ettiğini biliyorum. Geceleri, her şey sessiz olduğunda, insanlar o zaman ne kadar Seni kaybetmeye çok yaklaştılar. Kalkıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmaları gerekiyor. Ve şimdi güvendesin diye-" Ona ciddi bir bakış attı. "Ve sen güvendesin, Nicky. O adamın sana bir daha asla zarar veremeyeceğini biliyorsun."

Başını salladı, hâlâ ayıktı. "Biliyorum. Hapishanede öldü."

Umarım bu onun için acı verici olmuştur, diye düşündü Jenna hırçın bir öfkeyle ama yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Artık güvende olman babanın endişesini ortadan kaldırmıyor." *Ya da Seth'in*, diye düşündü, bu öğleden sonra işleri yoluna koyduğu için mutluydu.

Nicky düşünceli bir ifadeyle, "Şimdi endişeli," dedi. "Kızları öldüren kötü adam hakkında."

Jenna'nın kaşları havaya kalktı. "Bu konuda ne biliyorsun tatlım?"

"Babamı televizyonda bunun hakkında konuşurken gördüm."

Aynaya baktı ve Steven'ın yüzünün solgun olduğunu gördü. "Bu konuda endişelenmeni istemiyor."

"O benim için endişeleniyorsa, ben de onun için endişelenemez miyim?" Jenna'nın kalbi sıkıştı ve aynada Steven'ın boğazının çalıştığını görebiliyordu.

Dışarı

bebeklerin ağzı, diye düşündü. "Onun neyi seveceğini düşünüyorum biliyor musun?"

Endişelendiğini bilmekten daha iyi ne olabilir?" diye sordu, daha da yaklaşarak. "Bir sarılma."

Nicky'nin dudakları inceldi. "Sarılmak bebekler içindir."

Oh, şimdi anlaşıldı, diye düşündü Jenna. Steven ona Nicky'nin kimseye sarılmayacağını söylemişti. "Öncelikle, bu doğru değil. Ben babana her zaman sarılırım."

"Bu farklı. Sen onun kız arkadaşıydın." Gözleri sinsileşti. "Değil misin?"

Jenna yanaklarının ısındığını hissederek kıkırdadı. "Sanırım öyleyim. Ama Nicky, yetişkin erkekler birbirlerine sarılırlar. Daha geçen hafta Peder Mike'ın babana sarıldığını gördüm."

"Bu farklı," dedi, sanki kız sıkıcı bir öğrenciymiş gibi aşırı sabırla. "O bir rahip."

"Peki, sen . Ama sana söz veriyorum, sarılmak bebekler için değildir."

"Hmm," dedi Nicky, hastadan düşünceliye dönmüştü. "Eğer bir tane istiyorsa, içeri gelebilir." Nicky ona dikkatle baktı. "Bunca zamandır kapımın önünde dikilip duruyor."

Jenna ne diyeceğini bilemedi. "Steven," diye seslendi. "Kimliğin açığa çıktı."

Steven garip bir şekilde çenesini ovuşturarak içeri girdi. "Sanırım şu gizli gözetleme olayını çalışmam gerekiyor," diye mırıldandı ve Jenna güldü. Dizlerinin üzerine çöktü, eklemleri gıcırdarken yüzünü buruşturdu. "Nicky, sanırım en kısa zamanda sana yeni bir yatak alacağız. Yerde oturmak için çok yaşlıyım."

Nicky oturmak için çabaladı ve Steven kalbinin beklentiyle çarptığını hissetti. Her şeyden çok özlediği tek şey Nicky'nin her zaman gösterdiği sınırsız şefkatti. Steven kollarını uzattı ve uzun bir tereddüt anından sonra Nicky kollarının arasına girdi, cılız kolları Steven'ın sırtına uzanmak için zorlanıyordu. Steven ona sıkıca sarıldı, nefesini içine çekti ve saniyeler geçtikçe basit zevkin akıp gitmesine izin verdi. "Seni seviyorum Nicky," diye fısıldadı şiddetle.

Yine bir an tereddüt ettikten sonra, "Ben de seni seviyorum baba," dedi.

Steven parmak uçlarını dudaklarına bastıran Jenna'ya baktı, menekşe rengi gözleri özür dilemeyen gözyaşlarıyla dolmuştu. Ve bir anlık netlikle, o onun da onu sevdiğini biliyordu.

Nicky onun kollarında debelendi ve Steven . Nicky komik bir şekilde, "Ah," dedi ve o ve Jenna, Nicky'nin istediği gibi güldüler.

Jenna Nicky'nin uyku tulumuyla oynayıp onu tekrar örtmeye çalışırken Steven ayağa kalktı. Sonra onu ayağa kaldırdı ve bir kolunu beline doladı. "İyi geceler Nicky," dedi.

Nicky . "İyi geceler, baba. İyi geceler Jenna."

YİRMİ SEKİZ

Çarşamba, 12 Ekim, 12:30

STEVEN boş yatak odasına süzölüp kapıyı arkasından kapattığında gece yarısını geçmişti. Jenna yatakta oturmuş kitap okuyordu ve başını kaldırdı, gelenin o olduğunu ve hâlâ güvende olduğunu anlamadan önce yüzünü korku kaplamıştı.

"Yapma bunu," diye fısıldadı, sonra rahatladı. "Sen de mi uyuyamadın?"

Başını salladı ve yatakta onun yanına oturdu. "Seni düşünüyordum. Sana dokunmak istiyordum." Elini onun ön koluna sürttü. "Sana dokunmaya ihtiyacım var."

"Ben ," dedi yumuşak bir sesle.

"Gerçekten." "Biliyorum. Çoğunlukla."

Adamın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bugün ne oldu Steven?"

Başını salladı, keşke ona her anlatabilseydi ve böylece görüntüleri zihninden silebilseydi. Bunu yapmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Yanağını onun eline yasladı ve dokunuşundan alabildiği rahatlığı aldı. "Hayatımda gördüğüm en kötü şeydi," diye fısıldadı. "Tanrım, Jenna."

Onun yanağını okşadı. "Çok üzgünüm Steven. Senin için, o kızın ailesi için."

"Bir sonraki kurban için."

Başını iki yana salladı. "Onu yakalayacaksın. Yakalamak ."

Başını tekrar salladı, bu sefer daha sert bir şekilde, zihnindeki tüm resimleri bir çocuğun Etch-A-Sketch oyuncağı gibi karıştırmaya çalıştı. İşe yaramadı. Dikkatini dağıtacak bir şey ararken kitabını eline aldı ve buldu.

"*Kaptan*

Don mu?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunu neden okuyorsun?"

"Çünkü uyumaya çalışıyorum," dedi hayıflanarak. "Ama bunun bir faydası olmuyor." Parmak uçlarını adamın dudaklarında gezdirdi. "Seni sıkıntılardan uzaklaştırmak için yapabileceğim bir şey yok mu Steven?"

Eğildi ve onu nazikçe öptü. "Evet, bir şey var." "Adını söyle."

"Benimle seviş."

"Sormana gerek yok," dedi ama adam başını salladı ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hayır," diye mırıldandı ve onun gözlerinin yumuşamasını, ısınmasını izledi. Onun için. "Bu gece seninle sevişmek istiyorum. Yavaşça, daha önce hiç yapmadığım gibi."

"Steven, ben-"

"Sshh." Geceliğini başından çekti ve yatağın kenarına bıraktı. "Sadece arkana yaslan ve seni sevmeme izin ver. Lütfen. Seni sevmem gerek."

Dudaklarını dudaklarıyla kapattı ve onu yavaşça yastıklara doğru iterek aşağıya doğru takip etti. Vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Sanki bütün gece sadece onu öpecekmiş gibi dudaklarına değer veriyordu. Kız ona doğru eğildi ve adam onu tekrar aşağı bastırdı. "Hayır, hızlı değil. Bu gece olmaz."

Dudaklarını boynundan aşağıya doğru gezdirdi ve artık çok daha küçük olan yara bandında durakladı. Boğazını öptü, çılgın bir gencin lanet olası bir oyun yüzünden onu neredeyse elinden alacağı yerden bir santim ötede. Her bir göğsünün kabarıklığını öptü, sadece orada onu memnun etmek için bir ömrü olmasını diledi. Dilini önce bir göğsünün, sonra da diğerinin alt kısmında gezdirdi ve kadın tekrar ona doğru eğildi. Dakikalar sonra kadın onun altında kıvranıyordu, meme uçları ıslaktı ve adamın emen ağzı yüzünden sertleşmişti. Başını kaldırdığında onu kendisine bakarken buldu, menekşe rengi gözleri neredeyse kararmıştı.

"Steven," diye söze başladı ama Steven

onun sözünü kesti. "Sshh. Seni sevmeme

izin ver, Jenna."

Karnından aŖağıya doğru öptü, nazıkçe, yavaşça, dişleriyle endişelendirdiğı dantel külotuna ulaşana kadar iyice.

"Steven, lütfen," diye soluk soluğa kaldı, sonra adam dantellerin arasından onu yaladığında neredeyse sessizce inledi. Kadın çoktan ıslanmıştı, bu da Steven'in inlemek istemesine neden oldu. yerine onu yumuşakça öptü. Umut verici. Elleri battaniyenin içinde kıvrıldı, tekrar inerken büküldü. Adam sadece külotu uzun bacaklarından aŖağıya kaydırarak kadar uzun bir süre uzaklaştı ve kadın ona tamamen çıplak kaldı.

Tamamen savunmasız. Tamamen onun. *Benim, benim, benim.*

Acele etmedi, kız inleyene kadar yaladı ve hafifçe emdi, eğildi, yumuşaklığını arayan ağızına daha da yaklaştırdı. Ama bitmesini istemiyordu. Henüz bitmesini istemiyordu. Daha önce patlayıcı bir tutkuyu paylaştıkları yerde, bu gece daha fazlasını istiyordu. Saygı istiyordu. Yavaşça elleriyle kalçalarını yatağa bastırdı ve onu orada, hapsedilmiş bir şekilde tuttu ve sıkı bir nefes alıncaya, vücudu gerginleşinceye ve titreme dalgaları onu sarsıncaya kadar devam etti.

Tutkusunun hıçkırığını eliyle bastırarak .

Sonra onu, ona yaşattığı orgazmın gücüyle hâlâ titreyen yumuşak kıvrımlarını öptü. Sonra kendini dizlerinin üzerine itti ve onun dünyaya geri dönerken yüzünün derece derece gevşemesini izledi. Ona göre. Çok güzeldi ve ona aitti.

Bu gece. Sonsuza kadar.

Nefes almakta zorlanırken göğüsleri inip kalkıyor, bir eli hâlâ battaniyeyi sıkıyor, diğeri ise yastığının üzerinde gevşek bir şekilde duruyordu. Yavaşça gözlerini açtı ve adam daha önce görmeye zaman ayırmadığı şeyi gördü. Merak. Şehvet. Ve çok, çok daha fazlasını.

Kendi nefesini keserek ürperdi ve eşofmanını kenara itti, sonra kızın gözleri aŖağıya kayarken ve onu gördükçe kararırken heyecanlandı. Gözleri zonklayan ereksiyonuna ulaştığında Çünkü sertçe yutkundu. Dudaklarını yaladı.

Onu özletti. Uzandı ve onu eline aldı, gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Ne istiyorsun Steven?"

"Elli yıl sonra bana şu anda baktığın gibi bakmanı istiyorum."

Parmakları adamın boyunu okşayarak vücudundaki her kasın neden oldu.
"Peki bu nasıl?"

"Sanki bana hiç ama hiç doymayacakmışsın gibi."

Gözleri parladı. "Yapmayacağım. Lütfen Steven, sana şimdi ihtiyacım var."

Lütfen demişti. Bu yüzden gözlerini onunkilerden ayırmadan kendini kılıfına soktu, sonra tek bir yumuşak vuruşla içine girdi ve onları bir yaptı.

Ürperdi, bir eli hâlâ battaniyeyi tutuyordu. Diğer eliyle adamın yüzünü okşadı.

"Steven," diye fısıldadı.

"Keşke seni tenimde hissedebilseydim," diye fısıldadı ve görüntünün gücü karşısında neredeyse sarsılıyordu. "Keşke benim çocuğuma hamile olsaydın. çocuk."

Gözleri parladı ve ona doğru sallandı, geri kayarken kaslarını sıkılaştırdı, vücudunun sıkı yumruğuyla ona işkence etti. "Ben de bunu isterdim," dedi ve adam kendini kaybetti.

Planladığı nezaket, düşüncelilik gitmişti.

Bunun yerine kendini akan suyun içine düşmüş, akıntıya kapılmış, nefes alamayana kadar sürüklenmiş hissetti. Ona karşı, onun içine doğru, daha sert ve daha hızlı sallandı, ta ki kadın inleyip etrafında sarsılana kadar ve o artık kelimeleri içinde tutamayacağını biliyordu. Kelimeler sel gibi akıyor, onu geri dönölmez bir şekilde kendisine ait kılmaya çalışırken kalçalarının itişiyile eşleşiyordu.

"Seni seviyorum," diye inledi ve o kadar sert boşaldı ki dünya karardı. Yere yığıldı, kafasının içinde gök gürültüsünü duydu, kalbinin en yüksek dağı fethetmiş gibi attığını hissetti. Sırtını okşuyor, omzunu, boynunun yanını öpüyordu ve tekrar söylemesi gerekiyordu. "Seni seviyorum, Seni seviyorum, seni seviyorum." Vücudu titrerken ve sarsılırken kelimeler gelmeye devam etti. "Seni seviyorum."

Adam tekrar nefes alana kadar bekledi, başını kaldırıp gözlerinin içine bakana kadar hiçbir şey söylemedi. Ve kelimeleri söylemeden önce onun tepkisini gördü.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Onda her şeyle yüzleşebilecek gücü bulduğunu biliyordu.

Çarşamba, 12 Ekim, 12:45

Aslında bir seçeneği olduğunu düşünüyordu. Evinin önünde arabasında oturuyordu, o kadar öfkeliydi ki elleri titriyordu. Onu neredeyse ele geçirmişti. Neredeyse onu avucunun içine alacaktı. Ama hayır. Bugün okulda o aptal Thatcher'ın vaazını dinlemek zorundaydı. SBI, ilçedeki tüm genç kızlarla konuşmak için kolları sıvamıştı. Hepsine evde kalmalarını, kendilerine bile güvenmemelerini söylüyorlardı.

Katil yakalanana kadar erkek arkadaşları.

Sanki Thatcher'ın onu yakalamak için bir duası varmış gibi. Thatcher ve arkadaşları

muhtemelen hala küçük güzel Alev'e rastladıktan sonra kahvaltılarını yuvarlıyorlardı. Artık o kadar da güzel değildi. Ve bir hayli de küçüktü.

Kesinlikle daha derli toplu. Sahneyi düzenlemek çok iyi hissettirmişti.

Thatcher'ın sıkıntısını hayal etmek. Keşke kendisi de görebilseydi. Buna tekrar ihtiyacı vardı, o telaşa, öldürmenin verdiği heyecana. Onu alt ettiğini bilmenin Ünlü Özel Ajan Thatcher. Daha önce bu bir oyundu ama şimdi kişiseldi. Thatcher'ın bunu ödemesini istiyordu ve ödeyecekti.

Bayan Marshall'la bir aksilik yaşamıştı ama bir sonraki fırsatı kollayacak ve bekleyecekti. Onu elde edecek ve Thatcher onun dehşetini ilk elden tecrübe edecekti.

Gerçek eğlencenin başlaması için sabırsızlanıyordu. Ama bu arada yerine getirmesi gereken ihtiyaçları vardı. Acıkmıştı. Ve yemek için değil. Kaşlarını çattı ve dişlerini sıktı.

Neredeyse onu avucunun içine alacaktı, kocaman gülümsemeli küçük amigo kızı. Ne yazık ki onun da bir beyni olduğu ortaya çıktı. aramış, planladıkları gibi kendisiyle buluşmasını söylemişti. Ama son anda reddetmişti.

Reddedildi.

bir katil olduğunu düşündüğünden değil, asla olmaz demişti. Sadece dikkatli davranıyordu.

Dikkatli ol.

Saçmalık. *O biliyordu.* Bunu sesinden anlayabiliyordu. Ve Thatcher'ın takılıp düşebileceği bir açık kapı bırakamazdı.

Bu seferlik kendi kuralını çiğnemek ve bir ev ziyareti daha yapmak zorunda kalacaktı.

Çarşamba, 12 Ekim, Sabah 8:00.

Nancy bir hayalet gibi bembeyaz içeri girdiğinde ekip bekliyordu. Elinde tek bir kâğıt vardı.

Steven başını salladı, rapora uzanırken bile ne yazacağını biliyordu. Raporu okudu ve bir yumruğun karnını sıktığını hissetti. "Hayır." Nancy'nin solgun yüzüne baktı, öfke ve Alev'in anıları ellerim titriyor. "Buna inanamıyorum. Bir tane daha olmaz."

Masada bir sessizlik oldu, sonra Sandra patladı.

"Tüm toplantılardan sonra mı? Uyarılardan sonra mı? Kahretsin, şimdi kim kayıp?

Peki hava karardıktan sonra biriyle buluşmak için ne *düşünüyordu*?"

Steven rapora baktı, beyni tam gaz çalışmaya başlamıştı. "Onunla buluşmadı Sandra. Evini terk etmedi. Kendi isteğiyle."

Davies sandalyesini aniden masadan itti ve Steven'ın yanına geçerek elini uzattı. Steven ona raporu verdi ve diğerlerine döndü. "Kadın yatağından koparılmış. Adam oradaydı, yatak odasındaydı." Elini yumruk yaptı. "Sonunda ortaya çıktı."

Liz, "çıktı," diye mırıldandı. "Şimdi onu bulmak zorundayız. Kız kim? Yatağından kopardığı kız kim?"

Davies raporu bıraktı. "Kelly Templeton. Roosevelt Lisesi." Harry sıkılmış dişlerinin arasından, "Rudy'nin oyun alanı," dedi. O hâlâ Bir gün önceki çileden dolayı sarsılmış görünüyordu. "Tanrım, o küçük orospu çocuğunun kızarmasını istiyorum."

Steven ayağa kalktı, vücudundaki her kas gergindi. "Çıtır çıtır. Kent, seni ve bulabildiğimiz kadar Adli Tıp görevlisini Templeton'ların evine götürelim. Orada bir şey bıraktı, biliyorum. Her döşeme tahtasını ve halı lifini sökmek zorunda kalsak bile onu bulacağız.

Liz, onu şimdi getirebilir miyiz? *Lütfen*?"

Liz yavaşça başını salladı. "Onu tanıyan başka birini getirdiğimiz sürece sorun yok.
Rudy'yi tek başına bırakmadığımız sürece."

"Amigo kızdı," dedi Sandra sert bir ifadeyle. "Muhtemelen okuldaki herkesi tanıyordur."

"Brad de buna dâhil olabilir," diye hatırlattı Nancy ona ve Steven kalbinin sıkıştığını hissetti. Brad şu anda iyi görünse de, Steven hâlâ bu ayrılığa neyin sebep olduğunu bilmiyordu.

Ama Brad'i tanıyordu. Nihayetinde oğluna güveniyordu. Kalbi normale döndü. " değil. O akıllı bir çocuk, belki bize bilmediğimiz bir şey söyleyebilir." Sonra zihni karıncalandı, bir plan oluşmaya başladı.
"Haklısın Sandra, muhtemelen bütün okulu tanıyordu, o yüzden onlara gideceğiz. Nancy, müdürü ara ve onu tanıyan öğrencilerin onar kişilik gruplar halinde kapalı bir odaya getirilmesini ayarla." Liz'e doğru baktı. "I bir kameramanın çıktığını varsayalım mı?"

"Ebeveyn izni olmadan mı? Doğru varsayıyorsunuz." Steven başını salladı. "Lanet olası Haklar Bildirgesi," dedi ve Liz'i gülümsetti. "Sandra, senin için özel bir görev. Gençlerimizin sıvı içecek almalarını sağlayacaksın."

Sandra kaşlarını kaldırdı. "Peki bunun için bahşış alıyor muyum?" Steven sırtıttı, adrenalininin yükseldiğini hissediyordu. "Hayır, servis yapmayacaksın. Okulun kendi malzemelerinden servis yapmasına izin veriyorsun. Sen, canım, sadece çöpleri topla. Her bardağı dikkatlice etiketleyin. Rudy ve arkadaşlarının bir şeyler içmesini istiyorum. Ve istiyorum ki kullanılmış bardakların artık istemedikleri çöpler olduğundan emin olmanız gerekir."

Arama izni olmadan çöpleri arayabilirlerdi. Bunu daha önce olmayı diledi. "Anladın mı?"

Sandra'nın dudakları kıvrıldı. ". DNA alabiliriz."

Liz, "Tüm fincanlardan DNA almanız gerekecek," diye uyardı ve Steven omuz silkti.

"Diane gemi seyahatinden dinlenmiş olarak döndü. Bence bu işin üstesinden gelebilir, sence de öyle değil mi Kent?"

Kent sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Kesinlikle."

"Ayrıca, tüm örnekleri inceleyip karşılaştırdığımız sürece kanıtları nasıl önceliklendirdiğimizin uzun vadede bir önemi olmayacak, değil mi Liz?"

Liz eğlenmiş görünüyordu. "Doğru."

Steven Harry'ye döndü ve hemen sesini yumuşattı. "Harry, Kent'le birlikte başka bir suç mahallini daha idare edebilir misin?"

Harry acımasız görünüyordu. "Dünden sonra her şeyle başa çıkabilirim. Daha ne kötüleşebilir ki?"

Bu soru hepsinin yelkenlerini suya indirdi.

Steven dünü zihninde bir kez daha, sanki hâlâ ceset parçalarının ve işaretlerin arasında duruyormuş gibi net bir şekilde gördü. "Bilmek istemiyorum. Ona bize gösterme şansı vermeyelim."

Çarşamba, 12 Ekim, Sabah 8:50

Jenna yedek öğretmenin verdiği okuma ödevlerini gözden geçiriyordu. Lucas dersi böldüğünde. "Dr. Marshall? Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Hafta sonunun karmaşasından sonra onu gördüğüne sevinen Jenna, yüzündeki ifadeyi görünce hemen dağılan bir gülümsemeyle tahtaya döndü. Lucas korkmuştu.

Ellerindeki tebeşir tozunu silerken ilk gelen Casey oldu. Yine de sesine mizah kattı. "Sınıf, altıncı bölümü tekrar okuyun. Hepiniz ilk seferinde ince noktaları kaçırdınız."

Gençlerin iniltileri arasında sınıfın arkasına yürüdü, kalbi boğazında çılgınca atıyordu. Lucas onu koridora kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Casey?" Jenna hemen sordu.

Lucas başını salladı. "Hayır." Kapıdaki dikdörtgen pencereden kızın sınıfına baktı. "Başka bir kız daha kaçırıldı," dedi sessizce, hâlâ kızın sınıfına bakıyordu.

Jenna kaşlarını çatı, sonra kalbi tekrar boğazına doğru yükseldi. On altı, amigo kız. Ön sırada bir boş masa. Düşmemek için sırtını duvara yasladığında koridor bulanıklaştı. "Kelly?" diye fısıldadı.

Lucas yutkundu. "Evet."

Bir gece önce Steven'in yüzündeki ifadeyi hatırladı. Steven'ın Gördüğü tarifsiz dehşet. Canavar tarafından işlenmişti.

onun masum kızlarının. *Kelly onun elindeydi.* Midesi bulandı ve kusmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Ne zaman?"

"Dün gece. Polis öğrencilerle konuşmak istiyor. Gördükleri. Onar kişilik gruplar halinde. Konferans salonunda ayarlıyorum. Sizin sınıfınızda olduğu için önce sizin çocuklarınızın gitmesini istiyorum."

Jenna titreyen bedenini duvardan itti. "Dersin yarısına . Önce hangi çocuklara gitmek istersin, çünkü hepsine ayıracak zamanın olmayacak."

Lucas pencereden döndü, yüzü tahta gibiydi. "On tane seç. On tane seç. Gün sınıflarındaki diğer öğrencilerle de tanışacaklar." Gergin parmaklarını şakaklarındaki gümüş rengi saçlarında gezdirdi. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Thatcher'ın bunu kimin yaptığına dair bir fikri var mı?"

Jenna başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı, bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyordu. *Yüce Tanrım. Son kız Steven'in işlediği en büyük suçtu.*

hiç görmedim. Ve Kelly vardı. Düşün, Jenna. Hareket et. "İlk grubu aşağı göndereceğim." Sınıfı alfabetik olarak böleceğini düşündü ve zihninden listesini geçir. İlk on kişinin soyadı A'dan

H. Kendini toparlayarak, kimsenin duymak zorunda kalmaması gereken haberi vermek üzere sınıfına geri döndü.

Çarşamba, 12 Ekim, 1530

Steven, Sandra, Liz ve Nancy yüzden fazla gençle görüşmüştü. Çoğu şoka girmiş, içlerinden birinin kurbanı olduğuna inanamıyordu. Lucas Bondioli onların dayanak noktasıydı, gençleri konferans odasına yönlendiriyor, konuştukları ve konuşmadıkları kişilerin isim listelerini hazırlıyordu. Bondioli her gruba katılıyor, bu da öğrencileri rahatlatıyor gibi görünüyordu. Steven, herhangi bir genç için alışılmışın dışında olan ifadeleri yakalayabildiğini bildiği için ona sahip olmaktan memnundu.

Futbol takımı ilk sorgulananlar arasındaydı ama çocukların hiçbirisi bir şey bildiklerini kabul etmedi. Rudy'nin arkadaşlarının kıvranımlarını izlemekten zevk alıyorlardı; bunun tek nedeni, Rudy'nin mazeret göstererek aklanmış olmasına rağmen, çocukların Jenna'nın saldırısı nedeniyle hâlâ zan altında olduklarını bilmeleriydi.

Steven sabah geç saatlerde Sandra'yı bırakıp mola vermiş, önce Jenna'nın sınıfına gitmiş, Jenna da üçüncü derse giren sınıfın şaşkın bakışlarına aldırmadan sessizce kollarına girmişti. Cehennemi yaşamıştı ama tam da bildiği gibi dayanıyordu. Kısa bir kucaklaşma ve fısıltıyla "Seni seviyorum" demekle yetindi. Bu

Bunu söylemesinin üzerinden bir yıl geçmiş gibi görünüyordu, onu şafaktan önce sevişmek için uyandırmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Karanlıkta, onu işte beklediğini bildiği dehşete dönmeden önce sadece bir kez daha diye düşünmüştü. Ve kadın sessizce buna boyun eğmiş, bedenini ona sunmuş, adam sonunda kendini onun kollarından zorla kurtarana kadar ona sarılmıştı. Yatağından dışarı. Cehennemin yeniden başladığı ofise.

Sonra Harry, Kent ve Davies'in kelimenin tam anlamıyla her saç telini ve her döşeme tahtasını taradıkları Templeton evini ziyaret etmişti. Kökünden koparılmış bir avuç saç bulmuşlardı, ama Kent artık Katillerinin gerçekliği karşısında, on iki gün önce Clary açıklığında kısmi saçın bulunmasıyla heyecanlandığı kadar heyecanlanmamıştı. Kelly'nin yastığına ve yatağının yanındaki haliya saçılmış beyaz toz bulmuşlardı. poşetlemişlerdi. Kent'in göre, eğer bu toz ketaminse, katil bunu sadece damardan enjekte etmekle kalmıyor, kurbanlarına zorla içiriyor ve on saniyeden kısa bir süre içinde onları tamamen çaresiz hale getiriyordu.

Halıda bir tutam talaş bulmuşlardı. *Bu* Kent'i heyecanlandırmıştı. Dikkatlice etiketleyip poşetlemişti. Rudy'nin kızları nereye götürdüğüne dair ilk ipucuydu bu.

Kelly'nin cep telefonu ellerindeydi. Gece yarısından hemen önce beş dakikalık bir telefon almıştı, arayanın kimliği yoktu. Steven'ın beklediği gibi Bir. Kimyadan geçemeyen bir çocuk için Rudy Lutz oldukça zeki görünüyordu.

Penceresinin dışındaki yumuşak toprakta bir ayak izi bulmuşlardı ve Steven, Bayan Templeton'ın çimleri ve çiçekleriyle bu kadar gurur duyduğu için minnettardı. Ve bilinçli bir su koruyucusu olduğu için. Fıskiyeleri, suyun toprak tarafından en verimli şekilde emildiği saat olan öğleden sonra on birde kapanacak şekilde ayarlanmıştı, bu da toprağın saat üçe kadar bir ayakkabı izi için yeterince nemli kalacağı anlamına geliyordu.

Yani kaçırma olayının gerçekleştiği üç saatlik bir zaman dilimleri vardı.

Ve Steven'a zaten bildiğinden daha fazla bilgi veremeyen, kederden sersemlemiş, dehşete düşmüş bir çift ebeveynleri vardı.

Bunun ötesinde, diye düşündü, odadan çıkmakta olan son genç gruba yeniden odaklanarak, ellerinde hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı ve gerindi. "Eğlenceliydi."

Sandra ona ters ters . "Çifte mesai istiyorum." Steven'ın dudakları kıvrıldı. "Sen maaşlı çalışıyorsun. Fazla mesai alamazsın. Üstelik senin de gençlerin var. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydın."

Liz alnını ovuşturdu. "Bu işlerden hiç . Anneler kızlarının bu şekilde giyinerek evden çıkmasına nasıl izin verirler? En son kazara MTV'yi açtığımdan beri bu kadar çok göbek görmemiştim. Seks suçluları için bir reklam panosu gibi."

Sandra başını salladı ve gençlerin attığı bardakları bulmak için çöpü karıştırdı. Okul her grubun önüne her renkten bir bardak koymuştu ve grup devam ederken kimin hangi rengi aldığını not etti. "Cinsel suçluların reklam panolarına ya da göbeklere ihtiyacı yoktur Liz. Bunu biliyorsun."

Liz ona etiketli poşetleri birer birer uzattı. Gün boyunca bir ritim geliştirmişlerdi. "Biliyorum. Sadece bu genç kızların kendilerini böyle sergilemelerinden nefret ediyorum."

"Kaltakça mı?" Nancy cevap verdi, sonra yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu bir kelime bile değil. Bu çocuklarla bir gün geçirdim ve kelimeler uyduruyorum."

"Ve yarın tekrar geleceğiz," diye sahte bir neşeyle ilan etti Steven, sonra üç kadın da tehditkâr bir şekilde ona dönünce irkilmiş gibi yaptı. "Hey, en azından bugün futbol takımı, futbol takımı ve basketbol takımı var."

Bondioli elinde işaretlenmiş bir listeye odaya girerek, "Bir kısmını aldınız," diye düzeltti. "Hâlâ yirmi kadar atletiniz var ve sadece küçükler sınıfında yüz çocuk daha var."

Sandra inledi. "Bütün hafta bunu yapacağız."

Liz ona, "Ama hepsiyle konuşmak zorundayız," diye hatırlattı. "Favorim yok." Sonra Bondioli'nin kara kaşları havaya kalktığında ağzını aniden kapattı.

Roket.

"Bir şüpheliniz var," dedi. Sonra bir sandalyeye oturdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ve bu bizim öğrencilerimizden biri. Yüce Tanrım."

Steven iç çekti. "Bunu hiç söylemedik, Lucas."

Bondioli gözlerini kıstı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Sadece kim olduğunu söyle."

Steven adamın yumruklarını sıktığının farkında olup olmadığını merak etti.

"Sen

Bir şüphelimiz olsa bile bunu yapamayacağımızı biliyorum." Bondioli'nin yanına oturdu. "Onu yakalamamızı istiyorsun, değil mi?"

Bondioli başını salladı, tamamen perişan görünüyordu. "Üç kızı öldürdü. Şimdi de Kelly elinde. Benim de onun yanında bir kızım var. Hayal bile edemiyorum.

.."

"Kimse yapamaz," dedi Steven ona, Bondioli'nin titreyen elindeki listeye uzanarak. Görüştükleri görüşmedikleri isimleri listede aradı. Sonra kaşlarını çattı.

"Ne?" Liz yanındaki sandalyeye çökerek sordu. Steven başını salladı. "Az önce fark ettim ki bizim dalkavuk Rudy'nin bir kardeşi varmış. Jenna'nın evindeki vandalizmle ilgili şüpheliler listesinde hiç görünmemişti. sınıf."

Bondioli sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı, yorgunluk yüzüne kazınmıştı. "Kardeşinin arkadaşlarıyla koşmuyor," dedi. "Josh özel ihtiyaçları olan bir öğrenci."

Steven isme baktı ve Davies'in neden bir erkek kardeşten hiç bahsetmediğini merak etti. "Özel ihtiyacı nedir?"

"Josh bilişsel olarak zorlanıyor. IQ testi seksen beş civarında. Özel yardımla diğer çocuklarla iyileştirici bir akademik seviyede rekabet edebiliyor."

"O zaman Jenna'nın başlangıç kimya dersinde ne işi var?" Steven sordu. "İlk derste bunu öğretiyor, değil mi?"

Bondioli başıyla onayladı. "Josh bu yılın başında bana geldi ve 'normal' sınıflara alınmak için yalvardı." Parmaklarıyla havayı noktaladı. "En azından denemek istediğini söyledi. Bence babasına bir konuda Rudy kadar iyi olabileceğini göstermek istedi. Ve Rudy'nin başarısız olma eğilimi göz önüne alındığında

Josh'un bunu başarmak için oldukça iyi bir şansı olduğunu düşünüyorum. İngilizce ve Kimya dışında tüm notları tamam. Çoğunlukla *C* almış. Matematikten *D* almış." Gözlerini açtı ve Steven'a baktı. "Casey'nin İngilizce sınıfında ve tabii ki Jenna'nın Kimya sınıfında. de bu çeyrek için notlarını teslim edemedi."

"Sanırım başka işlerle meşguldüler," diye mırıldandı Steven, zihni hızla çalışıyordu, zihinsel engelli bir gençten bilgi koparmaya çalışmanın hissettirdiği kadar ayıp olup olmadığını merak ediyor ve zerre kadar umursamıyordu. Josh Lutz'la görüşecek ve çocuktan alabileceği her şeyi almak için repertuarındaki tüm becerileri kullanacaktı. Yine de şimdilik sesini eşit tuttu. "Yarın onunla konuşmak için sabırsızlanacağım. Kelly'yi tanıyordu, değil mi?"

Bondioli'nin kara gözleri parladı. "Onu *tanıyor*, evet. Öldüğüne çoktan karar verdiniz mi?"

Steven iç çekti. "Özür dilerim, Lucas. Duygusuzca bir . Yorgunum sanırım."

"Sanırım anlıyorum." Bondioli ayağa kalktı. "Bu gece Jenna'yla görüşecek misin?"

"Yapacağım." *Ve o güvende olana kadar her gece*, diye düşündü Steven. Bondioli'nin gözleri yumuşadı. "Güzel. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var."

Steven, üç kadın iş arkadaşının bakışlarının tamamen farkında olarak, "Planlıyorum," diye cevap verdi.

Bondioli'nin yüzü yavaş bir sırıtişla aydınlandı. "Bunu duyduğuma sevindim. Umarım sana izin verir."

Steven kaşlarını çattı. "Öyle olsa iyi olur."

"Öyle olacak," dedi Jenna kapıdan. "Beni koruyan bu iyi insanlarla olabileceğim kadar güvendeyim." Steven'a gülümsedi ve Steven'ın kalbi göğsünde yavaş bir yuvarlanma yaptı. "Evine git, Lucas. Ben iyi olacağım."

"Bahse girerim Steven da öyle olacak," diye kıs kıs güldü Nancy ve Liz ile Sandra bilerek sırıtırken Jenna'nın yanakları çekici bir gül rengine büründü.

"Helen de öyle," diye ekledi Liz. "Şimdi belki de benim için birini bulmaya konsantre olabilir. Ben seçici değilim. Uzun boylu, esmer, yakışıklı. Zengin iyidir."

"İyi öpüşmeyi unutma," dedi Sandra. "*Gizli görev* becerisinin de zararı olmaz."

Nancy'nin kıs kıs gülmesi tam bir kahkahaya dönüştü. " mi, Jenna?" Jenna menekşe rengi gözleri dans ederken bile ağzını ilkel bir çizgiye . "Öyle olmalı. anlatıyor."

Liz Jenna'nın koluna girdi ve onu odadan çıkardı. "Bizim de aklımızda olan buydu. Çok sofistike sorgulama tekniklerimiz var."

Sandra, Steven'a eğlenen bir bakış atarak çantasını kaptı. "Evet, buna happy hour'da otuz iki ons margarita deniyor."

YİRMİ DOKUZ

Perşembe, 13 Ekim, Sabah 8:00.

STEVEN ekibini düzene sokmak için yüksek sesle "TAMAM, ÇOCUKLAR VE KIZLAR," dedi. "Bize bildiklerinizi anlatın."

Sandra gözlerini devirdi. "Sen *tamamen tüp* gibisin ve biz de senin *yardımcıların* olduğumuz için çok *şanslıyız*." Parmağını boğazına sokar gibi yaptı. "Tıka beni."

Kent kıs kıs güldü ve Steven yanaklarının ısındığını hissetti. "Teşekkürler Sandra," dedi kuru bir sesle, "ergen dilbilimine yaptığın bu büyüleyici giriş için. Biz

Genç mülakatçılarımızla bir başka güne çıkmadan önce elimizdeki konuyla ilgili daha fazla bir şey biliyor musunuz?"

Sandra ürperdi ve Nancy acı çekmiş görünüyordu. Liz orada sırtarak oturuyordu. "Ne?" diye sordu ona. "Bu kadar komik olan ne?"

Liz başını salladı, gözleri parlıyordu. "Yok bir şey. Sadece iyi bir gece uykusunun sana ne kadar iyi geldiğini düşünüyordum. Sanırım Jenna da aynı şekilde dinlenmiştir."

Kızıl teninin fazla mesai yaptığının ama neredeyse çenesini kırarak olan sırtışına engel olamıyordu.

Jenna'nın dün gece odasına süzülüşünü, beyaz ipek kimono tarzı karşı koyu renk saçlarını zihninde canlandırdı. Sonra kimono yere kayd ve geriye sadece ipek çoraplar, jartiyerler ve ... ten kaldı. Ve Jenna.

Davies kaşlarını çattı, bu da Steven'ın aşırı derecede memnun hissetmesine neden oldu. Heyecanlı ve tatmin edici bir seks gecesi geçirdiği olmalıydı. O kesinlikle

Davies'in gözlerindeki ilgiyi yok etmek için darbelerden başka bir şey düşünemiyordu. Çünkü adam hâlâ Jenna'yla ilgileniyordu. *Onun Jenna'sıyla.*

Steven Davies'ten uzaklaşıp tekrar gruba baktı. "Tamam, işimize dönelim. Kent?"

Kent ayıldı ve dosyayı açtı. "Alev'in uzuvları dairesel bir testereyle kesilmiş."

Masanın etrafındaki herkes alarma geçti. "Ne oldu?" Steven sordu. "Ne tür olduğunu söyleyebilirler mi?"

"Diane adamlarından birine testerenin izini sürdürüyor." Kent'in biraz midesi bulandı, sonra görülür bir şekilde silkinerek kendine geldi. "Dün Kelly'nin odasında bulduğumuz kıllar mikroskobik olarak Clary'nin açıklığındaki kıllara benziyordu. Aynı renk, aynı her şey."

"Aynı adamdan mı?" Steven sordu.

"DNA onayı olmadan sadece benzer olduklarına tanıklık edebilirim," diye yanıtladı Kent. "Ama aramızda kalsın, evet demek zorundayım."

"Peki ya beyaz toz?"

Kent kaşlarını çatı. "Ketamin, kurutulmuş. Bu maddeyi işlemenin yaygın bir yoludur. Bir çözücüde çözülür ve filtre kağıdı üzerinde kristalleşmeye bırakılır. Toz genellikle sigara kağıdına sarılır, yakılır ve solunur. Üç nefes ve kullanıcı dışarıda. Doğrudan solunması daha nadirdir. Toz kristallerinden birine bağlı bir lif buldum." Büyütülmüş mikroskobik bir görüntü çıkardı. "Bu beş yüz kat büyütülmüş. Kristale bağlı elyafı görüyor musunuz? Filtrasyon için yapılmış özel bir dokunmamış kumaş."

Steven fotoğrafa baktı. "Ne kadar özel?"

Kent tiksintiyle başını salladı. "Yeterince özel değil. Etrafı aradım ve bana bir gecede FedEx ile gönderebilecek üç kimyasal tedarik evi buldum. Soru sormak yok, kredi kartıyla ödeme."

Steven fotoğrafı bir kenara itti. "Kahretsin."

"Ama en azından kızları nasıl alt ettiğini biliyorsun," dedi Davies düşünceli bir ifadeyle. "Bu onun yeni bir parçası. Seattle'da onları bir boruyla yere sermişti."

Nancy gözlükleriyle oynuyordu, yüzü endişeliydi. "Nancy?" Steven sordu. "Neyin var?"

Dudağını ısırdı. "Dün okuldaki Dr. Bondioli'den yoklama listelerini istedim. Bilinen tüm kaçırma olaylarının gece olduğunu düşünüyordum. Açıklıktaki gündüz hariç. Clary'nin köpeği Pal'in katile saat on ile öğlen arasında saldırdığını düşündün."

Liz yavaşça, "Ve bunu her kim yaptıysa o sabah okula gitmemiş olmalı," dedi.

Steven'ın midesi bulandı. "Lütfen bana Rudy'nin o gün okulda olmadığını söyle Nancy."

Nancy iç çekti. "Keşke yapabilseydim ama yapamam. O oradaydı." Davies'in rengi soldu. "Belki de bir derse girmemiştir ve onu sadece hazır bulundu olarak işaretlemişlerdir."

"Bunu düşündüm," dedi Nancy nazikçe. "Bireyleri kontrol ettim yoklama kayıtları. Jenna'yı saat 10 ile öğlen arasında almış. Jenna onu hazır bulundu olarak işaretlemiş ve Jenna yalan söylemez."

"Yoklama kayıtları değiştirilmiş olabilir mi?" Sandra sordu. "Hacklenmiş mi?"

Nancy omuz silkti. "Elbette. Ama öğretmenler bireysel yoklama kayıtları tutuyor. Kontrol etmek yeterince kolay olmalı. Sanırım o gün okuldaydı, Steven. Bu da demek oluyor ki-"

"Açıklıkta değildi," diye bitirdi Steven acımasızca. "Bu da saçın ona ait olmadığı anlamına geliyor."

"Bu da dün bulduğumuz saç tellerinin ona ait olmadığı anlamına geliyor," diye ekledi Kent, aynı acımasızlıkla.

Liz gözlerini kapadı. "Demek ki bunca zamandır yanlış adama ."

"Orospu çocuğu," diye hırladı Harry usulca.

"Bu doğru olamaz," dedi Davies, sesi biraz çaresiz geliyordu. "Bu o."

"Bu sabah okula gittiğimizde Jenna'nın yoklama kayıtlarını kontrol edeceğiz," dedi Steven bir sesle. "Eğer oradaysa, onu bir şüpheli olarak elemek zorundayız." Gözlerini başka tarafa çevirdi, ekibinin bu kadar çok şey öğrenmesine izin verdiği için kendisine kızgındı.

bu kadar kolay saptırılamazdı. Elinin tersiyle masaya vurdu. "*Kahretsin.*" Sonra tekrar Nancy'ye baktı ve ona gülümsemeye çalıştı. "İyi iş, Nance. Gerçekten çok iyi iş çıkardın." Ayağa kalktı ve volta attı. "Elimizdekileri gözden geçirelim. Koyu renk saçlı bir tür atlet. Dövmenin ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyoruz." Sessizce başını sallayan Davies'e baktı. "Roosevelt Lisesi'nin ortak bir faktör olduğunu, ölen üç kızın da okullarının Roosevelt'e karşı oynadığı maçlarda tezahürat yaptıklarını biliyoruz. Katilimizin talaş üzerinde yürüdüğünü, on numara ayakkabı giydiğini ve daire testereye erişimi olduğunu biliyoruz. Birinin Bay Richards'ın hesabı üzerinden ketamin siparişi verdiğini biliyoruz, garip çünkü yaşlı adam öldü." Harry'ye baktı. "Harry, bakalım bu konuda daha fazla ne bulabilirsin?"

geri kalan çocukları sorguluyoruz."

"Tamam, Steven," dedi Harry, yüzü kederliydi.

Tüm ekibi kederliydi. Hepsinin canı cehenneme. "Kendinize gelin millet. Onu koşturuyoruz. Sadece daha hızlı koşmasını sağlamalıyız, böylece onu tökezletebiliriz."

Herkes dışarı çıktığında sadece Steven ve Liz kalmıştı. "Bana nutuk çekme Liz," dedi suratını ekşiterek, gözlerini kaçırarak. "Kendi kıcıımı ikimiz için de yeterince sert tekmeliyorum."

Liz elini onun koluna koydu ve sabit bakışlarını karşılayana kadar bekledi. "Kendine kızma, Steven. Ben de Rudy'nin doğru kişi olduğunu düşünmüştüm. Hatta yasal yollara bile başvurdum." Gülümsemesi alaycıydı. "Bu sabah sana sürpriz yapacaktım. William Parker'ın kayıtlarının mühürünü açtım."

Steven'in çenesi düştü. "*Ne yaptın? Nasıl yaptın?*"

Liz omuz silkti. "Hukuk fakültesinden bir arkadaşımın arkadaşı şu anda Washington Eyaleti Temyiz Mahkemesi'nde yargıç. Ona elimizdekileri anlattım ve bir şüpheliyi eleyebilmemiz için Parker'ın DNA'sını verip vermeyeceğini sordum. Sanırım ilk karara katılmadı ve isteğimi yerine getirmek için bazı torpiller yaptı. DNA izleri en geç yarın öğleden sonra kuryeyle burada olur."

"Başın belada mı?" Steven sordu ve onun gözlerinin titremesini izledi.

"Hayır," diye yavaşça cevap verdi. "Ve eğer , fotoğraflarınızın kopyalarını Baro'ya götüreceğim ve bakalım beni suçlayabilecek biri çıkacak mı? Özellikle de Alev'inkileri

Rahrooh." Hızlıca ayağa kalktı. "Şimdi okula geri dönelim ve senin tam bir tüp olduğunu düşünen genç kızlarla daha heyecanlı röportajlar yapalım."

Steven onu konferans salonunun kapısından çıkarken takip etti. "Beni şişman gösteriyor," diye homurdandı.

Liz güldü ve bir an için onun yükünü hafifletti. "Steven, sen pek çok şeysin ama şişmanlık bunlardan biri değil."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bu bir iltifat gibi gelmedi."

doğru yürürlerken hâlâ kıkırdıyordu. "Böyle olması gerekmiyordu."

13 Ekim Perşembe, 915

Jenna konferans odasında parmaklarını masaya vurarak Steven'ı bekliyordu. O içeri girdiğinde, kadın ayağa kalktı. "Elimde pek fazla zaman," dedi selamlamadan ya da önsöz söylemeden.

Steven evrak çantasını sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ve kahverengi gözlerini kısarak baktı. "Size de günaydın."

Jenna kızardı. "Özür dilerim, gerçekten fazla zamanım yok. Sınıfıma başka bir öğretmen bakıyor ve geri dönmem gerekiyor. Lucas bu sabah Josh Lutz'la konuşmayı planladığınızı söyledi."

Steven oldukça soğukkanlı bir şekilde başını . ""

"Neden?"

"Çünkü Kelly'yi tanıyordu," dedi. "Onu tanıyan herkesle konuşuyoruz." Gözleri yumuşadı ve bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Bu seni neden üzüyor?" diye mırıldandı ve kız öfkesinin eriyip gittiğini hissetti.

"Nazik bir çocuk," dedi sessizce. "Sanırım evde çok hırpalanıyor. Burada, okulda hırpalandığını görmek istemiyorum."

Steven'ın gözlerinde bir şey parladı. "Nancy, lastik hortumu çiz," diye seslendi arkasından. "Jenna itiraz ediyor." Jenna onun omzunun üzerinden Lucas bardakları ve soda şişelerini hazırlarken Nancy'nin poşetleri etiketlemekle meşgul olduğunu gördü. Yaşlı kadın gözlerini kaçırdı ama Jenna onun gülümsediğini görmeden önce değil.

"Tamam," diye kabul etti Jenna. "Dragnet tekniğini kullanmayacaksın. Onunla nasıl konuşacaksın?"

Steven sakın bir sesle, "Herkes gibi," dedi ve Jenna bu konuyu açtığı kendini kötü hissetti.

"Üzgünüm Steven," diye mırıldandı. "Sadece onun incindiğini görmekten nefret ediyorum. Geçen hafta başıma gelen onca şey yüzünden onunla alay edildi. Rudy'nin kardeşi olma talihsizliğine sahip olduğu için dışlanması hiç adil değil. O iyi bir çocuk."

Steven iç çekti. "Nazik olacağımıza söz veriyorum Jenna. Şimdi sınıfına git."

Perşembe, 13 Ekim, 1500

"Steven, bir sorununuz var," dedi Lennie.

Steven, aklına bir bilgelik gelmesini umarak resimlere baktığı ilan panosundan döndü. Rudy onların katili değildi. Josh Lutz kesinlikle hiç yardımcı olmamıştı, gözleri ve tavırları Lucas ve Jenna'nın ona söylediği her şeyi doğruluyordu. Josh en iyi ihtimalle yavaştı, en kötü ihtimalle de ağabeyi ve/veya babası tarafından istismar edilmişti.

Elinde hiç şüpheli yoktu. Kelly hâlâ kayıptı. Ve pastayı süslemek için, Al Pullman bir saat önce arayıp Rudy'nin arkadaşlarından hiçbirinde köpek ısırgı olmadığını söylemişti, yani Jenna'ya kimin saldırdığını bilmeye daha yakın değillerdi.

Steven kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir tane mi?"

Lennie başını salladı. "Otuz dakika içinde valiyle bir randevumuz var. Dört kayıp çocuğu nasıl bulabildiğimizi anlamak istiyor. kızlar ve şüpheli yok."

Steven dişlerini sıktı. "Çünkü Seattle'a küçük bir yan gezi yaptık ve geri döndük."

"İyi bir cevap değil."

Steven saatini kontrol etti. "Bir saat içinde Jenna'yı almak için okulda olmam gerekiyor."

"Geç kalma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyorum." Lennie ona ekşi bir bakış attı. "Davies onu . Şu anda özel bir şey yapmıyor."

Steven'in kahkahası tamamen neşesizdi. "'Cesedimi çiğnemek' deyimi sana bir şey ifade ediyor mu?"

13 Ekim Perşembe, 1630

Okul günü sona ermişti ve Jenna Steven'ı bekliyor, zihnini ve ellerini meşgul etmek için kâğıtları not ediyordu. Kelly'nin boş sandalyesine bakmamak ve genç kızın nasıl bir dehşetle karşı karşıya olduğunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu ki kapı aralığından gelen bir ses onu irkiltti.

"Jenna, biraz gümüş nitrat ödünç almam lazım. Sende hiç var mı?"

Jenna başını kaldırdığında fotoğraf kulübünün fakülte lideri Otto Bell'in kapısının önünde durduğunu gördü. Otto'nun banyo malzemeleri tükenme eğilimindeydi.

Bu yüzden elinde birkaç şişe bulunduruyordu.

"Bende biraz olmalı, Otto," diye cevap verdi ve kimyasal dolabının anahtarını aldı. "Bir göz atalım. Envanterim üç şişe olması gerektiğini söylüyor," diye mırıldandı ararken. "İşte geldik."

İlk koyu kahverengi şişeyi ve Otto için doldurmak üzere daha küçük, boş şişeyi çıkardı. Ancak kristaller döküldüğünde, hem Otto hem de o nefes nefese kaldı. "Bu gümüş nitrat değil," dedi Otto.

Bu bariz olanı abartmaktı. Elllerinde olan şey bir şişe kumdu. "Birisi evinizi yağmalarken onu çalmış olabilir mi? sınıf?" diye sordu.

Dudağını ısırarak ona baktı. "Tüm bu vandalizm yüzünden kimyasal madde depolarına göz kulak oldum ama her şişeyi açmadım."

Otto ona bir devi hatırlatan gür siyah kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bunu yapmamızın zamanı geldi," diye cevap verdi ve cep telefonunu çıkararak fotoğrafçılık kulübünü aradı ve kendisine katılmalarını emretti. "Daha fazla el," dedi. "Kısa sürede bir envanter çıkaracağız."

Geçmişte olsa reddedebilirdi ama şimdi Jenna başını sallayarak teşekkür etti. "Minnettarım Otto."

Onun omzunu sıktı. "Başından beri yardım etmek için bir şeyler yapmak istedim.

Bu benim şansım. Otur Jen. Sen envanteri çıkarırken ben de tüm şişeleri getireceğim."

Perşembe, 13 Ekim, 18:00.

Neil saatlerdir amaçsızca araba kullanıyordu. Rudy Lutz'un Clary açıklığında bulunmadığı, onların katili olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. İçten içe Rudy Lutz'un William Parker olduğunu *biliyordu*. Üç yıl önce bir çocuğu öldürmeye iten kana susamışlığın öylece yok olmayacağını da biliyordu. William Parker öldürmeyi bırakmayacaktı.

Neil kiralık arabasını park yerine kaydırıp ve okula baktı. Roosevelt Lisesi. Daha önce uzak durmuş, Rudy'yi burada olduğu gerçeğinden haberdar etmek istememişti. Onun peşinde olduğunu. Bu noktada kaybedecek pek bir şey yok gibiydi. Ne görebileceğine bakmak için arabasından indi.

Parker'ı bir kez kaybetmişti. Bunun tekrar olmasına izin vermeye niyeti yoktu. Temizlensin ya da temizlenmesin. Mazereti olsun ya da olmasın. Parker suçluydu ve Tanrı şahidim olsun, Neil bu sefer cezasını çekecekti.

Belki o zaman kendisi de huzur bulurdu.

Perşembe, 13 Ekim, 18:00.

Jenna çok sinirli bir şekilde okulun ön merdivenlerinde oturuyordu. Steven geç kalmıştı. O kadar geç kalmıştı ki güvenlik görevlileri okulu kilitlemişti. O kadar geç kalmıştı ki dışarıda beklemesi gerekiyordu çünkü Mark onu bulmak için binaya giremeyecekti. O kadar geç kalmıştı ki Mark'ı arayıp Perşembe gecesi buluşmalarını kaçıracağını söylemek zorunda kalmıştı. karate dersi. Arabayı kendim kullanmalıydım, diye düşündü. Her gece böyle beklemeyecekti çünkü Steven'in dakik olacağına güvenemezdi.

Ama Steven orada olacaktı. öğleden sonra başka bir yere dair bir mesaj göndermişti ama en kısa zamanda onu alacaktı. Ve şu anda aklında Steven'in nerede olduğu ve kaçırdığı antrenman maçlarından çok daha fazlası vardı. Kayıp kimyasallar vardı. Oldukça fazla kimyasal.

Rüzgârdan titreyen Jenna gözden geçirilmiş envanter listesine bakarak birinin bu malzemeleri neden çalmış olabileceğini anlamaya çalıştı. Gümüş nitratin yanı sıra brom, klorobenzonitrit ve propilamin de eksikti. Bunlar çalmak için oldukça sıra dışı kimyasallardı, diye düşündü, düşünceleri eczacılık günlerine geri döndü. Bu bileşenlerin kullanıldığı sentezler

karmaşıktı, o kadar karmaşıktı ki sentezi tamamlamak için sofistike bir laboratuvara ihtiyaç vardı. Bu tür sentezleri onun küçük lise laboratuvarında tamamlamak kesinlikle mümkün değildi.

"Jenna, hala buradasın."

Jenna başını kaldırdığında Neil Davies'in okulun merdivenlerinin dibinde durduğunu gördü. "Neil." Gülümseyerek hoş geldin demeye başladı ama gözleri aniden endişeyle kısıldı. "Steven iyi mi?"

Neil omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu sabahtan beri onu görmedim." Etrafına bakındı. "Burada yalnız mı olman gerekiyor?"

Sabrı taştı. "Hayır, burada yalnız olmamam gerekiyor," dedi test edercesine, sonra onun yüzünün düşüşünü izledi ve kendini suçlu hissetti. "Özür dilerim, Neil. Kötü birkaç gün . Sanırım siz de öyle."

Başını salladı ve demir parmaklıklara yaslandı. "Bu bir az bile." Bir sessiz kaldıktan sonra, "Ailene kaza yapan arabadan bahsettin mi?" diye sordu.

Jenna başını salladı. "Sonunda onlara gerçeği söyledim. Düşündüğüm kadar üzülmедiler."

Neil sırtıtmaya cesaret etti. "Daha çok senin için endişeleniyorsun, ha?" Jenna tekrar başını salladı, bu kez dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Çok hoş."

"Bu şekilde sonuçlanacağını umuyordum."

"Mmm." O bir şey söylemeyince sessizlik tuhaf bir hal aldı. "Ee Neil, bana nereli olduğunu hiç söylemedin."

Ağzının bir köşesi kalktı ve Jenna onun çok Yakışıklı bir adam. Steven kadar değildi ama yine de kadınları kendinden geçirecek türdendi. "Galler," dedi.

"Altmış yıldan daha yakın bir süre önce."

Etkilenmiş görünüyordu. "İyi hafıza."

"Umm-hmm. Peki nerede, Dedektif Davies?"

"Seattle," diyerek onu şaşırttı.

"Gerçekten mi? Seni ta Pineville, Kuzey Carolina'ya getiren nedir?"

"Steven'ın davasında yardımcı olabileceğimi düşündüm," dedi ve kadın bir parça kendine acıma sezdi.

"Ama belli ki yanılmışsın. Otur Neil ve bana bir hikaye anlat."

Uzun uzun baktıktan sonra oturdu. "Kızları kimin öldürdüğünü bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım."

"Mmm. Yani bu katille geçmişte bir yerde tanıştığınızı ya da tanıştığınızı düşündüğünüzü mü çıkarmalıyım? Mesela Seattle?"

"Doktora okuluna gitmeliydim," diye mırıldandı hayıflanarak. "Olduğumdan çok daha zeki olurdu." Park yerinin karanlığına doğru baktı. "Alev ve Kelly de hâlâ evde aileleriyle birlikte olabilirler," diye ekledi, sesi buruktu.

Jenna bunu sindirdi. "Steven senin ipucuna inandı, değil mi? Sonra yanıldığını anladın ve tüm soruşturma çöpe gitti."

"Yine doğru." "Peki şimdi ne olacak?"

Adam ona bakmak için başını çevirdi ve kadın onun kaybolduğunu gördü. Tamamen kaybolmuştu. "Bilmiyorum."

"Seattle'a geri dönecek misin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Orada benim için pek bir şey kalmadı." "Yani anladığım kadarıyla evli değilsin."

"Öyleydi. Artık değil." Neil ellerine baktı. "Bir davaya kafayı takmış gibiyim."

"Seattle'da genç kızları öldüren bir seri katil mi?" Başını salladı. "Evet."

"O zaman onu yakalayamadınız. Ne oldu?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündü, sonra omuz silkti. "Topladığım kanıtlar lekelenmişti."

"O.J.'in eldiveni gibi mi?" diye sordu alaycı bir ifadeyle ve adam yine isteksiz bir gülümsemeyle gökyüzüne baktı.

"Aynen böyle. Doğru topladım. Yemin ederim öyle yaptım. Kurallara göre. Kitaba göre. Tıpkı daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi. Ama bir şey oldu.

Kayıtlar, kritik sperm örneklerinin kaybolduğu gece kanıt odasında olduğumu ve ertesı sabah yeniden ortaya çıktığını gösteriyordu."

"Sizi kanıtları kirletmekle suçladılar."

Asık suratla başını salladı. "Ve sağlam bir mazeretim olmasına rağmen, lanet olası bir yargıç bir katilin gitmesine izin verdi."

"Ve o zaman onu yakalayamadığın için kendini suçladığın için, şimdi onu yakalamaya kararlı bir şekilde buraya kadar geliyorsun, ancak yanılıyorsun ve muhtemelen her şeyi daha da kötüleştiriyorsun. Hedefe ulaştım mı?"

Başını salladı. "Bir kez daha doğru."

"Yani yapmanız ya da yapmamanız gereken bir şey için kendinizi cezalandırıyorsunuz."

"O benim."

Jenna başını salladı. "Bu saçmalık."

Ona doğru hızlı bir bakış fırlattı ve kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hayatını yaşa demek Neil. Hata yaptın. Toparlan ve hayatına et. Birçok insan bunu yaptı."

"Steven gibi demek istiyorsun."

Jenna, Steven'ın adını söylerken sesindeki alaycılığı duydu. "Diğerlerinin arasında, evet. Onu neden sevmiyorsun, Neil? O iyi bir adam."

Neil'in kahkahasının içi boştu ve kafasında uyarı zilleri çalıyordu. kaçırđı, çenesi gergindi. "Uyanık tavana bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi sertti.

"Evet," dedi Jenna gözünü

kırpmadan. "Her gece mi?" diye

üsteledi. "Evet," diye yanıtladı

Jenna.

"Yıllardır mı?"

"Evet." Sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Onun kendine acımasından başlamıştı.

Cebini karıştırdı ve hâlâ plastik ambalajında duran bir paket Winstons çıkardı. "Yıllardır sigara içmedim."

Jenna, "O yüzden şimdi yine başlama," diye tersledi.

Neil'in ağzının kenarı kalktı. "Eğer benim karım da senin gibi olsaydı . . ." Sigaraları açmadan cebine geri soktu. "Peki hâlâ geceleri uyanık yatıyor musun?" diye sordu.

Gece boyunca Steven'ın bedeninin saran sıcaklığını, kollarının onu sarmalayan mutlak güvenliğini düşündü ve dudaklarını büken memnun gülümsemeye engel olamadı. "Artık değil."

Adam başını, sadece başını çevirdi ve kadın kara gözlerinin sertleştiğini görünce irkildi. "Onun yüzünden."

"Evet," dedi ama sesi çatallaşarak çıktı. Boğazını temizledi. "Peki ya sen? Uyuyabiliyor musun?"

Başını salladı, sonra cebinden sigaraları çıkardı. Gergin bir şekilde paketi avucuna vurdu. "Seni ilk gördüğüm gece, üç yıldır ilk kez uyudum." Elini yumruk yapıp sigaraları ezdi. "Ve seni hayal ettim."

Jenna ne söyleyeceğinden emin olamayarak gözlerini kırıştırdı. "Neil, ben-"

Neil ayağa fırladı. "Durun. Bu işin bırakalım, mı?" Adam otoparka doğru yürüdü ve kadın da onu takip etmek için ayağa fırladı.

"Neil, bekle."

Yıldızlara baktı, sonra tekrar ona döndü. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Yine ne diyeceğini bilemeden başını salladı. O da gerçeği söyledi. "Gerçekten istiyorum."

Elini ve sıktı. "Muhtemelen yarın ilk uçakla geri döneceğim."

Ve ona baktığında, başarısız olduğuna inandığı kızları gerçekten önemseyen çok yalnız bir adam gördü. Kalbi şefkatle sıkışarak eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Umarım huzuru bulursun, Neil."

Yüzünü buruşturdu. "İyi bir gece uykusuna razıyım."

Kızın ağzı yukarı kıvrıldı. "Koyunları saymayı dene."

"Ah. Kız koyunlar."

Gözlerini devirdi. "Bunun erkeklere özgü bir olduğunu biliyordum." Kız gülümserken o da güldü. Küçük bir arabanın yanına gelene kadar geri geri gitti.

"İyi şanslar Jenna. Umarım Steven inandığın iyi bir adamdır.
Eğer beni bekleyen senin gibi bir kadın olsaydı, kesinlikle geç kalmazdım."

Jenna'nın gülümsemesi soldu. "İyi yolculuklar, Neil."

OTUZ

Perşembe, 13 Ekim, 18:30.

NEIL arabasıyla uzaklaşırken ARKA AYNASINDAN ONU İZLEDİ, bir kez daha yanlış zamanda doğru yerde olduğu için kendine ve tüm iyi sahip olduğu için Thatcher'a lanet okudu. Sonra bir Volvo vagon sağından hızla geçti ve bir toz bulutu içinde okulun otoparkından çıktı.

Thatcher'ın Volvo'su. Tabii ki.

"Kahretsin," dedi usulca, ama sadece yarısı Thatcher'ın gördüklerini yanlış yorumlamasına üzüliyordu. Diğer yarısı ise memnundu. Jenna patlamaya hazır bir volkanı hak etmiyordu. Ayrıca yalnızdı ve onu almaya gelmeyecek olan bir adamı bekliyordu. Ve bir sonraki futbol maçı yaklaşırken hâlâ Lutz ve arkadaşları için endişelenmek zorundaydı. O haydutlar çaresizden de öteydi.

Kızın çığlığını duyduğunda neredeyse okulun önüne dönmek üzereydi. Duyuları tetikte, arabadan atladı ve belindeki Glock'unu çıkardı. "*Jenna!*"

Kız tekrar çığlık attı. Çığlık sesini takip ederek koşan adam, dört büyük figürün onu futbol sahasına doğru sürüklediği okulun köşesini döndü.

Silahını çekerken zor zamanlar geçirdiğini fark etti. İkisini tekmeleyerek uzaklaştırmayı başardı ama diğer ikisi onu tuğla duvara itti. Kızın acı çığlığı adamın içini parçaladı.

"Durun! Polis!" diye bağırdı, karanlıkta kimin kim olduğunu görmeye çalışıyordu, bir dakika önce sadece beş çocuğun olduğu yerde şimdi beş çocuk gördüğüne yemin ediyordu.

sadece dört. Silahını yukarı doğrulttu ve kimse ondan uzaklaşmayınca havaya bir uyarı ateşi açtı. "Polis!"

Küfürler ve itiş kakışlar oldu ve ikisi kaçmadan önce yüzüne son kez ateş ettiler. Peşlerinden gitmeden önce nefes aldığından emin olmak için hızlıca bir göz attı. Hızlı olduklarını düşündü. Muhtemelen geniş alıcılardı. Hiçbir stoper o kadar hızlı koşamazdı. Muhtemelen itiş kakış sırasında geriye düşürdüğü adamlardı. İkili, kendilerini tribünlerin etrafından dolaştıran ve bir çitin üzerinden geçiren bazı süslü manevralar yaptı.

Neil koşmayı bıraktı, zor nefes alıyordu. Onlara iyice . Orospu çocukları.

Umarım Jenna yapmıştır. Koşarak, Jenna'nın duvara yaslandığı, beşinci figürün ona doğru eğildiği yere vardı. Yani beş *kişi vardı*. "Ondan uzak dur evlat, kimse zarar görmesin."

Beşinci çocuk dondu kaldı, sonra yavaşça geri çekildi ve doğruldu. "Ellerini görebileceğim bir yere koy."

Çocuğun elleri sert bir şekilde iki yanına uzandı.

"Neil, sorun yok." Ağzının üzerinde tuttuğu avucundan kan damlıyordu.

"Kahretsin, kanaman var." Ceketini silkti ve bir eliyle gömleğinin düğmelerini açarken diğer eliyle silahını sabit bir şekilde çocuğun üzerinde tuttu. Gömleğini çıkardı ve kıza fırlattı. "Al. Bunu kanın üzerinde kullan. Temizdir. Çoğunlukla."

Gömleği ağzına götürdü. "Neil, silahını indir. Josh bana yardım ediyordu, canımı yakmıyordu."

Josh. Neil silahını yanına bıraktı, parmakları hâlâ tetikteydi. "Arkanı dön evlat." Ve büyük çocuk dönene kadar bekledi. Ve uzun yıllardır görmediği bir yüz gördü. Josh Parker. Josh Lutz. Diğer oğullarının adını değiştirme zahmetine girmemişlerdi. Neil, Parker'ların bir skandalın Josh'un yeteneğindeki bir çocuk üzerindeki etkisi konusunda o kadar endişeli olmadıklarını tahmin ediyordu. Ya da eksikliğinden. Diğer oğullarını izleyen üniversite gözlemcileri olmayacaktı. Korunacak bir gelecek yoktu. Josh ona bakıyordu, elleri hâlâ yanlarındaydı ve gözlerinde yıllar önceki o boş bakış vardı. "Sadece geri çekil evlat. Geri çekil ve bana burada ne aradığını söyle."

Josh onu tanıdıysa bile, hiçbir işaret vermedi. Yere kıvrılmış çocuklardan biri inledi ve küfretti. Neil onları daha net görebilmek için bir adım geri çekildi. "Siz ikiniz sıklerinizi tutarak yere yatın, yüzünüzü toprağa gömün ve ellerinizi iki yana açın." İtaat etmek için hiçbir hareket yapmadıklarında, içlerinden birini ayakkabısının burnuyla itti. "Yüzünüzü yere koyun dedim yoksa öğretmeniniz size bir tekme daha atar." İkisi de hemen karınlarının üzerine yuvarlandılar, acınası bir şekilde inlediler, ellerini uzattılar, tersine dönmüş kar melekleri gibi. "Bir dahaki sefere bir kadınla yatmaya karar verdiğinizde, kahverengi kuşağı olmadığından emin olun," diye hırladı Neil ve her iki çocuk da mızımız mızımız sesler çıkardı.

Josh Lutz yerde yatan ikisine baktı. "Ona zarar veriyorlardı. Bir şeyler yapmak zorundaydım."

"Josh," dedi Jenna, gömleği dudağına değdiği için sesi boğuk . "Gayet iyiydin."

Neil cebinden telefonunu çıkarıp 911'i aradı, sonra da Jenna'ya uzattı. "Onlara nerede olduğumuzu söyle."

Jenna operatöre tüm bilgileri verdikten sonra ayağa kalktı, telefonu hâlâ elindeydi. "Steven'ı aramam gerekiyor," dedi.

Steven. Hah, diye düşündü Neil, kendi küçük egosunu bu kadının güvenliğinden daha çok önemseyen zavallı orospu çocuğu. "İyi şanslar. Muhtemelen şu anda Virginia yolunu yarılamıştır."

Eli cep telefonunun üzerinde durdu ve onu yanına indirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için ona söylemeyi düşündü, bunun onu inciteceğini biliyordu, sonra yine de söyledi, bunun onun iyiliği için olduğunu biliyordu. "Buradan çıkarken beni geçti. Yaklaşık seksen yapıyordu."

Karanlıkta bile onun solgunluğunu görebiliyordu. "O burada mıydı?" "Evet."

"O zaman bizi konuşurken gördü." Durakladı. "Sana veda öpücüğü verdiğimi gördü."

Neil bir an Josh'a baktı, sonra tekrar ona döndü. Şimdi titriyordu. Kısmen başka bir saldırının şokunu yaşıyordu. Kısmen de volkanı patlamamış olsaydı bunun olmayacağını bilmenin şoku. Çoğunlukla da Steven'ın ona güvenmediğini anlamanın şokunu yaşıyordu. "Özür dilerim Jenna."

Okulun önüne doğru dönmeden önce tek söylediği "Ben de öyle," oldu.

"Bekle. Nereye gidiyorsun?"

döndü ve adam yanaklarındaki kiri kesen çizgileri görebildi. Gözyaşları. Kahretsin, kız ağlıyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ben... bilmiyorum," diye fısıldadı.

", " dedi Neil sinirli bir şekilde, kendi çaresizliğine kızarak.

"Diğer ikisi hâlâ buralarda bir yerde. Polisler gelene kadar bekleyin."

Yerdeki çocuklardan biri dönüp ona baktı ve hırladı. "Polis olduğunu söylemiştin."

Neil dişlerini gösterdi. "Yedekler tam bir kaltaktır, bilirsiniz. Hiçbir otorite olmadan tüm sorumluluk." Ayak parmağını haydutun sırtına bastırdı ve eğer gereğinden biraz daha sert olduysa, bunu kim söyleyebilirdi ki? Aynı yerde duran ve en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünen Jenna değil. Yanlış filmde oturmak zorunda kalmış gibi duran ama kalkıp salon değiştirecek imkânı olmayan Josh da. Ve kesinlikle kendisi de değil. Bunu gözünü kırpmadan tekrar yapardı.

Jenna onun arkasından boğazını temizledi. "Bir daha düşündüm de, sanırım senin telefonunu kullanacağım," dedi, sesi neredeyse yeniden eski haline dönmüştü.

"Thatcher'ı , değil mi?" diye sordu gözlerini kısarak.

Acımasızca gülümsedi, sonra kesik dudağının acısıyla yüzünü buruşturdu ve gömleğini kullanarak akan kanı sildi. "Hayır, Steven'ı aramıyorum." Telefonu çevirdi ve dinledi. "Baba?" dedi, güçlü bir şekilde başlayarak. Sonra sesi titredi. "Gelip beni alır mısın lütfen? Okuldayım."

Perşembe, 13 Ekim, 18:45

Steven birkaç mil durdu, bir park yerine çekti ve motoru kapattı. Kalbini sakinleşmeye zorlamaya çalıştı. İçindeki acı dayanılmazdı. Melissa'dan daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Jenna onu sevdiğini söylemişti. Kollarına uzanmış ve onu sevdiğini söylemişti.

On iki saat sonra başka bir adamı öpüyordu. Ve herhangi bir erkekle değil.

Neil Davies. Bu düşünce Steven'ın kanını dondurdu. Adam soruşturmasını sekteye uğratmış, iki kız daha çalınırken adamlarının dikkatini gerçek katilden uzaklaştırmıştı. Sonra da kadınına yaklaşma cüretini göstermişti.

Ama Jenna onun kadını değildi. Hem onun olup hem de Davies'i öpmesinin imkânı yoktu. Alnını direksiyona yasladı ve kendini Kalbinin normale dönmesini. Kafasının ve bağırsaklarının da aynı şeyi yapmasını diliyordu. Şu anda kafatasının içinde bir milyon balyoz varmış gibi hissederken, bir milyon bıçak da derinlere inip bağırsaklarını parçalıyordu.

Nasıl yapabildi? *Belki de bilmiyordu.*

Başını direksiyondan kaldırdı ve gözlerini kırptırdı. Ama o yapmıştı. Onları görmüştü.

Ne gördün? Onu. Onu öpüyordu.

Onun yanağını öpüyordu. Tıpkı senin Liz'i öptüğün gibi. Ama aynı şey değildi.

Neden olmasın? Neil Davies olduğu mi? Tanıştığınızdan beri ona karşı temkinli olduğun için mi? Çünkü ona bakıyor, onu istiyor? Evet, işte bu yüzden.

Ama ona hiç aynı şekilde baktı mı?

Dudağını ısırды ve gece gökyüzüne baktı. Hayır. gerekirse, hayır yapmamıştı. Saate baktı ve kanının bir kez donduğunu hissetti. Tek başına onu bekliyordu. Savunmasız.

Oh, Tanrım. Onu orada bırakmıştı. Yapayalnız. Okula geri döndü, kaçtığından daha hızlıydı. Ve ışıkları yanıp sönen iki ekip arabası ve bir ambulansın hemen arkasına vardı.

Dehşet kalbini sıkıca kavradı ve kendini arabadan dışarı atmaya zorladı. Kendini boş ambulansın yanıp sönen ışıklarının yanından geçmeye zorladı. Onu yerde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, eteği kalçalarına kadar sıyrılmış bir halde gördüğünde rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Yaralanmamıştı. Hayatta. Birkaç adım daha yaklaştı ve kısa bir süre durdu. *Kadın yara almamıştı.* Yüzü kanıyordu ve yanağı şişmeye başlamıştı bile. Kıyafetleri yırtılmıştı ve

sağ elinin etrafında kirli beyaz bir bez parçası vardı. Sağlık görevlilerinden biri bezi açıyordu ve Steven bunun bir gömlek olduğunu gördü. Bir erkek gömleği.

Gözlerini kaldırdığında Davies'in yüzünü başka tarafa çevirmiş, iki genci kelepçeleme konuştuğunu gördü. Sonra Davies döndü ve Steven adamı gördü ceketinin altına gömlek giy. Bir dedektifin bunu anlaması için parçaları birleştirdi. O hızla uzaklaşırken, Davies geri dönmüş ve işini yapmıştı.

Kadınını korudu.

Orada durduğunu yeni fark eden Jenna'yı korudu. Ne diyeceğini bilmiyordu, Davies'in küçük öfke nöbetini gizli tutmuş olmasını bile ummuyordu. Çünkü öyle olmuştu. Bir öfke nöbeti. Jenna ona baktı. Sonra kasıtlı olarak başka tarafa baktı.

Yerde onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Jenna, özür dilerim."

Başını salladı. Ve hiçbir şey söylemedi. Sonra boğazını temizledi ve o güne kadar kadar güçlü bir sesle, "buradan Steven. Sadece git."

"Jenna, tatlım, ben buradayım." Başlarını kaldırdıklarında gümüş saçlı bir adamın tepelerinde durduğunu gördüler ve Jenna adamın gözleri önünde yere yığıldı. Yaşlı adam onun yanına diz çöktü ve ağlarken ona sarıldı.

Hıçkırıklarının sesi Steven'in içini parçaladı, kendi kıcını tekmelemek istemesine neden oldu ve tekmelemenin asla yeterli olmayacağını biliyordu. Uzandı ve kadının yırtık koluna dokundu. Kadın kolunu geri çekti.

"Jenna," diye tekrar denedi Steven. Kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını düşünerek olabildiğince yatıştırıcı bir sesle, "Seni eve götürüyüm," dedi.

Daha çok ağladı ve başını salladı. "Beni eve götür, baba. Lütfen."

Baba. Bu Seth'ti. Seth onun gözleriyle karşılaştı. Kaşlarını çatı. "Evin güvenli değil, tatlım."

"Hayır, baba. Beni *eve* götür. Senin evine. Ve lütfen *ona* defolup gitmesini söyle."

Steven'in kız arkadaşını incittiğini fark eden Seth'in gözleri kısıldı. "Onu duydun.

Onu eve götürüyorum."

Steven, Seth'in Jenna'yı ayağa kaldırıp arabasına bindirmesini izledi. Ve uzaklaştı.

Birisi sağına doğru adım attı ve Steven onun Davies olduğunu anladı. "Thatcher, sen lanet olası bir aptalsın," dedi, sesi alçaktı.

Steven, Seth'in arabasının arka lambalarının Jenna'yı alıp gözden kayboluşunu izledi. "Biliyorum."

OTUZ BİR

14 Ekim Cuma, 9:45

BAŞI AĞRIYORDU, AKŞAMDAN KALMALIKTAN BİLE BETERDİ. Ve daha da kötüsü, misafirleri vardı. Allison'ın ona aşağıya gelmesini söyleyen aşırı neşeli çılgılığı karşısında irkildi. Dün gece Seth'le eve gelmek iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi, gün ışığında, bunun akıllıca olduğundan şüphe ediyordu.

Neil, elinde bir demet kırmızı gülle Allison'ın oturma odasında duruyordu. "Neyi sevdiğini bilmiyordum," dedi çiçekleri uzatırken. "Ben geleneği tercih ettim."

Gülümsedi, sonra yarılan dudağı yanınca yüzünü buruşturdu. "Çok güzeller, Neil. Otursana." Oturduğunda da, "Dün gece için sana teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi.

"Keşke daha erken dönseydim," dedi ve sonra ağzından kaçırdı: "Thatcher'a aptalın teki olduğunu söyledim."

"Bu her şeyi özetliyor."

"Dışarıda, arabasında oturuyor," diye ekledi Neil. "Ben buraya geldiğimde oradaydı."

"Bütün sabah oradaydı," dedi Allison çiçekleri almak için içeri girerken. "Ona üç kez gitmesini söyledim ama gitmiyor."

Neil, "Her şeyi berbat ettiğini biliyor," deyince Jenna kaşlarını kaldırdı.

"Onu mu savunuyorsun? Dün gece ..." Jenna duraksadı ve başını salladı. Sonra da yakıcı acıyla yüzünü buruşturdu. "Boş ver."

"Bak, Thatcher benim hit listesinde bir numara değil, ama sen giderken nasıl görüldüğünü biliyorum. Ve ben de senin nasıl görüldüğünü biliyorum."

Onu sevdiğini söylemiştin. En azından onun söyleyeceklerini dinle."

Jenna içini çekti. "İyi o zaman. O zaman herkes gitsin de ben de şu ağrı kesicileri alıp uyuyayım."

Neil ön kapıya gitti ve eliyle işaret etti. "O geliyor. Ben şimdi gidiyorum."

Jenna gözlerini kısarak açık kapının ışığına baktı. "Bugün Seattle'a döneceğini sanıyordum."

Neil kaşlarını çatı. "Fikrimi değiştirdim. Thatcher Rudy Lutz'u şüpheliler listesinden çıkarmış olabilir ama içimden bir ses hâlâ orada bir şeyler olduğunu söylüyor."

Oda döndü. "Rudy Lutz?"

Neil döndü, hâlâ kaşları çatıktı. "Thatcher'ın sana söyleyeceğini sanıyordum." Başını salladı, her hareketi binlerce bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu. "Hayır. Hayır, yapmadı."

"haklıydı," dedi Neil. "Bu davayı kirletebilirdi."

Jenna kusacakmış gibi hissetti. *Rudy Lutz*? Bu sadece Jiminy Cricket değil miydi? *Rudy Lutz*? Bunca zamandır biliyordu. Lanet olsun ona. İkisine de lanet olsun. İki namluyu da iki adama doğrultmadan önce Steven'ın oturma odasına girmesini bekledi. "Peşimde bir *seri katil* olduğunu söylemenin önemli olduğunu düşünmediniz mi? Anlayamayacak kadar *aptal* olduğumu mu düşündünüz?"

Steven, Neil'e gözlerinde cinayetle baktı.

Neil omuz silkti. "Ona söylersin diye düşünmüştüm. Yastık muhabbeti." "Ben temiz bir soruşturma yürütüyorum," diye homurdandı Steven. "Hiçbir boşluk yok aşırı hevesli savunma avukatları."

Neil kaşlarını çatı. "Benim soruşturmam da en az seninki kadar temizdi."

"*Kapa çeneni!*" Jenna parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Söyle bana, eğer

Anlamak için çok zayıf olduğumu düşünmüyorsunuz değil mi, bu olayda herhangi bir garip kimyasal madde var mı?"

Steven gözlerini kıstı. "Neden?"

"Evet ya da hayır, lanet olsun," diye tersledi ve Allison'ın sessizce önüne koyduğu ağı kesicileri yalayıp yuttu. "Teşekkür ederim, Allison."

"ederim." Allison iki adamla yüzleşti. "Peki, sorusuna cevap verin."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Steven. "Evet, evet . Ketamin, eğer bilmek istiyorsan. Neden?"

"Çünkü dün depomda bazı kimyasalların kaybolduğunu gördüm. Bir envanterim vardı ama savaşın içinde bir yerlerde kaybolmuş. Gümüş nitrat ve ketaminin bazı temel bileşenlerinin eksik olduğunu biliyorum. Ama katilinizin sofistike laboratuvar ekipmanlarına erişimi olması gerekirdi. Sınıfımdaki türden değil ve kesinlikle bir eczane kimya setinden bir araya getirebileceğiniz türden değil. Eğer işin içinde gümüş nitrat varsa, katiliniz kendi fotoğraflarını banyo ediyor demektir. Ve bunun için

Rudy Lutz'un tüm bunları başarkadar zeki olmasına imkan yok." Şakaklarına masaj yaptı. "Bunların herhangi birini başaracak kadar. Babası belki, ama futbolcu çocuk? İmkânı yok. Hepsi bu kadar. Şimdi lütfen ikiniz de *gidin*."

Neil, Steven'a sert bir bakış attıktan sonra oradan ayrıldı.

"Sen de Steven," dedi. "Bu kadar yeter."

"Onu duydun," dedi Allison ve Steven'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Onunla konuşacağım," dedi yumuşak bir sesle, "sen de lütfen git."

Allison, "Burası benim evim," diye söze başlayınca Jenna elini salladı.

"Bırak da söyleyeceklerini söyleyecek kadar uzun kalsın." Yalnız kaldıklarında Jenna arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Hadi şu işi bitirelim."

"Karım beni başka bir adam için terk etti," dedi ve kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Ona eşit bir şekilde bakıyordu. "Karımın öldüğü gün işten eve geldiğimde Brad'i Matt ve Nicky'ye bakarken buldum. Brad on üç, Matt dokuz ve Nicky üç yaşındaydı. Brad, Melissa'nın alışveriş merkezine gittiğini söyledi. Ama ben yatak odamıza gittim ve yatağın üzerinde bir not buldum. Beni başka bir adam için terk ettiğini ve notu aldığımda Miami yolunu yarılarmış olacağını söylemişti. Beni sevmiyordu, hiç sevmemişti ve tavuktan bıkmıştı.

nugget'lar, futbol maçları ve bebek bezi değişimleri. Çocuklar benimdi ve onlara hoş geldin diyordum." Notu monoton bir sesle okuyordu ve Jenna onun her kelimeyi ezberlediğini biliyordu. Şaşırmıştı ve ona ne diyeceğini bilemiyordu.

"Orada oturup bir saat boyunca nota baktım, sonra çocuklara bir şey söylemem gerektiğini düşündüm. Eve gelmiyordu." Gözlerini kaçırdı. "Kapı çaldığında aşağıya inmiştim. Üçüncü bölgeden bir üniformalı, ciddi görünüyordu ve ne söyleyeceğini biliyordum. Havaalanına giderken bir kaza geçirmişti. Arabada başka bir adamla birlikteydi. Raleigh'deki bir şirketin evli CEO'su, kanındaki alkol seviyesi sekizde birdi. "Adam yaşadı, kadın öldü."

"Sigortası seninle anlaşmaya çok hevesli olan sarhoş sürücü," diye mırıldandı Jenna ve Steven duygusuzca omuz silkti.

"O zaman neden skandal çıksın? Melissa ölmüştü ve Hilton Head'de tatil yapan karısının bunu asla bilmesine gerek yoktu. Çocuklarımın bilmesini istemTanrı biliyordu."

Jenna'nın gözleri büyüdü. "Yani onlara az önce öldüğünü söyledin."
"Alışveriş merkezinden eve dönerken," dedi acı acı.

"Oh, Steven," diye fısıldadı. "Bunca zamandır her kadının onun gibi olacağından endişe ediyordun."

"tanıştığımda öyle olmadığını biliyordum ama korkuyordum."

"Ama dün gece beni Neil'le gördüğünde en kötüsüne inandın." Başını kanepeye yasladı ve tavanı inceledi. ".
Ve özür dilerim."

"Ben de

öyle."

Sonra ona baktı, gerçekten baktı. "Bunların hiçbirisi bir fark yaratmıyor, değil mi?"

"Bu her şeyi ." kaçırdı. "Ve hiç." "Benimle eve gelir misin?" diye sordu.

Yutkundu. "Hayır." "Neden?"

"Çünkü bana güvenmeyen bir adamı sevmekten daha iyisini biliyorum. Bana asla güvenmeyeceksin. Güveneceğini söylüyorsun, sonra bir dahaki sefere bir adamla arkadaş olduğumda

Her şeyi tekrar yapacaksın ve şu anda bulunduğumuz yerde olacağız." Gözyaşlarını kendi yanaklarında hissetti. "Sana kızacağım ve sonra nerede olacağız?"

Ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. "Her şeyi , değil mi?"

"Tıpkı senin yaptığın gibi," diye karşılık verdi, kızgın ve incinmiş hissederek. "O zaman bana vedalaşmaya hazır olduğunu söyle." Adam onu yakaladı ve oda dönene ve kadın ona sarılana kadar öptü. Başını kaldırarak sertçe fısıldadı: "Beni istemediğini söyle."

Başını salladı ve onu itti. "Sana yalan söylemeyeceğim. Seni istiyorum. Ama istediğim her şeye sahip olamayacağımı bilecek kadar akıllıyım. Benim istediğim bana güvenen ve sırtımı dayayabileceğim bir adam. Buna bir kez sahip oldum. Bunu tekrar isteyeceğim."

Onun omuzlarını sıkıca tuttu. "Nicky ne olacak Jenna?" diye sordu, yüzünü ona dönmüştü, öfkesi gözle görülür bir şekilde içinde titreşiyordu. "Ondan uzaklaşabilir misin?"

Jenna sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. "Bu hiç adil değil."

Yüzü acı içinde kasıldı. "Adil olmak umurumda değil. Kendim de umurumda değil ama oğlumu tekrar tekrar incitiyorsun."

Nefes aldı ve mantıklı olmaya çalıştı. "Özür dilerim Steven. Seni dinlemeli ve Nicky'nin bu kadar bağlanmasına izin vermemeliydim. Ama bu yine de hiçbir şeyi değiştiremez. Bittiğimizi bile bile Nicky ile ilişkimizi sürdürmek uzun vadede çok daha acımasızca olur."

Uzun bir dakika boyunca ona baktı, gözleri o kadar sefil ve üzgündü ki neredeyse fikrini değiştiriyordu. Neredeyse. "Seninle evlenmek istiyordum," dedi, o kadar sessizdi ki onu duymak için zorlanması gerekti. "Sana dün sabah yatakta soracaktım ama bu davanın bir an önce sonuçlanmasını istiyordum, o yüzden bekledim. I

Sanırım doğru yaptığım tek şey evlilik teklifindeki zamanlamamdı. Bir zamanlar çocuklarımı umursamayan bencil bir karım vardı. Bunu tekrar yaşamak istemediğime eminim."

Ön kapıyı çarparak gitti. Allison onun eline bir kutu mendil ve Jenna bir avuç alıp yüzünü sildi, sonra vazgeçip yüzünü Allison'ın omzuna gömdü. Ve hüngür hüngür ağladı.

"Thatcher, bekle."

Steven, Llewellyn'lerin araba yolunun dibinde durdu ve Davies'in kendini beğenmiş ben-söyledim-sozlarından birinin onu aşağı iteceğini düşünerek kenara çok yaklaştı. "Eğer sana söyledim dersin yemin ederim ..." Tehdidini sürdürmek için gerekli duygusal enerjiye sahip olmadığını bildiği için tehdidi havada bıraktı.

"Bu olaydaki rolüm için üzgün olduğumu söylemek istedim," dedi Davies sessizce. "Açıkçası okula onu görmek için gitmedim ama gittiğimde de uzaklaşmak istemedim."

Umutsuzluk ve öfke savaştı ama sonunda Steven ikisine de yol veremeyecek kadar yorgundu. "Bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerekiyor, Davies?"

"Bunun seni daha iyi hissettirmesi gerekmiyor," diye tersledi Davies.

"Herhangi bir

"Bu sabah yüzündeki morlukları gördüğümde seni daha iyi hissettirmem gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. "Ama sen onun için bir şey ifade ediyorsun, bu yüzden durumu daha da kötüleştirmek istemedim," dedi, sesi yine sakindi. "Ne olduğunu bilmeni istedim. Seni sevdiğini söyledi," diye bitirdi sessizce.

Sessiz sözcükler, herhangi bir "sana söylemiştim" cümlesinin kesebileceğinden daha derin kesiyordu. Şimdi onun güven eksikliğinin kanıtı olarak içten ve dıştan çürükler taşıyordu. Boğazını temizledi. "Yapmam gerekeni yaptığın için teşekkürler. O piçlerin ona yaptıklarından daha kötü zarar vermemelerini sağladığın için."

Davies, "Rudy Lutz'unuzu arkadaşlarıyla birlikte görebilir miyim diye okula gittim," dedi. "Listede sınıfta olduğunun yazdığını biliyorum ama içimden bir ses bir terslik olduğunu söylüyor."

Steven iç çekti, çok yorgundu. "Ne istiyorsun, Neil?" "Templeton'ların evine bir kez daha bakmak istiyorum."

"Kent'i ya da Adli Tıp'tan başka birini almana izin veremem," dedi Steven, adamın gitmesini diliyordu, böylece göğsüne baskı yapan korkunç ağırlıktan kurtulabilecekti.

"Anlıyorum. Bir şey bulursam seni ararım."

Sonra nihayet gitmiş ve Steven arabasına binmiş. Kapıyı kapattı. Ve işe gittim.

14 Ekim Cuma, 1130

"Misafirin var," dedi Allison ve Jenna inleyerek yataktan kalktı ve Casey'nin Allison'ın kanepesinde sağ kolu ve sol bacağı alçıda oturduğu oturma odasına gitti. Ned onun arkasında duruyordu. ellerini omuzlarına koydu.

"Casey." Jenna ikisinin de iyiliği için ona hafifçe sarıldı. "Ne zaman ?"

"Bu sabah." Kaşlarını çattı. "Yüzüne ne oldu?" "Uzun hikâye. Peki o alçıyla garaj yoluna nasıl çıktın?"

Casey parladı. "Ned beni taşıdı. İlk senin bilmeni istedim." Sol elini uzattı ve Jenna Casey'nin yüzük parmağındaki pırlantayı görünce sertçe yutkundu. Kendi küçük sorunlarının Casey'nin anını bozmasına izin verirse lanetlenecekti.

Önce Ned'e, sonra da Casey'ye gülümsedi. "İkiniz için de çok mutluyum."

Sonra gürültülü gözyaşlarına boğuldu.

Casey bir hiçbir şey söylemedi, sadece uzanıp onun elini okşadı. Sonra Ned'e, "Bak bakalım Allison'da buzlu çaydan daha sert bir şey var mı? Eğer hayır derse, Seth'e zulasını nerede sakladığını sor."

Jenna burnunu çekti. "Alkol alamam. Ağrı alıyorum." "Senin için değil," dedi Casey. "Beni için.

Steven Thatcher'ı öldürmek."

14 Ekim Cuma, 1530

Neil, Kelly'nin yatak odasının ortasında durmuş, fena halde sinirlenmişti. Saatlerce her yeri aramış ama yeni bir şey bulamamıştı. Bir *şeyler olmalı*, diye düşündü, pencereye doğru yürüdü, kesik camdan oluşan düzgün daireye baktı ve katilin içeri nasıl girmiş olabileceğini gözünde canlandırdı. Battaniyelerinin durumuna bakılırsa Kelly çok mücadele edebilirdi ama saldırgan çok daha iri ve güçlüydü. Yüzüne bir maske geçirir, onu ketamin tozunu solumak onu beş ila on saniye içinde bayıltabilirdi. Ama o saniyeler içinde hayatı için savaşıyordu.

Gençti ve amigoluktan önce jimnastikçiydi. Kurdeleleri ve kupaları Templeton'ların oturma odasındaki duvarda asılı duruyordu. Çok iyiydi ve bu kadar iyi olmak için çok fazla fiziksel güce ve çevikliğe sahip olması gerekiyordu. Ama o da annesi gibi ufak tefekti.

"Bayan Templeton," diye seslendi ve endişeli anne aceleyle içeri girdi. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Bayan Templeton ihtiyatla ona baktı. "Ne?"

"Kızınızın saldırgana karşı nasıl mücadele edeceğini yeniden değerlendirmek istiyorum. Onunla aynı boydasınız. Bunu benimle birlikte canlandırır mısınız?"

Bayan Templeton'ın çenesi gerildi. "Nerede durmalıyım?" Neil ona gülümsedi. "Tam burada, yanımda." Yavaşça onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde çevirdi ve elini ağzının üzerine koydu. "Şimdi benimle dövüş. Sıkı dövüş." Dirseği onu hazırlıksız yakaladığında ırkıldı ve aniden durdu. "Hayır, hanımefendi, daha sert dövüşün." Kadın adamın kollarında iki büküm oldu ve ceketinin düğmelerinden biri kopup odanın diğer ucuna uçana kadar ceketinin önünü tırmaladı. Adam onu bıraktı ve kadın arkasını döndü, yanakları kıpkırmızıydı ve nefesi kesik kesik geliyordu.

"Eee?"

Neil ağzını açtı, sonra düğmesinin düştüğü köşeye tüylü bir gölge tekrar kapattı. Parmağını dudaklarına götürerek Sessiz olması için onu ve birlikte Templeton ailesinin kedisinin düğmeyi dişlerinin arasına almasını izlediler.

Kedi kullanılmayan boş yatak odalarındaki bir sandalyenin altına girene kadar sessizce takip ettiler. Neil sandalyeyi kaldırdı ve kedi tısladı, sonra da kaçtı.

Arkasında bir yığın parlak düğme bırakarak.

Bayan Templeton'ın gözleri kocaman olmuştu. "Sizce...?" "Dua ediyorum, hanımefendi," dedi Neil ve ciddiydi. "Çok, çok sıkı."

14 Ekim Cuma, 1530

"var," dedi Seth ve Jenna inledi. Casey gitmişti ve Jenna uyumak istiyordu.

"buradan baba. Arkadaş istemiyorum."

"Bu adamı isteyeceksin," dedi Seth ve odanın kapısını açarak Jim'in kuyruğunu sallayarak, dilini oynatarak, sağlıklı ve mutlu görünerek içeri girmesine izin verdi. Yepyeni gibiydi. "Wendy, Jean-Luc'un dikişleri iyileşene kadar birkaç gün daha kalması gerektiğini ama Jim'in eve gelebileceğini söyledi."

Jenna, Seth'in mutlu yüzüne ve Jim'in sallanan kuyruğuna bir kez baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

14 Ekim Cuma, 1530

"Steven," dedi Kent ve Steven gözlerini evrak işlerinden Kent'in heyecanlı yüzüne kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu, ayağa kalkarak. "ne var?" "Yeni bir bilgi," dedi Kent, genç adamın gerginliği neredeyse hissedilebilir. Kesinlikle yakalayıcı. Kent, Steven'ın masasındaki dağınıklığın üzerine DNA izlerini içeren iki sayfayı yan yana koydu. Biri biraz solmuştu ve üzerinde Washington Eyaleti'nin gizli malı olduğunu belirten parlak sarı bir etiket vardı. Diğeri yeniydi.

"Liz'in iyiliği geldi," dedi Steven ve Kent başını salladı. "Bu Seattle'daki mühürlü kayıttan William Parker'ın DNA'sı," dedi Kent, sesi çatırdayarak. "Bu, Clary açıklığında bulduğumuz saç telindeki DNA."

Steven öne eğildi ve gözlerini kıstı. "Ve?"

"Aynı değiller," dedi Kent muzaffer bir edayla.

Steven şaşkınlıkla ona baktı. "Yani? Rudy'nin o gün sınıfta olduğunu zaten biliyorduk. Yani ya William Parker değil ya da açıklıkta değildi ya da ikisi birden."

"Hâlâ Parker olabilir," dedi Kent. "Clary'nin DNA'sını temizleyen Parker'ınkiyle aynı, ama çok yakın. O kadar yakın ki ikisi kan bağı olan akrabalarından geliyor. Ve baba/oğul değil çünkü Clary açıklığındaki örnek sadece annenin genetik izini taşıyan mitokondriyal DNA'dan geldi. William Parker Clary açıklığında değildi ama aynı anneden olan bir kan akrabası vardı."

"Geriye kardeşi kalıyor," diye tısladı Steven. "Herkesin fark edemeyecek kadar yavaş olduğunu söylediği kardeş."

Tam o sırada Liz aceleyle içeri girdi. "Telefonunu alır almaz geldim Kent. Ne oldu?"

"Genç Lutz çocuğuydu." Steven yüzünü buruşturarak yumruğunu masasına vurdu. "Herkesin bu işe karışmak için çok yavaş olduğunu söylediği çocuk. Lanet olsun, Jenna bile onu savundu. Zavallı çocuk, haydut babası tarafından dövülmüş."

Liz koşmaktan hâlâ nefesi kesilmiş bir halde, "Ve öyle de olabilir," dedi. Hızla DNA izlerine ve Kent'in özenle yazdığı sonuca baktı ve anlayışla başını salladı. "Ama bunun bizi durdurmasına izin vermeyeceğiz. Lutz'ların evi için arama emri isteyecek misiniz?"

Steven dişlerini sıkarak, "Büyük kırmızı bir ," dedi.

"" dedi Liz. "Harika iş, Kent. Steven, Neil'i ara. Bunu bilmek ."

14 Ekim Cuma, 1545

Neil düğmeleri Bayan Templeton'ın mutfak masasının üzerine serdiği alüminyum folyoya yaydı. Eldivenli parmağıyla her bir düğmeyi yığından teker teker ayırdı. Sonra hem Bay Whiskers'ın sürekli düğme çalma alışkanlığı hem de hafızasının aniden geri gelmesi için şükran duası etti. Kalaylı bir düğmeyi alıp ışığa tuttu ve gölgelerin tasarımının her dönüşünden nasıl yansıdığını izledi.

"mı?" Bayan Templeton umutla sordu ve adam dikkatini tekrar ona yöneltti.

"Evet, hanımefendi." Düğmeyi tekrar yığının içine bıraktı. "Yeni ve kullanılmamış bir Ziploc poşetiniz var mı?" diye sordu, sonra düğmeleri alüminyum folyoya sardı ve folyoyu poşete attı. "Yatak odasının kapısını kapatın ve sandalyenin altındaki alana yaklaşmayın," diye talimat verdi. "Adli tıp, kedinin kızınızın yatak odasından başka bir şey almadığından emin olmak için vakumlayacak."

Neil bir elinde değerli kanıt torbası, arabasına koştu. Ve daha önce hiç etmediği kadar dua etti.

OTUZ İKİ

14 Ekim Cuma, 1630

CHARLIE KAFASINI JENNA'NIN ODASINA SOKTU. "Teyze

Jenna-"

Jenna hırlayarak yatakta doğruldu. "Biliyorum. Misafirim var. Kim olursa olsun onu eve gönder."

"Bilmiyorum Jenna Teyze, sanırım onu görmek isteyeceksin." Jenna mırıldanarak kendini yataktan dışarı sürükledi. Ve Allison'ın oturma odasında huzursuzca duran Brad Thatcher'ı görünce durdu. Kadının yüzüne baktı ve gözlerini kapattı.

"Özür dilerim, Dr. Marshall."

"Göründüğü kadar kötü değil," diye yalan söyledi ve kanepeye oturdu. "Otur, Brad.

Aklında ne var?"

Oturdu, kadının kaba ses tonuna gözlerini kırptırdı. Dudaklarını yaladı, ağzını açtı. Kapadı.

Jenna içini çekti. "Brad, söyleyecek bir şeyin var mı, yok mu?"

Brad, "Babamla ilgili," dedi ve gözlerini ayaklarına dikti. "Dün gece hatalıydı ama nedenini anlamam gerekiyor."

Jenna kaşlarını çatı. "Dün gece ne olduğunu nereden biliyorsun?" "Herkes

biliyor, Dr. Marshall." Küçük bir sırıtış attı. "Hiçbiri çocuklar artık sana yaklaşmak istemiyor. Hepsi soprano söyleyeceklerinden korkuyor."

Jenna tek bir kahkaha attı. "Seni buraya getiren nedir Brad?"

Brad elini cebine attı ve kenarları kıvrılmış, yırtık pırtık bir kâğıt çıkardı. "Bu."

Mektubu açtı ve sayfadaki yazılar gözüne çarpınca kıpırdamadan durdu
.....*tavuk nugget'larından, futbol maçlarından ve bebek bezi*
değiştirmekten bıktım.

Çocuklar senindir ve onlara hoş geldin diyebilirsiniz. O dikkatlice koydu
Elleri titreyerek lamba masasının üzerine bir not bıraktı. "Biliyor

muydun?" Brad'in kahverengi gözleri büyüdü. "Biliyor
muydun?"

"Baban bugün bana söyledi. Sen nereden biliyorsun?"

Brad gözlerini kaçırды. "Notu buldum."

Jenna'nın kalbi, bir çocuğun kendi annesinden gelen o korkunç, nefret dolu
sözleri okuyacağı düşüncesiyle sıkıştı. "Ne zaman?" Ama o cevap vermeden önce
biliyordu.

"Geçen ay."

"Oh, Brad." Bir çocuğun bir gecede nasıl değişebileceğini bilmek istiyordu.
Artık biliyordu.

"Peki, madem annemi biliyordun, neden eve gelmedin?" Jenna tekrar iç
çekti. "Oh, Brad. O kadar basit değil."

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakmadan önce ona sertçe baktı, elleri
cebindeydi. Fiziksel olarak Brad annesine benzese de, o anda Steven'a o kadar
çok ki, kadın yeniden ağlamaya başlamak istedi. "Onu seviyor musunuz, Dr.
Marshall?"

Yalan söylemezdi, söyleyemezdi. "Evet."

"O zaman çok basit."

"Hayır Brad, öyle değil. Bana güvenmiyor."

Brad sinirli bir ses çıkardı. "O notu kaç kişinin bildiğini biliyor musun? Dört.
Ve benim bilmem bile gerekmiyor. Peder Mike biliyor çünkü babam ona daha
söylemiş. Sonra dört yıl boyunca kimseye söylemedi.
Sana kadar." Kaşlarını çatarak pencereden döndü. "Kendi ailesine bile
güvenmediği bir konuda size güvendi. Bu onun ne kadar
sana güveniyor."

Brad'in sözleri zihninde yankılandı. *Sana bu kadar güveniyor.* Ama
dün geceyi hatırlayarak başını iki yana salladı. Çocukların yumruklarının acısı

Steven'in onu terk ettiği bilgisinin yanında hiçbir şeydi. Onun bile yapmadığı bir şey yüzünden. "Bu yeterli değil."

Brad'in gözleri parladı. "Dün gece Helen'a seninle evlenmek istediğini söyledi. Ona geri döneceğini söylemiş. Şimdiden seyahatini planlıyor. Serengeti." Adam ona öyle bir otoriteyle bakıyordu ki, kız geri istedi. On yedi yaşındaki birinden. "Peki ya Nicky?" diye sordu.

Gözlerini kapattı. Ve hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

Brad sert bir sesle, "Zaten seni annesi olarak görüyor," dedi. "Dün gece uyanıktı. Ağlıyordu. Senin için endişeleniyordu."

Jenna gözyaşlarının geldiğini hissetti ve her birini lanetledi. Gözleri et yumuşatıcı ile dövülmüş gibi hissediyordu. "Baban haklıydı. Nicky'nin bana bu kadar çabuk bağlanmasına izin vermem yanıştı. İşler yolunda gitmezse diye korkuyordu..." Düşüncenin uçup gitmesine izin verdi.

"Yani bu kadar mı?" Brad talep etti. "Tek kelime etmeden çekip gidiyor musun? En azından bir *not* bırakacak cesareti vardı." Masanın üzerindeki yırtık sayfayı işaret etti. "Ben sizi daha çok düşünmüştüm, Dr. Marshall."

Jenna başka tarafa baktı. Brad haklıydı. Nicky hakkında yanılıyordu. Ama Steven konusunda haklıydı, ona güvenmemekte. Ama onu sevmekle ne kadar da hata .

Kararsız bir nefes aldı ve notu ona uzattı. "O zaman sanırım ikimiz de yanıldık."

14 Ekim Cuma, 1630

Neil köşeyi dönüp Steven'in ofisine doğru ilerlerken cep telefonu çalmaya başladı. Nancy ona konferans odasını işaret etti. Telefona "Davies," dedi ve Thatcher'ın elinde bir telefon tuttuğu konferans odasında kayarak durdu. Thatcher gözlerini devirdi ve telefonu kapattı.

"O bendim," dedi. "İyi zamanlama."

Neil başını salladı. "Uh-uh. Harika zamanlama. Bak ne buldum." Thatcher elindeki çantaya baktı ve alaycı bir kaş kaldırdı. "Alüminyum folyo mu?"

Ruh hali Thatcher'ın bozmasına izin vermeyecek kadar . "Hayır, daha iyi." Bir çift eldiven giydi ve çantadan folyoyu çıkardı. "Düğmeler."

Thatcher kesinlikle suratsız görünüyordu. "Düğmeler."

"Evet. Özellikle bir tanesi." Kalaylı düğmeyi çıkardı ve havaya kaldırdı. "Tanıdın mı?"

Thatcher'ın gözleri parladı. "Dövme. Nereden buldun onu?"

"Templeton'ların kedisinin boş bir odadaki sandalyenin altında bir düğme zulası vardı. Bu düğmenin üzerindeki desen Seattle dışındaki bir hazırlık okulunun amblemi."

Thatcher kendi eldivenlerini çıkardı ve elini uzattı. Adamın etrafında bir yoğunluk uğulduyordu. Neil düğmeyi dikkatlice Thatcher'ın avucuna bıraktı.

"Sanırım William Parker bu hazırlık okuluna gitmiş," dedi Thatcher, bir elması inceler gibi düğmeye bakarak.

"O yaptı."

"Peki kardeşi de oraya gitti mi?" Thatcher sordu. Tehlikeli, diye düşündü Neil.

"Evet, yaptı, ama-"

"Sakın bana yavaş olduğunu söyleme," diye tersledi Thatcher. "Kardeşi Neil," dedi sesi ısırarak. "Bunca zamandır burnumuzun dibindeydi."

Neil nabzının teklediğini hissetti. "Hayır. O asla bir şüpheli bile değildi."

Thatcher sert bir sesle, "O artık burada," dedi ve iki DNA izinin yan yana durduğu masayı işaret etti. Biri Seattle'dan, diğeri Clary açıklığından. Ve yanlarında da Kent Thompson'ın özenle daktilo edilmiş sonucu. Aynı değiller. Kan akrabası.

Aynı değil. Parker değil. *William* Parker değil. Kan akrabası. *Josh*. Parker.

Neil yere baktı ve kalbi... sadece... battı. "Aman Tanrım," diye fısıldadığını duydu.

"Ve Nancy, Clary'nin temizlendiği gün Josh'un listede *olmadığını* söylüyor. Bunca zamandır yanlış kardeşin peşindeymişiz," dedi Thatcher, sesinde zar zor kontrol edebildiği bir öfkeyle. "Kahretsin!"

Neil gözlerini parmak izlerinden alamıyordu. Yanlış adamın peşindeydi. Bunca zamandır.

"Steven."

Neil kapıdaki sese bakmadı. Bakamadı. Donup kalmıştı. "Lucas," dedi Steven. "Ne tesadüf."

Lucas Bondioli, lise rehber öğretmeni. Neil vücudunu hareket ettirdi, beynini çalıştırdı. Bondioli kapının girişinde duruyordu, yüzü solgundu, titreyen ellerinde mavi bir dosya tutuyordu.

"Steven, bugün görmem gereken bir şey buldum. Casey'nin vekili, Casey'nin sınıfının *Suç ve Ceza* üzerine yazdığı tüm temaları gözden geçiriyordu. Bu Josh Lutz tarafından yazılmış." Sert bir rüzgârda ağaçtaki bir yaprak gibi sallanan dosyayı uzattı. "Casey ona *A* verdi."

Thatcher dosyaya uzandı, yüzü hâlâ asıktı. "Seksen beş IQ'su olan bir çocuk için oldukça iyi, ha?" İlk birkaç sayfayı gözden geçirdikten sonra tiksintiyle dosyayı masanın üzerine fırlattı. "Başından beri burnumuzun dibindeymiş," diye mırıldandı. Kelly Templeton'ınki en yenisi olmak üzere tüm kızların resimlerinin yan yana asılı olduğu ilan panosuna doğru yürüdü. "Genç Josh'un kitaptaki katile bakış açısı ilginç."

Thatcher sesi gergin bir şekilde ekledi. "Katilin haklı olduğunu. İnsanüstü zekâyâ sahip olanlar normal insanları bağlayan yasaların üstündedir."

Neil'in zihninde önceki geceden bir görüntü canlandı. Josh Parker, Jenna'nın üzerinde duruyor ve sonra dönüyordu. Neil gözlerini kapadı ve midesi patlayacak gibi oldu. "Dün gece bir düğmesi eksikti," dedi kısık sesle.

"Kim?" Steven tahtadan başını kaldırmadan sordu.

"Josh. Jenna'nın yanındaydı. Benden önce oradaydı, ben ona ulaşmadan önce o çocukları kovalıyordu. Silahımı ona doğrulttum, geri dönmesini sağladım. Ve bir düğmesi eksikti."

Thatcher'ın beti benzi atmıştı. "Josh dün gece orada mıydı? Jenna ile mi?"

Neil başını salladı. "Polis gelmeden önce kaçtı. Jenna gitmesine izin vermemizi söyledi, ona yardım etmişti ve onun korkmasını istemiyordu. Polis."

"Neden ?" Thatcher sordu, sesi artık kısık ve boğuktu.

"Ona zarar vermelerini istemediğini söyledi."

"Ama neden *oradaydı*? Tam da o anda?" Thatcher sesi titreyerek sordu. Sonra sakinleşti. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Neil, şu kızlara bak."

Neil, Thatcher'ın sesinden daha titrek bacakları üzerinde ilerledi. Sonra onların mutlu gülümseyen yüzlerine baktı. Uzun siyah saçlarına. Ve Alev Rahrooh hariç, iri koyu mavi gözlerine.

"Hayır," diye fısıldadı Neil, benzerlikleri kafasına dank edince. Rüyasında Jenna'yı görmüş ve ona musallat olan rüyalardan kurtulduğunu sanmıştı. Ama hâlâ ölü kızları rüyasında görüyordu. Huzur bulamamıştı. Lanet olsun. Uyanıkken de uykudayken de gözlerinin önündeki hayati bağlantıyı gözden kaçırmıştı. "*Hayır*."

Steven, Neil'in inkârını zar zor duydu. Kendi kalbi o kadar çarpıyordu ki beynini dolduruyordu.

"Hepsi Jenna'ya benziyor," diye fısıldadı Steven, küçük Serena Eggleston'ın Jenna'nın kızı olabileceğini düşündüğünü hatırlayarak. Panik boğazını doldurdu. "Kent nerede?"

Cevap beklemedi, arkasındaki Davies ve Bondioli'nin farkında olmadan Kent'in laboratuvarındaki ofisine doğru koşmaya başladı. Kent'i mikroskobunun üzerine eğilmiş, düzgün notlar alırken buldu.

"Kent, Jenna'nın dairesinden alınan örneklerdeki DNA izi nerede?"

Kent başını kaldırdı ve kalın gözlük camlarının arkasından gözlerini kırıştırdı. "Henüz bitmedi." Kararsızca taburesinden kaydı. "Arayıp ne zaman biteceğini öğrenebilirim. geri."

"Yap şunu," diye homurdandı Steven, sonra bir telefonu kaparken Kent de diğerini kaptı. Kent laboratuvarı, Steven da Liz'i arayarak arama emrinin hangi cehennemde olduğunu öğrenmeye çalıştı. Bir sonraki telefon görüşmesi Llewellyn'lerin evindeki Jenna'ya olacak ve ona kıpırdamamasını söyleyecekti. Hiçbir koşulda o evden ayrılmamasını.

14 Ekim Cuma, 00

Seth, "Arabaya bin Jen, gezintiye çıkıyoruz," dedi.

Jenna, Brad beri durduğu pencereden döndü. Steven, Brad ve Nicky hakkında düşünüyordu. Helen'ı ve Serengeti'yi de... Ne alakası varsa artık. Ve Steven'ı. Ve Nicky'yi. Ve Steven'ı. "Baba, lütfen."

Seth başını salladı. "Bana 'Baba, lütfen' deme. Arabaya bin dedim, gezintiye çıkıyoruz." Ceketini omuzlarına geçirdi ve onu nazikçe kapıdan dışarı itti. "Git."

OTUZ ÜÇ

14 Ekim Cuma, 30

"İŞTE BURADA," DEDI KENT, ZOR NEFES ALARAK. "Şansımız yaver gitti.

Daha yeni bitirmişlerdi." En yeni DNA izini zarfı aldı ve Clary açıklığındaki parmak iziyle yan yana tuttu. Yutkundu ve başını kaldırıp baktı ve Steven daha o tek kelime etmeden gerçeği öğrendi.

"çok , değil mi Kent?"

Kent başını salladı. "Clary'nin açıklığındaki her kimse o gece Jenna'nın dairesindeydi."

Steven kızları düşündü, hepsi de güzel, uzun saçlı, gözleri neredeyse Jenna'ninkilerin tonunda olan esmerlerdi. "Başından beri onun hedefiydi," diye fısıldadı.

"Geri aradı mı?" Davies sordu.

Steven başını salladı, endişe ve panik içini kemiriyordu. "Allison, Seth'le yarım saat önce ayrıldıklarını söylüyor. Seth nerede olduklarını söylemedi. gidiyor."

"Lütfen bana adamın cep telefonu olduğunu söyleyin," dedi Davies acımasızca.

Steven histerik bir kahkaha yükseldiğini hissetti. "Evet, var ama kapalı. Allison, Jenna'yla konuşacaklarını ve konuşmalarının bölünmesini istemediğini söyledi."

Davies çenesini sıktı. "Eğer Seth'le birlikteyse bir şeyi demektir. Endişelenmemeye çalışın."

Steven'ın kendi cep telefonu çaldı. "Thatcher . . . Teşekkürler, Liz." Bağlantıyı kesti ve şimdi etrafında toplanmış ekibine baktı. "Arama iznimiz var. Gidip Parker'ları ziyaret edelim."

14 Ekim Cuma, 17:45

Seth arabayı Jenna'nın iki yıldır görmediği mezarın yanında durdurdu. "İn, Jenna."

Göz ucuyla Seth'e baktı, öfkesi alevlenmişti. "Yapmayacağım. O küçük demir bankta oturup ölmüş biriyle konuşmayacağım. Ölü, baba. D-e-a-d, ölü."

Seth arabadan inip kadının kapısını açtı, sonra burun buruna gelene kadar öne eğildi ve sert bir sesle, "O zaman şu küçük demir banka otur ve benimle konuş," dedi. Onu arabadan çıkarıp bankın üzerine çekti ve mermer mezar taşına baktı.

"Çok güzel," dedi usulca. *Adam Nathaniel Llewellyn, Sevgili.*, yakın zamana kadar hayatının en kötü günü olarak gördüğü ölüm tarihi izledi. Neredeyse ölmek kadar kötü şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştı. Küçük bir çocuğu bütün gece ağlayacak kadar incitmek de neredeyse o kadar kötüydü. Kocanızı ve çocuklarınızı huysuz bir notla terk etmek daha kötüydü. Sevdiğini iddia ettiğin kadına güvenmemek ve onu dayak yemeye terk etmek ... Bu konuda emin değildi.

Seth içini çekti. "Peki ne yapacaksın kızım?" Adam'ın mezarının yanında diz çökmüş, birinin oraya diktiği çiçekleri düzeltiyordu. Büyük olasılıkla Seth ya da Allison.

"Ne hakkında?"

Doyurucu bir turuncu krizantemle oynadı. "Başlangıç olarak yaşam alanlarınız hakkında."

Jenna kaşlarını kaldırdı, bunu yapmanın acı verdiğini fark etti ve tekrar indirdi. "Beni tahliye mi ediyorsun?"

Gözlerinde bir pırıltıyla ona baktı. "Çarşamba günleri var. Sen yine Allie'nin köftesine oturduğunda masada olmak istediğimi sanmıyorum."

Jenna güldü, sonra sese şaşırarak kahkahanın uzaklaşmasına izin verdi. "Seni seviyorum baba."

"Elbette seviyorsun. O genç adama babasını sevdiğini söylediğini de duydum."

"Dinliyordun!"

"Elbette öyleydim. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Hayatında neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsam yaratıcı olmalıyım. Bu arada Evelyn'in durumu çok daha iyi," diye ekledi ve kızgınlığını yatıştırdı. "Doktor yarın eve gelebileceğini söyledi."

"Şey... iyi," diye mırıldandı. "Bunu duyduğuma sevindim." "Öyle düşünmüştüm." Topuklarının üzerine oturdu ve yaptığı işi inceledi. "Fena değil."

Jenna ona baktı, kalbi yumuşamıştı. "Mezarlıktaki en güzel mezar bu baba."

Gülümsedi. "Teşekkür . Ama seni hâlâ, değil mi?" Bir kahkaha attı. "Beni korkutuyor mu? Bir süredir Charlie'nin konuşmaları da mı?"

"Kızlarıma neler olduğunu bilmeliyim. Steven konusunda ne yapacaksın Jenna? Seni incitti ve bu yüzden yüzünün seninkinden daha kötü görünmesini istiyorum ama bunu isteyerek yapmadı, bunu gözlerinde görebiliyorum. Bir kine tutunmanın zevki için mutluluğu bir kenara mı atacaksın?"

Gözlerini ona dikti. "Bu bir zevk değil, baba." Bunun üzerine başını salladı. "Elbette öyle. Bir galon Rocky Road ya da gerçekten iyi bir seks gecesi ile aynı türden bir zevk değil-"

"Baba!"

"Ama yine de bir zevk," diye devam etti, sanki kız sözünü kesmemiş gibi. "Bu kontrol, ya da öyle görünmesi. Sen, canım, tam bir kontrol manyağısın."

İnkâr etmek için ağzını açtı, sonra . Adil bir polisti. "Ne olmuş yani?"

"Yani her şeyi kontrol edemezsin. Sen, Jenna, gerçekten deniyorsun, ama yapamıyorsun. Oğlumla ilgili kederini kontrol etmeye çalışıyorsun." Mezar taşını okşadı. "Onun gitmesine asla izin vermedin."

"Ne? Her hafta sonu onun mezarını ziyaret eden ya da ona hizmet eden ben değilim.

Ölüm gününde en sevdiği yemeği. Gitmesine izin verdim. Tutunan *sizsiniz*. Beni korkutan *da bu*."

Seth çenesini mezar taşının üzerine dayayarak, "İtiraf etmeliyim ki ben de anma yemeklerinden hoşlanmıyorum," dedi. "Onları eşim başlattı ve Allie de devam ettirdi. Ama bunlar onun gitmesine izin veremediğimiz için değil, Jen. Sadece onu hatırlıyoruz. Hâlâ onun yüzüğünü parmağında taşıyan sensin."

"Değilim," dedi çıplak sol elini uzatarak, sonra sağ elini yumruk fark etti. Başparmağında hâlâ Adem'in yüzüğünü taşıdığı sağ elini. Sağ elini uzattı ve bir yana bir bu yana kaydırarak azalan ışığın Kelt kıvrımları üzerinde oynamasını izledi. "Sanırım öyleyim."

Seth kaşlarını kaldırdı, sonra avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. "Öyleyse çıkar şunu." Kadın kıpırdamayınca elini bıraktı. "Parmağında başka bir adamın yüzüğü olan bir kadını sevmenin oldukça zor olacağını hayal edebiliyorum. Hatta derinlerde bir yerde onu gerçekten önemseyip önemsemediğini ya da hâlâ kayıp aşkı için bir meşale tutup tutmadığını merak etmesine bile neden olabilir. Sen hangisisin, Jenna?"

"I..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Yeterince adil."

"Ama baba, bu aynı şey değil. Adam benim için asla en kötüsünü düşünmezdi."

Seth kararlı bir tavırla, "Elbette yapardı ve yaptı da," dedi ve dizlerindeki otları temizleyerek ayağa kalktı. "Neden karateye başladı sanıyorsun? Karateden nefret ederdi. Nedenini söyleyeyim. Mark'ı kıskanıyordu."

"Mark mı?" Jenna inanamayarak sordu. "Bu çok saçma. Mark Adam'ın en iyi arkadaşıydı. Mark ve ben *sadece* arkadaştık."

"O bunu biliyordu. Senin ona sadık kalacağını da biliyordu ama yine de emin olmak için orada olmak istedi."

"Bu çok saçma," diye , sonra tekrar düşündü. Mantıklı gelmişti. Gerçekten anlamlıydı. Adam karateden nefret ederdi ama her hafta giderdi. "Belki de o kadar saçma değildir," diye düzeltti.

"Oğlum mükemmel değildi Jenna, ama seni kendi hayatından daha çok seviyordu. Öldüğünde en iyi parçamı kaybetmiş gibi oldum. Ama geride seni bıraktı ve ben seni kendi kızım gibi seviyorum. Eğer köfte yapabilseydin seni daha çok sevebilirdim."

Jenna kıs kıs güldü, tam da onun istediği gibi.

"Adam'ın mezarına gelip ona özlem duymanı hiç istemedim. Devam etmeni ve seni oğlumun onda biri kadar bile mutlu edebilecek birini bulmanı istedim." Boğazını hışımlla temizledi. "Öyleyse söyle oğlumla vedalaşıp hayatıma devam edeceğim. Eğer Steven'la ise, kinini bir kenara bırak, çünkü bahanen çok kötü. Eğer o değilse, en kısa zamanda başka birini bul. Kahretsin kızım, daha fazla torun istiyorum ve daha fazla gençleşmeyeceğim."

Jenna ayağa kalktı ve kollarını ona doladı. "Seni seviyorum baba." "Sevdiğini biliyorum," diye bağırdı, sonra sustu. "Steven'ı seviyor musun, Jenna?"

Jenna düşündü ama cevap inanılmaz derecede basitti. "Evet, evet istiyorum."

"O zaman ona git ve böyle söyle."

"Söyleyeceğim ama önce burada bir şey söylemem gerekiyor. Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Gülümsedi. "Şuradaki mezarları kontrol edeceğim. Aileleri gerektiği kadar sık gelmiyor."

Jenna onun tepeyi tırmanışını izlerken, Seth Llewellyn'in bunu hastalıklı bir tuhaflıktan değil, saygı ve sevgiden dolayı yaptığını biliyordu. Adam'ın mezar taşına baktı. "Ama Allison eksantrik biri, Adam. Anma yemekleri beni ürkütüyor ve köftesi sümüksü karton gibi. Ama seni seviyorlar ve özlüyorlar." Seth'in gözden kaçırdığı bir otu kopardı. "Ve çoğunlukla devam ettiler. Sanırım artık ben de gideceğim." Yüzüğünü çıkardı ve baş taşının üzerine koydu. "Bu Seth'te kalabilir ya da büyüdüğünde Charlie'ye verebilirsin. Seni her zaman seveceğim ve sen hiçbir zaman market vanilyası olmadın. Belki de Heavenly Hash." Kıkırdadı tuhaf bir düşünce. "Ve Steven haklı olarak Rocky Road olarak sınıflandırılıyor." Elini onun isminin harfleri üzerinde sevgiyle gezdirdi. "Kayaları . Benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum."

Dünya dönmeye devam edince Jenna dönüp mezar taşına tutundu. Gözlerini kırıştırdı ve bir yüzü odak noktasına getirdi. Ve kafa karışıklığı içinde gözlerini kıstı.

"Josh, burada ne yapıyorsun?"

14 Ekim Cuma, 18:15

"Buraya giremezsiniz!" Bayan Lutz ön kapıda durmuş, yakasını boğazına .

"Yapabiliriz hanımefendi ve yapacağız da. Arama iznimiz var." Steven cebinden çıkarıp kadına uzattı. Kadının yanından geçip etrafına bakındı, Lutzeler'den herhangi birinin kaçmaya karar vermesi ihtimaline karşı evin her çıkışında üniformalıların olduğunu biliyordu. "Josh nerede?"

Yakasını boğazına daha sıkı sarmıştı. "O burada değil." "Ya Rudy?"

"O da burada değil. Kocamı arayacağım." "Siz arayın hanımefendi," dedi Sandra, Steven'in hemen arkasında. "Arama izninin bir sınırı var mı, Steven?"

Steven memnuniyetle, "Hiç," dedi. Liz örnek bir iş çıkarmıştı.

"İyi kalpli Liz," dedi Sandra sevgiyle. "Ben Rudy'nin odasını alacağım."

"Ben de Josh'unkini alacağım," dedi Steven, sonra Bayan Lutz'a dönerek kanlı bir cinayet çılgılığı attı. Kadının Davies'in üzerine atılıp yumruklarını göğsüne indirdiğini görmek için tam zamanında gelmişti. İki üniformalı ellerini sıkarak onu uzaklaştırdı. *Muhtemelen yumrukları Davies'in Kevlar yeleşini acıtmıştır*, diye düşündü Steven yine memnuniyetle.

"Sen!" Bayan Lutz çılgılık attı. "Oğlumu Seattle'da tuzağa düşürerek hayatımızı mahvettin!" Tekrar sıçradı ve Davies orada kayıtsızca dururken üniformalılar onu geri çekti.

Davies sakince, "Oğlunuza asla tuzak kurmadım," dedi. "Sadece yanlış kişiyi hedef aldım."

Bunun üzerine bembeyaz kesildi ve memurların tutan ellerini çekiştirdi. "Yalan söylüyorsunuz. Benim Joshua'm asla yanlış bir şey yapmaz. Hepsi o sürtük öğretmenin suçu. Suçlu o."

"Ne için, Bayan Parker?" Davies sordu.

Ağzından bir şeyler kaçırdı, sonra gözlerinin önünde sakinleşir gibi oldu. "Rudy'mi hayal kırıklığına uğrattığım için. Oğullarımdan hiçbiri ona dokunmadı. Eğer dokunduklarını söylüyorsa yalancının tekidir."

"vandalizmi soruşturmuyoruz," dedi Steven, eli tırabzanın üzerinde, yumuşak bir sesle. "Seri cinayeti araştırıyoruz." Bayan Lutz'un bayılmasını izlemekten büyük keyif alıyordu.

Steven merdivenleri tırıs tırıs çıktı, Davies de . "Hep böyle sadık arkadaşlar mı edinirsin?" diye sordu Steven.

Davies omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben unutulmazım." Josh'un odasını son derece düzenli ve temiz buldular. Davies komodine doğru yürüdü ve çekmecedan kalın bir cilt çıkardı.

Steven kuru bir sesle, "Lütfen bana bunun bir Gideon *İncili* olmadığını söyle," deyince Davies gülümsedi.

"Hayır, *"Ben, Claudius"*. Hiç okudun mu?"

Steven çorap çekmecesini karıştırdı. "Bunun gibi çizgi romanları var mı? *Kaptan Düşükdon*?"

"Hayır," dedi Davies. "Claudius Roma için yirminci sıradaydı. Etrafındaki herkes öldürülüyordu, o da tehdit olarak algılanmamak için aptalı oynadı." Kitabı açtı ve sayfalarını çevirdi, sonra bir kenara koydu. "Hepsinden daha uzun yaşadı ve imparator oldu.

Dünyanın hükümdarı."

Steven özenle katlanmış gömleklerinin altından bir eskiz defteri çıkardı ve Davies'in Josh'un kurbanlarının kafalarına dövme olarak yaptırdığı hazırlık okulu ambleminin sayfalar dolusu eskizini görebilmesi için havaya kaldırdı. "Bak."

"Pratik yapıyordu," diye yorumladı Davies, sonra dolabın kapısını çekip açtı ve durdu. "Aman Tanrım. Thatcher."

Steven çekmeceyi itti ve bakmaya geldi. Ve Jenna'nın tapınağını buldu.

14 Ekim Cuma, 18:15

Josh bir adım daha yaklaştı ve Jenna onun ellerindeki kanı fark etti. "Josh, sorun ne? Yaralandın mı? Baban ya da Rudy seni incitti mi?"

Ve sonra gülümsedi. "Hayır." Adam kaşlarını kaldırdı ve kadın bugün bir şeylerin farklı olduğunu anladı. "Bayan Marshall," diye ekledi.

Gözleriydi. Boş değil. Kederli değil. Mahcubiyet belirtisi yok. Daha keskin, her nasılsa.

Bir dakika sürdü. Tam bir dakika. Sonra nefesi kesildi. "*Sen. Dairemdeki sendin.*"

"Bendim," dedi ipek gibi ve cebinden beyaz bir şey çıkardı. "Bunu nispeten acısız bir şekilde yapmayı düşünmüştüm ama bana gerçekten başka seçenek ."

Jenna panik içinde bir o yana bir bu yana baktı, o gece onu tutan ellerin gücünü hatırladı. Birkaç dakika önce uyuduğu yatağı kesen bıçağın sesini. Sonra Seth'in orada olmadığını fark etti ve kalbi durdu. *Seth*. Üzerindeki kan Seth'in elleriydi. "Seni canavar," diye tısladı, hızlıca seçeneklerini düşündü. Arabanın anahtarı Seth'teydi, bu yüzden yaya sürece kaçamazdı. Seth'e yardım götürmesi gerekiyordu. Tabii hâlâ hayattaysa. *Lütfen, Tanrım, hâlâ hayatta olsun*. Tek umudu kaçmaktı.

Şimdi.

Arkasına bile bakmadan ana yola doğru koşmaya başladı. Sonra sırtının ortasına ağır bir şeyin çarpmasıyla öne doğru uçu. Çarptı. dört ayak üzerinde yere düştü, bir saniye önce yere itilmişti, adamın dizi sırtındaydı. Adamın eli gelip çenesini kavradı ve başı geriye doğru sarsıldı; adamın ağır nefes alışını duyabiliyordu.

"Beni kaçmak zorunda bırakmayın Bayan Marshall," dedi, sesi sert ve kontrolsüzdüDairesindeki geceden farklıydı, çünkü o gece buz gibi bir kontrolü vardı. Sadece bu gerçeği kaçmak için kullanabileceğini umabilirdi. Yardım almak için. *Seth. Tanrım, Seth. Lütfen dayan.*

Sonra gözlerinin önünde başka bir yüz parladı. *Steven. Sana üzgün olduğumu söyleme fırsatım olmadı*, diye düşündü Josh yüzüne kaşındırıcı bir şey bastırıp burnunu tutarken. Daha fazla dayanamayana kadar nefesini tutarak mücadele etti, ta ki refleksleri devreye girip ağzından bir ciğer dolusu havayı yutana kadar.

"İşte " dedi yatıştırıcı bir sesle. "On, dokuz, sekiz," saydığını duydu. "Beş, dört . . ."

Sonra hiçbir şey.

14 Ekim Cuma, 1825

Steven ampulün ipini çekti ve midesi sıkıştı. Dolabın kapısı fotoğraflarla kaplıydı, bazıları Roosevelt yıllığından kesilmişti. Ama çoğu Jenna'nın enstantaneleriydi. Yakın çekimler, arka planda dairesinin omuz üstü çekimler. Josh Lutz'un Jenna'yı takip ettiğini, onu veranda kapısından izlediğini fark edince kanı dondu. Camda açılan düzgün deliği . Josh onu o cam kapıdan izlemiş, sonra da kapıdan girip onu öldürmeye çalışmıştı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı.

Davies sessizce dolapta asılı olan giysileri geriye iterek daha fazla resim ortaya çıkardı.

"Lorraine, Samantha, Alev ve Kelly," diye mırıldandı Steven. Öncesi ve sonrası. Sonraki çekimler çeşitli açılardan yapıldı. Alev'in fotoğrafları Josh'ın vücut parçalarının doğru yerleşimini elde etmek için denemeler yaptığını gösteriyordu. Onları açıklığa götürmeden önce. "Jenna'nın dediği gibi kendi resimlerini banyo ediyor. Karanlık odasının nerede olduğunu merak ediyorum."

"Hatıra eşyalarını nerede sakladığını merak ediyorum. Kurbanlarını hatırlamak için bir şeyler sakladığını biliyorsun," dedi Davies, battaniyeyi yataktan çekip şilteyi yukarı kaldırarak. "*Merhaba*," dedi. "Burada ne varmış?"

Haplar, Steven gördü. Yüzlerce küçük hap. Bir tanesini ışığa tuttu. "Mellaril," dedi usulca, sonra Davies'e baktı. "Oldukça güçlü bir antipsikotik. Sürekli alındığında bilişsel işlevleri baskılayabilir, bazen seksen beş IQ seviyesine kadar düşebilir. Ama birileri ilaçlarını almıyor. Ve bahse girerim birinin annesi oğlunun kontrol altında olduğunu düşünüyordu. Ama değil. Belki öyleydi, ama kesinlikle değil. Şimdi."

"Bu neden izne ayrıldığını açıklayabilir," diye Davies. "Eğer Seattle ile burası arasındaki yıllarda hap kullanmışsa."

"Ve bu zula kesinlikle yeniden başladığı gerçeğini açıklıyor. Haplarını almayı bıraktı ve değiştiğini kimsenin fark etmesini engellemek için hala aptalmış gibi davranıyor."

"À la *I, Claudius*," dedi Davies.

"Ama bir noktada rol yapmaktan yorulmuş olmalı," dedi Steven. "Casey'nin *Suç ve Ceza*'daki katille özdeşleştiğini bilmesini istedi. Sandra!" diye seslendi.

Sandra yüzünde genel olarak tiksiniş bir ifadeyle ortaya çıktı. "Yardımcılık günlerimden beri bir yatak odasında bu kadar çok porno görmemiştin," dedi. "Rudy'yi sırf bu yüzden tutuklayamamamız çok kötü."

"Bir numara al, Sandra. Şimdilik, yılın annesinden bahset. Kıymetli bebeğinin yutulmamış ilaçlarını gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

Beklediğimize değdi. Bayan Lutz'un yüzü şoktan bembeyaz kesildi, ardından tüketilmemiş ilaç yığınlarını görünce öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Onu kontrol altına sanıyordunuz, değil mi Bayan Lutz?" Steven yumuşak bir sesle sordu. "Yoksa size Parker denmesini mi tercih edersiniz?"

"Ben Bayan Lutz'um," dedi sertçe. "Ve neden bahsettiğinizi bilmiyorum. O hapların kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Steven kaşlarını kaldırdı. "Çok ararsak, dosyada bir reçete bulamayacak mıyız?"

Dudaklarını büzdü ve hiçbir şey söylemedi, bu da yeterince açıktı. Steven yaklaştı. "Oğlunuz nerede, Bayan Lutz? Josh nerede?" Kadın kaskatı kesildi. "Bilmiyorum."

"Mmm. Bu utanç verici. O zaman onu burada beklediğimiz konusunda uyarmak için nerede olduğunu bilmiyorsun? Umarım öyle değildir, çünkü bunun olmasını, sürprizin bozulmasını hiç istemem. Görüyorsunuz, oğlunuzun parmaklıklar ardında olmasını istiyorum ve hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum."

Vücudunu buyurgan bir şekilde dikleştirdi. "Oğlum yanlış bir şey yapmadı."

"Bu kızları tanıyor musun?" Davies dolapta asılı duran giysileri tutarak sordu. "Belki onları haberlerde görmüşsünüzdür. Üçü öldü. Oğlunuzda cesetlerinin resimleri var, henüz yayınlamadık. Ve bahse girerim Seattle'lı dört kızın da resimlerini bulacağız."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Şimdi avukatımı arayacağım."

Steven ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Sen sadece bunu yap. Ona lazım olacak

Oğlunuzu idam karşı savunmak için hazırlanma zamanı. Sandra, Bayan Lutz'un *sadece* avukatını aradığından emin ol. Ben Josh'un karanlık odasını arayacağım. Kent nerede?"

"Ben buradayım." Kent kafasını kapıdan içeri soktu.

"Güzel. Herkesin kurbanlarını nereye götürdüğünü bulmaya odaklanmasını istiyorum. Kelly Templeton neredeyse üç gündür elinde. Samantha ve Alev'i bundan daha uzun süre tuttu, yani Kelly hâlâ hayatta olabilir. Dolabına daha fazla resim asmasını istemiyorum."

14 Ekim Cuma, 19:00

Jenna korkunç bir baş ağrısıyla uyandığında, Allison'ın boş yatak odasındaki yatağında yeniden uyandığı hissine kapıldı. El ve ayak bileklerini bağlayan iplerin yepyeni olması dışında.

Ve Allison'ın boş odasındaki yatağında değil, sert ahşap bir zeminde yatıyordu.

Gözlerini açtı ve yukarı baktı. Yüksek tavanlı bir ahırdaydı. Sonra hatırladı. Mezarlık. Seth. Adam. Josh. Koşmak, düşmek. Kan. Seth. *Seth neredeydi?*

Başını iki yana salladı ve dehşet içinde geri çekildi. Midesinden boğazına doğru yükselen safranın yakıcılığını hissetti. Duvara çivilenmiş ...

Saç. İnsan saçı. Sekiz... saç başı. Hepsi uzun ve koyu renk. Özenle örülmüş ve gülümseyen kızların çerçeveli resimlerinin altına monte edilmişti. Dördünü tanıdı, dördünü tanımadı. Sonra Josh Lutz göründü, neşeli ıslığı ürkütücü manzarayla tedirgin edici bir tezat oluşturuyordu. Bir elinde çekiç, diğerinde çerçeveli başka bir resim vardı. Ona doğru baktı

ve adamın dudaklarının arasında bir çivi olduğunu gördü. Adam onun kendisine baktığını gördü ve sırttı, tırnak dişlerinin beyazına karşı koyu renkteydi. Resmi kolunun altına sıkıştırdı ve çiviye ağzından çıkardı.

"Sonunda uyandın."

Jenna hiçbir şey söylemedi. Gerçeklik beynine sızmaya başladığında hareket etmedi.

Yerde bağlı yattığı yerden ona bakarken, o sabah Steven ve Neil'e söylediği acı sözleri hatırladı. Rudy olmasına imkân yoktu, belki babası olabilirdi ama Rudy olamazdı. Hepsi yanılmıştı.

Josh Lutz bir katildi. İyi bir çocuk değildi. İşlevsiz bir ailenin kurbanı değildi.

Josh bir katildi. Onu zaten bir kez öldürmeye çalışmıştı. Ve bu sefer başaracaktı.

Kes şunu. Kaçacaksın. Kaçmalısın. İnsanların sana ihtiyacı var. Seth, Nicky, Steven. Sana ihtiyaçları var.

Josh çiviye ahırın duvarına çakarken yine sırttıyordu. "Görüyorum ki dekorasyonumu fark etmişsiniz. Bence bir kadın eli değse iyi olur, değil mi? Sen mi? Buraya çeki düzen vermeme yardım edebilirsin. En yeni resmim hakkında ne düşünüyorsun?" Çerçeveyi kaldırdı ve Jenna'nın boğazı düğümlendi.

Parktaki oydu. Gülüyordu. Kazağın, Nicky ve Cindy Lou ile geçirdiği gün parkta giydiği kazak olduğunu fark etti. Onu Nicky ile görmüştü.

Oh, Tanrım, hayır. Lütfen Nicky'ye dokunmasına izin verme.

"Güzel, bunu sevdiğini görebiliyorum." Fotoğrafı kol uzunluğunda tuttu ve başını eğdi. "Çok fotojeniksiniz, Bayan Marshall."

"Sakın o küçük çocuğa dokunma," dediğini duydu, sesi kaba ve sertti.

Kaşlarını çattı. "Ben küçük çocuklarla yatmam. Ben sapık değilim."

"Sen delisin."

Sanki kızın söyledikleri onu eğlendirmiş gibi kaşlarını kaldırdı. *Eğlendirdi.* Öfke ve onunla birlikte çaresizliğin hayal kırıklığı kaynadı.

"Hayır, pek sayılmaz. Herkes öyle olduğumu düşünüyor ama yanılıyorlar." Kıkırdadı ve resmini bir çiviye astı. "Sen de öyleydin. Zavallı küçük Josh

özel yardıma ihtiyacı var." Boğazından alaycı bir ses çıkardı ve onun yanına çömeldi, gömleğinin kumaşını göğsünün hemen bir yanında parmakladı. Kadın geri çekildi ama adam yine sıırttı. "Sınıfınıza *öğretmenlik* yapabilirim Bayan Marshall. Sizin özel yardımınıza ihtiyacım yok." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Ama senden bazı dekorasyon fikirleri aldım. Gerçekten Dairendeki bir duvarı tüm o resimlerle kaplaman gibi."

"Benim dairemdeydin."

Sıkılmış görünüyordu. "Tabii ki . Başka türlü boğazına nasıl bıçak dayayabilirdim ki?"

"Köpeğimi bıçakladın."

Yüzü değışti, öfke yüz hatlarını büktü. "Lanet köpeğini . Ya da *köpeklerini* mi demeliydim? Küçük hanımefendi, kurallara karşı geliyor, dairesinde iki köpek saklıyor."

Gözlerini kısmıştı. "İki tane olduğunu bilmiyordun. Bu yüzden sadece bir tanesine yetecek kadar zehir koydun."

"İki kişiye yetecek kadar zehir koydum," diye tısladı, "biriyle birini öldürmek istiyordum.
büyük bir acı."

"Ama Jean-Luc Jim kadar alamadı. Seni ısırđı. Seni nereden ısırđı?" diye alay etti, bunun onu daha hızlı öldürmesine neden olup olmayacağını bilmiyordu ama onun kazandığını düşünmesini de istemiyordu. Eğer burada sessiz kalırsa, onu yine de öldürecekti.

Gözleri parladı. "Kapa çenenı." Adamın eli yanağına çarpthaykırdı, elin ahşap zemine çarptığı yerde başı acı içinde kıvranıyordu. "Seni uyurken daha çok seviyorum."

Hayır. Yine olmaz. Tekrar bilincini kaybetmek istemiyordu. *Uyanamayabilirim.* "Yani bana ketamininden daha fazla mı içireceksin?" diye yem attı, dikkatini dağıtmayı umuyordu. Herhangi bir şey.

Önce şaşırmış, sonra da felsefi bir tavırla baktı. "Erkek arkadaşın söyledi, ha?"

"Kayıp kimyasalları buldum."

Ayağa kalktı ve kızın arkasındaki, onu göremeyeceği duvara doğru yürüdü. "Biliyorum. Dün gece envanterini buldum. Cebime tıktırdım. Başka kimsenin bilmesini istemedim."

"Bunun için artık çok geç," diye , hâlâ onu göremiyordu. "Polise söyledim."

Onun sıkılmış kıkırdamasını duydu. "Erkek arkadaşına söylemişsin. O adam beni bulmayı bırak, kendi ayakkabılarını bile bağlayamayacak kadar aptal. Kızları bulması için ona lanet bir harita çizmek zorunda kaldım. Değil mi Kelly?"

Jenna'nın vücudu gerildi. "Kelly?"

"Ah, evet," dedi hafifçe, hâlâ onun arkasındaydı. "O burada ama şu anda konuşabileceğini sanmıyorum."

"Onu sen öldürdün." Jenna histerik bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ama onu geri itti. "Yapacağım, ama yapmadım. Onunla işim henüz bitmedi."

Ayrıca, sanırım önce seninle biraz eğleneyim, sonra Kelly'yi öldürürken beni izlemene izin vereyim ki Sana ne olacağını ilk elden gör." Uzun boylu ve sırtarak, bir elinde şırıngayla kızın yanında belirdi. "Bir tür ... öngörü gibi. Evet, Bayan Ryan böyle diyordu." Yanında diz çöktü ve şırıngayı bir kenara bıraktı.

"Casey'e zarar verdin mi? Frenlerimi kesen sen miydin?" diye sordu, yuvarlanmaya, kaçmaya çalıştı, ama adam onu tek eliyle tuttu. Zahmetsizce.

"Saçmalama. Bu benim tarzım değil. Seni incitmek isteseydim, incinirdin. Kardeşimin arkadaşları her zamanki gibi beceriksizce frenlerini kesti."

"İğnenin içinde ne var?" diye sordu, sesini ukalaca çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Kendi korkusunu duydu ve o da duydu.

Kendinden emin bir sırtışla kızın kolunu tuttu ve bir makasla kolunu omzundan kesti, sonra da gömleğinden ayırdı. "Zaten tahmin ettiniz, Bayan Marshall. Bu Özel

K."

"Neden? Neden uyuşturucu, Josh?"

Koluna bir lastik bant bağladı ve başparmağıyla damarını test etti. "Biliyor musun, ben bu konuda epey düşünüm. Sanırım doktorların beni bokla doldurmasından o kadar sıkıldım ki biraz intikam karar verdim."

Jenna şimdi çılgınca debeleniyordu ve adam sinirlenerek kaşlarını çatı. ". Sana zarar vermek istemiyorum. En azından henüz değil."

"Hayır."

Homurdandı ve diziyle onu bastırdı. "Evet. Yetkili benim, lanet olsun, ve evet diyorum." Şırıngayı aldı ve damarına soktu.

"Şimdi, Bayan Marshall, oturun ve size bir hikaye anlatayım. Birazdan uyuyacaksınız ama uyandığınızda" -kaşlarını kaldırdı, kara gözleri parlıyordu- "bir ormanda... olacaksınız. Evet, bu iyi. Kurtlarla çevrili bir orman. Bunu sevdim. Bu tür yaratıklara olan sevginiz göz önüne alındığında çok ... uygun. Dişleri olan büyük, vahşi kurtlar. Hırlayan, ağızından salyalar akan dişler. Ve teker teker size yaklaşıp... etinizi kemiklerinizden ayıracaklar. Ve canınız yanacak. Hem de çok."

Jenna vücudunun uyuştuğunu hissederek ona baktı. "Ne...?"

Onun yanına oturdu, bağdaş kurdu ve şırıngayı dikkatle kapattı. "Ketaminin oldukça güzel etkileri var Bayan Marshall," diye açıkladı, şimdi sesi inanılmaz derecede ergen gibi çıkıyordu. "Kendinizden geçtiğinizde telkin edilebilir ve dışarı çıktığında rüya görürsün." Gülümsedi. Tatmin olmuş.

"Sana ne hayal etmeni söylersem onu hayal edeceksin. Çünkü burada yetkili benim."

Jenna mücadele ediyordu ama artık sadece zihninde. Bedeni donup kalmıştı. "Tatlı rüyalar, Bayan Marshall," dediğini duydu. Sonra hiçbir şey.

14 Ekim Cuma, 19:00

Karanlık oda kullanılmayan bir yatak odasının küçük dolabındaydı ve Steven'ın orada bulduğu şey kanını dondurdu. Resimler, kurutma iplerine asılmış yığınlar halinde yüzlerce resim. Sıradan bir tanesini kopardı ve kalbi yerinden fırladı.

O ve Jenna'ydı. Birlikteydiler. Belden yukarısı çekilmiş, ama gösteriyorlar . . . Yutkundu, o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Tutkuları yüzünden neredeyse kazağını vücudundan yırtıp atmıştı ve kadın ona sarılmış, kollarını boynuna, bacaklarını beline dolamış, sıcacık göğüslerini göğsüne bastırmıştı. Ama hafızasına güvenmek zorunda değildi. Josh Lutz her şeyi tüm renkleriyle yakalamıştı.

"Steven." Sandra onun arkasındaydı ve resimleri dikkatle alıp bir dosyaya yerleştirdi. "Onları kanıt olarak alacağız ama kimsenin görmediğinden emin olacağım," dedi usulca.

Steven doğruldu, ellerini kalçalarına dayadı ve bir iç çekti. "Teşekkürler. Şu anda burada olmadığı için biraz memnunum," dedi suratsızca. "Onu kendim öldürebilirdim."

Sandra onun kolunu sıktı ve aramaya devam etmek için arkasını döndü.

Steven bir deste daha aldı ve midesi altüst olurken bile adrenalinin hissetti. "Sandra, bak. Kızların cesetlerinin fotoğraflarını çekmiş ama içeride bir yerde. Bir ahıra benziyor." Fotoğrafları hızla çevirdi. "Burada masa testeresini gösteren bir tane var."

"Kelly'nin yatak odasındaki talaş."

"Evet. Ve adli tabibin Alev'in kol bacaklarında bulduğu dairesel testere izleri." Steven birkaç fotoğraf daha çevirdi. "Burada bir tane Pencere görünüyor. Güneş doğuyor."

"Ya da aşağıya inmek," dedi Sandra, kendi sesi de gergin çıkıyordu. "Bu bir yola bakıyor. Ağaçların arasından birazını görebilirsiniz. Bunu laboratuvara götürmeme izin verin. Belki daha ayrıntılı bilgi alabilirler."

"Negatifler burada bir yerde olacak," dedi Steven, bir yığın fotoğrafı kenara koyarken, yığın yanlara doğru kaydı. "Kahretsin," diye homurdanarak yığını düzeltmek için hareket etti. Sonra tek bir baskı gözüne çarptı ve dondu kaldı. "Oh, Tanrım. Sandra," diye fısıldadı ve omzunun üzerinden bakarken onun nefesini tuttuğunu duydu. "Bu Nicky. Jenna ile parkta."

"Evinize hemen bir kruvazör göndereceğim."

Steven resmi Sandra'nın emin ellerine bıraktı, kendi ellerinin de öyle olmasını diledi. "Teşekkürler."

"Nicky iyi. Teyzenle birlikte ve herhangi bir sorun olsaydı haberimiz olurdu."

Başını salladı. Nefes almaya çalıştı. ". Haklı olduğunu biliyorum." Hâlâ bebeğinin çalındığını bilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Bu bir daha olamazdı. Buna izin veremezdi.

Sandra, "Git biraz su getir, Steven," diye emretti. "Şimdi üzerimize ."

Steven zorla sırtıttı. "Evet, hanımefendi." Sonra cep telefonu çaldı ve Sandra kapıya iki adım kala durdu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve adam onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. Elleri titreyerek, "Thatcher." diye cevap verdi.

"Steven." Arayan Nancy'ydi ve sesi çılgıncaydı. Steven karanlık odanın duvarına yaslandı. "Nicky olmaz. Lütfen."

"Hayır, hayır, Nicky değil. Jenna. O gitti."

OTUZ DÖRT

14 Ekim Cuma, 19:45

KURLAR. GELİYORLAR. KAÇMAYA ÇALIŞTI ama salyaları akarak, dişleri parlayarak onu kovaladılar. Tökezleyip düştü ve peşine düştüler. Hayır, hayır. KURLAR

Keskin dişler kalçasının arkasına batarken boğazından çığlıklar koptu. Kendini bir topun içine çekti, ama bu onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Dişler parçalandı, yırtıldı. Acı, bembeyaz ve dayanılmazdı. Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama dişler aşağıya indi.

"Hayır!" diye bağırdı ve , bir topun içinde büzülmüştü, terden sıırılsıklamdı, gözleri kapalıydı.

Alkış, alkış, alkış. Alkış.

"Fena değil. Hiç de fena değil. Sammie daha iyiydi ama o da tiyatro kulübündeydi."

Jenna nefesini içine çekti. Bu bir rüyaydı. Bir rüyaydı. Hepsi bu kadardı. Acı yoktu, parçalanmış et yoktu. Gözlerini açtı. Josh Lutz elinde iplerle başında dikiliyordu.

Diz çöktü ve hızlıca ellerini bağladı. "Bir dahaki sefere daha iyi bir şey düşünmek zorunda kalacağım. Neden korkuyorsunuz Bayan Marshall? Samantha yılanlardan korkuyordu. Sessizce sürünen. Yaklaşan. Dişleriyle. Sssss." Elleri bacaklarına gitti. "Peki neden korkuyorsun?"

"Sen değil," diye tükürdü Jenna, kaçmaya çalışırken, Josh sadece kıkırdadı ve ayak bileklerini yakaladı.

"Alınan. Öyle olmanı umuyordum." Arka cebinden bir ip daha çıkardı ve Jenna zihnini çalıştırdı. Kendini tüm bunları hatırlamaya zorladı.

Josh'un bağlamak üzere olduğu düğümde en fazla esnemeyi için ayaklarını nasıl tutacağını öğrenmişti. Bunu başarabilmesi için dua etti.

Adam ayak bileklerini bağladı ve kadın mücadele ediyormuş gibi yaptı, ama sonunda

bilekleri tam da planladığı gibi yerleştirilmişti. Artık ahırın daha büyük bir bölümünü görebildiğini fark etti. Uzak duvarı görebiliyordu, masanın üzerinde O gece evine getirdiği plastik çantayı. Kalbi sıkışmıştı. Kelly'nin çıplak bedenini tutan masayı görebiliyordu. Kelly'nin hâlâ nefes alıp almadığını görmek için gerindi.

"Hâlâ hayatta," dedi Josh. "Ama çok uzun sürmeyecek." Kelly yaşıyordu. *Ben de öyle.* Ama Kelly çıplaktı ve Jenna hâlâ giyinikti. Neden? Neden onun giysilerini almamıştı? Kelly keldi, kafası tıraş edilmişti, saçları duvara asılmıştı. *Ama bunu bana henüz yapmadı. Neden yapmadı?*

Jenna sorularının Josh'u harekete geçirme ihtimalini düşünerek sorularını kendine sakladı. Harekete geçmemek için kendi nedenleri olması çok daha muhtemeldi. *Bayan Marshall*, diye düşündü. Okulda ona *Dr. derdi. Marshall'dı*, ama burada, onun yetkili olduğu yerde, *Bayan'dı*. Sevgili yaşlı babasından öğrendiği, otoritesini zayıflatmaya yönelik kasıtlı bir girişim. Ama onun ilk adını kullanmıyordu, yani onun gözünde hâlâ diğer kızların seviyesinde değildi. Bunu ona karşı kullanmayı umuyordu. Duvarları araştırması gerekiyordu. kaçmak için bir yol arıyordu. Çünkü kaçmak zorundaydı. *Kaçacaktı.*

14 Ekim Cuma, :00

"Bütün bunlar da neyin ?" Victor Lutz Mülakat Bir'e daldı, Nora Lutz ve avukatı Liz'le birlikte masada oturuyordu. Lutz köşede oturan Davies'i tanıdı, kollarını kavuşturmuştu, yüzü sertti ve Lutz'un ifadesi Davies'le göz göze gelme oyunu oynarken beyazlaştı.

Sonunda Lutz döndü ve Steven yüzünde bir korku titreşimi görmekten memnun oldu.

adamın gözleri. "Bunu hallettik," dedi Lutz, oldukça sarsılmış bir halde. "Oğlumun vandalizmle hiçbir ilgisi yok."

Steven adamı şimdi ve burada boğmak istedi. Bunun yerine, çarpan kalbini sakinleştirdi ve sesini yumuşattı. "Vandalizmden bahsetmiyoruz. Cinayetden bahsediyoruz."

"İngilizce öğretmeni iyi," diye ısrar etti Lutz. "Bu sabah hastaneden taburcu edildi."

Steven kaşlarını kaldırdı. "Bayan Ryan için , değil mi? Oğlunuzun arkadaşlarını Dr. Marshall'ın frenlerini kesmeye teşvik edenin siz olduğunu düşünürsek, sanırım bu konuda haklısınız." Steven elini kaldırdı. Lutz bunu inkâr ederdi. "Bunu iddianamenize saklayın, Bay Lutz. Dedektif Pullman'ın elinde sizi suçlayan yeminli ifadeler veren iki genç adam var. Cinayete teşebbüsten bahsetmiyorum. Seri cinayetten bahsediyorum. Dört yıl önce Seattle'da dört genç kız. Geçen ay burada, Raleigh'de dört genç kız. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Lutz'un bakışları köşede oturan Davies'e kaydı, sonra tekrar Steven'a döndü. "O bir deli, ailemi mahvetmeye o kadar kararlı ki, yalanlarını yaymak için bunca yolu geliyor. Rudy aklandı."

Steven dudaklarını büzdü. "Rudy'den bahsetmiyorum. Josh'tan bahsediyorum."

Lutz'un yüzü karardı. Sonra güldü. "Josh mu? Sen ondan daha . Josh bir yarım akıllı."

"Kapa çeneni Victor," diye tersledi Nora ve avukatı onu susturmaya çalıştığında kolunu geri çekti. "Yıllardır oğluma aptal ve değersiz olduğunu söyledin. Ve yıllardır yanıyorsun."

Lutz onun bu çıkışı karşısında kaşlarını çatı. "Nora, Josh'un geri zekâlı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Sanmıyorum, Bay Lutz, ve size her şeyi anlatmaya hazır değilim. Neden ve niçinleri hemen şimdi," dedi Steven, hasta rutinini bırakarak. "Oğlunuz dört kızı kaçırdı, üçünü öldürdü ve üç saat önce de Dr. Marshall kaçıırıldı." Sakinliğinin dağınık kalıntılarını topladı ve Jenna'nın Lutz'un ellerinde olduğunu düşünmemek için elinden geleni yaptı. hasta piç oğlu. Allison'ın mezarlıkta baygın babasını bulduğunda yaptığı çılgınca cep telefonu aramasını düşünmemeye çalıştı. Steven elini cebine attı ve Jenna'nın Adam'ın mezar taşına bıraktığı gümüş Kelt yüzüğünü parmakladı. Allison onu alması için ısrar etmişti, sanki Adam'a veda ettiğini bilmek onu daha çok aramasına neden olacaktı.

Yumruğunu sıktı ve Adam Llewellyn'in yüzüğünün kenarlarının avucunu kestiğini hissetti. Sanki daha fazla arayabilirmiş gibi. Parker'ların evinin altını üstüne getirmiş ama hiçbir şey bulamamıştı.

Josh'un kurbanlarını nereye götürdüğüne dair hiçbir ipucu yoktu ve Nora Lutz biliyorsa bile söylemiyordu. Sadece avukatının yanında oturuyor, Jenna'yı, Kelly'yi... oğlunun neden olduğu anlamsız trajediyi umursamıyordu. Bu onda çılgılık atma, bir şeyler fırlatma isteği uyandırdı. Elini En azından biraz pişmanlık gösterene kadar ellerini boynuna dolayacak ve onu sallayacaktım. Biraz pişmanlık. Şeytanın kıymetli, kaçık yavrusu için kibirli, bencilce endişelenmenin ötesinde bir şey.

Lutz karısına sanki tamamen yabancı biriymiş gibi bakıyordu. "Josh bunu yapabilecek kapasitede değil."

Steven dişlerini sıktı. "İnkârlarınızla ilgilenmiyorum. *Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum.*"

Lutz inanmayan gözlerini karısından Steven'a çevirdi, sonra başını salladı. "Bilmiyorum."

"Nereye giderdi? Nereye saklanırdı? Dört genç kızı nereye götürebilir, öldürebilir ve parçalara ayırabilir?" Steven masaya vurdu ve Bayan Lutz irkildi, sonra doğruldu, Steven'a çok kibar bir kraliçeyi düşündürdü.

"Benim Joshua'm masum," dedi soğuk bir sesle. "Ve bu konuşma bitmiştir."

"Müvekkillerim mu?" diye sordu Lutzes'in avukatı nazikçe. "Yoksa gitmekte özgürler mi?"

Steven başını sallayan Liz'e baktı. "Onları tutamayız Ajan Thatcher."

"O zaman gitmekte özgürler," dedi Steven acı acı ve onların gidişini izledi. Oğulları Jenna'yı tutarken kuşlar gibi özgürdüler. Zihnini kapattı, o anda ona neler olabileceğini düşünmesine izin vermedi. Kelly'ye, eğer hâlâ hayatta olsaydı. Alev'in parçalanmış bedeninin dehşetini hatırlamasına izin vermiyordu. Ya da Samantha'nın. Ya da Lorraine'in. Neil'in, hatırlamasına izin vermediği kurbanlar listesine dört isim daha eklediğini biliyordu.

Ama tabii ki hatırladılar. Josh ne yapabileceğini tam olarak bildiklerinden emin olmuştu. Çünkü Josh bunun dehşeti daha da kötüleştirdiğini biliyordu.

Sandra'yı bulmadan önce Lutzeler gidene kadar bekledi. "Onları takip edin," dedi dişlerinin arasından. "Kaç tane karenin Jenna ve Kelly'yi bulana kadar kışlarını silmek için kullandıkları tuvalet kâğıtları." Sinirli bir şekilde etrafına bakındı. "Harry nerede? Bütün gün onu görmedim."

Nancy kolunu onun beline doladı. "Birkaç saat önce aradı. Richards denen adamla bir ipucu bulmuş, ketamini satın aldığı söylenen ölü çiftçiyle ilgili. Harry bir şey bulduğunda tekrar arayacağını söyledi. Steven, eve gitmeni istiyorum. Brad seni iki kez aradı. Çocuklarının sana evde ihtiyacı var." sarıldı. "Cesur ol, Steven. Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

Steven avuçlarını yüzünde gezdirdi, uyuşmuş hissediyordu. *Cesur ol, Steven.* "Bunu bana tanıştığımız ilk gün söyledi. Jenna söyledi."

Nancy ona tekrar sarıldı ve kapıya doğru itti. "O zaman onu dinle, Steven."

14 Ekim Cuma, saat 10:00.

Helen onu kollarını açarak karşıladı. Nicky fuayede duruyordu, metanetli ve bilgeydi.

Mike arkasında durmuş, ellerini Nicky'nin omuzlarına koymuştu; 'nin kızıl saçları Mike'ın siyah cüppesinin üzerinde parlıyordu. Matt'in gözleri kızarmış ve şişmişti. Brad onun yanında durmuş, kolunu Matt'in omuzlarına dolamıştı.

Nicky konuşana kadar kimse tek kelime etmedi, küçük çocuk sesi güçlüydü. "Eve dönecek baba," dedi. "Beni eve getirdiğin gibi onu da eve getireceksin."

Matt gizlemeye çalıştığı bir hıçkırığı bastırdı.

Steven'ın boğazı düğümlendi. Çenesini göğsüne indirdi, gözlerini ve içindikileri biraz daha içinde tutmak için mücadele etti. Sadece yalnız kalana, çocuklardan uzaklaşana ve ağladığını göremeyecekleri bir yere gidene kadar. İki küçük kol beline dolanıp sıkıca sarıldığında neredeyse hepsini geri itecekti. Gözlerini açtığında Nicky'nin kırmızı kafasını gördü. midesine gömüldü. Nefesi titreyerek gelirken göğsü kabardı.

Dışarı. Ellerini Nicky'nin gezdirdi, sonra küçük oğlunu kollarının arasına aldı ve Nicky'nin itiraz etmesine neden olacak bir şiddetle ona sarıldı.

"Babacığım."

Steven tutuşunu gevşeterek yüzünü Nicky'nin omzuna gömdü. "Üzgünüm dostum."

Nicky onun sırtını sıvazladı. " yok."

Mike öne çıktı ve Nicky'yi onun kollarından aldı. "Sanırım babanızın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var çocuklar," dedi ve herkesi mutfığa götürdü. "Hadi ona yemek hazırlayalım."

Sadece Brad kalmıştı ve ciddi gözlerle ona bakıyordu. Steven utanmayı reddederek boğazını temizledi. "Nancy bütün gün bana ulaşmaya çalıştığını söyledi. Seni geri aramadığım için özür dilerim." Brad başını salladı. "Sorun değil baba. Neler olduğunu bilmiyordum. Bilseydim seni asla rahatsız etmezdim."

Steven ağzını büktü. "Artık evdeyim. Aklında ne var söyle bana."

Brad gülümsemedi. "Ofisinize geçebilir miyiz? Söylemem gereken bir şey var."

Böylece gittiler, Steven'ın midesi kurşun gibi ağırdı. *Sırada ne var? Şimdi ne olacaktı?*

Brad kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. "Sana şimdi söyleyeceğim çünkü Dr. Marshall'ın bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum. Bugün onu görmeye gittim."

Steven'ın gözleri büyüdü. "Neden?"

"Sana geri dönmesini sağlamaya çalışmak için. Ona bunu göstermek için." Elini cebine attı ve Steven'ın hemen tanıdığı katlanmış bir kâğıt çıkardı. Gözleri Brad'inkilere dikildi.

"Ne zaman buldun?" diye sordu sessizce.

Brad omuz silkti. "İşçi Bayramı. Büyükannem için bir takvim istediğimden büronun en üst çekmecesinde hepimizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını arıyordum. Sonra bunu buldum."

Steven yırtık pırtık kâğıdı aldı ve bir ona baktı. "Beni suçladın."

"Bana yalan söylediğin için," dedi Brad. "Ve gitmesine neden olduğun için," diye ekledi, gözlerini kaçırarak.

"Aldattığım için gittiğini mi düşündün?"

Brad omuz silkti. "Bilmiyordum. Sanırım seni suçlamak daha kolaydı. çünkü sen buradaydın. Ve en başından beri gerçeği söylememiştin."

"Şimdi gerçeği mi istiyorsun?" dedi Steven ve Brad onun gözlerine bakıp başını salladı. "Annene asla sadakatsizlik etmedim. Evli kaldığımız on üç yıl boyunca başka bir kadına asla dokunmadım."

Brad başını kaldırdı. "Sana inanıyorum."

Steven rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Annen mutlu değildi,

Brad. O da gitmeye karar verdi. İşin bu noktaya geleceğini hiç bilmiyordum." "Bilseydiniz ne yapardınız?"

"Gerçekten bilmiyorum Brad. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama sana gerçeği söylemediğim için pişman değilim. Seni bu acıdan kurtarmak için her şeyi yapardım."

"Yani her şeyi kendi üzerine aldın." "Ben üstlendim."

"Yardım edebileceğimizi düşündün mü baba?" Brad sesi titreyerek sordu. "Bu süreçte sana destek olabileceğimizi düşündün mü?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi Steven. ". Seni incitmek istemedim."

"Bana güvenmediğini bilmek daha çok acıttı." Gözlerini kaçırdı. "Ben Özür dilerim. Bunu yapmak istememişim"

"Sorun değil evlat. Jenna'ya benim de güvenmem gerektiğini biliyorum ama güvenmedim ve şimdi o yok."

"Geri dönecek baba. Bunu biliyorum." Brad tereddüt etti, sonra elini Steven'ın omzuna koydu. "Ve onu geri aldığında, o da sana geri dönecek."

Steven yutkundu, elini cebine attı ve Adam Llewellyn'in yüzüğünü parmakladı, umutsuzca oğlunun her iki konuda da haklı olduğunu umuyordu. "Emin görünüyorsun."

Brad'in yüz ifadesi . "O seni önemsiyor. Gözleri olan herkes bunu görebilir. Annem konusunda bana güvenmeyerek beni de incittin ama İşte . Geri geldim. Çünkü... çünkü seni seviyorum baba. O dönecek, tıpkı benim döndüğüm gibi."

Steven mücadele etti, sonra pes etti ve duygularının ortaya çıkmasına izin verdi, Brad'in kolları onu sarıp sarmaladığında ve gözyaşları akarken sırtını sıvazladığında hıçkırıklara boğuldu. "Çok korkuyorum," diye fısıldadı Steven. "Ona zarar vermesinden çok korkuyorum. Diğerleri gibi onu da öldürecek diye."

Brad . "Onu geri alacaksın baba. Buna inanmak zorundayız."

Steven derin bir nefes alıp doğruldu ve gözlerini kurulamak için avuçlarını yüzüne . "Cesaretli olmalıyız."

14 Ekim Cuma, 11:30

Saçını kesmişti.

Gördüğü son rüyadan dolayı hala güçsüzdü. yüzlerce tıslayan, vuran yılan. Çılgılık atarak ve nefes nefese uyandı ama hâlâ bağlıydı. Nefesini tutup kendine gelene kadar saçlarının olmadığını fark etti.

Saçları gitmişti. Çeyrek santim hariç hepsini bırakmıştı. Görüşü odaklandığında, işi bitirmek için kullanacağı usturayı ona , onu tamamen kelleştirmişti. Ama şimdi... saçlarıyla oynuyordu.

Jenna, Josh'un kızın saçlarını çalışma masasına yatırıp örmesini izledi. Neredeyse sevgiyle.

"Neden, Josh?" diye sordu yerden, olabildiğince öğretmen gibi, otoriter görünmeye çalışarak. "Neden saçımızı alıyorsun?"

Josh ona baktı ve omuz silkti. "Aslında biraz utanç verici. Freudyen bir şey gibi."

Jenna hissettiği tiksintiyi göstermemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Annenin saçlarını seviyor musun?"

"Ah, evet. Annemin kesinlikle çok güzel saçları var. Babamın ona en iyi özelliğinin bu olduğunu söylediğini duymuştum. Her gece saçlarını tarardı. Yüz vuruş." Elini Jenna'nın saçından yaptığı örgünün üzerinde gezdirdi.

Saç. "Eskiden saçlarını örmesini seyretmeye bayılırdım. Aslında sende ilk sevdiğim şey buydu. Saçlarını. Sınıfında örebilmeyi dilerdim. Sonunda sana sahip olduğumda saçlarını tarayıp örmeyi planlamıştım."

"Sonunda beni elde ettiğinde," diye tekrarladı Jenna. "Ama şimdi bana sahıpsın ve saçımı kestın."

Kaşlarını çattı. "Bunu sen yaptın, ben değıl. Mezun olduktan sonra seni alıp götürmeyi planlamıştım, seni mutlu etmek için. Bunu hak etmiştin. Sen diğlerleri gibi değildin. Ama sonra geceyi Thatcher'la geçirdin," dedi acı bir sesle, "ve senin de diğlerlerinden farksız olduğunu anladım, hiç tanımadıkları bir adamla arabaya binmeye razı oldun. Yani saçınızı kaybedeceksiniz, Bayan Marshall. Tıpkı hayatınızı kaybedeceğiniz gibi." Jenna'nın saç örgüsünü aldı ve resminin altına yerleştirdi. "İşte. Ama kendimi aştım. İşim bitene kadar saçı monte etmemem gerekiyor ve programın gerisindeyim." Sırıtarak döndü. "Bugün Cuma gecesi Bayan Marshall. Gösteri zamanı."

OTUZ BEŞ

Cumartesi, 15 Ekim, 1300

STEVEN İLK ÇALIŞTA TELEFONA CEVAP VERDİ. "Thatcher." "Ben Harry."

"?"

"Pembroke, Virginia'da. George Richards'ın dul eşi burada, kız kardeşini ziyaret ediyor. Onu bulmam bütün günümü aldı ama bulduğumda ilçedeki tüm liselerin yıllıklarını incelemesini istedim. Ben istemedim Bayan Richards'ı adaletsizce yönlendirdiğimizi söyleyen biri." "Ve? Kahretsin, Harry, *söyle bana.*"

"Josh Lutz'u birkaç yıl önce kocasına odun keserken ve ayak işlerini yaparken yardım eden çocuk olarak teşhis etti. Sorunlu çocuklar için bir programdı. Bilirsiniz, doğaya dönüş, temiz hava. Bayan Richards Josh'ın Bir kuzu kadar zararsızdı. Kesim zamanı hariç. O zaman işinden biraz fazla zevk alıyor gibiydi. Kocasını gitmesine izin verdi. Josh'un annesi Richards'tan ona bir şans daha vermesini istemeye bile geldi, ama yaşlı adam firma."

"Demek ketamini böyle almış. Bu pek çok şeyi açıklıyor." "Dahası da var. Bayan Richards kocasının bir ağaç işleme atölyesi olduğunu söyledi. çiftlikteki bir ahırda."

Steven'in dizlerinin bağı çözüldü ve oturdu. Talaş. *Jenna.* "Nerede? Tam olarak nerede, Harry?" Dinledi, yeri ezberledi. Sonra evden koşarak çıktı, destek çağırmak için telefon etti.

Cumartesi, 15 Ekim, 1330

Josh, Kelly'yi bağıladığı masanın üzerine bir dizi büyük oyma aletini Jenna dehşet içinde yutkundu. Jenna ahırın öbür ucundan Kelly'nin çırpındığını görebiliyordu ama kızın hareketleri acınacak kadar zayıftı.

Şimdi onu öldürecekti, Kelly'yi öldürecekti. *Onu Kelly'den uzaklaştırmalıyım.*

Oyala, diye düşündü, *her şeyi yap*. Er ya da geç polis onu aramaya gelecekti. Steven onu bulacaktı. Jenna sadece Steven'ın adını düşünerek ağlamak istedi ama sesini sert tutması gerektiğini biliyordu. Öğretmeninin otorite pelerini çektii. "Anlamama yardım et, Josh. Sınıfımdaki vandalizmle ya da ölü keseli sıçanla hiçbir ilgin yok."

Josh gözlerini devirdi. "Gerçekten, Bayan Marshall. O keseli sıçan kardeşimin arkadaşlarından birinin yolda bulduğu bir leşti. Onlar kabadayı, sadist değil." Kızın görebilmesi için eğri bir bıçağı havaya kaldırdı. "Güzel, değil mi? Kaliteli aletlerle çalışmak her zaman ödüllendiricidir. Yaşlı Bay Richards'ın alet konusunda her zaman harika bir zevki vardı. Öte yandan ben bir sadistim. Size bir hediye bırakmak isteseydim, bu bir yol kazası olmazdı." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Roadkill çok hazır. Ben sipariş üzerine yapıyorum. Rudy'nin arkadaşlarının tarzı yok. Yaratıcılıktan zerre kadar nasiplenmemişler."

"Ama sen biliyorsun," dedi küstahça.

"Evet," diye cevap verdi. "İzleyin ve öğrenin, Bayan Marshall." Daha önce hiç görmediği bir desenle kaplı lamine bir sayfa çıkardı. "Benim eski okulum. Güzel anılar." Ona baktı ve göz kırptı. "İlk seferden sonra lamine etmem gerektiğini anladım. Her tarafı kan içindeydi." Küçük bir şırınga ve bir şişe koyu mavi bir şey çıkardı. "Sanat dersi, yaratıcılığın en keyifli hali. Bugün Bayan Marshall, size dövme sanatını öğreteceğim. Bu fikri Lorraine'den aldım. Kışına bir barış sembolü dövmesi yaptırmıştı. Çok kalitesiz bir işçilik."

"Ve sen daha iyisini yapabilirsin."

Şişeyi salladı ve bir iğne seçti. "Oh, evet. Yapamayacağım çok ama çok az şey olduğunu fark ettim."

İğnenin görüntüsü midesini bulandırdı ve Jenna umutsuzca dikkatini dağıtacak başka bir şey bulmaya çalıştı. "Neden amigo kızlar, Josh?"

Josh koyu mavi sıvıyı ölçüp karıştırırken kolayca gülümsedi. "Oh, sanırım herhangi birini seçebilirdim, ama amigo kızlardan seçmek yardımcı oldu havuzu en baştan en güzel kızlarla daraltın. Güzel olanlar memnun etmeye bu kadar hevesliyken çirkin bir kız seçmenin anlamı yok."

Jenna ayaklarını iplerin içinde oynattı. "Ama onları *seninle* gelmeleri için nasıl ikna ettin?" diye sordu, sonra bunu yapmaması gerektiğini çok geç fark etti. Sesindeki bariz inançsızlık onun egosuna indirilmiş bir tokat gibiydi.

Yanakları kiremit kırmızısına döndü ve parmakları şişeyi sıkıca kavradı. "Sessiz olun, Bayan Marshall."

Onu şaşırtmayı başardığını biliyordu ve gözlerini Kelly'nin yanındaki bıçaklar, onu daha fazla sarsmanın elini geciktirmek için en iyi strateji olduğunu fark etti. *Ama durumu daha da kötüleştirebilirsin*, diye düşündü, sonra aklına üçüncü kayıp kız ve Steven'ın harap olmuş yüzü. Kariyerinin en kötü suç mahalli olmuştu. Josh Lutz'ın yapabilecekleri bunlardı. O yüzden yaptığı hiçbir şey durumu daha da kötüleştiremezdi. Belki daha hızlı. Ama daha kötü değil.

"Seninle , değil mi?" diye sordu. "Peki gecenin bir yarısı *seninle* buluşmalarını nasıl ? Kazanan kişiliğinin gücüyle olduğundan şüpheliyim."

Josh'un çenesi sıkıştı. "İleri derecede eğitim aldığını iddia eden bir kadın için çok aptalsın."

"Nasıl olsa beni öldüreceksin," dedi sakın bir sesle. "Kaybedecek neyim var ki?"

Kaşları çatıldı, sonra düzeldi. "Mantıklı, aslında."

Sakinleşmişti. Onu tekrar heyecanlandırması gerekiyordu. "Onlara yalan söyledin, değil mi?"

Şırıngaya boya çekti. "Onlara duymak istediklerini söyledim," dedi makul bir şekilde. "Hepsi popüler bir sporcuyla çıkmak istiyordu. Acınacak kadar kolaydı." İğneyi eline aldı.

Jenna'nın bağırsakları çalkalandı. *Oyalanmak*. "Onlara Rudy olduğunu söylemişsin," dedi sesini sabit tutarak.

Josh sabırsız bir iç çekti. "Tabii ki yaptım. Şimdi sessiz ol. Bu dövmenin mükemmel olmasını istiyorum."

Jenna tekrar beynini yokladı. "Yani ilk ketamin sentezinde başarısız oldun," diye ağzından kaçırdı ve adamın elinin önce sallanıp sonra sabitlenmesini izledi.

"Hayır," dedi dikkatle. "Kendi laboratuvarımdan daha iyi donanımlı bir laboratuvara ihtiyacım olduğunu hemen fark ettim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Polise de öyle söyledim. Onlara senin ketamini tek başınıza sentezleyemeyeceğinizi, bunun aklınızın sınırlarını aştığını söyledi."

Eli şırıngayı sıktı ve birkaç damla mavi boya masanın üzerine döküldü. "Laboratuvarımın yetersiz olduğunu söyledim," diye homurdandı.

"İyi stoklanmış bir laboratuvarınız olsa bile bunu yapamazdınız. Bunu yapmak için eğitilmediniz. Öte yandan ben bunu yapmak için eğitildim. Kendi becerinizi abartıyorsunuz."

Adam döndü ve kız onun gözlerinin parladığını görebiliyordu. "Sessiz olun, Bayan Marshall."

"Adım Dr. Marshall," dedi sertçe ve onun irkilmesini izledi. "*Dr.* çünkü ben diplomamı aldım. Bu da beni bir doktordan çok daha zeki yapıyor. Sen. Peki çaldın mı?" diye sordu, şimdi onu ters köşeye yatırdığı için ileri doğru bastırarak. Kelly'ye dokunmasını engellemek için her şeyi yapardı. Şırıngayı ve oyma aletlerini ona çevirse bile. "Ketamini almak için adi hırsızlığa mı başvurdun?"

"Hayır. Şimdi sessiz ol yoksa o lanet ağzını ." Kelly'nin başının üzerine , şırınga bir kez daha elinde sabit duruyordu ve Jenna ayak bileklerini düğümlü ipte oynatarak her hareketinde düğümü gevşetiyordu.

"Peki ya Seattle, Joshua?" diye sordu, herhangi bir ayrıntı yakalamak için. "Orada kızları öldürdün mü?"

Sarsıldı, çenesi sıkıldı. "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Şırıngadan mavi mürekkebin fişkırdığını ve Kelly'nin kel kafa derisini kapladığını gördü. Josh bir küfür savurarak Kelly'nin kafasındaki mürekkebi sildi ve havluyu çöp kutusuna attı. "Şimdi bakın Bana bunu yaptırdın," diye hırladı, sonra gözle görülür bir şekilde kendini toparladı.

"Öldürdün mü? Duvardaki şu dört kız, Seattle'da öldürdüklerin mi? Dedektif Davies'in bu yüzden burada olduğunu biliyorsun, değil mi? O sen olduğunu biliyor." Neil'in böyle bir şey bildiğinden emin değildi ama Neil ve Steven'in bunu çözmesi için dua etti.

"Davies de kışını duvardaki delikten ayıramayan bir başka polis," homurdandı. "Davies katilin Rudy olduğunu düşünüyor," diye devam etti Josh, sesi alaycıydı. "Hatta ona Seattle'da Rudy'yi gümüş tepside sundum ama Davies işi berbat etti. Kanıtları yanlış kullandı. Ve Rudy serbest kaldı."

"Yani Rudy bunca zamandır masumdu."

Josh şırıngadan çıkan baloncuklara dokunarak güldü. "Rudy bir katil olmak için gereken düşünce yeteneğinden yoksun. Rudy sadece tek bir şey için iyidir. Futbol. Ve senin sayende buna bile sahip değil." Başını kaldırdı, tek kaşını kaldırdı. "Bunun için teşekkür ederim, bu arada."

Aslında "rica ederim" demek için ağzını açmıştı ama onun yerine "Rudy'den nefret ediyorsun" dedi.

"Ve senin de doktoran var," dedi Josh. "Tabii ki Rudy'den nefret ediyorum. Herkes Rudy'den nefret eder."

"Doğru değil," diye düzeltti Jenna ve adamın omurgasının kırıldığını gördü. "Herkes Rudy'den hoşlanır. Özellikle de kızlar."

"Aptal fahişeler. Hepsi," diye mırıldandı Josh. "Kapa çeneni ve çalışmama izin ver." "Davies'in elinde Seattle katilinin sperm örneği vardı. Eğer Davies Katil Rudy'ydi, Rudy'nin olmalı. İşte bu biraz uğraştırdı - senin olduğu halde onunmuş gibi göstermek."

Josh gözlerini kısarak ahıra baktı. "O kızları nasıl öldürdüğümü ve bunu Rudy yapmış gibi gösterdiğimi bilmek istiyorsan sorman yeterli."

"Peki sen nasıl yaptın Joshua?" Jenna kaşlarını çatmasına neden olacak şekilde sordu. Joshua diye çağrılmaktan hoşlanmıyordu. "Rudy'nin spermi senin cinayetine nasıl bulaştı? Kurban mı?"

"Eski ," diye hırladı Josh. "Onu becerdi." "Ve sen de istedin," diye tahmin etti Jenna, "ama o Rudy'yi daha çok sevdi."

"O benimdi," dedi soğuk bir sesle. "Onu benden çaldı." "Yani onu sen öldürdün."

"Oh, evet."

"Peki ya ikincisi? Ne olmuş ona? O da Rudy'nin kızı mıydı?"

Josh durdu, sonra onu hırıltıdan daha çok ürperten rahat bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Tekrar kontrolü ele almıştı. "Fena değil, Bayan Marshall. Planladığımdan biraz daha fazlasını söylememi sağladı. Size nasıl olduğunu anlatayım." Dövme iğnesini bıraktı ve büyük bıçaklardan birini aldı. "İlkini öldürdüm ve bunu gerçekten istememiştim. Onu istedim ve onun da beni istemesini istedim, anlıyor musun?"

Jenna yutkundu ve onun elinde tuttuğu bıçakla masanın etrafında kasıtlı bir şekilde yürümesini izledi. Demek bu kadarmış, diye düşündü. Steven onun da diğerleri gibi bıçaklanmış, kel cesedini bulacaktı. Ama ayakları neredeyse serbestti. Birkaç kez daha kıpırdasa ayağını geçirebileceği kadar büyük bir boşluk açacaktı. Yani oyalanacaktı. Sadece birkaç dakika daha.

"Ama o seni istemedi," diye cevap verdi kendi kendine. "Senin Rudy kadar iyi olmadığını düşünüyordu. O kadar yakışıklı değildin. O kadar zeki değildin."

Adımları takıldı ve tökezledi, yüzünü buruşturarak uyluğunun üst kısmını tuttu.

Jean-Luc onu kalçasından ısırılmıştı. Yavaş ama kararlı adımlarla ona doğru yürümeye devam etti. "Akıllıydım," diye hırladı, "ta ki o doktorlar düşünemeyeyim diye bana ilaç verene kadar. Hepsinden daha zekiydim ve buna dayanamadılar. Kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmeyene kadar her lanet gün bana ilaç verdiler."

"Ta ki IQ'n seksen beş olana ve seni özel sınıflara koyana kadar," diye alay etti Jenna. "Bu acıttı."

"Canını yakacak olan, diğerlerini kestiğim gibi seni de kestiğim zaman olacak." Onu yakasından yakaladı ve bıçağı boğazına doğrulttu. "İlk kızı istemeden öldürdüm. Ama ne oldu biliyor musun? Eğlenceli olduğunu anladım. Çok heyecan vericiydi. Saf bir zevkti."

"Kontroldü," diye fısıldadı Jenna, kendisinininkinden birkaç santim ötedeki gözlerini izleyerek. Titriyorlardı. Sonra daraldılar.

"Kontroldü," diye tekrarladı. "Belki o doktorayı hak etmişsindir," diye alay etti ve bıçağı yaklaştırdı. Yutkunmak istedi ama karşı koydu. Eğer yutkunursa, bıçak daha derin kesecekti. "Ben kaçırdım

Sizi ilk seferinde öldürmüştüm Bayan Marshall. Şimdi bir şansım daha var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim."

İşte bu kadar. Beni öldürecek. Sonra da Kelly'yi öldürecek. Beyni dondu, sonra kutsanmış öfke kabardı ve dilini gevşetti. *Hayır. Henüz ölmeye hazır değilim.* ", Joshua. Yapamazsın. Ben senin öğretmenimim. Burada yetkili benim."

Gözleri çılgınca kırıştı. "Yetki sende değil. kolun bağlı. Yetki bende."

O anda düşünmedi, sadece harekete geçti, iki ayağını da adamın karnına dayadı ve itti.

Hazırlıksız yakalanan adam homurdandı ve tökezleyerek ona değerli Saniyeler içinde ayaklarını çalıştırarak düğümü milimetrik olarak gevşetmesi . Sonra ayağını kurtardı ve tüm gücüyle ona tekme attı.

Sersemlemiş bir halde geri sendeledi ve kadın onun kalçasını tuttuğu yere tekme attı. Köpeğinin hayatını kurtarmak için çılgınca bir çabayla onu ısırdığı yere. Adamın acı dolu çığlığı ona tekmenin yerinde olduğunu gösterdi ve masadan atlayıp koşmaya başladı. Ahır kapısına doğru, Kelly'den uzağa koştu ve onu takip etmesi için dua etti. Ahır kapısında durdu, önce sağa sonra sola baktı.

Sonra ay ışığı yüzüne doğrultulmuş silahın parlak namlusundan yansıyınca durdu.

Cumartesi, 15 Ekim, 1415

Steven küçük ahıra baktı, tek pencereden sızan sessiz ışığı gördü. Pencere. *Kız oradaydı.* Piç kurusu onu orada tutuyordu. Eğer hala yaşıyorsa. *Bunu düşünme bile.*

Silahını omuz kılıfından çıkardı. "Onun Seattle'da yargılanmasını istediğini biliyorum Davies, ben de öyle ama Jenna'yı kurtarmak için onu öldürmem gerekirse öldürürüm."

Davies kendi silahını çekti. "Anlaşıldı." Sonra gözleri kısıldı ve ahırın uzak köşesini işaret etti. "Thatcher, bak. Onun nerede olduğunu biliyordu. O kaltak."

Steven ince gölgenin kapıya doğru süzülüşünü izledi, acımasız bir memnuniyet çöktü. "Harry, Nora'nın çiftçiden

Josh'a bir şans daha. Bu ahırın nerede olduğunu başından beri biliyor olmalıydı." Sonra ahırdan büyük bir gürültü gelince memnuniyet buharlaştı.

İnce, karanlık gölge ahır kapısına doğru koştu ve Steven gümüşün parıltısını çok geç gördü.

"Kahretsin, silahı var." Steven telsizini dudaklarına götürdü, ayakları çoktan hareket etmişti. "Lennie, herkes beklemede kalsın. İçeri giriyoruz."

Sonra yan tarafına bakıp Davies'in artık orada olmadığını görünce tekrar küfretti.

OTUZ ALTI

Cumartesi, 15 Ekim, 1420

SİLAH PARLAKTI, NEREDEYSE GERÇEK OLAMAYACAK KADAR MÜKEMMELDİ. Ama çok gerçektir. Ve yüzüne doğrultulmuştu.

"Oğlumun başına yeterince bela açtınız Bayan Marshall. Gitme vakti geldi."

Jenna silahın namlusundan en son gördüğü, üzerinde iğrenç bir gecelik olan kadının yüzüne baktı. "Bayan Lutz."

"Anne," dedi Josh arkasından, kızgın bir sesle.

Jenna histerik bir kahkaha duydu ve bunun kendi boğazının içinden geldiğini belli belirsiz fark etti. "Ona yardım edeceksin," dedi inanamayarak.

"Ben onun annesiyim. Anneler böyle yapar. Anne olmadığın için anlayamazsın. Joshua, arabaya giden yolu kullan. Ana yol polis tarafından kapatıldığı için durduk."

Polis, diye düşündü Jenna, rahatlamaktan dizlerinin bağı çözüldü. *Steven*.

Bayan Lutz kaşlarını çatmış, Josh'a . "Koş oğlum. Onunla ben ilgilenirim."

Jenna iki yana salladı, duyduklarını anlamakta güçlük çekiyordu. "Şimdi de beni öldürecek misin?"

"Tantana olmadan. Kafama sıkacağım basit bir kurşunla iki oğlumun da sorunları çözülecek."

Jenna Nora Lutz'un gözlerinin içine baktı ve gerçek bir delilik gördüğünü fark etti. "Seattle'daki tüm sorunları çözdüğün gibi mi?"

Bayan Lutz'un dudakları sıkı bir gülümsemeyle büküldü. "Benim Rudy'm masumdu. Her jüri bunu söylerdi."

"Hiçbir jürinin şansı yoktu. Neil Davies'e tuzak kurması için birine para verdin, değil mi?"

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Benim Rudy'm masumdu."

"Çünkü senin Josh çok suçlu," diye karşılık verdi Jenna, öfkeli ve çaresiz.

"Benim Joshua'm yardım alacak hasta bir çocuk. Sen de artık rahatsız etmeyecek olan rahatsız edici bir böceksin. Ahıra lütfen."

Jenna bakakaldı. "Şaka yapıyor olmalısın. Eğer beni vuracaksan, tam burada . Sen delisin. Tek kelimeyle deli."

Bayan Lutz tetiği çekti. ", " diye düzeltti sakın ve nazik bir sesle. "Sadece silahlıyım. Ve eğer sizi burada vurmak zorunda kalırsam, vururum."

Jenna, Bayan Lutz'un kolunun sanki ağır çekimdeymiş gibi sabit bir şekilde kalkmasını izledi.

Beni öldürecek. Hemen şimdi. Steven beni ölü bulacak. Artık çok geç.

Bayan Lutz'un kolu yayının tepesine ulaşmıştı ki, elini salladı. gözlerini yana çevirdi, silah da onu takip etti. Bir ışık parlaması oldu, art arda iki sağır edici patlama duyuldu. Sonra yere çarpan bir bedenin iğrenç gümbürtüsü. Büyük bir beden. *Steven'in. Steven. Hayır.*

Jenna boğuk bir çığlıkla arkasını döndüğünde yerdeki cesedin Neil'e ait olduğunu gördü. İçinden rahatlama ve paniğin hastalıklı bir karışımı geçti ve tökezleyerek bir adım attı ve Neil'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ancak elleri hâlâ arkadan bağlı olduğu için ona yardım edemedi. Engel olamıyordu uyluğuna yayılan koyu lekeyi gördü. Belinden bükülmüş, acıdan yüzü buruşmuş bir halde kıvranıyordu. Bir elini diğeriyle kavırıyordu ve Jenna sağ elinden fişkırان başka bir kan akıntısını görebiliyordu. Bacağından ve elinden iki kez vurulmuştu. Ama yaşıyordu.

Bayan Lutz arkasından, "Bu oldukça katartik hissettirdi," dedi. sesi kuru. "Ayağa kalkın Bayan Marshall, yoksa bir sonraki gözlerinin arasına girecek. Ve size söz veriyorum, çok iyi bir nişancıyım."

Neil ona baktı, gözleri acıyla parlıyordu. "Yap şunu Jenna. Ne diyorsa yap."

Bayan Lutz, "Bunca zaman sonra gırtlığınızdan bu sözleri duymak ne güzel," dedi, sesi artık eğleniyordu. "Ayağa kalkın Bayan Marshall. Şimdi."

Jenna şok, korku, öfke ve çaresizliğin birleşimiyle titreyerek kendini ayağa kaldırdı. Kelly içeride ölmek üzereydi ve Neil ayaklarının dibinde yatıyordu, kanı yere dökülüyordu.

"Bu çok akıllıca Bayan Marshall. Şimdi Josh, arabaya git. Dr. Nelson seni bekliyor."

"Hayır, anne. Yapmayacağım."

Hadi bakalım Josh, diye düşündü Jenna, bir başka histerik kahkaha daha kopmak .

Bayan Lutz sabırsız bir iç çekti. "Joshua, hapları yatağının altında buldum. Onları aylardır almadığını biliyorum. Şimdi arabaya ve Dr. Nelson'ın sana yardım etmesine izin ver."

"Seni uyuşturacak, böylece düşünemeyeceksin, Josh." Jenna umutsuzca söyledi. "Seni öyle bir uyuşturacak ki artık akıllı olamayacaksın."

Bayan Lutz silahı onun kafasına dayadı. "Ahırda, Bayan Marshall. Joshua, arabaya."

Jenna tökezledi, silahı şakağına dayamıştı, bir şeyler düşünmeye çalışıyordu, yapabileceği herhangi bir şey. Sonra bir tıkırtı daha duydu ve bir daha asla duyamayacağından korktuğu sesi.

"Silahınızı indirin Bayan Lutz," dedi Steven sakince, "Josh zarar görmeyecek."

İçinden saf bir rahatlama aktı ve onu sarsıntıya uğrattı. "*Steven*," dedi Jenna, dudaklarına hücum eden diğer her şeyi söyleyebilmeyi dileyerek, ama Bayan Lutz silahı daha sert bir şekilde şakağına dayadı.

"Oğlumu vurmayacaksınız," dedi Bayan Lutz sert bir sesle. "Sen onu hapse atacaksın, ben de onu çıkaracağım. Öte yandan ben *onu* çok sert bir şekilde vuracağım.

küçük bir vicdan azabı. Peki ne , Ajan Thatcher? Oğlum mu yoksa bu kadın mı? Çabuk karar verin. Çok az zamanım ve kaybedecek çok az şeyim var."

Jenna nefesini tuttu, Steven'ın arkasında olduğunu biliyordu, onun bir katilin gitmesine izin vermeyeceğini, veremeyeceğini biliyordu. Kelly'nin ahırın içinde yattığını biliyordu.

hayat dengede. "Steven, Kelly içeride," dedi Jenna, tam skora ihtiyacı olduğunu biliyordu. "O yaşıyor."

Bayan Lutz aynı ürkütücü sakinlikle, "Benim birden fazla kurşunum var, Ajan Thatcher," dedi. "Ve oğlumu kurtarmak için her şeyi yaparım. Silahını bırak ve bana doğru tekmele."

Hamile bir duraksamadan sonra Steven mermisini bırakırken Jenna silah sesiyle irkildi.

Havaya. Bunu yere çarpan küt bir cismin yumuşak gümbürtüsü izledi. Bayan Lutz'un silahı şakağından çıktı ve deli kadın Steven'in silahını alırken giysilerin hışırtısını duydu.

"Oğlunu al," dedi Steven. "Ama kadınları bırak." Jenna, "Steven, hayır!" diye bağırdı ve silah bir kez daha kafasına dayandığında durdu.

Bayan Lutz, "Ahıra girin, Dr. Marshall," diye emretti. "Ama dediniz ki-" Jenna'nın protestosu Bayan Lutz'un onu itmesiyle kesildi. Jenna tökezledi ve ahırın içine düştü, yüzünü ahşap zemine sürttü, kendi düşüşünü engelleyemedi. Tamamen içgüdüsel bir hareketle Jenna yuvarlandı ve Bayan Lutz'un atışı başını kıl payı sıyırdı.

Jenna kafasını sallayarak Steven'in ileri gördü, ancak Josh Steven'ı boynundan tutup geriye, ahırdan uzağa çekti.

Bayan Lutz nişan aldığı anda Jenna ayağa fırladı ve yine içgüdülerinin hüküm sürmesine izin verdi. Bacağı dışarı fırladı ve silah uçarak yere düştü. zararsız bir şekilde uzaktaki duvara çarptı. Ayaklarının ucuna basarak aşağı indi ve tekrar tekme attı, bu kez Bayan Lutz'un gövdesinin ortasına vurdu, Josh'un annesinin kafatası yere çarparken bir çatırtı duydu ve kadının sersemlemiş bir halde yerde yattığını gördü.

Nefes nefese kalan Jenna, Josh'un Steven'ı yere yatırmış, göğsünün üzerine oturtmuş, ellerini Steven'ın boğazına dolamış olduğu yere baktı. Steven'ın elleri Josh'un bileklerindeydi ve ikisi sessiz bir mücadeleye girişmişti. Steven güçlüydü ama Josh gençliğin avantajına ve deliliğin gücüne sahipti. Josh, Steven'ı öldürüyordu.

Bugün olmaz, diye düşündü Jenna. *Ellerime ihtiyacım var.* Kelly'nin bağlı, gözleri açık ama odaklanmamış bir şekilde yattığı masaya koştu. Jenna el yordamıyla bıçakları bağladığı elleriyle Kelly'nin vücudunun altına soktu ve kız gözlerini kırıştırtıp konuşmaya çabalarken sapı Kelly'nin vücudunun altına kaydırıldı.

"Sadece yaslan tatlım," diye Jenna. "Kaymasına izin verme." Jenna bıçağın keskin kenarına yaslandı ve bağlarını kesmeye çalıştı.

Ve bıçağın kaydığını, keskin ucunun kendi bileğine battığını hissetti. Acı battı, kan aktı ve Steven ile Josh hâlâ boğuşuyorlardı. Jenna bıçağın yerini değiştirdi ve tekrar denedi, geriye doğru eğilerek ipe sapladı.

Ve bu sefer Kelly bir şekilde bıçağa yaslanacak kadar enerji topladığı için bıçak yerinde kaldı. "İyi kız, Kelly." Birkaç sarsıntı ve bir derin çentik daha ve Jenna'nın elleri serbest kaldı. Bir maske aldı, Josh'u ondan geriye doğru saymaktan daha kısa sürede güçsüz kılacak bir toz olduğunu biliyordu.

Steven'ın hâlâ Josh'la boğuşmakta olduğu yere koştu, kahverengi gözleri irileşmiş, yüzü efor ve oksijensizlikten benek benek kızarmıştı. Josh'un arkasında duran Jenna maskeyi yüzüne sardı ve deli gibi çekti. *On, dokuz, sekiz ...* Sadece birkaç saniye daha.

Ama Josh sıkı bir mücadele vererek ellerini Steven'ın boğazından çekti ve Jenna'nın ellerini başının arkasından kavradı. Steven, Josh'un ellerini onunkilerden çekerken Jenna asıldı ve saydı.

"*Yedi, altı, beş ...*" diye mırıldandı, sonra Josh tırnaklarını bileklerine geçirip zaten aşınmış olan derisini parçaladığında haykırdı. Tam o sırada Josh'un kurtulacağını düşünürken bir kol ona uzandı ve maskeyi Josh'un ağzına bastırdı. *Neil*. Elinden kan damlıyordu ama yine de maskeyi yerinde tutmak için kolunun düz kısmını kullandı ve Josh'u nefes almaya zorladı Ketamin.

"*Dört, üç . .* " Jenna fısıldadı ve Josh yere yığıldı. Steven büyük nefesler alarak yan yattı ve Neil zayıf bir iniltiyle onun arkasına yığıldı.

Bir an için kimse bir şey söylemedi, tek ses zor nefes alışlarıydı.

Steven kendini dizlerinin üzerine itti ve gözlerinden akan terin içinden ona baktı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden kopacağını sandı. Saçları gitmişti, vücudunun her yerini kaplayan yeni mor bir çürük vardı.

Yüzünün yan tarafı ve bilekleri kan içindeydi. Ama yaşıyordu. Ve hâlâ o güne kadar gördüğü en güzel kadındı.

"İyi misin?" diye , boğazını zorlayarak her nefeste boğuluyordu.

Başını salladı. "Sen mi?"

"Daha kötülerini de yaşadım." Telsizini eline aldı. "Memur . Neil vuruldu."

"Peki ya Jenna?" Lennie'nin çatlak sesi geldi. "Ve Kelly Templeton?"

"Ben iyiyim," dedi Jenna. "Kelly'nin acilen bir ambulansa ihtiyacı var."

Steven ayağa fırladı. "Üç ambulans." Tökezleyerek ahırın kapısından içeri girdi ve Nora Lutz'un yere yığılmış baygın bedenini gördü. "Dört olsun."

Telsizi tıkırdadı. "Steven, ben Liz. Josh Lutz nerede?"

Steven Lutz'un hareketsiz bedenine tiksintiyle baktı. "O yaşıyor. Kendine geldiğinde onu Mirandize edebiliriz." Bir dizinin üzerine çöktü ve Nora Lutz'u kelepçeledi, kelepçelerin gümüş renginin her iki bileğine de taktığı elmas bileziklerle nasıl çatıştığını ironik bir şekilde düşündü. *Bakalım bu sefer paran sana ne kazandıracak, zengin sürtük,* diye düşündü ve Jenna topallayarak ahıra girdiğinde ayağa kalktı.

Jenna onun kolunu yakaladı, elleri koluna kan bulaştırırken gözleri çılgına dönmüştü. "Seth?"

"O yaşıyor," diye güvence verdi Steven ve onun rahatlamasını izledi.

"Allison seni konuşmak için mezarlığa götürdüğünü düşündü. Onu baygın halde bulmuş ve 911'i aramış. Baş ağrısı var ama yaşıyor. Oturman gerek," dedi, yüzünü ellerinin arasına almak istiyordu ama onu incitmekten korkuyordu.

Kırpılmış başını salladı. "Sağlık görevlileri gelmeden önce Kelly'yi korumak istiyorum."

Kelly'nin saygınlığını korumasını istiyordu, bunu anlıyordu, bu yüzden ceketini silkip yere attı, sonra kılıfını çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözdü. "Gömleğim ceketimden daha yumuşak olacaktır," dedi ve ardından kılıfını çıplak tenine yeniden tutturdu.

Jenna tereddüt etti, kanlı elleriyle gömleğini kavradı. "Sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki," diye fısıldadı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Steven onun yüzünü ellerinin arasına aldı, olabildiğince nazıkçe. Onun bütün olduğunu kendine kanıtlamak zorundaydı. Alnına bir öpücük kondurdu, güzel siyah saçları olan kirli sakalın başladığı yerin yarım santim ötesine ve onun titrediğini hissetti. Onun inanılmaz gözlerine baktı, hâlâ hayatta olduğu için çok minnettardı. Başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. "Kelly için ne yapman gerekiyorsa yap." Yaklaşan ayak seslerini duyarak başını eğdi. "Acele et ve onu koru, ben de Neil'le ilgileneyim. Süvariler geldi."

OTUZ YEDİ

16 Ekim Pazar, saat 10:00.

CASEY titrek elini JENNA'nın sakallı kafa derisinin üzerinde gezdirdi.

"Casey neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışsa da sesi titriyordu ve Jenna onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu biliyordu.

Jenna, gerçekten iyi olduğundan emin olmak için hastanenin bekleme odasında toplanan arkadaşları ve ailesinin iyiliği için kendini gülümsetti.

"Peder Mike memnun olmayacak mı?"

"Sorun edeceğini sanmıyorum," dedi Peder Mike duvara dayalı koltuğundan. Ambulans onu acil servise getirdiğinde gördüğü ilk yüz yüzüydü, gülümsüyordu ama son derece endişeliydi.

İlk sözleri Kelly ve Neil'in durumuyla ilgili sorular olmuştu. Neil'in ameliyatta olduğunu ve Kelly'nin ailesinin yoğun bakım ünitesinde onunla birlikte olduğunu ama Jenna'yla konuşmak istediğini söylemişti.

Altı saat sonra Neil, uyluğu ve elindeki kırılan kemiklerin onarımı için hâlâ .

Kelly'nin ailesi Jenna'yı acil serviste bulmuştu, yüzlerindeki ifade minnettarlık, rahatlama ve kederin vahşi bir karışımıydı.

Şimdi, saatler sonra, Jenna uyuşmuştu. Heyecan ve paniği daha sonra hissetmeyi bekliyordu. Şimdilik onu en çok seven insanların yüzlerine sığınıyordu.

Seth de oradaydı elbette, Josh Lutz'un hediyesi olan kendi bandajıyla. Allison sessizce oturuyor, babasının eline yapışıyor, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını biliyordu. Seth hiddetliydi ve şaka yapmaya çalışıyordu,

Ama sonunda yıkılmış, Jenna'ya sarılmış, onu sallamıştı ve Jenna bunun tamamen kendi huzuru için olduğunu anlamıştı. Son haftalarda öğrendiği bir şey varsa o da insanların sevdikleriyle ilgilenmeleri gerektiği idi ve onların ilgisini reddetmek sevgilerini reddetmek demektir.

Lucas geldi ve Casey ile Jenna'nın kalıcı bir ilişki kurması hakkında şaka yaptı.

Hemşireler bunu pek eğlenceli bulmamıştı. Görünüşe göre Casey ideal bir hasta değildi.

Ama Charlie sessiz bekleme odasına elinde beyzbol şapkasıyla cesurca girerek gerginliği gerçekten bozan kişi oldu. "Bazı insanların çekici kel kafaları vardır, Jenna Teyze," demişti. "Sen onlardan biri değilsin." Ve şapkayı büyük bir gösterişle Jenna'nın kafasına geçirdi.

Helen çocuklarla birlikte yaklaşık bir saat önce gelmişti, Nicky ona neredeyse kaburgalarını kıracak şekilde sarılmış ve Steven'la çözüme daha yakın olmadıklarını hatırlatmıştı. Ateşin içinden geçmişler, birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlar ama en temel mesele olan "onlar" konusunda bir sonuca varamamışlardı. Yine de Nicky'ye sarılmış, ona Alpler'de yodel yapan Ohio'lu bir gergedandan bahsettiğinde doğru yerlerde gülmüştü.

Steven o sabah görmediği tek kişiydi, onu en son saat üç sularında ambulansın arkasından . Korkmuş görünüyordu, sanki her şeyin bittiğine ve onun güvende olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibiydi. Adam SBI merkezine gitmiş, Josh ve annesinin tutuklanmasını sonuna kadar takip etmesi konusunda ısrar etmişti ve Jenna onun hâlâ orada olduğunu tahmin ediyordu.

Onu gördüğünde ne söyleyeceğinden emin değildi. *Teşekkür* , yetersiz görünüyordu. *Seni seviyorum* , doğru olabilirdi ama her şeyi bıraktıkları yeri düşününce garipti. *Seni özledim* ve *sarıl bana* ile başlayacaktı.

Sonra, sanki düşüncelerinden fırlamış gibi, arkasında sesini duydu. "Jenna."

Döndü, herkesin onu izlediğinin farkındaydı. Ona baktı, Josh'un yumrukları yüzünden morarmış yüzüne, Josh'un boğan ellerinin boynunda bıraktığı izlere. Güzel kahverengi gözlerindeki bakış, aklından geçen her şeyi anlatıyor gibiydi.

Teşekkür . Seni seviyorum. Özür dilerim. Seni özledim. Lütfen sarıl bana.

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildi, sadece sonunda kollarında olduğunu ve ona sarıldığını biliyordu. Sonra adam onu öpüyordu, hastanenin bekleme salonunda tüm arkadaşları ve ailesi onu izliyordu.

Jenna alnını onun çenesine dayadı. "Seni özlediğimi söyleyecek ve bana sarılmanı isteyecektim," diye mırıldandı. "Ama zaten sarılıyorsun."

Onu alnından öptü. "Ahırdayken bana söyleyeceklerin olduğunu söylemiştin," diye fısıldadı.

Teşekkür ederim, özür dilerim, seni seviyorum. Kelimeler zihninde şarkı söylüyordu. "Seviyorum, ama bunları söylemek için biraz daha özel bir yer umuyordum," diye fısıldadı, şimdi arkalarındaki meraklı gözlerin çok farkındaydı. "Biraz kahveye ne dersin?"

"Rocky Road'u önerecektim." "O zaman neyi bekliyoruz? Hadi gidelim."

Volvo'da oturuyorlardı, önüne park etmişlerdi ve Jenna Rocky Road'u bitirmek üzereydi. Halkın içinde görünmek istemediğini söyleyerek geri çekilmişti ve adamın midesi sıkışmıştı. Buna rağmen morluklar, kesikler ve kırılmış kafasıyla hala güzeldi ve şimdi onun yanında otururken, umutsuzca onu mutlu edecek kelimelere sahip olmayı diliyordu Buna inan.

"Jenna, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Teşekkür ," dedi aniden, sonra çekti. "Söyleyeceklerim listesinde bu da vardı."

Arabanın camından dışarı baktı, ona bakamıyordu. "Ne için? Yüzünü morarttığın için mi?"

İç çekti. "Hayır, hayatımı kurtardığın için. Sen bana hiç dokunmadın, Steven. Bu morlukların seninle hiçbir ilgisi yok." Durakladı. "Perşembe gecesi olanlar var," diye düzeltti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı acı acı.

"Evet, öyle. Söylemek istediğim diğer iki şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Tabii, neden olmasın?" "Özür dilerim."

Onun gözleriyle karşılaşmak için sarsıldı. "Ne için?"

Huzursuzca omuz silkti. "Sanırım daha çok seni adil olmayan bir standarda tabi tuttuğum için. Başından beri seni Adam'la kıyaslıyordum ve bu adil değildi. Bu kadar inatçı davranarak çocuklara vereceğim zararı düşünmediğim için de özür dilerim. Onlar senin bir parçan, dolayısıyla benim de bir parçam."

Steven zorlukla yutkundu. "Teşekkür ." Cebini karıştırdı ve Adam Llewellyn'in yüzüğünü çıkardı. "Bu sana ait."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden buldun bunu? Dün Adam'ın mezar taşına bırakmıştım."

"Onu bana Allison verdi. Sanırım yüzüğün seni bulmamda bana şans getireceğini umuyordu."

Yüzüğe sadece baktı, almak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Bunca zaman takmamla ilgili hiçbir şey söylemedin. Genelde taktığımı unutturdum."

Steven omuz silkti. "Bunu kendi zamanınızda bir kenara koyarsınız diye düşündüm."

Elini yüzüğün üzerine kapatıp yumruğunu avuçlarının içine aldı. "Onu Seth'e geri vermenin zamanı geldi," dedi. "Artık ona ihtiyacım yok."

Ellerini dudaklarına götürdü. "Özür dilerim Jenna," diye fısıldadı. "Sana güvenmediğim için çok üzgünüm. Sakinleştiğimde senin asla bir hain olmayacağını biliyordum."

Ona baktı, gözlerinde özlem vardı. "Biliyorum. Bilmek istediğim şey, sen sakinleşmeden önce bir dahaki sefere ne olacağı? Ya biz Evli mi? Ya birlikte çocuklarımız olursa?"

Kalbi önce tökezledi, sonra tekmeledi. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Ben de öyle," dedi ve bir an için büyük bir sevinç hissetti... Sonra kadın "Ama gördüğüm, gülümsediğim ya da merhaba dediğim her erkek için endişelenmek zorunda kalırsam olmaz. Bana güvendiğini bilmeliyim, yoksa bu iş yürümez. Seninle bir hayat kurup yıllar sonra sana kızmak istemiyorum."

Başını öne eğdi. "Böyle sözler veremem Jenna. ama yapamam. Seni başka bir adamla görüp merak etmeyeceğime ve hatta kızmayacağıma söz veremem. Bocalayabilirim ve düşebilirim çünkü ben de insanım. Sana söz verebilirim."

Hayatımda en çok çalıştığım şey bu. Ama beni bırakıp gitmeyeceğini bilmem gerek. Bunu bir daha kaldıramam."

"Seni seviyorum," dedi ve adam başını . Onun yüzündeki şaşkınlığa gülümsedi. "Bu sana söylemek istediğim son şeydi. Sırf beni elinde tutmak için bir daha kıskanmayacağına dair düşüncesizce bir söz vermiş olsaydın, muhtemelen beni Seth'e geri götürmeni isterdim. Ama yapmadın, çünkü Sen dürüst bir adamsın. Bu yönünü seviyorum. Bu saygı duyuyorum."

Neredeyse sormaya korkuyordu. "Jenna, benimle eve gelir misin?"

Parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Hayır ve sana nedenini söyleyeyim. Seni baştan çıkarmaya çalıştığım geceyi hatırlıyor musun? Casey'nin yaralandığı geceyi? Sorumlulukların olduğunu söylediğin o geceyi? Üç tane mi? Hâlâ öyle, Steven. Bu ilişkiye çok hızlı atladık. Kısmen ikimiz de yalnız olduğumuz için, kısmen de etrafımızdaki çılgınlıklar yüzünden. Bu hafta evcilik oynadık ve harikaydı. Oğlunu yatağına yatırdım ve benimmiş gibi davrandım. Benim olmasını istiyorum. Ama normal insanların işleri nasıl yaptığını anlamasını istiyorum."

Dudakları parmağına doğru kıvrıldı. "Normalliğe dair tüm umutlarımızı yitirdiğimizi sanıyordum."

Gözleri ona gülümsedi. "Benimle rol yap, Steven. Randevularımız olacak. Beni evimden alır, bira ve sıcak kanat yemeye götürürsün. Bazen, eğer senin , oğlunu yatıracağım. Birlikte büyüyeceğiz. Sonra, yakında, bir aile olacağız." Yutkundu ve adamın elini tekrar dudaklarına götürdü. "Dün gece öleceğimden ve sana asla sahip olamayacağımdan çok korktum Steven. Seninle asla bir aile kuramayacağımdan. Ama bu korkunun bizi o kadar hızlı sıçratmasını istemiyorum ki yol boyunca önemli büyümeleri kaçıralım.

"Bunu çok düşünmüşsünüz."

Gülümsemesi alaycıydı. "Dün gece biraz boş vaktim vardı."

"Seni seviyorum Jenna. Evet diyeceğini bilsem bugün evlenme teklif ederdim."

"Evet derdim," dedi. "O zaman sorma. Henüz sormayın. Bize bir aile olmamız için zaman ver. Sonra bana sor, yine evet diyeceğim."

"Jenna?" Öne doğru eğildi ve beyzbol şapkasını başından itti, Jenna şapkayı tekrar takmak üzereyken şapkayı yakaladı. "Dur. Jenna'yı görmek istiyorum.

Gözlerin ve kafanda bu şapka varken yapamam." Ellerini kucağına koydu ve Adam'ın yüzüğünün olduğu yerde başparmağının endişelendiğini görebiliyordu. *Eski alışkanlıklar zor ölür*, diye düşündü. "Bana bakar mısın lütfen?"

Öyle yaptı ve gözlerindeki bakış onu tekrar öpmesine neden oldu. "Sadece çok uzun sürmesin, tamam mı? Sana hayatımda ihtiyacım var. Ben normal bir adam değilim. Her zaman bira ve sıcak kanat için zamanım olmayacak. Futbol maçlarım var ve

Yatmadan önce masallar ve bu şeyleri yanımda bulundurmana ihtiyacım var."

Adamın yalvarışı Jenna'nın yüreğini burktu bugün teslim olup onunla eve gitmeyi çok istedi. Adamın çizdiği resim Jenna'nın istediği her şeydi. Ama birbirlerini tanımak için zamana ihtiyaçları vardı. Geri dönülmez bir sonraki adımı attıklarında işleyen bir aile birimi olacaklarından emin olmak için. "Kendimize Noel'e kadar zaman verelim," dedi. "Sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Noel o zaman," diye fısıldadı, başının arkasını avuçlayarak ona -sanki unutabilirmiş gibi- saçlarının olmadığını hatırlattı. Ama adam gerçekten umursamıyor gibiydi, o da umursamamaya çalıştı. Adam dudaklarıyla sıyırdı. "Her şey için beklemek zorunda , değil mi?" diye mırıldandı. "Yani, hala ... yapabiliriz."

"Sanırım öyle," diye fısıldadı. "Hâlâ açılmamış iki kutumuz var."

Adam inledi ve onu öptü. "Bu şekilde görmeni umuyordum."

OTUZ SEKİZ

Cuma, 28 Ekim, sabah 9:00.

STEVEN, Neil Davies için daha iyi haberleri olmasını dileyerek HASTANE ODASINA GİRDİ.

Davies yatakta doğrulup oturmuştu, suratı asıktı ve Steven onun çoktan duyduğunu biliyordu.

"Nasılsın?" dedi ve Davies kaşlarını çatı.

"Kıçım ağrıyor ve sünger banyosu olayı da tam bir efsane." Steven'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "O zaman daha iyi hissediyorsun." Davies homurdandı.

"Evet. Sanırım öyle. Jenna nasıl?"

"Dün gece karateye gitti, o saçlarıyla çok korkutucu görünüyordu. Çok kötü bir Jackie Chan filmindeki bir figüran gibi."

Davies yine homurdandı, ama bu kez gülümseme hayaleti vardı. "Grace Jones dikkat et," dedi, sonra ayıldı. "Ya Kelly?"

"Hastaneden taburcu edildi ve bir terapistin gözetimine verildi. Ailesi başka bir şehre taşınmaktan bahsediyor. Yeni bir başlangıç yapmak için."

"Bazen bunu yapmanın yolu budur," dedi Davies.

"Seattle'a geri mi dönüyorsun?"

Davies gülümsedi. "Keşke öyle olsaydım demiyor musun?" Ama bunu düşmanca bir tavır takınmadan söylemişti.

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Ama kalırsan evimde her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

Davies kıkırdadı. "Senden nefret ettiğimi biliyordum," dedi dostça. "Kadınını çalmaya çalışıyorum ve sen beni akşam yemeği için eve davet ediyorsun."

Steven kaşlarını kaldırdı. "Elbette Seattle'ın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duymuştum."

Davies başını salladı. "Aslında Florida'ya gitmeyi düşünüyordum. Kardeşimin kiralık bir teknesi var ve benden gelip balıkçılık gezilerinde ona yardım et."

"İyileşmek için daha kötü yerler düşünebilirim," dedi Steven. de tam bir dakika boyunca bir şey söylemedi, sonra Steven Davies'e getirdiği gazeteyi uzattı. "Duydun, anlıyorum."

"Evet, CNN'de gördüm. *'Seri katilin annesi önce ailesini, sonra katili, sonra da kendini öldürdü,'*" diye okudu Davies, sonra başını kaldırıp baktı. "Tüyler ürpertici bir mahkeme salonu draması," dedi kuru bir sesle. "Kaçırdığım için üzgünüm."

"Nora iğneyi rujunun içine saklamış. Görünüşe göre duruşmadan hemen önce kadınlar tuvaletine gitmiş ve şırıngayı hazırlamış. Sonra yargıç tokmağını vurduğunda, histerik bir şekilde ayağa fırlamış. Josh'a sarılmış. On saniye sonra Josh yere düştü ve herkes telaşlandı. Kadın iğneyi Josh'un kalbine batırmış ve pistona vurmuştu. Adli tabip o şırıngada bir fili devirmeye yetecek kadar sakinleştirici olduğunu söyledi." İç çekti. "İcra memuru Josh'u ayağa kaldırmaya çalışıyordu, çoktan öldüğünü fark etmemişti. Nora silahını kaptı. Yiyor. Son."

"Ve hepsi sonsuza dek mutlu yaşadılar," dedi Davies kuru bir sesle. "Cehennemde."

Davies kağıda baktı. "Evden önce diğer ikisini vurdu."

Steven ensesini ovuşturdu. Gördüğü manzara tüyler ürperticiydi. "Rudy yatağındaydı. Acı çekmiş gibi görünmüyordu. Kocası tuvaletteydi, hem de her yerde." Steven, Victor Lutz'un kafasına, kalbine ve kasıklarına sıkılan kurşunları düşündü; sonuncusu muhtemelen yıllar boyunca yaptığı sadakatsizlikler içindi. "Sanırım yaptı. Acı çekti yani."

"Daha iyi bir adamın başına gelemezdi." "Bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

Davies, "Kocayı anlayabilirim ama çocukları anlayamam," dedi. "Bunu neden yaptı?"

"Nora bir not bırakmış. Oğlunun hapiste olduğu düşüncesine dayanamadığını, onun hasta olduğunu, yardıma ihtiyacı olduğunu, vesaire, vesaire söyledi. Eğer yardım alamazsa

Hayatının geri kalanında hapiste çürümektense ölmek daha iyiydi. O yapamazdı Josh olmadan yaşamak istemiyordu ve Rudy'nin de onlar olmadan yaşamak zorunda kalmasını istemiyordu. Rudy'nin Seattle'da tutuklanmasından sonra Victor'un haberi olmadan Josh'u bir psikiyatriste götürdü. O zaman Rudy'nin değil, Josh'un

suçları işledi. Görünüşe göre Josh'u oldukça iğrenç şeyler yaparken yakalamış. ve çocuğunun iyi olmadığını biliyordu. Her neyse, kanıtlarla oynaması için birine para verdi, sonra da psikiyatristlere Josh'u uyuşturttu. Onu kontrol etmek için. Seattle'daki psikiyatristi Josh'ın öldüğünü duyduktan sonra dün beni aradı. Bana doktorunun/müşterisinin artık geçerli olmadığını söyledi ve birkaç boşluk daha doldurdu. Josh ve Rudy'nin ikiz olduklarını ama Nora'nın Seattle'dan sonra Josh'u tedavi için bir yıl okuldan aldığını söyledi. Bu yüzden Rudy'den bir yıl gerideydi." Steven'in ağzının bir köşesi kalktı. "Bana klinik görüşüne göre Josh Lutz'un hasta bir piç olduğunu ama Nora'nın daha kötü olabileceğini söyledi."

Davies kağıdı katladı. "Sanırım elma o ağaçtan çok uzağa düşmemiş."

Steven yaslandığı duvarı iterek . "Dediğin gibi, daha iyi bir ailenin başına gelemezdi." Kapıya doğru döndü, tereddüt etti ve sonra geri döndü. "Neil, teşekkürler."

Davies başka tarafa baktı. "Hâlâ senden nefret ediyorum."

Steven'in gülümsemesi her şeyden çok hüznüydü. "Ödeşmiş olalım diye söylüyorum. Güneye gitmeden önce bir uğrayın. Jen'in veda etmek isteyeceğini biliyorum."

Kapıya varmıştı ki, "Thatcher" sesini duydu. Arkasına bakmadan, "Ne?" dedi.

"Bir değil. Bir daha sıçıp batırma çünkü senin kadar bir dahaki sefere yardımsever."

Steven yanaklarını içine çekti. "Sen gerçek bir prenssin, Davies. Görüşmek üzere." Hastane koridorunun sonuna kadar yürüdü ve asansörün aşağı düğmesine bastı, adımlarında kesin bir sıçrama vardı.

Bu gece Jenna ile randevusu vardı. Bira ve sıcak kanat. Ve sonrasında çok ama çok şanslı olmayı planlıyordu.

EPILOG

25 Aralık Pazar, saat 10:30.

"HER ZAMAN BÖYLE MİDİR?" diye sordu JENNA, sesinde esprili bir yorgunluk vardı. O ve Steven kanepede oturmuş, oturma odasını kaplayan ambalaj kâğıtları denizine bakıyorlardı.

Steven kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti, hindistancevizi kokusunun ve kızın göğsünün kendi tarafına doğru itilmesinin tadını çıkardı. "Elbette. Bu aslında oldukça uysaldı."

O anda Cindy Lou mutfaktan çıkıp oturma odasından geçerek her yere paket kâğıtları fırlattı. Nicky peşinden koştu, Jim ve Jean-Luc peşindeydi. Oğlu mutluydu, gülüyordu. Ve araba şeklindeki yeni yatağında gece boyunca uyuyordu.

Brad üniversite başvurularını ve şimdi kaşlarını çatmasının tek nedeni kabul edildiğinde hangi okulu seçeceğiydi.

Matt... Matt'ti. Ve Steven böyle olmasından son derece memnundu. Travma yoktu, en azından şimdilik, Matt'in önceki hafta sonu verdikleri Noel partisine bir kız getirmesi dışında. Korkunçtu.

Jenna ona daha da sokuldu. "Helen'dan aldığın kartpostalı gördüm."

"Çıplak yerlilerin olduğu mu?" Steven alaycı bir tavırla sordu. Jenna tılandı. "Hayır. Serengeti düzlüğündeki safari kamyonunu gördüm." Yaramaz bir sırıtişla ona baktı. "Çıplak yerlilerin olduğu fotoğrafı nereye sakladın? yerliler?"

"Daha sonra bulman için." Adam onu öptü ve kadın sıcak bir bal gibi içine yerleşti. "Hediyelerini beğendin mi?"

Gözleri yumuşadı. "Ağlayacağımı sandım."

O sırada Nicky'nin ona verdiği hediye değil, Nicky'nin hediyesini düşünüyordu. Bu gerçek onu da çok sevmesine neden oldu. Ne tür bir kadın yedi yaşındaki bir çocuğun öpüşen lamalar, yod yapan gergedanlar ve tutkal yiyen kangurularla dolu el yapımı hikâye kitabı için heyecanlanırdı?

Bir anne bunu . Öne doğru eğildi ve küçük hediye yığınının üstünden kitabı aldı ve bir kez daha Nicky'nin mor boya kalemiyle karaladığı son sayfaya kadar açtı: *Jenna'ya, Nicky'den*

ve altında çok küçük harflerle "*Seni seviyorum*" yazıyordu. Parmak ucunu üç küçük kelimenin üzerinde gezdirdi ve burnunu çekti.

Steven onu tekrar kendine çekti ve saçlarının çok şık sayılabilecek kadar uzadığı başının tepesini öptü. "Seni memnun etmenin bu kadar kolay olduğunu bilseydim uçak biletlerini pastel boyayla kendim yapardım."

Tekrar ona baktı ve gözleri parladı. "Buna inanamıyorum.

Benimle Hawaii'ye gitmek için gerçekten iki hafta izin mi alacaksın?"

Senin için her şeyi yaparım, diye düşündü. "Um-hmm. Ama bir sorun var."

Menekşe rengi gözleri kısıldı. "Ne yakalaması? Kent ve Harry gelmiyor."

Bir nefes çekti, sonra . "Bunun bizim balayı gezimiz olmasını istiyorum." Kızın gözleri büyüdü.

"Mantığınız hatalı görünüyor, Özel Ajan Man," dedi hafifçe. "Önce bir düğün yapmadan balayına çıkamayız."

Gözlerini onunkilerden ayırmadı ve kalbinin iki uzun atışıyla tüm alaycı tavırları kayboldu ve gözleri ısındı. "Evlen benimle, Jenna. Ailem ol."

"Evet," diye fısıldadı. "Tek istediğim buydu. Tek istediğim . Seni seviyorum."

Sabahtan beri tenini yakan basit ama zarif elmas yüzüğü cebinde , çıkardı ve parmağına taktı. "Ben de seni seviyorum." Ama yüzüğe bakmadı, sadece onun gözlerine bakmaya devam etti. Sanki ona doyamıyormuş gibi. Ve bu sefer, bu kadınla doğru şeyi yaptığını biliyordu.

YAZAR HAKKINDA

KAREN ROSE okumayı öğrendiği andan itibaren kitaplara aşık oldu, *Küçük Kadınlar*'dan Jo ve Nancy Drew yakın çocukluk arkadaşları oldu. Karakterler kafasının içinde konuşmaya başladığında ve bir türlü susmak bilmediğinde kendi hikayelerini yazmaya başladı. Yazmadığı zamanlarda Okuyucular için hikâyeler yazan Karen, bilgisayarlar için de hikâyeler yazıyor; programlama beyninin diğer tarafını beladan uzak tutuyor. Hevesli bir balıkçı olan harika kocası ve aynı zamanda okumayı ve yazmayı seven iki harika kızıyla birlikte güneşli Florida'da yaşıyor! Karen e-postalarınızı şu adresten almayı çok ister
karen@karenrosebooks.com .adresindeki web sitesine göz atmayı unutmayın
www.karenrosebooks.com.

EDİTÖRÜN GÜNLÜĞÜ

Sevgili okuyucu,

Aşkı bulabilirsiniz - ya da daha sık olarak, o sizi en tuhaf yerlerde ve hiç beklemediğiniz paketlerde bulabilir. Bu Şubat ayında Warner Forever'ın iki filminde Steven Thatcher ve Skye Farrel'a sorun.

Publishers Weekly, **Karen Rose**'un ilk kitabı *Don't Tell için* "insanın ensesindeki soğuk bir el kadar sürükleyici" diyor ve son kitabı **HAVE YOU SEEN HER?** ensenizdeki tüyler diken oluyor. Genç kızlar geceleri teker teker yataklarından kaybolmakta ve vahşice öldürülmüş olarak bulunmaktadır. Özel Ajan Steven Thatcher bundan sorumlu olan seri katili bulmaya yemin etmiştir. Ancak işi onu bir yöne çekerken, ailesi de başka bir yöne çekmektedir. Kayıplarının peşini bırakmadığı dul bir adam olan Steven, en büyük oğlunun başarısız notları için endişelenir ve bir veli/öğretmen konferansına katılmayı kabul eder. Orada tanıştığı

Jenna Marshall, oğlunun öğretmeni ve ilişkiye girmemesi gereken tek kişi. Ama ikisi de aralarındaki çekimi inkâr edemez. Öğrencilerini tehlikeye atan vahşi cinayetler devam ederken, Jenna Steven'a ulaşır. Ama katil gözünü yeni bir kurbanı dikmiştir. Jenna.

Kuzey Carolina'daki tüyler ürpertici gerilimden Dallas'taki sıcak günlere ve daha da sıcak gecelere geçiş yapan **Kimberly Raye**'in Warner Forever'daki ilk romanı **KISS ME ONCE, KISS ME TWICE**'ı sunuyoruz. *Affaire de Coeur*, Kimberly Raye'i "eşsiz ve özel bir yetenek" olarak nitelendiriyor ve daha haklı olamazlardı. Skye Farrel için seks bir iştir. Girl Talk seminerleri, profesyonel kadınların cinsel tatmin sanatını öğrenme şansını yakalamasını sağlıyor. Ama o kadınlara cinsel ilişkide kıvılcımları aleve dönüştürmeyi öğretirken

yatak odası, kendi aşk hayatı buz . Clint MacAllister'a girin. Seksi, 1.80 boyunda bir NASCAR sürücüsü olan Clint'in hızlı yaşam tarzı ona hiç Aşk zamanı. Bu yüzden bir eş arayışında olan Skye'in teklifine karşı koyamaz: erkek zihnini anlamasına karşılık seks tüyoları. Ama çok geçmeden, yeni gözde öğrencisi aklına aşkı, kalbine ise korkuyu yerleştirir. Clint onu en büyük korkusuyla yüzleşmeye ve onunla koridorda bir yarışa girmeye ikna edebilecek midir?

Warner Forever, bu Şubat ve yazarlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için bizi www.warnerforever.com adresinde ziyaret edin.

En içten dileklerle,

Karen Kosztolnyik, Kıdemli
Editör

Not: Bahar yakında burada olacak ve havada aşk var, bu yüzden ateşinizi yükseltmeyi garanti eden bu iki Warner Forever kitabıyla rahatlayın. Mary McBride, **MS'de bir** mektup bombacısının hedefi bir tavsiye yazarı ve onu güvende tutmakla gizli polis hakkında taze ve komik bir çağdaş roman kaleme alıyor. **SIMON SAYS**; ve Wendy Markham En iyi arkadaşlarını bir çöpçatanlık siber kafesinde ayarlamaya çalışan, ancak kendilerini Eros'un okuyla vurulmuş bulan iki kişinin esprili ve dokunaklı hikayesi **ONCE UPON A BLIND DATE**.

